ROMAN

Y. HAKAN ERDEM

Zaman Çöktü

KANAT

ZAMAN ÇÖKTÜ

Y. HAKAN ERDEM

Zaman Çöktü

Y. HAKAN ERDEM

ROMAN

KANAT

Kanat Kitap 30
Edebiyat dizisi 16
ZAMAN ÇÖKTÜ
Y. HAKAN ERDEM
Roman
1. Baskı: Mart 2006
ISBN 975-8859-34-x

© Yayın hakları Pusula Yayıncılık Ltd. Şti., 2006
Kanat Kitap, bir Pusula Yayıncılık Ltd. kuruluşudur.

Yayına hazırlayan: Mustafa Arslantunalı
Düzelti: Ceyhan Usanmaz
Tasarım: Mehmet Sinan Niyazioğlu
Sayfa düzeni: Mehmet Öztürk
Kapak grafiği: Mehmet Sinan Niyazioğlu

Baskı: Ayhan Matbaası, tlf. (0212) 629 01 65

Kanat Kitap
İnönü Cad. Emektar Sokak No. 24/B Gümüşsuyu 34427 İstanbul
tlf. (0212) 252 42 80 pbx • faks: (0212) 293 15 44
e-posta: kanat@kanatkitap.com
www.kanatkitap.com

Okuyacağınız metindeki her şey uydurmadır.
Kişi, kitap ve kurum adlarının gerçek kişileriyle, kitaplarla
ya da kurumlarla herhangi bir ilgisi yoktur.
Kurulabilecek muhtemel bağlantılar tamamen tesadüfi olmasa da,
yazarın ve okurun hayal gücünün bir eseridir.

İÇİNDEKİLER

I.	MAHZENDE ÖLÜMLE BURUN BURUNA	4
II.	KURUL'DA ÇEKİŞMELER	8
III.	AYDOSTA DRAM	16
IV.	ÇAMLICA ADASI	23
V.	KOYUNLAR ARASINDA	32
VI.	KOYUN ALEXANDER'IN ÖYKÜSÜ	45
VII.	TOKUŞAN DÜŞÜNCELER	51
VIII.	BABALAR VE OĞULLAR VE AŞK	57
IX.	AĞIR UYKULARDA JOCELYN	72
X.	YARATICI DORUKLARDA TRİVİA	76
XI.	METROPOLIS, DÜNYANIN ANASI	83
XII.	ALEXANDER'IN KARANLIĞI	92
XIII.	JOCELYN'İN AYDINLIĞI	95
XIV.	KURTARILAN JOCELYN–JOCELYN RECOVERED	102
XV.	KURULDAKİ CASUS	107
XVI.	YUŞA TEPESİ KARARLARI	112
XVII.	JOCELYN'İN ARAYIŞI	122
XVIII.	TRİVİA'YA İNCE AYAR	132
XIX.	ALEXANDER KİLİTLENDİ–ALEXANDER LOCKED	144
XX.	JOCELYN PER PERİ-ŞAN	157
XXI.	TRİVİA'NIN MUTFAĞINDAN SICAK SICAK	161
XXII.	ALEXANDER'IN SAÇLARINDA AKLAR	167
XXIII.	AYRICALIKLI KONUŞMALAR	174
XXIV.	YUŞA'DAN AYRILANLAR	184
XXV.	ALEXANDER'İN İPİ SALINDI–ALEXANDER UNLEASHED	188
XXVI.	SİBORKUL AİLE BABASI	202
XXVII.	ANALAR VE KIZLAR VE AŞK	209
XXVIII.	ALÇAKLIĞIN ÇEKİCİLİĞİ	225
XXIX.	DEHŞET SENARYOSU	232
XXX.	EKKLESİA'DA EKLEKTIK DÜŞÜNCELER	244
XXXI.	TEPETAKLAK	249
XXXII.	ALEXANDER'IN UYANIŞI	268
XXXIII.	OYUNUN KURALLARI	281
XXXIV.	YENİ BİR DÜNYA DÜZENİ	292
XXXV.	SUTOPU TAKIMININ YENİ ZELANDA GEZİSİ	302
XXXVI.	SİBORGLUK İÇİN BÜYÜK, SİBORKUL İÇİN KÜÇÜK BİR ADIM	309
XXXVII.	KENDİNİ KESEN KILIÇ	316
	POST SCRIPTUM	328

Tufandan sonra, zamanın çöküşünden önce, XXXXI. yüzyılda dünya

Atalarımızın ne kadar genç, bizim onlara göre ne kadar yaşlı olduğumuzu anımsayın ve şunu bilin ki prensesim, zaman çöktü. Tabii ki yeteneklerimin bir sınırı var. Siz pür dikkat bin kulak ile dinleseniz, ben biri anlatım vadilerinde çaresiz ve soluksuz kaldığında yenisi yarış tazısı gibi sabırsızlıkla ileri atılan bin dil ile anlatsam, belki de yine beceremeyiz. Ne anlamayı, ne anlatmayı. Onun için korkunç gerçeği baştan söyleyeyim, en önemli haberi baştan vereyim dedim. Zaman çöktü. O her neyse, neden yapılmışsa, dahası kim veya ne tarafından, ne için ayakta tutuluyorsa, buraları bilinmez tabii, ama zaman çöktü. "Çöktü" derken, dilin bizim isteğimiz ve irademiz dışında gelişen bilmem kaç "bin yıllık" kurallarına uymak durumunda oluşum sizi yanıltmasın. İster istemez öyle gibi duruyor ama bir zamansallık boyutu katmak değil niyetim. Başka bir mantık, başka bir dil bilmiyorum. Başka bir şey yapamıyorum da ondan "evet çöktü," diyorum, geçmiş zaman formlarından birini kullanıyorum ama lütfen "bu ne zaman oldu?" diye sormayın. Zamanın çöküşünden sonra, bakın şimdi de "sonra" dedim, öncenin, şimdinin, geleceğin, sonranın ne hükmü kalır? Başka zamanları bilemem tabii ama bizim zamanımız çöktü. Size bir şey söylesem, iki saat, sekiz gün, yüz bin yıl "önce" veya yarın, iki hafta, üç milyar yıl "geçince" çökecek desem ne fark eder? Kim dediğimin aksini kanıtlayabilir? Kim bu ortamda dediğini kanıtlayabilir? Veya ben her dediğimi kanıtlarım, başkası da her dediğini. Onun için siz benim bu öncelerime, şimdilerime, sonralarıma takılmayın. Söylediklerimde zamana dair ne varsa hepsi lafın gelişi, dilin zulmü yüzünden.

Toza Yazılan Şiir'den, Anonim kronik, tarihsiz.
Phoenix Müzesi, Oyunlar ve Eğlence Bölümü.

1
MAHZENDE ÖLÜMLE BURUN BURUNA

"Yaz kış havanın kapalı olmasını seviyorum, sıcak bir güneş kadar dayanılmaz ne var," diye düşündü İmtiyaz Ekber Bey. Toplantı yerine her zaman olduğu gibi herkesten erken gelmişti. Tam yedi dakikadır pek de küçük sayılamayacak odayı arşınlıyordu. Asabi tavırlarla odanın ortasında duran ve oymalı kakmalı dört kalın tomruk bacak üstünde yükselen büyük oval masanın bir yanı boyunca ilerliyor, gösterişli başkan koltuğunun durduğu noktaya gelince, olduğu yerde ayak parmaklarının ucunda yükselerek tam bir dönüş yapıyor, böylece masanın etrafını tavaf etmemiş oluyordu. Her ikisi de aynı incelikte olan dudaklarında çevirip durduğu saf sandalağacı kabuğundan yapılma sigarasından çıkan dumanlar penceresiz odadaki kalmış tütsü kokusunu bir nebze olsun yeniliyor, biraz daha çekilir bir hale getiriyordu. Toplantının başlamasına daha beş dakika vardı. Erken gelmek, sonra gelenlere karşı ona bir nevi üstünlük kazandırdığı için erken gelirdi hep. Diğerleri isterse tam zamanında gelsin, İmtiyaz Bey'i böyle üstünden başından hırçınlık ve sabırsızlık akıyor bir halde görünce ezik, özür diler bir hale girerlerdi. İmtiyaz Bey gerçi hiçbir şey söylemezdi, ama siyahlıkları hemen altlarından geçen siyah banttan dolayı hem iki kat daha belirgin olan hem de bir anlamda belirsizleşen gözlerinden fırlayan tek bir müstehzi bakış bu etkiyi yaratmada kafiydi. Hele ilan edilen saatten beş saniye sonra olsun geç gelenlerin durumu pek acıklı olurdu.

Evet, artık toplantının başlamasına dakikalar değil, saniyeler kalmıştı. Keyifli bir gün olacağa benzerdi. Elli altı, elli beş, elli dört... Dış kapının boş bina içinde yankılar yaratarak aniden patlayan zili bu hoş beklentiyi zora soktu. Küçük de olsa bir ümit? Kırk dört, kırk üç, Tanrı'nın cezası ve normalde Amazon'daki or-

man kanepesinde güneşlenen herhangi bir tembelhayvan çevikliğinde olan Tanju'nun bugün jaguarlaşacağı tutmuş olmalı ki ağır demir kapının gıcırtısını duyuyor, otuz iki, otuz bir... Evet dava yitirilmiştir. Geçmiş olsun.

Bu düşüncelerden bihaber ve sürekli kendiyle meşgul olduğu için açık açık anlatılsa bile yine haberdar olamayacak olan Kırmızı Başlıklı Kız, bir mahşer midillisi edasıyla toplantı odasına daldı. Odaya yağmur, naftalin ve belli belirsiz bir zencefil kokusu doldu. Şehir suyu ile değilse de rahmetle yıkanmış saçlarından kırmızı kapüşonlu, açık mavi makintoşu üzerine küçük derecikler akıyordu. "Demek yağmur başlamış," diye düşündü İmtiyaz Bey.

"Biliyor musunuz ne edepsiz taksi şoförleri var! Yağmurlu havada niye gözlük takıyormuşum, gözlerimin renginden mi hoşnut değilmişim, insan kendini sevmeliymiş, duygu yoğunluğumu en son ne zaman ölçtürmüşüm, hiç ihmale gelmezmiş. Hissoloji merkezlerine gitmek zorunda değilmişim. Kendime bir armağan vermeliymişim. Ben bunu hak ediyormuşum. Yeni çıkan, bileğe takılan cinsten sensometreler varmış! Bana teknoloji öğretiyor, bakar mısın! Sonra, bak, amcasının bir kızı varmış. Aynen benim gibi... Bana ne senin amcanın kızından kardeşim! Ba-na-ne! Sana ne benim gözlüğümden, gözlerimin renginden ha, sana-ne! Kim aynen benim gibi olabilir? Parçaladım bıraktım koltuklarını. Yatsın otursun aradaki cama selam sarkıtsın, yoksa..."

İmtiyaz Bey bu hiddet gösterisinden ve "yoksa" sözcüğüne sinmiş şiddet uyarısından pek etkilenmiş gibi durmuyordu. Sakin bir tavırla Kırmızı Başlıklı Kız'ın her zamanki dil "yanlışlarından" birini daha düzeltti:

"Deyimin aslı 'yatsın kalksın dua etsin'dir. Müslümanlığa henüz geçilen bir çağa ait olsa gerek. Namaz kılmayı yatıp kalkmak olarak görmüş olmalılar..."

Kırmızı Başlıklı Kız'ın tüm damarlarına kızılca öfke yürüdü. Karşısındaki süt beyaz kıvırcık saçlı başa, bakır çalığı parlak ve gergin yüze, siyah ışıltılı gözlere, gagamsı iri burna ve köşesiz, sivri, geriye çekik, ince çeneye baktı. Bir an, aradaki kalın camdan dolayı taksiciye yapamadığını İmtiyaz Bey'e yapmak istedi.

Adamın görkemli kafasıyla pek uyumsuz duran ince, buruşuk ve âdemelması çıkık esmer gırtlağına doğru belli belirsiz bir hamle yaptı. Beriki bu hamleyi görmemiş veya görmezden gelmeyi seçmişti. Ne de olsa kırmızı başlıklı kızlar hakkında bir şeyler biliyordu. Kırmızı başlıkları, havanın gerçek durumu ne olursa olsun sırtlarından eksik etmedikleri uçuk mavi makintoşları, pembe blucinleri ve siyah deri spor ayakkabıları ile hepsi birörnek giyinirler, ceviz yeşili gözlükleri kıyafetlerini tamamlardı. Dâhi derecesinde zekiydiler. Eleştirel zekâ sözü bunlar için biçilmiş kaftandı. Üsluplarının kıvraklığı, konuşkanlıkları, hoş sohbet oluşları, dili acımasızca parçalayıp yeniden oluşturmaları kadar, aniden asabileşmeleri ve saldırganlaşmalarıyla da tanınırlardı. Uzun yıllar önce dönemin Onüçler Kurulu tarafından oluşturulmalarına oybirliğiyle karar verilmişti. Kentin en güzel, en sarışın kadınları bir kırmızı başlıklı kızın taşıyıcı annesi olmak için kuyruğa girmiş, kentin en soylu, en zeki, en yakışıklı, en başarılı erkekleri bu genetik harikalarının oluşması için ufak bir özveriyle spermlerini bağışlamış ve bu projenin sonunda işte o dillere destan kırmızı başlıklı kızlar ortaya çıkmıştı. Farklı anne ve farklı babalardan, değişik genetik havuzlardan gelip de nasıl böyle birbirlerinin tıpkısı oldukları ise bir büyük sırdı.

İmtiyaz Ekber Bey, Kırmızı Başlıklı Kız'ın uçlarından hâlâ sular süzülen kuzguni siyah saçlarından, hiddetle titreyen burun kanatlarından, açılıp kapanma frekansları gittikçe artan burun deliklerinden, irice fakat muntazam pontik burnundan ve burun deliklerinin her kapanışında kızıla dönen mermer beyazı alnından gözlerini bir an olsun ayırmaksızın irice bir düşünce soluğu daha aldı. Evet, bazı şeyler kamu ve kırmızı başlıklı kızların kendileri için muamma olabilirdi. Ama Onüçler Kurulu'nun en kıdemli üyesi olmak hasebiyle kendisi için pek az şey bir sır niteliği taşıyordu. İşin doğrucası, İmtiyaz Ekber Bey'in kırmızı başlıklı kızlar hakkındaki bilgisi "bir şeyler"i fersah fersah aşıyordu. Örneğin, kızların aslında anne ve babaları yoktu! Kızlar, laboratuvar koşullarında, klonlama tekniği ile bildiğimiz insan hücrelerinden üretilmişler, büyüdüklerinde kendilerini diğer insanlar-

dan çok soyutlamasınlar diye daha pıhtı aşamasındayken taşıyıcı annelerin karnına yerleştirilmişlerdi. Proje, dört dörtlük bir sosyogenetik mühendisliği harikası olarak kotarıldığı için kentin seçkin üyelerinden sperm alınıyor görüntüsü yaratılmış, böylece onların da içinde yaşadıkları topluma bu kadarcık olsun bir katkıları olduğunu düşünmeleri istenmişti. Üç uzun ay boyunca taşıyıcılık yapan annelerin gururuna ise zaten sınır yoktu.

Heyhat, "insanın olduğu her yerde hata da vardır" ilkesi o proje sırasında da işlemiş, görüntüleri aynı olsa bile, bazı kızların harcına başka canlı dokularından, haydi adını açıkça koyalım, soyu tükenme aşamasında olan Tasmanyaşeytanlarından alınan hücreler karışmıştı. Allahtan bunların sayısı pek fazla değildi. Değildi ama, şu anda karşısındaki kızın dişleri arasından sarkan elyaf ve sünger parçacıklarına ve iğne gibi sivri köpekdişlerine bakılırsa bu da o azınlıktan olmalıydı. Hızla düşündü. Beynindeki Tasmanyaşeytanı psikolojisi bilgilerini taradı. Tasmanyaşeytanları belleklerinin kısalığı ve herhangi bir konu üzerine yoğunlaşamamaları ile meşhur hayvancıklardı. Ani bir şey yapmak, kızı bu öldürme modundan çıkarmak gerekiyordu. İri, bembeyaz dişlerini gösteren geniş bir gülümseme takındı. Bu tütsü kokan mahzendeki karşılıklı diş gösterme töreni istenen sonucu vermekte gecikmedi. Kırmızı Başlıklı Kız duraladı. İmtiyaz Bey, Tasmanya şeytanlarının iri, küt dişli bireyleri alfa olarak algıladıklarını, dolayısıyla Tasmanyaşeytanı toplumundaki hiyerarşinin bireylerin diş boyutları ile belirlendiğini bilmiyordu. Bunu bilmek için biraz şeytan olmak lazımdı, ama farkında olmadan yapabileceği en makul hareketi yapmıştı. Havayı ve dikkati iyice dağıtmak için yumuşak, otoriter, hafif de serzenişte bulunan bir edayla konuştu:

"Şekerim siz de taksiye binmeyiverin bir gün. Bir gün de füyûzat-ı miknatisiyye idaresine rağbet buyurun a canım!"

Adamın acayip, şenlikli bir aksanla konuşması Kırmızı Başlıklı Kız'ın hep tuhafına gitmişti. Yine gitti. Dalga geçtiği anlaşılmasın diye pek utangaççа önüne, kendi zarif, siyah ayakkabılarının dikişlerine sonra İmtiyaz'ın yüksek, kalın metal topuklu, mıknatıslanabilir ayakkabılarına, *raykap*'larına baktı. Hepsinin bildiği

şeydi: Adam, halkın, özellikle gençlerin trenlere giden ray bağlantılarında kullandığı bu ayakkabıları cüceden hallice boyunun kısalığını örtmek uğruna giyiyordu. Kendisini bunları kullanırken gören olmamıştı henüz. Davranışına, "toplu taşımacılığın seçkinler üzerindeki ölçülebilir olumlu etkileri" şeklinde özetlediği bir de ideolojik kılıf uydurmuştu. Gülümsedi. Kapının zili bir kez daha çaldı. Dikkati iyice dağıldı. Ölüm, mahzenden elini eteğini hızla çekti. Yılan iskeletine benzeyen kuyruğunu topladı gitti.

10
KURUL'DA ÇEKİŞMELER

Kurul'un saygın üyelerinden ve merdivenleri yelerek inen Molla Sedat K. Korevî telaşı anlaşılmasın diye ağır hareketlerle içeri girdiğinde ikisini karşılıklı kahkahalar atarken buldu. Kırmızı Başlıklı Kız'ın henüz kızıllığını koruyan yüzüne, al al olmuş yanaklarına baktı. Hep kapalı duran yağmurluğunun önünü açık bulmak umuduyla kızın göğüslerine kaçamak bir bakış fırlattı. Bu ikisinin bir şeyler karıştırdığına, bir gün İmtiyaz'ın kürek gibi ellerini kızın olmadık bir yerinde yakalayacağına adı gibi emindi. Ama bugün de o gün değildi anlaşılan. Hafif kırgın söylendi:

"Kurul'dan ikiyi saygıyla selamlarım!"

"İki idik üç olduk, belirlendi günün teslisi, pek memnun olduk!"

İkisinin bir nefesten söylediği ve söylenmesi iç tüzük ve usul gereği olan bu sözlerin yankısı daha mahzende yitmemişken, açılan kapıdan Vatandaş General (em.) Güven Kaplangı bir gülle gibi içeri daldı. Zili duymadıklarına göre dış kapı henüz kapanmadan, Molla'nın hemen ardından girmiş olacaktı. Bir şeyini yitirmiş de bulamıyormuş gibi üzgündü. Hayıfla söylediği selam sözleri ağzından sert bir emir tekrarı gibi çıktı:

"Kurul'dan üçü saygıyla selamlarım!"

"Dört hep üçün ardından koşacaktır ama masayı masa yapan da dördüncü bacaktır! Selamlarız!"

Arkası çorap söküğü gibi sökün etti. Onüçler Kurulu'nun bazı üyeleri tek tek, bazıları da kol kola girmiş bir halde, yaptıkları kulisi pek gizlemeksizin mahzene girdi. El ele tutuşmuş ve birinin karnı burnunda iki kız da fısıldaşıp gülüşerek gelince katılması beklenenler tamam oldu. Tüzük ve usulün gerekleri neyse yapıldı. Selam sözleri alınıp verildi. Kurul'a iki yıl kadar önce en son kabul edilmiş üye olan, yerini ve rolünü hâlâ yadırgamayan Kırmızı Başlıklı Kız, sivri dişlerinin arasından sandalağacı kokulu bir soluk alıp düşündü:

"Bunlar ne yavan, ne basma-pazen sözler! Ne işim var benim bu yaldızlı gerzeklerin arasında? Daha ne kadar sürecek bu aşkın ıztırabı?"

Galiba devam edecek, durduk yerde kendini sinirlendirecek, ola ki birinin ümüğüne çökecekti. Belki de bu yüzden İmtiyaz Ekber Bey olaya el koydu. Çarşı esnafını toplayıp Cuma namazına götüren bir muhtesib edasıyla bağırdı:

"Vakittir. Vakittir! Toplanalım. Kılıklarımızı giyelim. Nasıl oturuyorsak o kadim düzen içinde oturalım. Bugün ahdimizi Kırmızı Başlıklı Kız Hanım söylesin."

Herkes görünür bir aceleyle kendine ayrılmış yere oturdu. Açık sarı renkli, yenleri ve yakası parlak mor kaytanla işlenmiş saten cüppesini giyen İmtiyaz Bey masanın bir ucuna, diğer uçtaki başkan koltuğunun tam karşısına geçti. Ellerini birbirine kenetledi. Çenesini ellerine dayadı. Kapalı gözlerini karşısındaki boş koltuğa dikti. Derin bir huşu içindeydi. Diğerlerinin yüzleri de boş başkan koltuğuna çevrilmişti. Masanın ortasında kubbeli, kubbesinin üstünde küçük kırmızı bir altın top bulunan, altın işlemeli siyah bir kadifeyle örtülmüş, yarım metre yüksekliğinde silindir biçiminde, adeta kuş kafesine benzeyen bir nesne vardı. Kırmızı Başlıklı Kız sandalyesinin başında ayaktaydı. Alışkın, durgun ve biraz da üzgün bir tavırla ahdi söylemeye başladı. Pürüzsüz, billur gibi sesi mahzende çınladı:

"Hayvan çıkmaya çalışıyor
Tabii ki çalışacak!
İşimiz onu tutmak
Yoksa neden buradayız?"

Niçin ahit olarak adlandırıldığı ilk bakışta pek anlaşılmayan kısacık bir şarkıydı bu. Dizelerinde uyağı çağrıştıracak pek bir şey olmadığı halde kulağa hoş geliyordu. Kırmızı Başlıklı Kız yerine otururken Güven Kaplangı'nın bu performanstan pek memnun olmadığını anladı, nedenini bulmakta gecikmedi:

"Eh, tunç duvarlı versiyonunu söylemedim diye olacak, ne yapalım?"

İmtiyaz Ekber Bey ayağa kalktı. Kafese doğru eğilerek bir selamlama hareketi yaptı. Çelimsiz gövdesinden beklenmeyen bir gürlük ve kalınlıkta olan sesi en ufak bir yankı yapmaksızın mahzende duyuldu:

"Ey bize yar olmayan kızılelmanın sahibi
ancak sana yükünür, seni selamlarız!"

Sonra yerine otururken işaretparmağıyla alnına, sırasıyla her iki kulağının memesine ve sonra yine alnına dokunarak yüzünde görünmez bir üçgen çizdi. İnce dudakları, bu tür toplantıların vazgeçilmez bir unsuru olan bu hayali üçgenin altında kalıyordu. Öyle de olması gerekiyordu. Onüçler Kurulu'nda olmanın en basit bir ön şartıydı bu. Oturumu açtı. Üyeler o ana dek masanın üstünde hareketsiz tuttukları sağ ellerinin üç parmağıyla ahşabı hafifçe ovuşturdular. Tahta yavaş yavaş değişti, eğrildi, büğrüldü sonra duruldu. Su gibi berrak bir ekran ve onun hemen altında incecik bir şeride sığınış bir kontrol paneli haline geldi.

Düğmelerden birine dokununca gündemi gören Kaplangı kıpkırmızı oldu:

"Sayın Başkan, protesto ediyorum efendim! Buradaki hiçbir şey yine meselenin özüne teğet bile geçmiyor. Biz ne zaman bu koyun işine el atacağız? Bu Alexander hikâyesi ne zaman sona erecek? Metropollerdeki yardakçılarının yazdıklarını okurken içim kalkıyor. Yüksek kurulunuz bu diz boyu ihanetlere daha ne

kadar tahammül edecek? Sabır küpleri doldu da taşıyor efendim... Biz ancak burada toplanalım, içinde tunç duvarın esamesi bile okunmayan bir ahit söyleyelim! Ahit değil lahit! Böyle de ruhsuz yani. Elimizden başka bir şey gelmeyeceği masalını duymak bile istemiyorum."

İmtiyaz Bey karanlık bakışlarını tek tek tüm kurul üyelerinin üzerinde dolaştırdı. Kırmızı Başlıklı Kız'ın burun delikleri hızla açılıp kapanıyordu ama henüz ölümcül bir noktada değildi. O nedenle olduğu yerde kıpırdanan, konuşmak için heveslice görünen Firuz Arnold Neçikviran Bey'e başıyla küçük bir işaret verdi. Kelliğini örtmek için şakaklarından aldığı yağlı uzun saçlarını bir kalıp gibi tepesine yapıştıran Neçikviran, pek hoş olmayan birtakım seslerle gırtlağını temizledikten sonra lafa girdi:

"Sayın Başkan, ben de Sayın Kaplangı gibi düşünüyorum. Çok değerli bir vakti boşuna geçirmeyelim. Adamlar aldı başını gidiyor. Üzerlerinde herhangi bir baskı yok. İsteyen istediğini söyler oldu. Bir sembolokraside bu demokrasi kalıntılarına daha ne kadar tahammül olunacak? Bu nasıl bir başıbozukluk efendim? Şahsen üzülüyorum. Yıllarca başka ülke kurullarında belli bir başarıyla resmi tezlerimizi savunayım, sonra kendi ülkeme dönünce..."

İmtiyaz Bey elini kaldırarak Firuz Arnold'ı susturdu. Bu ikisinden başka çıkıntılık edecek yoktu galiba. Eh, onlarla da yılların deneyimiyle başa çıkabilirdi.

"Teessüf ediyorum sayın Kaplangı, sayın Arnold! Ne demek 'başkan'? Biz başkanımızı kalbimize gömdük efendim! Görüyorsunuz koltuğu boş, kutsal yerine geçmek de hiç kimsenin haddi değil, benim ise hiç değil. Onüçler Kurulu'nun, son bin dokuz yüz elli yıldır uygulamada Onikiler Kurulu olarak toplandığını unutuyorsunuz veya daha fenası birinin yetki gaspı filan yaptığını mı ima ediyorsunuz yoksa? Bu yönde bir duyum veya belgeniz varsa lütfen kurulumuzla paylaşın, gerekeni yapalım. Yoksa bu tür imaların, sahibinin kellesine doku çöplüğünün yolunu açtığını unutmasak iyi olur."

Kaplangı görünür bir şekilde irkilip kendini toparlarken, Firuz Arnold biraz daha direnmeye kalkıştı:

"Orası öyle tabii sayın başkan... Eğer başkan derken tekrar inananlarının arasına katılması için gece gündüz duacı olduğumuz ve yeniden dünyaya gelmesi muhakkak ve an meselesi olan ulu önderimizi kastediyorsanız orası öyle de biz, bize daha yakın birini, sizi kastediyoruz. Aklımıza başka bir şey de gelmiyor. Öte yandan, sokakların hali ortada. O asılsız astarsız 'çağlar birbirine karıştı' dedikodusunu doğrulamaya debelenen bir sürü kendini bilmez cirit atıyor kentlerimizde. Paşamla buraya neden tam iki dakika geciktik biliyor musunuz? Kafasına parlak bronzdan bir silindir geçirmiş, Urartu yahut Hitit savaşçısı kılıklı bir zibidiyle atıştık. Züppeye dedim ki, bu kılıkta dolaşmaya utanmıyor musun? Çağdaş, Batılı bir kentte..."

Kaplangı canlanmıştı. Heyecanla sıra-söz hakkı gözetmeden anlatımı devraldı:

"Pis... pis herifin tekiydi. Teke gibi kokuyordu. Sakallı da musibet. Şöyle gözlerinin altından fışkırıyor kara kıvırcık sakalları. Fırlak elmacık kemikli yukarı Mezopotamya keçisi! 'Zababa' diye haykırarak elindeki bronz savaş baltasıyla öyle bir saldırdı ki..."

Anlatmayı seven ve sevdiği işte ustalaşmış tüm emekli vatandaş generallerin yaptığı gibi aniden susuverdi Kaplangı. Masadayken bile birbirlerinin elini bırakmayan iki genç kız ve keskin orağını masanın üstüne gelişigüzel bırakmış olan Molla Korevî gerçek bir merakla, ötekilerse biraz sıkılmış bir edayla "eee?" dediler.

"Eeesi ne? Erittim, buharlaştırdım keratayı! Olacak şey midir bu efendim? Bu memleketin evladı parasına puluna kıysın, *Octagün*-moktagün dinlemesin, bronz miğfer, tunç göğüslük düzsün, gerçeğe uysun diye aylarca yıkanmasın, kıl-tüy yığını haline gelsin, sonra bassın yaygarayı 'zababa-kubaba' diye. Babalar tutsun sizi, babalara gelesiniz!"

Gençten, eğri şahin burunlu, bayağıca tavşan dudaklı, ince yapılı, uzunca boylu, kumral sakalı kırlaşmaya başlamış bir adam olan ve o ana kadar sessiz kalan Ferizoğlu Mezit Bey biraz boğuk sesiyle konuşmaya girdi:

"Ben olsam sizin yerinizde, bu kadar emin olmazdım. Belki gerçekten de bu memleketin adamı değildir. Biliyorsunuz, sözde

vatandaşlar da var. Ya da adamıdır da onun geldiği zamanlarda memleket bu memleket değildir!"

Kırmızı Başlıklı Kız bu sesi sevdiğini, bu boğuk, biraz hışırtılı sesin sinirlerine iyi geldiğini düşünüyordu. Sesin sahibi hakkında hemen hiçbir şey bilmiyordu. Hoş, kimse bilmiyordu galiba. Eski Tuna boyu akıncı ailelerinden Ferizoğullarındanmış! Bu kadarını Kurul'a ilk katıldığında adamın kendisine verdiği karttan da öğrenmek mümkündü. Üst satır: Ferizoğlu Mezit Bey. Alt satır: Akıncı. İyi. Ne yapar? Ne eder? Akıncılık ne menem bir iştir? Belirli bir uzmanlığı var mı yoksa Kurul'un 'genel' kontenjanında mı? Soruları İmtiyaz Bey'in tok ve mehabetli sesiyle bölündü:

"Çok rica ediyorum Feriz Bey! Ne demek geldiği zaman? Evet hepimiz biliyoruz. Sokaklar maskeli balo gibi. Her yerde her kılıktan insanlar olabiliyor. Ayrıca kabul etmek gerek, bazılarının kostüm ve aksesuarları pek inandırıcı. Ama rica ediyorum, inanmayalım, kanmayalım efendim! Bütün bunların hepsi İngiliz sosyo-imaj mühendislerinin başının altından çıkıyor. Zeki, nazik, görmüş geçirmiş, imparatorluk imbiklerinden süzülmüş gelmiş adamlar tabii. Bizim gibi saf, temiz kalmış, bir türlü kendini dünyaya anlatamayan, kendi imajını çizemeyen ülkelere bu giydirilmiş kostümlü kerataları salıp sonra keyif çatıyorlar! Amaçları, bunların kritik bir sayıya ulaşmasını sağladıktan sonra güya tarafsızlarmış gibi işe karışmak. Ellerinden gelirse zencefil tarlalarını ele geçirmek, topraklarımızın iliğini kemiğini sömürmek ve sonra arkalarında bir yıkıntı bırakarak yıkılıp gitmek! Bu dediklerimi bilmeyenler tarihin aynasına baksınlar bi zahmet... Buyrun İsrail-Filistin, Hindistan-Pakistan, Rum-Türk davaları. Binlerce yıldır sürüp gidiyor bunlar, değil mi? Kendileriyse eski çağlardan gelmiş sandıklarını terörist diye gözlerini kırpmadan eritiyorlar! Geçenlerde Londra *raynet*'inde zaman kaçkını diye buharlaştırdıkları Monoceros'luyu hatırlayın lütfen."

Kurul'un yarısı "Kurtulamadı gitti bu adam şu İngiliz düşmanlığından. Bu devirde İngiliz dediğin kimdir? İngiltere mi kaldı allasen?" diye düşündü. İmtiyaz Bey'in dediklerini bilmeyen diğer yarısı ise, önlerindeki bir düğmeye dokunarak çaktırmadan

tarihin aynasına baktılar. Kırmızı Başlıklı Kız dahil Kurul üyelerinin en zekisi olan Jocelyn Angelus Hanım, her iki gruptan da farklı düşünüyordu. Dudakları kırmızı rujlu, platine sarışın, otuz otuz beş yaşlarında, şuh bir kadındı. Etekleri vakitli vakitsiz açılan kolsuz, beyaz bir elbise giymişti. Marilyn esintileri haylice yüksek bir şekilde tasarlandığı belliydi. Uzun takma kirpiklerinin uçları yukarı doğru kıvrılmış, dudakları sürekli yarı aralık durmaktaydı. Henüz bir toplantıda bu cazip ağzını tam olarak açıp konuştuğu vaki değildi. Böylesi gizli çözümlemeler yaptığı bir gün de herhalde istisna olmayacaktı. Düşündü:

"Bu ne tuhaf adam, aynı anda İngilizlere hem hayran hem düşman. Yüzünü istediği kadar gerdirsin, böyle bir boyun bir de ancak Galápagos kaplumbağalarında var! Madem estetikten uzak durmuyor neden acaba kendini şöyle sarışın, açık mavi gözlü, uzun süpürge sopası kılıklı bir İngiliz olarak yeniden tasarlatmaz? Dahası neden becayişe girip İngiliz Onikiler Kurulu'nda görev yapmaz? Hizmetse hizmet, her yer aynı değil mi? İçimde bir his, dediklerini tarihin aynasından değil yaşayarak öğrendiğini söylüyor. Bu adam galiba gerçekten Hint altkıtasından gelme. Belki de Hindistan-Pakistan bölünmesinden önce geldi!"

Kurul'un neşe kaynaklarından ve pek babacan, rahat tavırlı, pratik bir adam olan Flavius Fabalis Equalstone, Kaplangı'nın düşmanca bakışlarını görmezden gelerek konuştu:

"Sayın Şefimiz, gündemi oya koymanızı ve maddeleri tartışmaya geçmemizi öneriyorum efendim! Geçe kalmayalım. Sokakların hali malum!"

Kaplangı yine kendini tutamadı:

"Muhterem, hem sokakların halinden yakınacaksınız hem bu hali düzeltmek için en ufak bir adım atmayacaksınız! Efendim, böyle önemli konular varken bizim, af buyurun, iki üç adet kıçı kırık zencefil tarlasının verimini nasıl artıracağımızı konuşmamız, oksijen tanklarının tamirinden bahsetmemiz ihanet ve dalalettir! Önce güvenlik! Verim de sonra gelir, tamir de! Hem oksijen tankları durduk yerde delinmiyor ya? Tankları kimin deldiğini bir kenara bırakıp, tamir gibi bir yan sorunu konuşmak hiç

yakışık alıyor mu? Hem kendimize zamanın sahipleri diyelim hem bu diz boyu atalet ve dalalet çamuru içinde debelenip duralım! Bir an önce, sorunları öncelik sırasına göre belirleyip konuşmak ve yürütme makamında olanlara bu işlere son verecek yasaları hazırlayıp vermek zorundayız!"

Zencefil tekeline dokundurulması Avukat Sacide Vişnevski Hanım'ı irkiltmişti. Kızgınlığını gizlemeye gerek duymaksızın:

"Sayın Şef, beyefendiye lütfen gerekli uyarıyı yapar mısınız ki sözlerini geri alsın, ağzındaki zencefil kapsülünü tedarik eden bir kurum hakkında biraz daha saygılı konuşsun!"

İmtiyaz Ekber Bey, Kurul'un bugün erkence bitirilmesi gerektiğini bilecek kadar deneyim sahibiydi. Kırmızı Başlıklı Kız masanın üstüne çıkmış, öne doğru çömelmiş, kollarını iki yana açtığı dizlerinin arasına koymuş, yalnızca parmaklarının ucuyla dokunduğu masadan güç alarak o meşhur kurbağa saldırısını yapmak üzereydi. Umarsızca etrafına bakınırken böyle zor durumlarda her zaman yardımcısı olan Dr. Orçun O'Neill aceleyle konuştu:

"Equalstone'un önerisini destekliyorum!"

İmtiyaz Bey derin bir nefes aldı. Kurbağa saldırısı başka bir güne kalmıştı. Ağır ağır konuştu:

"Değerli Onbirler! Gündemin, bazılarınızı tatmin etmediğini görüyorum efendim. Ne var ki bugünlerde ancak bu konuları konuşabiliyoruz!"

Kırmızı Başlıklı Kız dahil herkesin afalladığını görünce daha bir güvenle devam etti:

"Evet değerli Onbirler! Burada ne konuşuluyorsa, anında uzaya yayılıyor! Bunun tek bir açıklaması var! Aramızda bir casus var!"

Masada bir dalgalanma oldu, mahzene bir uğultu yayıldı. Hiç kimse söylenenlerin doğruluğundan, içtenliğinden kuşku duymuyordu. Beyaz kıvırcık saçları öfkeden düzelmiş, diken diken olmuş bir İmtiyaz Bey:

"Gündemin onaylandığını varsayıyor ve sessiz oturum öneriyorum. Kabul edilmiştir! Gelecek toplantının yeri ve zamanı, her zamanki ilkeler dahilinde tarafınıza bildirilecektir. Teşekkür ederim!" dedi.

Kurul üyeleri hemen ekranlarına eğildiler. Tarihin aynasını kapamayı unutmuş olan Molla Korevî ve o aynaya bakmak yerine belli etmeden güncelin aynasında magazin sayfalarını izleyen iki genç kız da kendilerine katılınca hummalı bir yazma, yazışma, tartışma faaliyeti başladı. Mahzene, bu tip yoğun zihin faaliyeti zamanlarında olduğu üzere hurma ve yanmış bakalit kokusu karışımına benzeyen o tuhaf koku doldu.

11
AYDOS'TA DRAM

Kurul dağılmış, cüppesini koltuğunun altına kıstıran veya çantasına tıkıştıran üyeler yavaş yavaş çıkışa yönelmişlerdi. El ele tutuşan ve cüppelerini koşarken çıkarmaya çalışan iki genç kız önlerindeki zevatı geçerek merdivenlere atıldılar. İmtiyaz Bey mevcut dengeleri koruduğu, hırlaşmaları zamanında önlediği için sevinçliydi. Kaplangı ve Equalstone kol kola girmiş, arada darılmaca gücenmece olmasın diye birbirlerine kuruldaki konumlarını açıklıyorlardı.

Kırmızı Başlıklı Kız bilerek ağırdan aldı. Masadaki billur ekran sanki inatla kapanmıyormuş gibi tavırlar takındı. Masayı yumrukladı. Küfretti. Biraz vakit geçirdi ve İmtiyaz Bey'le bir şeyler konuşan Mezit Bey ile aynı anda mahzen kapısına yönelmeyi becerdi. Epeydir aralarında var olduğunu düşündüğü bir ortak noktayı yakalamıştı. Kendisi nasıl yağmurluğunu çıkarmadan ve kurulun beylik cüppesini giymeden toplantılara katılıyorsa Mezit Bey de kurulun cüppesini sırtından hiç çıkarmıyordu. Bu anlamda kurulun cüppesi de onun yağmurluğu sayılırdı. Değil mi? Bu keşfedilmiş yakınlığın verdiği keyifle gülümsedi. Uzunca, dik mermer merdivenleri yan yana, ama hiç konuşmadan tırmandılar. Sanki gizli kapaklı bir şeyler çeviriyorlarmış da,

işte onun verdiği tatlı suç ortaklığını paylaşıyorlarmış gibi iyice gevşedi Kırmızı Başlıklı Kız. Taşlıkta Tanju'nun iri, yuvarlak, siyah gözleri ve kocaman kambur siluetiyle burun buruna geldiler. Sesi çatlak bir saz düdük gibi titreyen Tanju sordu:

"Efendiler dışarı çıkacak! Efendilerde zencefil var?"

"Var... var..." dedi Mezit Bey tersler bir tavırla. Kırmızı Başlıklı Kız, genleri ve eğitiminden başka bir suçu olmayan, üstelik dil yetenekleri çok geliş(tiril)memiş olsa da görevini layıkıyla yapan iyi kalpli yaratığa acıdı. En kibar tavrıyla yağmurluğunun eteklerini iki yana açarak dizlerini kırdı. En munis ses tonuyla konuşarak garibin gönlünü almak istedi:

"Ay, iyi ki hatırlattın Tanju Efendi! Ah kafa, kahr-bela! Kalmamış hiç bende valla!"

Sağ avucunu iyice çukurlaştırıp yaratığa uzattı. Kırmızı saydam kapsüller avcuna konurken berikinin tırnakları etine değince tepeden tırnağa tir tir titredi. Sıyrılan bol yenden açıkça görünen üç adet kallavi, dehşetli, sert soğuk kıvrık tırnak! Bütün Tasmanyaşeytanı savunma duyguları, bu bacakları kısa ve kalın, kolları uzun ve tüylü kambur devin boğazına saldırmasını öğüt veriyordu. Açılan kapıdan çıkan Mezit Bey'in, adanın bomboş ve Kutlu *octagün*'den dolayı öyle de olması gereken sokaklarında kaybolmak üzere olduğunu gördü. Tanju'nun tırnaklarına olan ilgisini aniden kaybetti. "Hadi öptüm!" diyerek kapıya koştu.

Dış kapının önündeki mermer yükseltide şimdiden birikmiş ince, mavimsi bir toz tabakası vardı. Hâlâ avucunda tuttuğu kapsüllerden birini telaşla ağzına attı. Diğerlerini zencefil kapsülleriyle tıka basa dolu sol cebine tıkıştırdı. Son iki basamaktan atladığında ayak bileklerine kadar çıkan mavimsi gri, ince, yapışkan toz içinde, neredeyse koşarak Mezit Bey'e yetişti. Telaşına biraz utandı. Mezit, sokağın ortasında durmuş bekliyordu zaten. Yoo, elinde bir cisim vardı ve dikkatle onu inceliyordu. Yanına vardığında adamın kimseye duyurma kaygısı olmaksızın, yavaş, neredeyse kendi kendine konuştuğunu duydu:

"Amel-i Üstad Siyavuş! Siyavuş Usta yapısı! Zamanında ele geçseydi cihan değerdi!"

Adamın elinde tuttuğu cisme gözleri kaydı. Parlak, sarı bir metalden yapılmış, bir ucunda laleye benzer kapaklı bir yumru veya hazne olan, iki parmak eninde, bir karış boyunda, üzerinde kazıma tekniğiyle yapılmış karmaşık çiçek motifleri bulunan yassı bir tüp gördü. Mezit Bey, umursamaz bir tavırla nesneyi yolun kenarında çok daha yüksek olan toz yığınının içine fırlattı.

Kırmızı Başlıklı Kız, adamın peşinden anlamsızca koşturmasını haklı çıkarmışçasına bir merakla sordu:

"Nedir o, o neydi kuzum?"

Mezit Bey yumuşak bir hüzünle tüllenen ela gözlerini kızın ceviz yeşili gözlüklerine çevirdi.

"Boş verin, söylesem de anlamanız güç!"

Başka bir zaman, başka bir yerde, başka bir kişi tarafından söylense bayağıca bir atışma nedeni olabilecek bu sözler o gün, o dakika, İnsulapol Merkez'in büyükçe doğal yerleşim birimlerinden biri olan Aydos Ada'sında Mezit Bey'in dudaklarından herhangi bir tehlike yaratmadan dökülmüştü. Terslenen sanki kendi değilmişçesine yine sordu Kırmızı Başlıklı Kız:

"Ne tarafaydı yolunuz?"

Tersleme seansı sürüyor gibiydi:

"Kartaltepe Adası'naydı, hâlâ da öyle..."

"Ooo uzakmış, hani İmtiyaz Bey nasıl diyor? Hah, şey, 'karşı yakada'! Ha haa... Ben 'bu yakada', Büyükçamlıca'dayım... Sizinle bir taksi paylaşalım mı? Umarım *railnet*'i tercih etmiyorsunuzdur!"

"Yok etmiyorum!"

Adamın ayaklarında *raykaba* benzer bir nesne olmadığı için sorulmasa da olacak olan aptal sorusuna verilen bu kısa, sert cevabı sıcak bir davet olarak algıladı. Aydos'un toza bulanmış taraçalı, merdivenli sokaklarında yan yana yürüyerek iskeleye doğru inmeye başladılar. Her zamanki gibi kapalı ve yağmurlu başlayan, saat dokuzda güneş ışığının verilmesiyle cehennemi bir sıcağa boğulan bir günün sonuna yaklaşıyorlardı. Uzaklarda, denizin üstünde batmaya hazırlanan güneşi sağ kollarına almışlardı. Yakınlarda, hemen önlerinde yatan, üç metrelik beberuhi boyuna karşın ne hikmetse adına "Yücetepe" denen adacığın karar-

mış, çelimsiz siluetine bakarak yürüdüler. Zavallıcık, üzerindeki yoğun yerleşim yüzünden ağır bir halter kaldıran bir cüceye benziyordu. "Cüccetepe olmalıydı adı, Cücetepe! Cüce... Cüce... Hi... Hi.. Ehi" diye düşündü Kırmızı Başlıklı Kız. Yalnızca düşünmekle olmayacağını anladı. Konuşmayı sürdürmezse Mezit Bey ile olan ortak noktaları eriyip de havaya karışacakmış gibi göründü. Ya da adam kendisini aniden yarı yolda bırakacak, bol cüppesinin içinden bir yerlerden bulup çıkaracağı *raykap*'larını ayağına geçirerek her sokağın başında bulunan asansör kapsüllerinden birine atlayıp tepelerindeki bağlantı rayına kapağı atacaktı. Ekilmekten nefret ederdi. Bu telaşla konuştu:

"Görüyorsunuz değil mi? Ana yollar bile bir karış toz içinde. Böyle bir belediye olabilir mi?"

Mezit Bey dinlemiyordu. Sol eliyle kaftanının düğmelerini tek tek çözerken yakalandı yanındakine. Kırmızı Başlıklı Kız şaşkınlıkla bu hareketi nasıl değerlendireceğini düşünürken, Mezit'in sağ elinde devasa bir kesici alet belirdi. Kız, o ünlü Tasmanyaşeytanı tıslamalarından birini dişlerinin arasından koyverdi, dört ayak durumuna geçerek savunma konumu aldı.

Mezit oralı bile olmadı. Gözleri uzakta, yolun kenarında bir noktaya takılmış, yalın kılıç olmuş bekliyordu. Kırmızı Başlıklı Kız, Mezit'in baktığı noktaya bakınca üstü sertleşmiş bir kabukla kaplı kalın toz tabakasının içinden dirseğine kadar dışarı fırlamış, elindeki ezici bir aleti çılgınca sağa sola savuran çıplak bir insan kolu gördü. Tozun kabuğu çıtırdayarak kırıldı. Kollar aniden ikileşti. İkincisinin elinde de ortasında sivri bir çıkıntısı olan, yassı bir metal daire vardı. Görünüşe bakılırsa, bu iki kısa kalın kol bir erkeğe aitti. Kolların yoğun bir öksürük nöbetine tutulmuş sahipleri de peşlerinden geliyor olmalıydı ki, şimdi baktıkları yerde yarı beline kadar görünen bir erkek bedeni belirmişti. Adam göz açıp kapayıncaya kadar geçen bir sürede kendini sokağa çıkarmayı becerdi. Yerdeydi ve hâlâ öksürüyordu. Belki de bu yüzden Mezit'in inanılmaz bir güçle sol omuzuna indirdiği darbeyi ne gördü ne de savuşturabildi. Gevşeyen sol eli kalkanını yere bıraktı. Sağ elindeki silahını bırakmamak için insanüstü

bir çabayla yaralı koluna dayanarak ayağa kalktı. Sürekli savunma tavrında tuttuğu topuzunu havaya kaldırdı. Dudaklarını bir şeyler söylemek istercesine kımıldatırken bu kez kalbinin üstüne çok uzmanca indirilmiş derin bir darbe aldı. Şaşkınlıktan açılan gözleri en az kendisi kadar büyük bir şaşkınlığa düşmüş Kırmızı Başlıklı Kız'ın gözlükleriyle karşılaştı. Hiçbir şey söyleyemeden, yalnızca tuhaf bir gülümseme takınarak biraz önce içinden çıktığı toz yığınına, gerisin geriye, sırtüstü düştü adam... Tozun kabuğu kırıldı, yığın dalgalandı, kendisine geri dönen bedeni yuttu. Bu kez sadece sokağa dek ulaşan ve istemdışı titremeler yapan ayaklar görünüyordu. Biri çıplaktı. Diğerinde üstü işlemeli, rengârenk bir deri çizme vardı.

Mezit cesedin ayakucuna gitti. Elini çizmenin konçuna soktu. Çizmeden çıkardığı işlemeli, sarı bir bez parçasıyla kanlı kılıcını sildi. Bezi toz yığınına attı, kılıcını kınına soktu. Düğmelerini iliklemeye başladı. Kırmızı Başlıklı Kız tüm bunlar olduktan sonra ancak konuşabildi:

"Ni... Niçin?"

Mezit hiçbir şey olmamış gibi taraçanın sonuna kadar yürüdü. Merdivenlerden inmeye başladı. Yanı sıra koşan kız belki de farkında olmadan adamın yenine yapıştı. Bir yandan da hiddetle bağırıyordu:

"Tanıyordun onu hayvan... Sen onu tanıyordun..."

Mezit sükûnetle:

"Hayır, şahsen tanımıyordum. Geldiği çağ bana pek yabancı değil, o kadar!"

"Neden?"

"Çok bir nedeni yok. Her zaman kaçkını elini kolunu sallaya sallaya buraya gelecek diye bir kural yok. Gelmemeliler. Buna ben de katılıyorum. Gerçi benim gerekçelerim öyle kısıtlı kaynakların akılcı kullanımı filan gibi bir temele dayanmıyor. Olaya daha çok zavallı kaçkınların açısından bakıyorum. Diyelim ki basit bir iyilik etme duygusu... Bir hemşeri dayanışması filan da diyebilirsin. Bir daha derlenip toparlanıp gelmesi epey vakit alır. Belki bir iki asır kadar rahat eder!"

"!.."

"Kaplangı'yı pek dinlemediniz galiba!"

"Dinledim ama..."

"O zaman benim dediklerimi pek dikkate almadınız. Olabilir tabii. Tercih meselesi. Kim neye inanacak kendi karar vermeli."

"Şey... Bilmiyorum... Tuhaf tabii. Kendi gözlerimle tozdan çıkan bir adam gördüm biraz önce. İnsan kendini isteyerek oraya da sokmaz ki. O öksürükler çok gerçek gibi duruyordu. Kim, hangi ideoloji uğruna bu kadar zahmeti göze alır? Gider tozun içinde pusuya yatar. Bilmiyorum... Peki, neden buharlaştırmadınız?"

"Bakın, belirli bir zaman diliminden gelen her onurlu erkek bildiği silahla vurulmak ister. Kılıçtan daha onurlu bir silah biliyor musunuz bu durumda? Kahpeliğin de bir haddi hududu olmalı!"

"Bilmiyorum... Bilmiyorum, o tuttuğun alete kılıç dendiğini de bilmiyorum. Daha doğrusu kılıcın o elinizdeki alet olduğunu bilmiyordum... İmhanın şekli şaşırttı beni sadece, yoksa bilmediğim şey değil. Gördüğüm suçlu buharlaştırmalarının sayısını unutmuş durumdayım. Yani herkes gibi, ister istemez sosyopatalojik bir durum yani..."

"Bakın onlar suçlu değil! En azından bu çağın kılık değiştirmiş suçluları değil!"

"Bilmiyorum, gördüklerimden sonra... Çok etkileyici... Haklı olabilirsiniz."

Ölenin çığlığı ve çarpışmanın, artık çarpışma denirse, gürültüsü, boş sokağın her iki yanındaki evlerden kaçamak bakışların sokağa dökülmesine neden olmuştu. Kaçamak bakışların insan ruhu üzerinde ne denli bir baskı oluşturabildiğini, dahası birtakım baskı rejimlerinin yalnızca kaçamak bakışlarla yaşa(tıl)dığını bilen Kırmızı Başlıklı Kız'ın düşük frekanslı bir tıslaması bu merak hadisesine gereken sonu verdi. Yarı aralanan tüm perdeler anında çekildi. Yukarıda, yükseklerde, ellili katlar seviyesinde olması gereken bir iki açık pencere hızla kapandı.

Belirli bir şekilde hızlandılar. Her ikisi de konuşurken birer kez "siz"den "sen"e geçmişler, sonra yine eski formal hitap şekli-

ne dönmüşlerdi. Onüçler Kurulu'nda asla olmayacak bir şeydi bu. Lagüne ancak bir merdiven kalmıştı. Kırmızı Başlıklı Kız bir adım daha atmaya karar verdi. Cümlesine "sen"li formla başlayabilmek için büyük bir çaba harcadı. Yoksa yine kopmaları, uzaklaşmaları işten değildi. Aceleyle teklifini yaptı:

"Yoruldunu... yorıldun herhalde. İster...sen bir kahve içelim!"

"Teşekkür ederim, şimdi İkinciler veya Üçüncüler'in yavan suratlarını çekecek durumda değilim. Belki başka bir zaman!"

Kırmızı Başlıklı Kız dehşetle durdu, boynunu kasarak başını geri attı. Ablak *subcenturio* suratlarına baka baka kahve içmeyi teklif ettiğinin düşünülmesine içerledi. Enikonu alınmıştı.

"Yo... Yo... Lagün'de değil, Çamlıca'da benim evde... Öyle denize bakan salak bir yer değil. Sırtı denize dönük. Üstelik karşısında yine denize küs binalar var. Nefis, loş bir aydınlığa bakıyor. İnsan depresyonunu, mutsuzluğunu sonuna kadar keyifle yaşayabiliyor."

Teklif doğrusu çekiciydi. Herhangi bir kırmızı başlıklı kızın evini bir başkasına açtığı vaki değildi. Mezit düşünmeksizin "evet" dedi. Son basamaktan lagünü boylu boyunca kuşatan yarım ay biçimindeki rıhtıma indiler. Kız onu duymamış gibiydi. Etrafına kendini kaptırmıştı.

Rıhtım camekânları tıka basa *subcenturio* ve *decurio* aileleriyle doluydu. Ayrıcalıklarının, bütün *octagün* boyunca evlerinde hapis olmak yerine dışarıda, bu beton lagünde olabilmelerinin neşesi ve gururu içindeydiler. Sona ermek üzere olan *octagün*'ün çıkışını kutlamaya hazırlanıyorlardı. Bazıları rıhtım taşları üzerinde sabahtan beri güneşlendikleri için müstehcen denecek kadar yanmış, kızarmışlardı. Anneler çocuklarına uygun bir dans partneri bulmanın koşuşturmasına ve tatlı telaşına kendilerini kaptırmışlardı. Babalar zencefilli bira bardaklarının üzerine yumulmuş, bilmem ne dağlarında koyunlara karşı nasıl çeviklikler yaptıklarını, ne harikalar yarattıklarını anlatıyor olmalıydılar: Sivilceli oğlanların yarısı hayran hayran babalarını dinliyor, diğerleri vurulacak gongun sabırsızlığı içinde yerlerinde duramıyorlar...

"Allah belanızı versin! Nefret ediyorum bu *sub-yeniturchio* ailelerinden! Sanki ayda dört kez değil de, on yılda bir oluyor denize dalasıca *octagün*'ünüz! Kusura bakmayın Mezit Bey, yani Mezit, ne dediniz... dedin? Kaçırdım. Aklım başımdan gidiyor. Tahammül edemiyorum."

"Başka bir zamana kalsa kahve davetiniz, hakkım saklı dursun diyordum..."

"Aaa! Olur mu hiç? Yine gelirsiniz... Bana ne, bana ne! Bugün gel! Hadi, hadi!"

100
ÇAMLICA ADASI

Rhtımdan birkaç basamak inerek durağın sonunda, dalgalardan dolayı aracının zarar görmesini önlemek için biraz açıkta bekleyen taksiye yöneldiler. Şoför eliyle kibarca işaret ederek durak boyunca yürümelerini engelledi ve ustaca bir manevrayla tekneyi bulundukları yere yanaştırdı. Mezit, mekik biçimli teknenin ortasına, müşteri kapısına yöneldi. Kapıyı açarak kızı buyur etti. On saniye sonra taksi suları yararak ok gibi atılmış, Çamlıca yolunu tutmuştu. Kurul'un kuralları gereğince yol boyunca hiç konuşmadılar. Mezit'in kendisinden sonra araca binmesini adamın kibarlığına mı vermek gerekirdi, yoksa bu davetinin kabul edildiğine mi işaret ederdi? Kırmızı Başlıklı Kız, zihninde şöyle bir tarttı. Adam "olmaz" dememişti. Ama "peki" de dememişti. Pek emin olamadı. Yirmi yirmi beş metre yüksekliğinde adı gibi küçük olan Küçükçamlıca Adası'nı geçtiler. Büyükçamlıca'nın lagününde durduklarında Mezit önlerindeki döner para tepsisine dört adet kırmızı kapsül koyup şoför mahalline itince dünyalar onun oldu. Demek ki Kartaltepe midir ne karın ağrısıdır, oraya devam ettirmiyordu aracı. Konuştuğunda sesinde sevinç vardı:

"Evim iki taraça yukarıda ama bugün çok yoruldum. Kapsulle çıkalım mı?"

"Benim için fark etmez!"

Mezit, kırmızı başlıklı iki başka kız ve galiba bunlardan birine ait olan açık pembe renkli bir kuzuyla paylaştıkları asansörde "yorgunluğun" bir bahane olduğunu, Kırmızı Başlıklı Kız'ın beraber geçirecekleri zamanı uzatmaya çalıştığını düşündü. *Octagün* çoktan sona ermiş, güneş tamamen batmıştı ama havada o koyu, o insanı sarmalayan yumuşak, ipeksi morluk vardı, havada aşk vardı. Ola ki bu akşam işin künhüne vâkıf olur, ola ki o tanrının cezası mavi yağmurluk çıkar, saklı inciler dökülürdü meydana. Heyecanını bastırmaya çalışırken titredi. Anlaşılmasın diye asansörden inerken kuruldaşına takıldı:

"Adanızda hep kırmızı başlıklı kızlar yaşıyor galiba?"

"Yok canım, tesadüf!"

Hemen hiç tozu olmayan kısa bir sokağı yürüdüler. Kızın dediği gibi denize sırtını vermiş, bir buçuk katlı, alt katı galiba bir bodrum veya yatak odası olan şirin bir evin kapısında durdular. Kız öne düştü. Merdivenlerden çıkarken pek bir gerekçe olmasa da aniden saçlarını savurarak o meşhur Kırmızı Başlıklı Kız dönüşünü yaptı. Bu dönüşü güncelin aynasından çok iyi hatırlayan Mezit Bey'in içinde bir şey hop etti. Heyecanı iyice artmıştı. Cevabını pekâlâ bilmesine karşın sordu:

"Adanızda toz sorunu çözülmüş sanırım!"

"Ah evet, *praefectus*'umuz çok, çok zeki. Eğitimi de çok sağlam. Medusa Üniversitesinde şehircilik ve toz üzerine doktora yeterlik sınavına girmiş biri. Tam üç yıl çalışmış bunun için. Geçmiş ama. Mistik filan diyorlar, ben gene de oyumu ona verdim. Hiç tereddütsüz! Adam tozları emen dev süpürgeler getirtti. Sabah akşam topluyorlar. Dahası Alemdağ, o da buraya bağlı, biliyorsunuz, tesislerinde tozu epoksiyle karıştırıp briket haline getiriyorlar. Lagünümüzü böyle inşa etti. Çok, çok parlak biri... Ne diye vermeyecekmişim?"

Merdivenleri tırmandılar. Cayır cayır yakan *octagün* güneşini derisiyle sonuna dek içmiş ve hâlâ ılık olan taşlığa yapışmış iri

yeşil bir kertenkeleyi ürküttüler. Hayvan sanki bu ikisinin bir arada olmasını onaylamıyormuş gibi başını iki yana salladıktan sonra taşlıktan fırladı gitti. Kız, bronzdan yapılmış ve kapının lacivert plastiği içine gömülmüş Fatma'nın Eli'ne elini çakıştırdı. Kapı açıldı. Sağlı sollu kapıların açıldığı uzun bir koridordan geçtikten sonra genişçe bir salona girdiler. Mezit başka nedenlerle de olsa oynayan yüreğini bu kez iyice ağzına getiren büyük bir tıslama işitti. Kız karanlıkta henüz görünmeyen birine agucuk gugucuk yapmaya başlayınca biraz rahatladı.

"Aman da aman, canım da canım! Bıcır-gıcır! Sıkıldın mı bakalım annecik yokken!"

Işık yanınca boşuna rahatladığını anladı. Rahat dört metrelik bir pitonla kız yerde sarmaş dolaş olmuşlardı. Misafirinin irkildiğini fark eden ev sahibesi, pitonu güçlükle sürükleyerek odanın bir köşesine, ortasından parlak metal bir boru geçen genişçe bir deliğin yanına götürdü. Hayvanı boruya sardı, yassı kafasına bastırdı. "Yürü bakalım çapkın *pompier*" diyerek alt kata itti. Yağlanmış çelik boruda pitonların tutunma şansı pek yoktur. Bunun da olmadı. Direnmesine karşın yavaş yavaş kaymaya başladı. Yumuşak, iğrenç bir ses çıkararak alt katın tabanına çarptı. Kız, koridorda, salona en yakın kapıyı açtı. Büyük bir sepetin içine eline soktu. Tüyleri yarı yarıya dökülmüş ve galiba uyuşturulmuş bir pilici bacaklarından tutarak dışarı çıkardı. Alışkın hareketlerle götürerek delikten aşağı attı. Direkteki bir düğmeye dokundu, elini hızla geri çekti. Nereden çıktığı belli olmayan, galiba delik açıkken tavana yakın bir yerde, borunun çevresinde duran siyah kauçuk bir tekerlek hızla inerek deliği kapadı. Kız utangaçça gülümsedi:

"Piliçler kendi imalatımız, arka bahçedeki *incubator*'da yetiştiriyoruz .Genleriyle oynanmış piliç yemiyoruz! Has ev pilici yiyoruz, pek bi tulumbacıyızdır vesselam!"

Bütün ev yılan, tavuk, tavuk pisliği, yağ ve nedense biraz da kan kokuyordu. Ne diye kan kokuyordu ki? Bu köküne kibrit suyu boca edilesiciler, bütün bütün yutmaz mıydı avlarını? Mezit'in bütün heyecanı dinmişti. Sol eliyle kaftanının düğmeleriyle oynamayı bıraktı. Tiksinerek bir sandalyeye ilişti.

"Şöyle rahat oturun canım. Kahvenizi nasıl alırsınız?"

"Şey... Kahveyi boşverin, kuşburnu veya ekinazya filan gibi bir şey varsa alayım..."

"Yılanlardan pek hazzetmiyorsunuz anlaşılan..."

"Etmiyorum doğrusu, ne yalan söyleyeyim!"

"Biliyor musunuz, ben de etmiyorum, hatta nefret ederim!"

Tutarsızlığın bu kadarının fazla olduğunu düşündü Mezit, gösterilen koltuğa çökerken.

"Anlamıyorum... O zaman ne diye köpek, kuzu gibi bir şey beslemiyorsunuz?"

"İsterdim ama bunu tutmak durumundayım. Yay... Saygı duyduğum birinin hediyesi. Bu aralar biraz kapsül stoku yapmalıyım... Reddetsem olmazdı. Yeşilçay olur mu?"

"Tabii... Tabii..."

Kırmızı Başlıklı Kız bar kapısı şeklinde tasarlanmış iki yarım kapıyla salona bağlanan mutfağa yöneldi. İçeri girerken sağındaki duvarda bir düğmeye dokundu. Salonun, Şile tarafına bakan duvarı dışarıya kıvrılarak hızla yukarı doğru toplandı, yekpare bir cam belirdi. Kız bir düğmeye daha basınca esnek bir malzemeden üretilmiş cam da duvarı izledi, aksi yönde, içeri doğru kıvrılarak yükseldi. Duvarın oluşturduğu kalın silindire sırtını vererek duran, çok daha ince, saydam bir silindir oluşturdu. Odaya şimdi nispeten serin ve içerdekine göre çok daha temiz bir hava dolmuştu. Mezit pencereye gitti. Dışarının havasını derin derin içine çekti. Ev, anlaşılan kendine benzeyen evlerden oluşan bir sitede dört evin sırt sırta vererek oluşturduğu bir aydınlığa bakıyordu. Tam karşısındaki büyük evin bütün sırt cephesini kaplayan mozaik panoyu yetersiz ışık altında tam seçemedi. Daha dikkatle baktı. Arkasından konuşarak yaklaşan kızın sesini duydu:

"Öyle pek görülecek bir şey değil doğrusu. Gölden silueti akseden bir karlı dağ manzarası. Pek *kitch* bir şey. *Praefectus*'umuzun kızı yapmış diye tutuyoruz... Buyrun çayınızı."

Açık duvara çevirdikleri koltuklara oturdular. Çaylarını yudumlamaya başladılar. Bir süre sessiz kaldılar.

Sessizliği, hem de gayet doğal bir "sen" formatıyla, Kırmızı Başlıklı Kız bozdu:

"Hiç sormadım. Mesleğin nedir?"

"Kuruldaki çoğu üye gibi, hemen hepimiz gibi *fıctor*'um."

Kırmızı Başlıklı Kız'ın birden kanı dondu. Buz gibi oldu. Düşündüğünün doğru olmaması için dualar ederek sordu:

"Bir yerlerde yazmıyorsun değil mi?"

Kızın telaşlandığı, korumacı bir tavır takındığı, bir şeyleri kıskançlıkla koruduğu kanısına kapılan Mezit, kaygısız bir ifadeyle konuşarak bu gerginliği almak istedi:

"Yo, yok canıım! Yazıyor gibi mi duruyorum?"

Kız, önce açtığı ellerini, peşinden vücudunu koltuktan öne, yere doğru fırlattı.

"Hıss... Hıss... Bu daha kötü... Çook daha kötü... Aylak bir *fictor*! Demek ki yazmak istiyorsun. Tehlikelisin sen!"

"Çok rica ederim, ne oluyoruz? Nereden çıktı şimdi bu?"

"Sol entelijensiya denebilecek adamlar var... Hıss... Yerime göz dikmişler. Sanki ben yazmasam onlara yazdıracaklar hısss..."

"Bakın yanlış anladınız, ben çalışıyorum zaten! Boşta değilim."

Kırmızı Başlıklı Kız, hayatında ender olmadığı üzere baltayı taşa vurduğunu anladı. Her şey, yani her şey bu soylu fakat insanı asabi yapan genlerinden oluyordu. Elinden gelen hiçbir şey yoktu. Naçar yani. Ne oluyorsa genlerinden dolayı. Yoksa insan bilerek yere atar mı kendini? Baba tarafı, tufandan önce yüzlerce yıl boyunca asabi insanlarla dolu olan Akhalkalaki Dükalığı'nı yönetmişti. Ana tarafıysa, daha az soylu ve asabi olmayan Akhaltsikhe markilerinin kadın kolundan iniyordu. Bu soyluluğun omuzlarına bindirdiği yükler yetmiyormuş gibi, bir de ülke aristokrasisinin çocuklarının gitmek zorunda olduğu College de Muteberan'a gitmiş, genleri ve eğitimi orada zincirleme reaksiyona girmişti. Bekçilerin sürekli kızların memelerini dikizlediği bu okulda asabiyeti tavana vurmuş, aristokratlığı üzerine de bir türlü gitmek bilmeyen bir sosyetik hava sinmişti. Kahretsin! Ama bunlardan şimdi bu tavşan dudağa ne? Bir açıklama yapmak, ortalığı biraz toparlamak gerekiyordu:

"Oh!.. Tabii tabii! Çalışır insan, çalışmaz mı? Günlük hayatta ne yaparsın demek istedim. Akıncılık değil herhalde! Kızdırır beni akıncılar, duyunca hemen hıslarım, bak söyleyince yine yaptım... Hıss..."

"Kurgusal görüntü işindeyim."

"İmaj mühendisi falan mısın?"

"Yok... Görüntü yaratma endüstrisindeyim ama..."

"Sinemacı mısın?"

"Eh!"

"Bu akıncılık işi nedir, hıss?"

"Kurgusal görüntü ürünlerine pek takılmıyorsun galiba?"

"Takılmıyorum tabii. Ben filme gitmem; tiyatrodan, pandomimden, mimden, müzikalden, operadan nefret ederim; nete bakmam, yani kurul yasakladı diye değil, sevmediğim için bakmam, bilgisayar karıştırmam! Ne biliyorsam güncelin aynasından öğrenirim."

"Şey, o zaman şöyle anlatayım. Beş altı yıldır başarıdan başarıya koşan bir seri var. Özellikle Anadolu'da çok tuttu. O ekiptenim. Hoşluk olsun diye hepimize birörnek, eski usul, kâğıt görünümlü plastik üzerine kartvizit bastırdık. Ben orada sert bir akıncıyı oynadığım için insanlar sokakta bile arkamdan 'hey akıncı' diye sesleniyorlar. Ne salaklık değil mi? Kurgu ve gerçek arasındaki ayrımı bile bilmiyorlar! En tuhafı marjinal yeraltı örgütlerinin, mistik grupların, tarikatların bu oltaya gelmesi..."

"!"

"...üstü başı tamamen çağdaş, senden benden farkı olmayan ne kadar çok kişinin yanıma yaklaşarak 'Tanrı kılıcını keskin etsin yiğit' veya 'Vur pençe-i Ali'deki şemşir aşkına vur' dediğini duysan şaşardın. Tabii bunların bir şekilde bugüne uyum sağlamış zaman kaçkınları olmaları da mümkündür."

"Pardon bu seri ne hakkındaydı?"

"Anadolu'nun yüksek platosunda bir bölük insan bir araya geliyor ve Zencefil Kartel'ine karşı soylu, fakat acımasız bir savaş başlatıyorlar..."

"Bu da Kartel'in görüntü araçlarıyla insanlara gösteriliyor ha!"

"Evet, tabii, biz bağımsız sanatçılarız. Kartel'den aldığımız ücretin yaptığımız işe etki etmemesini sağlayacak kadar da profesyoneliz."

Kırmızı Başlıklı Kız duyduklarını nasıl sindireceğini tam çıkaramıyor, bir huzursuzluk hissiyle kıvranıyordu. Bir boşluk yakalayan Mezit Bey sorusunu sorabildi:

"Peki sen ne yapıyorsun?"

Kız kendini zorla güldürerek sarkastik bir tavırla:

"Ha ha... Bilmiyorum deme, yemezler!" dedi.

"Bilmiyorum gerçekten! Kırmızı başlıklı kız projesinden haberim var, ama özelde sen kimsin, adın nedir, ne yaparsın bilmiyorum."

"Olacak şey değil! Nympha Trivia Ex-Omasum ismi sana bir şey ifade ediyor mu?"

"Ya tanıdık geliyor, ama tam çıkaramıyorum. Oynamaktan pek fazla bir şey yapmaya vakit kalmıyor. Kurul da son yıllarda ekstrası oldu. Ne yapacaksınız, kamu görevi! Piyango size çıkınca 'yapmam' denmiyor. İyice koptum. Kusura bakma."

Kız, içinden "Yuh ayı, ne diye ortalıklarda gözlükle dolaşıyoruz biz? İnsan bi kafa yorar. Duyarsız sosyopat!" dese de; dışarıya daha nazik bir versiyon sundu:

"Ziyanı yok canım. Ben de; tabii ki *fictor*'um. Popüler kültür eleştiriyorum. Eleştirirken de çeşitli imgeler üretiyorum. Bazıları bir yontu gibi plastik, adeta görülebilen imgeler... "

"Ya yine kusura bakma ama nerede?"

"Canım medyada bir yerlerde işte..."

Trivia'nın Mezit'e duyduğu ilgi ışık hızıyla sönüp gidiyordu. Evini bu oyuncu bozmasına açtığı için bin pişmandı. Herif, o kadar önemsiz bir şahsiyet ki, oynadığı seriyi ilk kez duyuyor! İşi izlemek olmasına karşın! Ne etse de adamı bir an önce sepetlese? Sonra işin anladığı denli basit ve kolay olmaması gerektiğini düşündü. Ayrıca o kendisini iğneleyen, huzursuz edici düşünce de kafasının arkasında bir yerlerde hâlâ dolanıp duruyordu. Vakit kazanmak için sordu:

"Bir çay daha?"

"Teşekkür ederim, kalkmalıyım!"

Gerçek soru peşinden geldi:

"Bir görüntü yaratma uzmanı ve ekibi için tozların arasından bir geçmiş çağ savaşçısını çıkarmak, işten bile sayılmaz değil mi?"

"Doğru! Sayılmaz. İstenirse rahatlıkla yapılabilir. Efektler öylesine gelişti ki... Bu iş için üretilen siborglar var. Hatta ucuz olsun diye bir seferlik, kullanıp atmalık modellerini bile yaptılar."

Bu gecenin sürprizleri ne bitmek bilyordu ne de tükenmek. Şiddeti kabullenmekte hiçbir sıkıntısı olmayan Trivia, bir kez daha yıkıldı. O sanıyordu ki Mezit orada o savaşçıyı kılıcıyla ikiye biçebildiği için Mezit'tir.

"Küçük kırmızı başlıklı bir kızın hisleriyle oynamaya utanmadın mı?"

Adamın alnında bir damar attı.

"Aydos'ta şehit ettiğim kişinin bir oyun siborgu olduğunu ima ediyorsan söyleyeyim: Evet, bir siborg olabilir! Ama olmayabilir de. Ben ne yaptıysam inanarak yaptım. Bu kadar çok gerçekliğin aynı anda var olduğu böyle bir ortamda kendi gerçeğini diğerlerinin gerçeklerinden ayırmak için insanın düşünecek vakti olmayabiliyor. O vakti bulamadım. Ya o, ya siz! Bu sizin için de geçerli. Ayrıca sayın Omasum, hiç kimse göründüğü kadar değildir masum!"

Gece her ikisi için de planlanmayan hassas bir noktaya gelmişti. Bir yaz ortası *octagün*'ünün ılıklığında, devasa bir uçurumun kıyısında güç bir dengede amut duruyordu gece. Mezit ayağa kalktı. Hiddetinden titriyordu. Başıyla en formel Kurul selamlarından birini verdi. Nympha Trivia tiz bir çığlık atarak adamın şahdamarına saldırmak veya adam için her şeyden vazgeçmek, belki de gözlüğünü-yağmurluğunu bir kenara fırlatıp atmak, tüm benliğini adama açmak gibi iki zıt duyguyu aynı anda yaşadı. İki duygu birbirini felç etti. Mezit Bey yol gösterilmesini beklemeden evden çıkıp gittiğinde, ayağa bile kalkamamıştı. Yeşil çay içtiği *gargoyle* kupayı elinde belirli bir süreden fazla tutmuş olmalıydı. Olmalıydı ki, nesne zevzek moduna geçmişti. Bunu o nefret ettiği gerzek, mekanik sesi duyup irkildiğinde anladı:

"Sizin için ne yapabilirim sahibe?"

"Sen git ananı yap! Hayvan!"

Omasum ile daha uyumlu günler yaşayan, tatlı tatlı yarenlik etmişliği bile olan zavallı *gargoyle* küfrü yediğiyle kalmadı. Havada uçarak kızın sağındaki sert *plastone* duvara çarptı. Çelinerek geriye uçtu. Trivia'nın ayakları dibine kadar geldi. Ağlamaklı bir sesle mızıldandı:

"Sahibe beni lütfen kaldırsın? Ben sahibeye ne yaptım?"

Trivia bu kez *gargoyle*'u kendisine armağan eden genel yayın mühendisine küfrederek kupanın burnuna okkalı bir tekme geçirdi. Adam her gittiği yerden ona tuhaf bir hediye getirmeyi kendine iş edinmişti. Hindistan'dan piton, Çin'den konuşan pilav tenceresi! Bodrum İngiliz kolonisinden *gargoyle*! Beydağları Alman bölgesinden bir çift silikon göğüs. Lanet nesneyle daha fazla yüz göz olmamak için arkadaki iki kişilik kanepeye geçti. Santimentalizm ancak kendisi yaptığında bir nebze çekiliyordu, o da o kadar işte. Şimdi bedensiz bir *expat* İngiliz *gargoyle*'unun sızıltısını cızırtısını çekecek durumda değildi.

Canhıraş, yürek burkan çığlıklarla uyandı. Durumu anlamaya çalıştı. "Ah taşlar!" dedi. Kanepede uyuyakalmış olmalıydı. Anadolu yakasının uzak mezarlıklarından geliyordu çığlıklar. Öfkeyle söylendi:

"Allahın belası taş olduğunu anlamayan taşlar! Taşlara, taş olduğunu söylemeyen duyarsız hayvanlara da lanet olsun. Nasıl, hangi hasta beyin bu hafızalı mezar taşlarını icat eder? Anlamanın yolu yok!"

Yontmataş devri teknolojisiyle en ileri bilgisayar teknolojisinin bir araya geldiği bir varoluş biçimiydi bu. Rahmetlinin her yaptığı ölümünden sonra iki dakika içinde bunların hafızasına yükleniyor, böylece kimlik sahibi, hatırlayan, farkında olan, bilinçli mezar taşları imal edilmiş oluyordu. Hepsi aynı değildi tabii: Bazıları bu hareketsizliğe, bu kadere razı olmuşlar. Bayramdan bayrama olsa da sevdikleri, torunları, torunlarının çocuklarıyla konuşmak onlara yetiyor. Aşırı derecede sadık olan insanlar da var. Mezar taşlarına sadakatleri hiç sarsılmıyor. Seviyor,

okşuyor, her gün gelip konuşuyorlar. Bazı taşlar ise henüz taş olduklarını kavrayabilmiş değil. Sağa sola sataşıp fikir üretiyor, tehdit ediyor, emir yağdırıyorlar. Bazıları ise taş olmaktan, hareketsiz olmaktan dolayı çok sıkıntılı. İşte bunlar uzun, boğuk çığlıklar atıyorlar kendi bilinçlerinin dar hücrelerinden.

Ürperdi. Gecenin serinliği, ta kemiklerine dek işleyen nemi şaşırtıcıydı. Yok, değildi. Bütün duvarı açık bırakmış olduğunu gördü. Çamlıca, güvenliği gayet yüksek bir yerleşim birimiydi ama yine de yaptığı iş, iş değildi. Yine ürperdi. Duvarı indirdi. Camı indirmeye üşendi. Uykusu açılsın istemiyordu. Gözlerini hiç açmadan salondan çıktı. Yatak odasına ulaştı. Tekrar derin bir uykuya dalmadan önce düşündüğü son şey, Mezit ile mezar taşları arasında epeyce bir benzerlik olduğuydu. Onlar nasıl taş olduklarını idrak etmekte zorlanıyorlarsa, bu enayi de neyin oyun, neyin gerçek olduğunu ayırt edemiyordu.

101
KOYUNLAR ARASINDA

Köroğlu Dağları'nda bir zamanlar dalga dalga sarıçam, köknar ve kayın ağaçlarını barındıran, şimdiyse zorlu bir yaşam mücadelesi veren yaralı ormanın küçük bir açıklığında görünüşte her şey yolundaydı. Diğerleri gibi sisli, serin, puslu, loş bir hafta içi günüydü. Isıtma işleviyle pek barışık olmayan bir güneş, gökte sürekli asılı duran bembeyaz bir lamba gibiydi. Birkaç yüz hayvanlık büyük bir sürü, her sekiz günde ancak bir kez verilen güçlü güneş ışığının geliştirebildiği cılız otları kemiriyor, rüzgârla açık alana sürüklenmiş eski meşe yapraklarına da burun kıvırmıyordu. Kıvırcık, sarımsı saçları kafasındaki kocaman, yüksek, kırmızı Frigya takkesinden taşan, kahverengi deriden yelek giyinmiş genç bir çoban sırtını ormanın başladığı yerdeki ulu meşe ağaç-

larından birine, uzerinde kireçle yazılmış rakamlara bakılırsa sıfırbeşyüzüç numaralısına vermiş, başını önüne eğmiş, kavalıyla o günkü sayısız denemelerinden birini yapıyordu.. Vücutlarından çıkan zencefil kokusundan dolayı varlıklarını yüz metre mesafeden algılayabildiği kentli devriyeyi görmezden gelmenin bir yoluydu bu. İki saniye içinde sorulacak soruyu da biliyordu:

"Her şey yolunda mı küçük çoban?"

Küçük, ufak, güçsüz, sessiz, konuşamaz, zararsız, böcek tonlamalarında. Öfkesini yutmak zorundaydı. Yuttu.

Başını yavaşça kaldırarak devriyeye baktı. Bugün iki kişiydiler. Beyaz, yerinde durmakta zorlanan, oyuncu, çevik bir küheylana binmişlerdi. Önde kaskının vizörünü havalı bir şekilde kaldırıp geriye atmış bir *decurion* ve arkada kollarını adamın ince beline dolamış, başını geniş omuzlarına yaslamış sarışın bir kadın. Soruyu soran, kolsuz, kısa, beyaz üzerine minik kırmızı benekli desenleri olan tek parça flanel bir elbise giyinmiş olan kadındı. Bıkkınlık veren bir sahne. İnsulapol'lu kız arkadaşına hava atmak isteyen *decurion* modeli! Soruyu kadının sormasına izin veriyor! Peh!

"Yolunda efendim" dercesine kavalıyla sessiz sakin otlayan sürüyü gösterdi. Yok, defolup gitmiyorlardı. Bugün illa konuşacaklar.

"Seninle daha önce karşılaştık mı çoban?"

Vay! Vay! Sorudaki kıvraklığa, tasarım ve yaratıcılık gücüne bak.

"Evet efendim. İki yıl önce Kütahya tarafında Yellice Dağı yamaçlarında."

"Mımm!"

Kadının o hiçbir zaman tamamen açılmayacakmış gibi duran yarı kapalı şuh dudaklarından beklemediği bir soru döküldü:

"Niçin *voxinstrumenta*'yı kullanmıyorsunuz. delikanlı? Tam adı gibi. Nefis enstrümental sayfaları var. 'Dertlikaval' diye şirin bir sayfası var mesela. Her türlü ezgiyi anında kavalınıza yükleyebilirsiniz."

Çoban, bu kez aydınlık bir yüz ve parlak beyaz dişlerini gös-

teren cömert bir gülümsemeyle cevap verdi :

"Biliyorum, ama karınca kararınca bir geleneği ayakta tutmaya çalışıyorum kadınefendi."

Decurion'un içi kıskançlıkla doldu. Ulan küheylana bindirir dolaştırırsın, yine gider yabanın çobanına takılır bu İnsulapol kanları. Organik seks düşkünü aşüfteler!

Kıskançlıktır kuşkuyu başlatan. Kuşkudur sesi katılaştıran. Sert bir sestir çoğunlukla gizli şeyleri aşikâra çıkaran. Sert bir sesle emretti:

"Takkeni çıkar!"

Çoban biraz şaşırmış, takkesini çıkarıp yaslandığı ağacın bir dalına astı.

"Saçlarını salla!"

Çoban zahmetsiz, yumuşak hareketlerle başını aşağı yukarı ve sonra sağa sola salladı. Ellerini başı hizasına kaldırarak alnına koydu. Kolsuz, tenine ikinci bir ten gibi yapışan düğmesiz deri giysisinin önü iyice açıldı. Düz karnının boğum boğum kasları ortaya çıktı. Pürüzsüz bisepsleri ve koltukaltlarındaki kısa, seyrek sarı tüyleri göründü. Pazıları kımıldadı, elleriyle saçlarını arkaya doğru tarayacak gibi duruyordu. *Decurion*, arkasındaki kadının belli belirsiz bir iç çektiğini hissetti. Kahretsin, herifteki vücuda bak!

"Dur beyinsiz! Sana kim saçlarına dokun dedi?"

"Ben sandım ki..."

"Buharlaştırtma şimdi kendini! Hiçbir şeyi sanma, bil! Tamam mı koyun çobanı?"

"Tabii efendim!"

Decurion, altındaki atı katılaştırıp uçuş moduna bile geçirmeksizin sert bir hareketle hayvanın başını çevirdi. Kadına kendisinin de bazı şeyleri doğal olarak yapabileceğini göstermek için yıldırım gibi bir dörtnal koparark sürünün içine girdi. Terkisindeki sarışın, başını delikanlıya çevirdi, "nasıl oluyor da bu adam bana hâlâ vurulmadı," diyen fettan bakışlarla son kez baktı. Çarpıldığını belli etmemek için büyük bir mücadele veren genç adam tatlı tatlı gülümsüyordu. Kaçışan hayvancıkları yararak ormana dalan *decurion*'a bu jest tuzluya oturacaktı. Oturdu.

Yüzlerce ciğerden kopan "Alex! Alex!" çığlıkları ormanın her ağacından birden yansıdı. İki dakika içinde ışın sarmaşıklarıyla (*hedera lux orientalia*) sucuk gibi bağlanmış, ağzı bantlanmış, burnundan kan sızan bir *decurion*, kişnemesini engellemek için somağı çepeçevre sarmaşıkla bağlanmış, ürkmüş bir at ve dudakları şaşkınlıktan iyice aralanmış bir sarışın kadın, Frigyalı çobanın karşısındaydı. Orman dirilip cana gelmişti. Sert adımların altında kırılan kuru dalların çıtırtısı, sağa sola savrulan yaprakların hışırtısı çeşitli çığlıklara karışıyordu. Ormanın hemen her ağacının ardından bir gölge çıkıyor, çobana doğru hızla koşuyor, tutsakları yakalayan ve tek elleriyle sarmaşıklara asılarak kaçmamalarını sağlayan ölümsüzlere katılıyordu. Frigyalı bir süre heyecanın yatışmasını ve çevresindeki halkanın büyümesini bekledi.

Sarışın kadın, etrafındaki dehşete inanmaz gözlerle bakıyordu. Koşuşturanların bazılarının cılız, çift tırnaklı bacaklarının iri yarı insan gövdelerini nasıl taşıyabildiğini düşündü. Bazılarının gülünç, kocaman, ağır kuyrukları vardı. Bazılarının ise bacakları ve kolları insan gibi olmakla birlikte, kafaları düpedüz koyun şeklindeydi. Frigyalının yakınında duran elleri mızraklı grubun ise vücutlarında koyunu hatırlatan tek şey, kulaklarının hemen üstünden başlayan, başlarının arkasına doğru uzanan, değişen büyüklükte bir yay çizdikten sonra bu kez kulaklarının memesine dokunacak biçimde sona eren kıvrık boynuzlarıydı. "Ah... koyunlar!" dedi içinden. Daha bir dikkatle baktı Frigyalıya.

Frigya çobanı halkını susturmak için, birinde kavalı olduğu halde, iki elini birden havaya kaldırmıştı. Şimdi tüm ormanda ağır, uykulu, yapışkan bir sessizlik hâsıl olmuştu. Çoban bu sessizliği diri, sert, boğuk bir sesle bozdu:

"Kardeşlerim! Bir kez daha bir arada durduk ve kazandık!"

Sonra dramatik bir tavırla kavalını beline soktu, tarak gibi yaptığı iki elini birden alnına bastırdı. Pazıları şişip indi. Tekrar şişti. Parmaklarını sonuna kadar kıvırcık sarı saçlarının arasından geçirerek ellerini başının arkasında kenetledi. Yüzünün görüntüsü bütünüyle değişmişti. Etrafa yanıltıcı yumuşak mesajlar

gönderen boncuk çakır gözlerin yerini koyu lacivert, parlak zeytin gözler almış, adeta ameliyatla kondurulmuş gibi duran düz küçük burnun yerinde haşmetli fakat ince kemikli bir koç burnu belirmiş, uzun kıvırcık sarı saçların rengi iyice uçup tipik bir koyun rengine bürünmüş, boyları da dörtte bire inmişti. Kulaklarının arkasındaki fildişi rengi ufak boynuzları gerçekten göz alıcıydı. "Ah... Hologrammış o güzel yüz," dedi sarışın kadın bu kez. Yine kıvırcık koyun yününden kısa bir bıyığı ve bir de kısa sakalı vardı hologramın sahibinin.

"Ben de sizdenim kardeşler! Görmeyen gözler de gördü mü?"

Bütün alan gür yekpare birer çığlıkla iki kez üst üste yankılandı.

"Alex! Alex!"

"Ah... Alexander!" diye düşündü sarışın kadın.

Alexander'ın çevresindeki gruptan uzun boylu, geniş omuzlu, varil göğüslü, kalın kollu bir savaşçı, hemen hemen bütün kalabalığın toplam sesine eş gürlükteki sesiyle sordu:

"Koyunlar içinde ne koçlar varmış herkes gördü mü?"

"Gördü! Gördü! Alex! Alex! Yaşasın Ölümsüzler! Yaşasın Stentor Valens!"

Adının Stentor Valens olduğu anlaşılan savaşçı mızrağını boğazına dayadığı *decurion*'a sordu:

"Sen de gördün mü hizmetkâr?"

"Mmmm!"

Alexander iki parmağını göğsünden uzaklaştırarak bir işaret verdi. "Açın şunun ağzını" gibi bir şey demekti ki *decurion*'un ağzındaki bandı çözdüler.

"Gördüm yüce Stentor! Lütfen ulu Alexander! Ben sizde bir iş olduğunu anlamıştım zaten efendim! Basit bir şüphe uğruna koyunların önderini buharlaştırmayarak ülkemizin iç barışını koruyacak kadar basiret sergileyen bu hizmetkâra acıyın efendim!"

Adam galiba "İstesem seni çoktan buharlaştırırdım, neyle savunacaktın kendini? Elindeki düdükle mi?" gibilerinden bir şeyler söylemeye çalışıyor, Frigyalının beş dakika önceki çaresiz durumuna göndermede bulunuyordu. Ya da Alexander böyle yo-

rumladı adamın söylediklerini. Kavalını *decurion*'a çevirdi, en sonuncu deliği başparmağıyla kapadı. Bir saniye sonra adamın ve atın yerinde yeller esiyordu. Üzgünmüş gibi söylendi:

"Bende de mikroçipi beş saniye sonra alarm verecek olan bir *decurion* ekibini hemen buharlaştıracak türden bir basiret var. Ne yaparsın?"

Bütün Ölümsüzler ve hatta gruba dahil olmayan bazı koyunlar bile kahkahalar atarak güldü. Birkaç da meleme duyuldu. Elindeki kavalı evirip çevirmekte olan Alexander, daha çok sarışın kadına açıklar gibi dalgınca konuştu:

"Yok, buharlaştırmamışım. Yedi bin yıl önceki Ukrayna steplerine göndermişim! Hangi akla hizmetse gönderici öyle ayarlıymış. Hayret, ne zaman yapmışım bunu? Neyse, bakarsın atı evcilleştiren atamız olur oralarda kerata!"

Yeni kahkahalar duyuldu. Sarışın kadın gülümseyerek sordu:

"Ya gittiği yerden kendini geriye, bugüne gönderirse? *Decurion*'un tabancasını belinden almadınız ki?"

Koyunların içinde alnı kıvırcık siyah tüylerle kaplı, kalın siyah boynuzları birkaç burgu yapmış, yaşlı başlı, kalın kara kaşlı, kırçıl sakallı, göbekli ve saygın bir koyun olan Aristotheles Philomeliensis bilgece konuştu:

"Yavrucum, gittiği zamanın ne zaman olduğunu bilemeyeceği için yok öyle bir ihtimal. Yine de düşünce tarzını sevdim, sarışın ama akıllı kadınları severim... Hah hah ho!"

Sarışın kadın, Onüçler Kurulu'nun altı ay önceki toplantısında alınan, *decurion*'lara "*back*" tuşlu buharlaştırıcı silahlar dağıtılması kararını o an için çevresindekilerle paylaşmak istemedi. Yalnızca içinden *decurion*'un bu tuşu kullanmaması için duacı oldu.

Duaları kabul edilmemiş olmalı ki *decurion* ve atı büyük bir gürültüyle ölümsüzlerin ortasında belirdi. Atın ağır metal toynaklarından kaçınmak isteyen ölümsüzler sağa sola dağıldılar. Adam, iyi eğitilmiş her *decurion*'un yapacağı gibi kendini atının sırtından aşağı attı. Hayvanı siper edindi ve öldürme moduna aldığı tabancasının tam olarak dolmasını beklemeden sağa sola ateş etmeye başladı. Alexander'a yönelttiği ilk ve en güçlü ışın demeti sarışın

kadının eline sarılması sonucu hedefini tutturamadı, atın sağrısını yalayarak Alexander'ın arkasında hiçbir şey olmamış gibi otlamayı sürdüren sürüye isabet etti. Birkaç hayvanı birden öldürdü. Havaya mangal kokusuna benzer bir koku yayıldı. Üç ölümsüz *decurion*'un üstüne atlayarak silahını elinden aldılar. Alexander kavalını yine adama çevirdi. *Decurion* geldiği gibi gitti. Her şey saniyeler içinde olmuştu. Aristotheles, sarışın kadının kolunu tutmuş Alexander'a neden yardım ettiğini, kim olduğunu, adını soruyordu. Alexander'ın doğaçlama bir nutka başladığını görünce cevap almadan kadının kolunu bıraktı. Ellerini göbeğinin üstünde kavuşturdu. Başını önüne eğdi. Saygılı bir tavır aldı.

Alexander, gözleri alev alev, çakmak çakmak olmuş büyük bir öfke ve belagatle konuşuyordu:

"Kardeşlerim, haklı davamızın önüne dikilen herkesin sonu işte bu uşağın sonu gibi olacak! Kartel ve işbirlikçilerine, yalancılara ve yardakçılara hak ettikleri gibi davranacağız! İçiniz rahat olsun, nihaî zafer bizimdir! Çünkü haklıyız. Çünkü insanın koyunu sömürüsüne karşıyız! Kardeşlerim! Etimizi kendi yağımızın içinde kavurup kavurma yaptılar! Kardeşlerim! Etimizle yağımızı karıştırıp kendi bağırsaklarımızın içine tıktılar, sucuk yaptılar! Bu vahşetin ta kendisi değil de nedir kardeşlerim?"

Alexander'ın ölümsüzleri ve diğer koyunlar başlarıyla onayladılar. Başta Stentor olmak üzere bir iki yufka yürekli koyunun burunlarını çektiği görüldü. Elinde kalın, başı topuzlu bir sopa taşıyan, gözkapaklarını açtığında olmayan gözlerinin çukurları tüm dehşetiyle ortaya serilen, yarı çıplak göğsünün üzerindeki kirli bez parçasından sönmüş, pide gibi memelerinden teki görünen yaşlı bir koyun kısık, boğuk sesiyle fısıldadı:

"Alex Han, etten sucuktan bahsetme Alex Han!"

Ne var ki Alexander dinleyecek durumda değildi, "Cassandra, şimdi sırası değil," diye fısıldadıktan sonra gür sesiyle bağırdı:

"Etleri yumuşak oluyor diye bebeklerimizi doğradılar! Göğüs kafesinde koyun yüreği taşıyan hangi can buna dayanır? Artık yetmez mi kardeşlerim? Yeter artık! Etimizden, sütümüzden, yünümüzden, kemiğimizden, derimizden, yağımızdan, lanolini-

mizden, doğmamış ceninlerimizden, suyumuzdan buyumuzdan yararlandığı yeter artık bu insanların! Yeter artık. Bu sömürü bitecek! İnanın kardeşlerim..."

Uygun rüzgârı yakaladığını düşünen her hatip gibi daha konuşacaktı... Önce bir mırıltı uç verdi koyunların arasında, sonra da sürü çığlık çığlığa bağırmaya, tehditkâr bir hal almaya başladı:

"Açız... Açız... Et... Et istiyoruz... Lafı bırak, et ver! Et ver! Et... Et..."

Aristotheles, Alexander'a baktı. Kalın, kara kaşlarını yukarı kaldırdı, teslimiyet içinde boynunu sol omuzuna doğru büktü. Uyarıyı yapan yaşlı dişi koyunun yüzünde tuhaf, çarpık bir gülümseme vardı. Olmayan gözleriyle uzaklara, çok uzaklara bakıyor gibiydi. Alexander eliyle sürüyü göstererek, sanki lafı boğazına tıkılan kendisi değilmiş, o ateşli konuşmayı da zaten başkası yapıyormuş gibi yumuşak, anlayışlı, cömert, paylaşımcı bir sesle:

"Benim olan sizindir koyun kardeşlerim!" dedi.

Korkunç bir kıyım başladı. Alexander, Aristotheles ve Cassandra'dan başka bütün koyunlar, ölümsüzler de aralarında olduğu halde sürüye saldırdılar. Bazılarının kesici aletler kullandığı, bazılarınınsa elleriyle sürüye giriştiği görülüyordu. Sarışın kadın vejetaryen olmadığı halde gördüklerinden irkilmişti. Koyunlar, koyunları öldürüyordu. Dört bacaklı silahsız koyunların, silahlı ve çok daha iri akrabaları karşısında pek şansları yoktu. Birkaç tanesi ormana dalarak kaçabildiler. Ölümsüzler bu kıyımda en vahşice davrananlardı. Zavallı koyunların daha bedenlerinden canları çıkmadan ağır tahta tokmaklarla kafataslarını parçalıyor, kuşaklarında taşıdıkları tahta kaşıklarla çiğ beyinlerini yiyorlardı. Sarışın kadın gözlerini yumdu. Kaplangı'nın koyunların vahşiliği hakkında söylediklerini hatırladı.

Bilge Aristotheles, kadının kolunu yeniden ve çok sıkı tuttuğunu fark ederek demir pençesini biraz gevşetti. Bir yandan da açıklamalar yapıyordu:

"Bir an önce daha zeki olmak istiyorlar! Dikkat edersen yalnız beyinleri yiyor, kalan etlere dokunmuyorlar. Aslı fasılı var mıdır bilmem, ama beyinlerin taze yenmesi gerek, bir de herhangi bir metalle temas etmemeleri..."

"Bilge dostum, belki kadınefendi tüm bunları biliyordur, kendisini sıkmayalım!"

Bu uyarı üzerine sustu Philomeliensis. Sarışın kadın Alexander'a minnetle baktı. Bu ayrıntıların hiçbirini bilmiyordu. Bilmek de istemiyordu. Bu kan kokulu açık hava mezbahasından kaçmak, uzaklaşmak istiyordu. Alexander'ın sert bir emri bu sorunu da çözdü:

"Kardeşlerim! Burada daha fazla duramayız. Dağılın!"

Koyunlar, koyunları koltukları koyunla dolu olduğu halde ormana dağıldılar. Ön bacakları koyun bacağı olarak kalmış iri yarı bir koyunun, dişleri arasına kıstırdığı bir kuzu buduyla koşturması sarışın kadına iyice müstehcen geldi. Buttan sızan kanlar, koyunun düz dişlerini kızıla boyuyor, salyayla karışarak pembeleşiyor, koyun irisinin beyaz kıvırcık tüylerle kaplı ön bacaklarına damlalar halinde isabet ediyordu.

Bilge Aristotheles, Alexander ve sarışın kadın herkesten sonra meydandan ayrıldılar. Ağaçların içinde beş kilometre kadar yokuş yukarı yürüdükten sonra duvar gibi dik, kırmızımsı bir kayalığın önüne geldiler. Alexander sihirli kavalını kayalığa doğru çevirerek baştan birinci deliği başparmağıyla kapadı. Sarışın kadın, kayalığın alt tarafında, ortalarda bir yerlerde iyi gizlenmiş bir kapının her iki yöne doğru açılmasını bekliyordu, dolayısıyla kayalığın üst taraflarında beliren düzgün dairemsi oyuk onu biraz şaşırttı. Oraya nasıl tırmanacağını düşünürken Alexander'ın, kayalığın çok iyi tasarlanmış bir merdivenden başka bir şey olmayan sağ tarafını sakin sakin tırmanmaya koyulduğunu gördü. Ses çıkarmadan onu izledi. Bilge Aristotheles de peşlerinden geliyordu. Tık nefesine, şiş göbeğine ve merdivende ikide bir tıkanıp kalmasına aldırış etmeden konuşuyordu bilge:

"Bak şekerim, öhhöö... Hâlâ bir miktar *ovis gmelini anatolica* genleri kalmış serde! Ne de olsa eski toprağız. Kız sen de fena

sekmiyorsun hani basamaktan basamaga. Sülalede koyun moyun olmadığına emin misin bakalım? Öhöö... Höö... Öö! Hah hah hah..."

"Bildiğim kadarıyla böyle bir bağlantı yok hocam."

"Ah... Çok şeker bu kız ayol! İnsan olduğuna bakmadan bir koyuna, yani bu durumda bir koça, 'hocam' diyor! Yerim o dilleri ben! Neydi bakalım senin adın? Sormuş muydum?"

Türkçe deyimler ve atasözleri üzerine bilgisi kuruldaşı Kırmızı Başlıklı Kız'dan ancak bir gömlek iyi olan sarışın kadın küçük, sivri, pembe dilini aniden canavarlaşan Aristotheles'in geniş ağzında düşündü. Kaskatı kesildi.

"Ha kız... Sormuş muydum?"

"Ha... hayır efendim! Adım Jocelyn!"

Bu gevezeliğin sonuna doğru, üçünün güçlükle sığıştıkları, çok da düz olmayan, hafif yokuş bir platforma geldiler. Daha doğrusu platforma geldikleri için gevezelik durdu. Alexander kayada bir yere dokundu. Platformdan kayanın yuvarlak girişine doğru "L" biçiminde bir köprü uzandı. "L"nin uzun kolu üzerinde beliren saydam plazma korkuluklar sayesinde güvenle yürüyüp sağa, kısa koluna döndüler ve birbirlerinin peşi sıra mağaraya girdiler. Alex, girişi kavalıyla eski durumuna getirdi. Biraz loş, kısa bir koridoru geçtiler. Önü bütünüyle camdan, çok güzel döşenmiş bir salona girmek Jocelyn'i şaşırttı. Köşede uzun bir taş yalağın durduğu, sağda solda saman öbekleri ve gübre yığınları bulunan, bir ağıl değilse bile hani ne derler, özgün-geleneksel tarzda döşenmiş, heybeli, kilim kilimli, sazlı, bakraçlı, zilli, sitilli bir yer düşünmüştü. Oysa her iki yandaki duvarlar kıymetli kitaplarla dolu kitaplıklarla kaplanmıştı. Sağ taraftaki kitaplığın önünde, camı görecek şekilde yerleştirilmiş son model bir bilgi masası vardı. Klasik üslupta yapılmış bronz bir büst masanın eğiminin bittiği, düzleştiği kenarın üstüne gelişigüzel yerleştirilmişti. Cama kadar yürüdü. Yürürken büste kaçamak bir bakış fırlattı. İyon sütun başlığı biçimindeki küçük mermer kaidesindeki "*Albus Z. Lazarus. Benefactor.*" yazısını okudu. Dışarıda nefis bir ağaç denizi manzarası vardı. Sebepsiz, tuhaf bir mutluluk duy-

gusuyla, alçak, yumuşak, arkalıksız, içine gömülünce arkalığı kendiliğinden oluşan koltuğa bıraktı kendini. Karşısındaki diğer koltuğa Alexander geçti. "Kişisel bilgilerini kayıt edeyim yavrucum," diyerek kızın bileğindeki okuyucuyu alan Aristotheles, bilgi masasındaki işini çabucak bitirip geri döndü. İkisinin arasındaki kanepeye boylu boyunca yattı. Başucundaki sehpaya konan meyve sepetine elini daldırdı. Ne yediğine bakmadan geniş ağzına attı eline geleni. İnce beyaz ketenden togasıyla görkemli bir tembellik anıtı gibiydi.

Alexander ellerini saçlarının arasından geçirdi. Yeniden kıvırcık sarı saçlı, bebek yüzlü oldu. Jocelyn bu yüzün Alexander'ın düzgün hatlı bedenine, pürüzsüz cildine daha çok yaraştığını düşündü. Saçlı sakallı, sert çizgili, tunç derili, boynuzlu "asıl" yüzde insanı rahatsız eden bir yapaylık, bir haşinlik vardı. Ama elhak "ben bir savaşçıyım" mesajını daha iyi veriyordu. Bak, orası yadsınamaz. Bebek yüzlü Alexander sessizliği bozdu:

"Nedir acaba yüce Onüçler Kurulu'nun bir üyesini bu orman kıyıcığına getiren? *Decurion*'un tavrına bakılırsa kim olduğunuzu bilmiyordu değil mi?"

"Yok, bilmiyordu tabii. *Octagün* bitiminde Alemdağ barlarına gelmiş bir *ranger* görünce fırsatı kaçırmamaya karar verdim. Şansımı denemeye karar verdim..."

"Yani dün!"

"Evet!"

"İstediğiniz oldu mu bari?"

"Sanırım evet."

Konu, uyuklama moduna geçmiş olan yaşlı bilgenin dikkatini çekmişti. Koltuğunda dikleşip oturdu. Kalın, alaycı sesiyle sordu:

"Ee yavrucum, ünlerini hak ediyor mu bari bu *ranger*'lar?"

"Sanal şekste fena değiller, ama benim kalemim değil pek!"

Kadının yarı açık dudaklarından gözlerini alamayan Alexander, hocasına ters ters bakarak mırıldandı:

"Hocam dağıtmayalım şimdi... Dolayısıyla gizli bir görevle geldiniz!"

"Pek sayılmaz. Kurul göndermiş değil. Yalnızca merak diyebilirsiniz."

Ciddileşen bilge sorgulamayı sürdürdü:

"Bak sen, ne merakıymış bu böyle? Ya seni de buharlaştırıverseydik?"

Jocelyn elini açık yakasını zorlayan göğüslerinin arasına soktu. Yorgun düğmelerden biri daha fazla dayanamadı, gevşek, yumuşak flanel kumaştaki iliğinden çıktı. Alexander ve büyük bilge büyülenmiş gibiydiler. Elini geri çektiğinde kadının avcunda küçük, parlak bir disk vardı. Minik, ama tüm sığınağı denizanasına çevirmeye yetecek denli güçlü bir plazma bombasıydı bu. Gücünden dolayı, Planet Onikiler Genel Kurulu tarafından kullanımı yasaklanmıştı. Bizatihi bir ülkede bulunması bile müstakil bir *casus belli* idi. Kadın diski işaret ve başparmakları arasına aldı. Alexander ve Aristotheles yolun sonuna geldiklerini düşündüler. Bombanın etkisini artıracağı için buharlaştırıcıları kullanamazlardı. Plazma haline geçmeden önce birbirlerine son kez baktılar. Bilge Aristotheles yumuşak ipekten koyun gözlerini yumdu. Derin çukurunda baş döndürücü bir hızla dönen, neredeyse canlı bir plazma hayal etti. Kafatasından ayrılmış ve mavi bir nazar boncuğuyla birbirlerine bağlanmış sevgili boynuzları nedense erimemiş, her dokunun bünyesinde eridiği bu buruntunun en üstünde yüzüyor, habire geniş daireler çiziyorlardı. Gözlerini açtı.

Jocelyn ayağa kalkmıştı. Diski bilgenin biraz önce o görkemli başını koyduğu yastığa, sağ boynuzunun yarattığı kıvrık çukura bıraktı. Bilge kuru dudaklarını titreterek sordu:

"Gücü ne kadar?"

"Sizi, beni ve tüm sığınağı plazma bataklığı haline getirdikten sonra yarıçapı altmış mil olan bir bölgedeki tüm ağaçları kibrit çöpü gibi kıracak kadar."

"Altmış mil mi?"

"Kusura bakmayın, hâlâ dilimi alıştıramadım bu kilometre işine!"

Bilge eliyle boş ver gibisinden bir işaret yaptı:

"Bu kadar küçük yapabildiklerini bilmiyordum. Adı nedir?"

"Omitorenk yumurtası deniyor!"

Yaşlı dostu kadar heyecanlanmayan, hatta hiç heyecanlanmayan Alexander soğukkanlı olmaktan çok, soğukça denebilecek bir ifadeyle konuştu:

"Kimsin sen Jocelyn?"

"Bir tür gözlemciyim desem?"

"Göreceğini gördün mü bari?"

"Bazılarını!"

"Başka ne bilmek istiyorsun?"

"Çok şey. Başlangıç için biraz koyun tarihi fena olmayabilir!"

"Gönüllü konuğumuz ol!"

"Onur duyarım!"

Anlaşmışlardı. Aristotheles, öğrencisinin diplomatik hünerleriyle gurur duydu. Koyun itibarına halel getirmeksizin güç bir durumdan sıyrılmayı bilmişti. Jocelyn ayrılma zamanının geldiğine kendisi karar verinceye kadar yanlarında kalacaktı. İradesi dışında alıkonulması gibi bir durum söz konusu değildi. Sutyeninde plazma bombalarıyla dolaşan birine tutsak muamelesi yapacak değillerdi ya.

Alexander gayet doğal bir tavırla sündü, gerindi. Kocaman sansın başıyla, uzun yeleleriyle koyundan çok, gücünün doruğundaki genç bir aslana benziyordu. Görünebildiği yerlerde lif lif sayılabilen göğüs kasları deri yeleğinin altında bir yelpaze gibi açıldı, yayıldı. İçleri havaya bakan yumruklarını bileklerinden çevirerek aşağı bakar duruma getirdi. Bu kez güçlü ön kol kasları bronz derisinin altında kımıldadı, devindi. Ayağa kalktı. Başıyla odadakileri selamladı.

"Hocam, bu kez pek umudum yok ama benim sürüden arta kalanları toparlamam gerek! Sahibe Jocelyn ile ilgilenir misin lütfen?"

İhtiyar koçun gözleri parladı.

"Memnuniyetle evladım. Koyun tarihini benden iyi bilen kim var ki tüm Anadolu yaylasında?"

110
KOYUN ALEXANDER'IN ÖYKÜSÜ

Delikanlı henüz çıkmıştı. Jocelyn merakla sordu:

"Hep böyle havalı mıdır?"

"Kerata fazla kasıyor, değil mi? Her vücut çalışan gibi farkında olmadan yaptığı hareketler. Kafayı taktığını filan sanma. Çok okur aslında."

"Vücut mu çalışıyor?"

"Gençlik işte. Boş zamanlarında."

"Kaç yaşında?"

"E, bi 32-33 vardır."

"Oh!"

"Ne oldu?"

"Şey, ben çok daha genç sanıyordum. Çok genç gösteriyor!"

"Yüzünün bu görüntüsünün hologram olduğunu dikkate alıyorsun değil mi?"

"Yoo, yüzü değil, yüzü... Şey, yüzünden çok duruşu, cildi..."

"Yemiyorsun değil mi?"

"Sizce?"

"Yemiyorsun! Nasıl anladın?"

"Kırmızı takkesini ağacın dalına asıp bir de orada bırakmasaydı biraz zor anlardım."

"!"

"Parçasını aynı koyabildiğiniz hologramlarınız yoktur herhalde!"

"Yok tabii. Ah şaşkın oğlan!"

"Ya yaşı?"

"Yaşı dediğim gibi."

"Neden böyle bir şey yapıyor? Yalancılık sayılmaz mı bu? Yoksa koyun değil mi?"

"Yoo, yoo... Koyun, koyun tabii ama siyaset böyle bir şey kı-

zım. Her siyasetçi gibi tabanını düşünmek durumunda. Hangi koyun boynuzu olmayan bir koçu dinler? Bir yerde mecbur!"

"Dolayısıyla boynuz farkıyla kazandığı bir saygınlığı var koyun dünyasında."

"Eh, naçizane benim fikrim. Koyun hissiyatını bilmek gerek tabii."

"Koyun olduğuna nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?"

Bilge Aristotheles derin bir nefes aldı. "Çünkü yavrucum..." dedi nefesinin bir kısmını kullanarak, "...elime doğdu. Philippos'u, rahmetli babasını tanırdım. Yedi göbek atalarının hangi koyun cinslerinden, cinsleri bırak, hangi yaylanın sürülerinden geldiğini ezbere sayabilirim sana. Babası muhteşem bir koçtu, boynuzları en azından benimkiler kadardı. Fazladan, ensesinden kuyruk sokumuna dek uzanan bir yün öbeği vardı sırtında. Gerçi Olympias'ın, yani anasının koyuna benzer en ufak bir tarafı yoktu, ama dişi koyunda da boynuz arayacak değildik!"

"Babası şöyle koyu zeytin gözlü, koç burunlu, yün sakal bıyıklı ve fildişi boynuzlu bir koyundu galiba!"

"E, valla pes doğrusu, anladın sen bu işi. Evet, hologram aynen rahmetli babası gibi. Yine de çok dikkatli olmak durumundayız, anlıyor musun kızım? Dost var, düşman var. Dünyanın türlü hali var. Sen şapkasına bakarsın, koyunlar başka yerlere bakar. Sonuna kadar inandırıcı olmalıyız. Her yıl boynuzlarına bir halka eklemek durumundayız..."

Jocelyn, ihtiyardan öğrendiği koyun toplumuna ilişkin sırların zenginliği ve girift liğiyle büyülenmiş, hiçbir şeyi esirgemeden, saklamadan cevaplar veren bilge koyun Aristotheles Philomeliensis'e üst üste sorular soruyordu. O gün çok şey öğrendi. Öğrendikçe bilmedikleri arttı. Cehaleti engin bir deniz olup taştı. Her şey koyunların iradesi dışında, insanlarca başlatılmıştı. 1500 - 2000 yıl önce genetik olarak değiştirilmiş ürünler ve hayvanların utangaç utangaç ilk boy gösterdikleri bir zamanda başlamıştı öykü. Alışkanlıklarına ne denli bağlıysa yeniliklere de bir o kadar açık olan Türkiye pazarına birileri bu ürünleri kolayca sokuvermiş, başkaları da yerel uyarlamaları yapmakta gecikme-

mişlerdi. Geleneksellik ve modernitenin ortak ürünüydü bugünkü koyun toplumu. Genetik olarak değiştirilmiş koyunlar sevinçle karşılanmış toplumda. Öyle loş ve dar keçiyollarında filan değil de, uygarlığın ışıklı ana caddesinde yürümenin başka bir kanıtı olmuş bu. Oysa, öyle çok da değiştirilmemiş koyunlarmış bunlar. İlkel şeyler yani. İnsan genleri eklenerek daha irileştirilmiş, koyun hastalıklarına daha dirençli, kendilerinden insanlara böbrek nakli yapılan, Afrika'daki aç bebeklere insan sütü kıvamında süt sağlar hale getirilmiş koyunlarmış. Masum. Masum. Her şeyin çok masum olduğu bir çağmış.

Sonra kurban kesme geleneklerinin korunduğu modern ülkedeki kurban pazarına girmiş üreticiler. Önceleri yalnızca gözleriyle ilgilenmişler koyunların. Pazar yerlerinde bekleşen koyuncuklar, yoksa proto-koyunlar mı desek, her neyse, insan gibi bakmaya başlamışlar. Bakan koyunun meşrebine göre tevekkül sahibi, cesur, yalvaran bakışlarmış bunlar. Alanlar da kendi meşreplerine göre alıyorlarmış. Kurban edenlerin çoğu, kurban edilmekten dolayı şikâyetçi gibi durmayan, memnun, yarı kapanık gözleriyle huşu içinde bakan koyunları tercih ediyormuş. Küçük bir azınlık da üzgün ifadeli, kesilmeden önce yalvaran gözlerle bakan türden koyunları arıyormuş.

Muhalefet olsun da çamurdan olsun diyen, her türlü yeniliğe karşı direnmek için doğmuş, ülkenin dünyayı yakalamasını sindiremeyen bazıları feryadı koparmışlar, "Etik değil! Yamyamlık bu!" çığlıklarıyla kendilerini sokaklara vurmuşlar. Ne koca butlu, besili, eşek kadar koyunlar umurlarındaymış, ne insan hastalıklarına karşı geliştirilen ilaçların proto-koyunlar üzerinde denenmesi, ne de Afrikalı bebelerin ana sütü içebilmeleri. Varsa yoksa koyunlar ve insanlar arasındaki genetik yakınlığa takmışlar kafayı. Birtakım köşeci ulema da "haramdır" diye kestirip atınca, bu büyük endüstri yalpalamaya başlamış. Allahtan Albus Zacharius Lazarus adlı vicdan sahibi, ilim ve inancı şahsında sentezlemiş bir âlim ortaya çıkmış da işler yoluna girmiş. Bu zat bilimsel bir şekilde ispatlamış ki bırakın genetik olarak değiştirilmiş koyunları, bezelyede bile insanla ortak noktalar vardır. "Ne

demek genetik yakınlık? Ne kadar yakınsa yemeyeceksiniz, ne kadar uzaksa yiyeceksiniz? Hepimiz Rabbin yarattığı canlılar değil miyiz? Canlı genlerinde tabii ki ortaklık olacak. Pirinçte bile insan geni var artık, ne olmuş?" diye haşmetli bir soru atmış ortaya. Tartışmalar yatışmış, toplum uzun onyıllar boyunca genetik olarak değiştirilmiş koyunları sesini çıkarmadan yemiş.

Bu onyıllar boyunca ne tarih ne de insan eliyle de olsa başlatılan evrim durmuş tabii. Yeni, yeni, biraz daha, biraz daha fazla insan geni eklenmiş koyunlara. Sonunda, o dönemin ahlak anlayışına göre bir skandal patlak vermiş. Bir büyüğün bir şehri ziyareti sırasındaymış. Sıra sıra proto-koyunlar büyüğün geçeceği yola yatırılmış, kesilmeyi bekliyorlarmış. Büyük adam tam geçerken kasap çalmış bıçağı ilk koyuna. Ortalık alkıştan inlemiş. İkinci koyuna sıra gelince şöyle bir ses duyulmuş:

"Mee, mee, kesmeee, kesmeee!"

Kasap bıçağı fırlatmış atmış elinden. Büyük adam da çok etkilenmiş.

"Ayol, bunun sesi aynı benim rahmetli Seniha teyzemin sesi! Nereden geldi bu koyun bakalım?"

"Yelektepe Yaylasından efendim!" cevabını alınca küplere binmiş adam. Meğer teyzeciği de o bölgeden değil miymiş? Kızılca kıyamet kopmuş. Büyük adam, teyze sesli koyunu kaptığı gibi soluğu başkentte almış. Kendine göre ilkeli, namuslu bir adammış. "Filanın teyzesi bir koyun" yollu karalama kampanyalarına hiç aldırmadan, sorunu Sınır Tanımayan Tecim Birliği'nin gündemine aldırmış.

Birlik olaya gezegen ölçeğinde yaklaşmış. Birliğin yüksek etik kurulu bir dizi karar almış. Bir koyunda ne kadar, ne oranda insan geni bulunabileceği yasa koyucuya önerilmiş. Aynen kabul edilmiş. Yüzde üç gibi gülünç derecede düşük bir oranmış bu. Yalnız beyinsiz insanoğlu bir yerde tongaya basmış. Hangi alanlarda yüzde üç olduğunu belirlememiş. Her firma başka bir insan özelliğiyle öne çıkan koyunlar üretmiş. Kimse kimsenin ayağına basmadan, tatlı tatlı kanun dairesinde ticaretlerini yapmışlar. Bir süre de böyle gitmiş. Ama gel gör ki, farklı firmaların ko-

yunları kendi aralarında üreyip çoğalırken ortak gen havuzuna her biri kendinde olan değişik insan özelliğini getiriyormuş. Her nesilde birbirlerinde bulunan farklı insan yanlarını değiş tokuş eden, daha insanlaşan koyunlar ortaya çıkmaya başlamış. Sonra insan uyanmış. İnsan geni taşıyan koyunların üremesi üzerine sınırlar konmuş. Değiştirilmiş koyunların üç nesilden fazla kendi aralarında üreyememesi ilkesini getirmişler. Dördüncü nesilde ellenmemiş, değiştirilmemiş, saf, koyun oğlu koyunlarla geri çaprazlanıyorlarmış ki insan özellikleri birikip artmasın. Yeterince insanlaşan bazı koyunlar kendilerine eş olarak layık görülen izansız hayvancıkları kabul etmektense, doğaya kaçarak üreme yoluna gitmişler. Bu insanlaşma süreci çok ileri bir aşamasındaymış artık, ama bütünüyle sona erdiği de söylenemezmiş.

Gözlerini bilgenin muhteşem boynuzlarından güçlükle alan Jocelyn, ağır bir uykuda sayıklarcasına konuştu:

"Görüyorum Bilge Aristotheles. Şimdiye kadar sizin bir mutasyon sonucunda ortaya çıktığınızı düşünüyordum."

"Hayır kızım! Genetik mühendisliği ve insan aptallığının katkıda bulunduğu zorlu bir yarış sonucunda, doğal ve yapay yollardan seçilerek buraya geldik. Daha da gidilecek çok yol var."

"Hepiniz Alexander gibi mi olacaksınız?"

"E, o anlamda demedim. Alexander artık bildiğin gibi bütünüyle insan görünümünde. Koyun toplumu seçkinlerinin insana aşırı benzemek istemesinin bir sonucu zavallı çocuk. Ben şahsen bu kadarının sorunlu olduğunu düşünüyorum. Evet, insana benzemek bütünüyle meşru bir hedef, ama ne demek bir koyunun boynuzlarını yitirmesi? Felsefik bir soru bu yavrucum! Bir varoluş sorusu. Tümüyle insan görünümünde olan bir koyun, koyun olmaktan çıkar mı, çıkmaz mı? Boynuzlarımız da olmasa insandan ne farkımız kalır? Kimlik diye bir şey var, nasıl koruyacağız? Beni al mesela, zekâysa zekâ, birikimse birikim, boy...boynuzlarım var diye ne... neyim eksik?"

Jocelyn duyarlı bir noktaya dokunmuştu. İhtiyarın, koyun benliğini yitirme endişeleriyle insan standartlarına ulaşma arzusu arasında derin bir ikilemde kaldığını anladı. Soracağı daha

birkaç konu vardı, ama nefesi tıkanan, yüzü kıpkırmızı kesilen bilgeyi biraz rahatlatmak istedi:

"Eksiğiniz yok, fazlanız var maaşallah! Boynuzlarınız da pek çekici!"

"Teşekkür ederim kızım!"

"Peki, bir zamanlar insanların yapmaya çalıştığını mı yapacaksınız? İnsansı koyunların kendi aralarında üremelerine bir kısıt getirecek misiniz?"

"Hayır. Henüz o noktada değiliz. Zekâ kazanmaları gereği bir yana dursun, bazı koyunlarımızın hâlâ iri kuyrukları, çırpı bacakları var! İnsan içine çıkacak durumda değiller. Utanç verici bir durum. Bunların düzelmesi gerek. Herkesi ideal bir yere, mesela benim bulunduğum noktaya getirinceye dek işe karışamayız. Daha çok yollar var yürünecek, çok! Ayrıca..."

"Ayrıcası ne?"

"Şey... Bazı koyunların, genelde koçlar, insan dişilerini tercih etmesi ihtimali de var. Engellemek nasıl olur, bilemem ki?"

"Alexander'ın babasının durumunda olduğu gibi mi?"

Aristotheles'in ağzından bir şaşkınlık nidası çıktı:

"Ah Jocelyn! Senden hiçbir şey saklanamayacak mı? Ah Jocelyn, zeki kızım benim! Koyun toplumunun ikilemlerini çözdün gibi. Evet, öykünme ve aşk gibi iki büyük motoru var bu toplumun. Ama bu toplum... Bu toplum... Gittikçe koyun olmaktan uzaklaşıyor bu toplum... Ah... Acı çekiyorum. Kala kala bir kuru boynuzumuz kaldı. Aaah!"

Jocelyn bu kez krizin iki kuru sözle geçiştirilemeyeceğini biliyordu. Koltuğundan doğruldu. Yaşlı bilgenin hafif sakallı tonton yanaklarına, koca boynuzlarının uçlarına küçük, yumuşak öpücükler kondurdu. Yaşlı koçun yanaklarından iki kristal damla kalın, kısa boynuna süzüldü. Kurumuş dudaklarından eski, çok eski bir şarkının tek bir dizesi döküldü:

"*Tempus amoris cubiculum non est!*"

Jocelyn derin bir hüzünle çevirdi:

"Aşkın yatak odası değildir zaman!"

Daha öğrenmek istedikleri vardı. Daha konuştular.

111
TOKUŞAN DÜŞÜNCELER

Söz sözü tüketmişti, geniş pencerenin önünde oturmuş sessizce ormana bakıyorlardı. Solgun hafta içi güneşi Köroğlu Dağları'nın kararan tepeleri arkasında batmaya hazırlanırken biraz sararmış gibi geldi Jocelyn'e. Akşam oluyordu. Sesini çıkarıncaya kadar bir kedi sessizliği ile yaklaşan Alexander'ı duymadılar.

"Durum sandığım kadar kötü değil galiba. Otuz yedi baş koyun topladım. İkisi yaralı, ama kötü değil durumları!"

Sesi biraz titrek çıkmıştı. Görevi ve alışkanlıkları gereği Jocelyn bu sesi beyninde ayrıştırdı, varsa eğer duygu köklerini görmek istedi. Belki malını bir amaç için birilerine peşkeş çeken birinin duyabileceği bir tür tedirginlik? Hani, boşuna mı yatırım yaptı? Bir israf mıdır söz konusu olan? Ya da takipçilerini beslemekle yükümlü her lordun yakından bileceği o gururla karışık hafif kemirilmişlik, biraz tırtıklanmışlık hissi veya cömert görünmek durumunda bırakılan her cimrinin duyabileceği bir yenilmişlik, tüketilmişlik duygusu? Evet, seste belli belirsiz bir titreme vardı, ama o kadar. Bunun, bu sabahki kırımla gelen bir hüznün sonucu olduğu pek söylenemezdi. Analizler şimdilik bu kadarını söylüyordu. Başını arkaya çevirdi. Alexander'ı Frigya şapkasını takmış görünce ister istemez gülümsedi:

"Bak sen, hologramdan şapkanı kimse almamış!"

"!"

Aristotheles gevrek gevrek güldü:

"Her şeyi biliyor oğlum! Her şeyi öğrendi bu cin kız!"

Alexander tepki vermedi.

"Duşa giriyorum. Sonra yemek yeriz. Kalıyorsun değil mi?"

Jocelyn, Frigya çobanının soğukkanlılığını beğendiğini gizlemeyen bir gülümseme eşliğinde, başıyla evet dedi.

Sessiz, nereden çıktıkları belli olmayan iki genç koyun kızı arı gibi çalışarak küçük bir yer sofrası donattılar. Jocelyn, bu şekilde yemek yenebileceğini düşünmemişti bile. Kızların inceçik figürlerine, pürüzsüz ciltlerine, küçücük el ve ayaklarına hayran oldu. Her ikisinin de kumral kestane saçları arasından açıkça görülen küçük, ince boynuzları vardı. Soran bakışlarla bilgeye baktı. Bilgisini her paylaştığında olduğu gibi gözleri ışıldadı Aristotheles'in:

"Alexander'ın oda kızları! Yüce Philippos'un hatasını yinelemek istemiyoruz! "

"?"

"*Ovis gmelini gmelini*, yani pek tutmayan başka bir adlandırmaya göre *Ovis Armeniana* genleri var bu kızlarımızda! Aynen bizim Konyalı vahşi akrabalar gibiler, yalnız bunların dişilerinde de boynuz bulunuyor! Tarihimizi göz önüne alırsan, bizim için önemli bir ayrım!"

"Oda kızları mı? Odalık gibi mi?"

"Pek sayılmaz! Ama ne olur ne olmaz. Olympias da başlangıçta bir oda kızıydı, unutmamak gerek!"

Kendileri hakkındaki konuşmaları duymuyormuş gibi davranan kızlardan biri sofranın ortasına, yiyeceklerle dolu tabaklarının arasına yedi kandilli bir şamdan bıraktı, geldikleri gibi çekildiler. Orman bitkileri ve mantarlarıyla yapılmış çeşitli soğuk-sıcak kişler ve kırmızı şaraptan oluşan basit, hafif bir akşam yemeği yediler. O konuda hiç konuşmadılar, ama sabahki vahşetten sonra üçünde de et yiyecek hal kalmamıştı. Jocelyn, Alexander'ın zaten vejetaryen olduğunu ancak yemeğin sonuna doğru öğrendi. Koyun toplumunun güçlü önderinin otyer olması bu toplumu daha az tanıyanlara belki çok doğal gelebilirdi: Allahın davarı ot yiyor işte, ne olacak? Ama o, yeni kazandığı bilgisinden dolayı artık başka bir noktada duruyordu. Yemekteki konuşmalar kendisine yeni bakışlar, yeni yaklaşımlar kazandırdı. Her şeyden önce, öğrenci ile hocası arasında bazı derin görüş ayrılıkları ve bunlardan daha derin bir sevgi olduğunu gördü.

Alexander duştan çıktıktan sonra giysisini değiştirmiş, gör-

kemli bedeninin hatlarını bütünüyle saklayamayan, saklamamak için tasarlanmış, geniş, beyaz, yakasız, ipek bir gömlek giymişti. Islak, birbirine yapışmış, renkleri bir ton koyulmuş saçlarından geniş koyun omuzlarına, göğsüne damlalar düşüyor, düştükleri yerde ipeği vücuduna yapıştırıyordu. Kaba, kalın pamuklu bir kumaştan siyah dar pantolunu ve vişneçürüğü pabuçları kılığını tamamlıyordu. Kızıl, pahalı Etiyopya şarabı mavi gözlerinde yansıyarak o gözleri pabuçlarının rengine dönüştürüyordu. "Bu da düşünülmüş bir ayrıntı," diye düşündü Jocelyn. Kendi rahatlığı, su sevmezliği, açıkçası pasaklılığı koyunların önderiyle epey bir tezat teşkil ediyordu. Alexander'ın dili içtikçe çözülüyordu, ya da dili çözülüyormuş görüntüsü yaratarak geleceğe ait tasarılarını, koyun toplumu için yapacaklarını anlatıyor, anlatıyordu, yaşlı koç bunları işittikçe yüzünü ekşitmeden duramıyordu. Alexander'ın amacı koyun kimliğini korumaktan çok, dönüştürmekti sanki. Jocelyn, bir an kendini bu koyun konuşmaları arasına sıkışmış, hatta gereksiz hissetti. Sonra orada olmasa bu konuşmaların belki de yapılmayacağını düşünerek biraz rahatladı.

Alexander'ın söyledikleri basitti. Yapacakları iki aşamada özetlenebilirdi: Bir, koyunları toplum olarak dönüştürmek, insanlardan farksız, fark edilemez bir duruma getirmek. İki, koyunların gezegen düzeyinde hak ettikleri saygın yeri almalarını sağlamak. Gerekirse söke söke, savaşarak almak!

"Biz artık buyruk alan değil, buyruk veren olmak istiyoruz! Çok mu? Lütfen Kurul'a iletin bu dediklerimi. Ayrıca üç adet yaylada yayılmış dört beş sürü adına değil, geniş, devasa bir Koyunlar Konfederasyonu adına konuşuyorum! Bunu da anlasinlar! Anlamazlarsa vakitlerine hazır olsunlar, değil İnsulapol'da Karpatlar'da bile rahat koymam onları!"

Yemeğin sonuna doğru hocası da net konuştu:

"Yavrum, Alex'im! Söyle bana, koyunları aynen insan suretine soktuktan sonra nasıl bir amaç etrafında tutacaksın onları? Aynen insan gibi olan, koyunluğun şerefi boynuzlarını bile yitirmiş koyunlar, senin koyun davan için neden savaşsın? Aklını başına devşir çocuğum. Hayvanlara özgü rasyonaliteni yitirme!

Düşler, hayaller, hülyalar içindesin. Korkarım ki insanlarla bir olur, kendilerinden farklı gördükleri boynuzlu, postekili, yünlü, tüylü kardeşleriyle savaşır senin bu koyunların. Ben görmem, şanslıyım ama siz görürsünüz. Görür de boynuzsuz, akılsız başınızı vuracak duvar ararsınız! Hazır fırsat ayağımıza gelmiş, Jocelyn'e söyle Kurul'a iletsin... Biz insanlara yaptığımız saldırıları keselim, onlar da bizi imha etmeyi bıraksınlar!"

Bir değil tam iki kez boynuzsuzluğunun yüzüne vurulmasına; ilkinde şeref ve boynuz, ikincisinde akıl ve boynuz özdeşliği kurulmasına feci içerleyen Alexander sağ elinin ani bir hareketiyle sofrayı üzerindekilerle birlikte kenara itti. Minderinden öne doğru fırladı ve hocasına dehşetli bir tos attı. Jocelyn gözlerini yumdu, boynunu içeri çekti, iyice yaydığı açık ağzında dişleri sımsıkı kapalıydı –birinin üzerinde yeşil bir ıspanak parçası vardı. Sert kafatası kemiklerinin çarpışırken çıkardığı sesle gözlerini iri iri açtı. İri göbekli filozof son anda ayağa kalkmış, boynuzlu koca başını öne doğru eğmiş ve bu korkunç saldırıyı karşılamıştı. Zavallıcığın boyun damarları şişmişti. Daha fazla tutamayacaktı. Jocelyn araya girdi:

"*Ciao* koçlar!"

Bu kısa müdahale ikisinin birbirinden ayrılmalarına yetti. Jocelyn gülüyordu. Biraz utanan Alexander minderine değil, gündüz oturduğu koltuğa geçti. "Obsesif, takıntılı bir karakter; alıştığı yeri bırakamıyor," diye düşündü Jocelyn. Hâlâ ayaktaydı. Oda kızları ellerinde fırça ve faraşlarla içeri girdiler. Hiç ses çıkarmadan kırık tabak çanağı temizlemeye başladılar. Gezegenin en güzel kadınlarından birinin önünde genç koçun darbesini karşılayabildiği için tuhaf bir şekilde gururlanan bilge,

"Geç... Geç otur yavrucum! Sen bize bakma, var işte serde bir koçluk!" dedi.

Jocelyn oturdu, ihtiyarın kısa vaazı sırasında kullandığı "hayvanlara özgü rasyonalite" sözleri kafasını kurcalıyordu. Adeta ortaya konuşarak bunun ne anlama geldiğini sordu. Hocasının başını sallayarak onaylamasıyla Alexander cevap verdi:

"Evet, zeki olmakla övünen siz insanlarsınız. Belki rasyonali-

te kavramını bulan sizsiniz, kendinizi doğuştan, içkin rasyonel hayvanlar olarak tanımlayan da sizsiniz. Ama insanı insan yapan rasyonalitesi değil ki! Tam tersi. Oysa hayvanlar tamamen rasyoneldir."

Öğrendiği her bilgi parçasıyla görüşleri değişip duran kadın ilgiyle dinledi.

"Siz hiç aptalca veya nedensiz davranan, kendine zararlı bir şey yapan bir hayvan gördünüz mü? Çıkarı olmasa parmağını bile kımıldatmaz bir hayvan! Bana *bungeejumping* yapan, sigara içen veya Rus ruleti oynayan tek bir hayvan gösterebilir misiniz? Sizinse bütün kültürünüz, irrasyonel davrandığınız için oluşmuş durumda."

"Dediklerin doğru olabilir, ama hayvanların elinden başka türlü davranmak geliyor mu ki, yani içgüdüleri yüzünden?"

"Ah, içgüdüler! İnsansınız, ama hayvan beynini de tanıyorsunuz yani, ne hissederler, ne düşünürler..."

"Özür dilerim, öyle demek istemedim tabii!"

"Boş ver, ben de kişisel olarak seni kastetmedim!"

Aristotheles başını sürekli sallayarak öğrencisini onaylıyordu. Jocelyn'in yıkıcı sorusu tam bu noktada geldi:

"Peki neden koyunları bütünüyle insan yapmaya çalışıyorsun o zaman?"

Alexander'in bu soruyu zihninde hayli ölçüp biçtiği belliydi.

"Bak, şimdi de sen doğru gibi duran bir soru soruyorsun. Cin şişeden bir kez çıkmış olmasaydı sen haklı olurdun. Ben seninle konuşuyor bile olmazdım. Ama bizim gibi iki cihan arasında kalanlar için gerçekten çok geç. Sen sanıyor musun ki güzel boynuzları var diye Aristotheles bugün parçalananlar gibi bir koyundur? Veya imkân tanınsa, hayvan geçmişine dönmek için gönüllü olacaktır?"

"Olmaz mıydınız yüce bilge?"

Yaşlı koç bir iki kez öksürdükten sonra kendisine büyük bir hakaret edilmiş, o pırıltılı beyni hiçe sayılmış gibi Jocelyn'in gözlerinin ta içine baktı:

"E, gerçeği konuşmak gerekirse istemezdim tabii. Senin için

durum çok mu farklı ki? Siz insanlar? Siz dönmek ister miydiniz hayvan günlerinize?"

Jocelyn biraz şaşırmıştı.

"Birbirinizin tezlerini sahiplenip savunuyorsanız, ne diye kafa tokuşturup duruyorsunuz o zaman?"

"Yavrucum bak, bu akşam söylediğin en haklı şey bu aslında. Alex'le benim öyle büyük görüş ayrılıklarımız olamaz tabii. Sorun bir taktik sorunu. Ben de Alexander'ın gösterdiği hedefe ulaşılmasından memnun olurum. Olurum ama diyorum ki böyle olduğumuz gibi, boynuzumuzla, kuyruğumuzla yakalayalım insan standartlarını. Bizi biz yapan kimlik unsurlarını, ki bunların en başta geleni boynuzdur, koruyalım, öyle tescil ettirelim insanlığımızı. Dünyaya koyun diye bir nam koymuş atalarımız, biz bir kenara koymayalım, tutalım. Buruşturup atmayalım!"

Alexander hocasını biraz sıkıştırdı:

"Hepsi bu kadar mıydı yüce bilge?"

Yaşlı koç biraz düşündü, kır sakalını kaşıdı sonra top gibi patladı:

"Değil tabii! Seviyorum boynuzlarımı tamam mı? Dokunanın ellerini kırarım. Seviyorum işte. Yakışıyorlar! Sayelerinde ne cakalar sattım, ne çıtır koyunları koydum kaldırdım vakti zamanında, anladınız mı?"

Alexander yerinden doğruldu, yaşlı bilgenin boynuna sarıldı. Boğazından garip sesler çıkıyor, gülüyor mu ağlıyor mu pek belli olmuyordu. Ellerini karnının üstünde tutarak, iki büklüm olduğu halde kendini koltuğuna fırlattı. Ağlamıyordu. Katılarak gülüyordu. Jocelyn yavaş yavaş "koyunlar" diye bilinen canlılar arasında en az ikisinin "hayvan rasyonalitesini" çoktan yitirdiğini anlamaya başladı. Tanıdığı pek çok insandan çok daha zeki olan Aristotheles, tüm kimliğini bir çift kıvrık boynuza indirgemiş görünüyordu. Boynuzlara böyle bir değer atfetmeyen Alexander ise annesi bütünüyle insan, babası insansı bir koyun, kendisi yine bütünüyle insan olmasına karşın kendini eksiksiz bir koyun gibi algılamakta, kimliğini bu koyunluk teması çevresinde biçimlendirmekteydi.

1000
BABALAR VE OĞULLAR VE AŞK

Akşamın kalanı olaysız geçecek gibi duruyordu. Bilge ve öğrencisi konuğu ihmal ettiklerini hiç düşünmeksizin, bilakis göstermek istedikleri resmin bir parçası olduğunun bilinciyle, sıkı bir satranç partisine oturdular. Jocelyn kanepe ve Alexander'ın koltuğu arasındaki halis çam sehpanın üstündeki satranç tahtasına baktı. Öğrencinin bütün büyük taşları insan, tüm piyonları –yeni öğrendiği terminolojiyle– proto-koyun biçimindeydi. Üstadın taşları tabii ki boynuzlu koyunlardan, piyadeleriyse minik insan figürlerinden, kırmızı başlıklı küçük kızlardan oluşuyordu. Kıyasıya bir savaşa giriştiler. Komutlar oyuncuların ağızlarından çıkar çıkmaz emri alan taş tiz bir sesle emir tekrarı yapıyor, sonra yürüyerek veya bir feda edilme durumu varsa öfkeyle koşarak söylenen noktaya gidiyordu. Jocelyn yaşamaya devam etmeleri tutsağı oldukları tahtadan çok uzak kalmamalarına bağlı olan fakat tahtadan kaçmaktan başka bir şey düşünemeyen minik satranç canlılarına acımayla baktı. Kimbilir hangi yıldız tüccarına bilmem kaçıncı Philippos neler vererek almıştı takımı? Onüçler Kurulu'nun değişik yaşam biçimlerinin haklarını gözetme gerekçesiyle iki yüz yıl kadar önce yasakladığı eski bir teknolojiydi, ama işte burada, Anadolu yaylasından sivrilen bir dağın tepesinde hâlâ –üstelik gururla sergilenerek– oynanıyordu.

Birden arka odalardan ince bir çığlık duyuldu. Hoca ve öğrencisi imaj yansıtma işini bırakarak yerlerinden fırladılar. Satranç tahtası sehpanın üstünden gürültüyle yere düştü. Üzerindeki hâlâ sağlam yaratıklar bu ani gelen özgürlüğü ne yapacaklarını bir an düşündüler, sonra çil yavrusu gibi dağılarak birer köşeye kaçıştılar. Sonra biri, minik atının burnunu çevirerek geri dönen cesur bir süvari, çam sehpadan düşmüş yaralı piyadelerden

altın saçlı bir kızı kucakladığı gibi terkisine attı ve atını dört nala sürerek ortadan kayboldu. Jocelyn sehpanın üstünde kalan yaralı yaratıkların üzerine eğildi. Küçük inlemeler, derin soluma sesleri duydu. İki elini kepçe yaparak hepsini avuçlarına doldurdu, yavaşça satranç tahtasının üstüne koydu, sonra tahtayı kayın parkenin üstüne indirdi. Sehpayı sessizce bir yanı üstüne devirdi ve koşarak arka tarafa gitti.

Kısa koridorda ikişer ikişer olmak üzere karşı karşıya dizilmiş dört kapıdan açık olanından içeri daldı. Uzun, dar, fakat yüksek tavanlı bir tünele açılıyordu kapı. Diğerlerinin de benzer olduğunu tahmin etti. Tünelin sonunda ışık vardı. Koştu. Tünele açılan kapısından serin bir esintinin geldiği yuvarlak, büyük bir odaya girdi. Alexander yarı beline kadar pencereden sarkmış, kavalıyla sürekli ateş ediyordu. Aristotheles iri pençesiyle tir tir titreyen kızlardan birinin bileğini tutmuş, güçlükle konuşan kızı sorguluyordu. Diğer kız ise odadaki iki yataktan birinin içindeydi, anlaşılan kızlar bu odada koyun koyuna yatıyorlar, ama koyun koyuna yatmıyorlardı. Yatağın içindeki kız görkemli, fildişi renkli göğüslerinin diğerlerince görülmesini umursamadan hızla giyiniyordu. Döşemenin tahtasında yataktan başlayarak pencereye kadar devam eden iri kan damlaları vardı.

"Emin misin doğru duyduğuna?"

"Evet efendim! Adının Dominator Philippos olduğunu söyledi gelen koyun."

"Olamaz! O-la-maz! Philippos öldü!"

"Evet efendim!"

Alexander vücudunu içeri çekti. Yataktaki kıza döndü:

"Diyeceğin bir şey var mı İphigenia?"

"Suçumu biliyorum efendim!"

Bilge Aristotheles patladı:

"Biliyormuş, neyi bildiğini biliyor musun sersem?"

"Philippos ile yattım efendim! Hazırım."

"Philippos yok artık! Yok! Kiminle yattığına gelince..."

Alexander kızı buharlaştıverdiği için bilge sözlerini yarıda kesti. Diğer kıza döndü:

"İphigenia, ihanet ettiği için, Efendimiz Alexander'ın kutsal evinde bir yabancıyla birlikte olduğu için kurban edildi. Bunu böyle bil. Ayağını denk al. Şimdi doğruca konuğumuzun odasını hazırlamaya, marş!"

Üçü beraber salona döndüler. Alexander devrilen sehpayı düzeltti. Etrafına bakındı, ama bir şey söylemedi. Jocelyn dikkatle bakmasına karşın satranç tahtasını göremedi. Aristotheles "Hale bak! Yıkım üstüne yıkım!" diye söylendi. Genç kadına durumu açıkladı:

"Kızım belki sana vahşice gelecek ama koyun geleneklerinde bir koçu kendi evinde boynuzlamak yazmaz. Alex buna mecburdu."

Sakin bir yüzle koltuğunda oturan Alexander:

"Bırak hocam bu mavalları! Sen de bal gibi biliyorsun ki var böyle bir olasılık. Saldırgan gerçekten Philippos olabilir!"

Jocelyn sordu:

"Philippos öldü demiştiniz?"

Alexander'ın kendisini yalancı çıkarmasına biraz bozulan bilge duygularını yenerek konuştu:

"Doğru kızım, öldü. Ama öte yandan şu 'çağlar birbirine karıştı' dedikodusu bizi de etkiliyor. Bu tür sorumlu pozisyonlarda olan bizler risk alamayız. Malum, Philippos oda kızlarına düşkündü. Ayrıca şey..."

"Ne?"

"İphigenia yabancıya direnmemiş, çünkü Alexander'ın koç yüzüyle kendisine saldırdığını düşünmüş! "

"Ve ses çıkarmamış!"

"Haddine mi yavrucum bir oda kızının? Şereftir! Orada bir yanlışlık yok! "

"Yanlışlık, yanlış koçun tecavüz etmesinde yani?"

"E, şey, öyle de denebilir tabii. Doğru koçun yanlış zamanda tec...aşması, daha doğru bir açıklama gibi..."

"Yani siz de kaçanın Philippos olduğunu düşünüyorsunuz!"

Ter içinde kalan üstad konuşmasını sürdürdü:

"Kesin bilmiyoruz, ama bir ihtimal olarak değerlendiriyoruz. Böyle olunca da bir yol kazasını engellemeye çalışıyoruz."

"?"

"Iphigenia'nın gebe kalmasını, yavrulamasını istemeyiz! Bizde öyle kesin bir saltanat değişimi kuralı yoktur. Cahilimiz ise pek çoktur. Milli birliğe, iç huzura her zamankinden çok ihtiyacımız olan bu kuşatılmış halimizde bile aslan gibi Alex Han'ı bırakıp iki günlük bir süt kuzusunun peşinden gitmeye hazır sürüyle koyun oğlu koyun var! Dolayısıyla sürekli tetik durmalıyız. Duruyoruz da. Oda kızlarının sayısını ikiye çıkarmasak, bu akşamki hadise asla ortaya çıkmayabilirdi. Antigone çığlığı basmasaydı nasıl duyacaktık?"

"O neden bağırmış?"

"O da Alexander sanmış tabii! Koyun kıskançlığı diyelim; cümlesi gelişim istiyor. Bir dişi davranışı, doğa ana sağ olsun!"

"Dolayısıyla Alexander babasına mı ateş etti?"

Alexander koltuğun kenarına sıkıştığı için götürülememiş, dolayısıyla satranç tahtasına geri konarak tedavi de edilememiş bir piyon kızı parmaklarının arasında çevirmeyi bırakarak Jocelyn'in yüzüne baktı. Sesinde ilk kez duyguya benzer bir şey vardı:

"Benim rahmetli babam, Konya meydan savaşında Karaman koyunlarına karşı koçlar gibi çarpışırken sağ uyluğundan yaralandı. Savaşın heyecanı içinde umursamadı, basit bir dikiş bile istemedi. Kan kaybından gözlerimin önünde, benim kollarımda hayata gözlerini yumdu!"

"Kaç yaşındaydın?"

"On üç!"

Jocelyn sustu, daha başka bir şey söylemedi.

Yatma zamanı gelmişti. Antigone salona girdi. İnce katlanmış beyaz bir havlu karnının üstünde kavuşturduğu kollarından yere doğru sarkıyordu. Aristotheles gereken talimatı verdi:

"Konuğumuzu yatmaya hazırla kızım. Ovulmak isterse kollarını, bacaklarını şöyle güzelce bir ov. Zor ve uzun bir gün geçirdi."

Jocelyn salondakilere iyi geceler diledi. Bilge o geniş ağzını kapamaya gerek görmeksizin uzun uzun esnedi. "Ben de yatıyorum şimdi," dedi.

Antigone, Jocelyn'in önüne düştü. Koridorda biraz önce çıktıkları kapının hemen sağındaki kapıdan girdiler. Mermer döşeli, çok iyi ışıklandırılmış, muhteşem, uzun bir koridordan geçerek kendi içinde bağımsız bir ev denebilecek kadar büyük ve çok odalı bir süite girdiler. Antigone gereken bilgileri verdi. Çıkmadan masaj isteyip istemediğini sordu. Olumlu cevap alınca Jocelyn'i odalardan birine götürdü. Soyunmasını istedi. Jocelyn ince flanel elbisesini çekerek başından çıkarınca iç çamaşırları dışında hemen tamamen çıplak kaldı. Rahat tavırlarla masaj tahtasına yüzü koyun uzandı. Antigone sormaksızın sutyeninin kopçasını çözünce, göğüslerinin arasında serbest kalan ornitorenk yumurtalarını çıkarıp tahtanın ucuna, gözünün önüne koydu. Antigone'un bedenine sürdüğü kekik, günlük ve nane kokulu kremler odanın havasını değiştirmiş, Jocelyn gözlerini yummuştu. Kız hiç konuşmadan işini bitirecek gibiydi. Gözlerini açmadan sordu:

"Bu akşam İphigenia'nın yerinde sen olsan ne yapardın Antigone?"

Oda kızı yumuşak bir sesle, fakat yaptığı işi aksatmadan konuştu:

"Sanırım aynı şeyi efendim, yalnız burada bana 'Antigone' demenize gerek yok!"

"?"

"Gerçek adım Fadime sahibe, ama Aristotheles Bey beni o adla çağırıyor!"

"Şey İphigenia da o zaman..."

"Evet onun adı da Mebrure'ydi!"

"Neden kabul ediyorsunuz bunu?"

"Biz ne yapabiliriz sahibe? Gariban oda kızlarıyız. Ekmek parası peşinde içsel kasabalardan göç ettik buralara geldik. Sizin gibi bir huri kızı değiliz ki!"

Jocelyn'in kızın usta elleri altında yumuşayan, pamuklaşan boyun kasları aniden katıldı. Gözlerini açarak sordu:

"Nasıl anladın?"

"Yıllardır masaj yapıyorum, müsaade ederseniz o kadarını bileyim. Derinize dokunur dokunmaz anlaşılıyor. Ayrıca kaslarını-

zın kemikleriniz üzerindeki dizilişi ve derinizin kokusu çok değişik..."

"Bak sen! Onlar da anladılar mı dersin?"

"Sanmam sahibe."

"Teşekkür ederim Fadime!"

"İyi geceler sahibe. Lord Aristotheles'e dikkat edin. Huri olduğunuzu anlarsa zaten buraya gelmemezlik etmez, hiç merak etmeyin!"

"O tık nefes haliyle mi?"

Kız çıkarken sevimli sevimli gülümsedi:

"Oh! Yatakta maraton koşucusu kesiliyor!"

Jocelyn, oda kızı gittikten sonra dairesini inceledi. Yalın döşenmiş, dışarıya açılan herhangi bir penceresi olmayan bir yerdi. Anlaşılan bu akşam olanlardan sonra bu güvenli yeri uygun görmüştü koyunların yüce bilgesi. İhtiyarın sakallı yüzünü düşündü: "Bak sen, *barbicula*'lı şeytan seni! Demek yatakta maratoncuyuz, ah, ah!" Henüz uykusu yoktu. İnsulapol'dan ayrılırken gittiği yer belli olmasın diye kimseye de uyku ısmarlamamıştı. Eğer kendisi becerip uyuyamazsa, uykusuz kalma olasılığı yüksekti. Yatağını yerde yapmışlardı. Daha önce denemediği bir uyuma biçimi... Sıkılacak gibiydi. Boynunu kaşıdı. Tırnaklarının içine masajdan arta kalan krem doluştu. Kekik yağlı kremin yapışkanlığından kurtulmak için ılık bir duş almaya karar verdi. Nefis bir duş aldı. Döndüğünde vücudunun ıslaklığına aldırmadan kendini nar çiçeği rengindeki yatağın üstüne attı. Uykularını kendi uyuduğu zamanlardaki gibi, uykuya geçmeden önce bir bacağını karnına doğru çekti. Az kalsın uyuyacaktı da. Belki de biraz uyudu. Üşüyordu. Uykusunu güçlükle yenerek kalktı. Küçük el çantasının içindekileri yatağa boca etti. Pek aramadan, giysi bohçalarından eline ilk gelenini dişleri ile açtı. Birkaç santimlik plastik kaplı küçük bir tüpten başka bir şey olmayan bohça çıtırdayarak açıldı. İçinden çıkan giysi süratle açılmaya, büyümeye başladı. Uykulu gözleriyle ortaya çıkan şeye güldü. Aça aça kalın pamuklu, kapüşonlu lacivert bir eşofman tulum açmıştı. Tulumun içine süzüldü. Bu sefer de sıcak olacağı düşüncesiyle önünü an-

cak göbeği hizasına kadar kapadı. Derin bir uykuya daldı.

Gecenin bir yarısı uyandığında, zihnini bir gün öncesinin olaylarıyla uğraşırken buldu. Veya zihni uykuda bunlarla uğraştığı için kendine "kalk" komutu vermişti. Dünden kalan görüntüler içinde gözlerinin önünden ilk geçenler, biri genç, çocuksu; diğeri yaşlı ve şeytansı iki çehre oldu. Bunların kime ait olduğunu beyninde taradı. Zihni yavaş yavaş açılıyordu.

İnanılacak gibi değildi, ama ülkenin içine yaptığı ilk gezide koyunların efsanevi liderini ve akıl hocasını "bulmuştu." İnsulapol'un burnunun dibinde olmaları mıydı şimdiye kadar bulunamayışlarının nedeni? Yoksa koyunlar batıya doğru mu ilerliyordu? Aristotheles'in söylediklerini hatırladı: "Bende biraz sakız ve *awasi*, Alexander'da da hafif *tuj* ve Alman *merino* kanı var ama ağırlıklı olarak has kıvırcıktır soyumuz," demişti bilge gururla. Bakmak gerek bu koyun soyu hangi yörelerde yayılım gösteriyor?

Hayvan rasyonalitesi üzerine öğrendiklerini hatırladı gülümseyerek. Hayvanların şu kendi yaptığı gibi nedensiz bir şey yapmayacağını anlatmak için kullanılıyordu kavram. Gelme nedeni sorulunca "merak" demişti. Ondan bile emin değildi. "Macera" dese de olurdu. O da pek doğru değildi. Doğrusu, eğer varsa bile bu gezinin nedenleri şu anda kendisi için dahi açık değildi. Belki gerçekten de üstün bir zekâ bu tip nedensiz görünen şeyleri planlıyordu evrenin bir köşesinde. İnsanın geçmişi ileride nasıl hatırlayacağı da bizatihi olayların aldığı ve alacağı seyre göre değişiyordu. Olayların akışını, gidişini radikal olarak değiştirirmiş gibi duran aktörlerin bile bazen yeterli bir nedeni olmayabiliyordu. Neden mesela, *decurion*'un koluna asılarak Alexander'ı ölümden kurtarmıştı? Onikiler Kurulu bunu bir ihanet olarak değerlendirse haksız mı olurdu yani? Evet, aniden taraf olmuştu, ama niçin taraf olduğunu bile bilmiyordu. Alexander'ın başka Havva kızları için yeterince neden olabilecek yakışıklılığını, düzgün karın kaslarını gözlerinin önüne getirdi. Kendi kimliği konusunda en ufak bir şüphesi olmadığı için, kim olduğunu bilmenin verdiği derin huzur ve umursamazlıkla omuz silkti.

Nedenler bulma çabasını nedenler yaratma çabasına çevirme-

mek için yeniden yamyam koyunlarını dönüştürmeye çalışan Alexander ve Aristotheles'i düşündü. Kimliklerine duydukları sadakati anlamasının olanaksız olduğuna karar verdi. Dahası, neyi neden yeniden üretmeye çalıştıklarını anlamaya çalıştı. Çok dolambaçlı yollardan da gelseler koyunlar da kendilerine soyluları, sınıfları, hiyerarşileri, iç çekişmeleri olan bir toplum yaratmışlardı. Onların da inançları, önyargıları, sonyargıları vardı. Sert, acımasız, vahşilik sınırlarında dolaşan, ataerkil bir toplumdu bu. Dişilerinin hali göründüğü kadarıyla pek acıklıydı. Proto-koyun toplumlarının munisliği, yumuşaklığı, yavaşlığı, kaderciliği, barışçılığı düşünülünce, bu özelliklerin insan genlerinden geldiği gün gibi ortadaydı. İnsan genleri hangi noktada ağır basmıştı ki koyunlar et yemeye, üstelik akrabalarının etlerini yemeye başlamışlardı? Et yemelerinin, eti de çiğ yemelerinin bugünkü durumlarına büyük katkılar yaptığı kesindi. Ortalama 930 metre yüksekliğinde muazzam bir yayla olan ve sinesinde yüzlerce, belki binlerce koyun topluluğu barındıran Anadolu'daki tüm koyun topluluklarını tek bir gezide tanıdığını iddia edecek durumda değildi tabii. Bu geniş ülkede yaşayan insanların nasıl bir düzenleri olduğunuysa hemen hiç bilmiyordu. İnsulapol'daki Kurul görevine başladığından beri yerlilerden bol bol duyduğu "Ah Anadolu! Anadolu başkadır!" sözlerinin doğruluğunu tartabilecek durumda değildi. Planetin herhangi bir köşesinde bulunabilecek standart bir *decurion* lojmanında, fazla zeki olmayan bir *decurion*'la geçirilen bir geceden öğrenebildikleri çok ama çok sınırlıydı. Ama İnsulapol'da toplaması epeyce zaman alacak veriyi tek bir saha araştırmasında toparlayıvermişti işte. Gezegendeki diğer kurulların, bilim odaklarının, bilgi bankalarının, haber alma servislerinin bilmek için yanıp tutuştuğu bir sorunun, koyun evriminin nasıl olup da dünyanın bu köşesinde başladığı sorusunun cevabını öğrenmişti. Üstelik kendisi de bir koyun oğlu koyun olan parlak bir filozofun ağzından! Evrimini bitirmemiş bir koyun toplumunun içine girmek gerçekten çok öğreticiydi. Öğrendiği önemli bilgi parçalarından biri, büyük bir değişme geçirmekte olan koyun toplumunu yönetenlerin de kendi arzuladıkları dışındaki değişiklikleri gör-

mek istememesi, kabullenmemesi, mümkünse bastırmaya çalışmasıydı. Çağların birbirine karıştığı yolundaki tezi, Firuz Arnold Neçikviran ve Aristotheles aynı biçimde, neredeyse aynı burun kıvırmanın eşliğinde "dedikodu" olarak niteleyip küçümsememişler miydi? Koyunların da yenilikçileri vardı, tutucuları vardı...

Uykusu iyice kaçmıştı. Baygın bakışlı huri gitmiş, yerine bir cin kız gelmişti. Yatağının içinde doğrularak oturdu. Ancak o zaman yatağının tam karşısındaki koltukta oturan ve ona tepeden bakan karaltıyı fark etti. Işığı açınca Alexander'ın boynuzlu başını gördü. Philippos olma ihtimalini düşünerek koçun sağ uyluğuna kaçamak bir bakış attı. Değildi. Alexander gülümseyerek konuştu:

"Çok zekisin Jocelyn!"

"Sen de öyle, ama sabahın bu saatinde bunu söylemek için burada değilsin, değil mi?"

"Yoo, hayır tabii."

"Benimle yatmaya mı geldin?"

"Jocelyn!"

"Ne var canım bunda? Bence fena fikir değil. Olur yani."

"Jocelyn seninle yatmaya gelmedim!"

"Mımm, beğenilmedim galiba."

"Jocelyn lütfen!"

"Hımm, kızardık biraz. Canınız isteyince dişilerinizle yatmıyor musunuz? Bak, çok farklı değil emin ol!"

"Sen istediğin kadar alay et, benim derdim seninle bu şekilde yatmak değil!"

"Bu yörelerde sanal seks modası yaygın galiba!"

"Hayır! Sanal seks de istemiyorum! Eğer seninle yatarsak bu böyle olmayacak."

"Yoo, bak söyleyeyim, ben de öyle zora, tecavüze filan gelemem, bir dokunuşumla zamanın koridorlarında dolaşmaya başlarsın!"

"Jocelyn nasıl bu tür yargıların oldu bilmiyorum, ama ben kimseye tecavüz etmedim, edemem, etmem, etmeyeceğim!"

"Şey... Hocan oda kızlarının nasıl şeref kazanacağını anlatıyordu da bir ara."

"Allahın cezası bunak!"

Genç koçun yüzünün gittikçe artan kırmızılığı, kontrolünü yitirmek üzere olduğunu gösteriyor olabilirdi. Damarına bu kadar basmamak iyi olabilirdi.

"Ah... Benimle politika konuşmaya geldin o zaman, gören olunca da 'ben değilim Philippos'un hayaleti' demek için hologramını çalıştırdın, zekice, bravo. Buyur seni dinliyorum, var mı özel bir mesajın bizim Kurul'a?"

"Jocelyn ben, ben aşkı arıyorum."

"!"

"Evet, aşkı arıyorum, öğrenmek, yaşamak istiyorum!"

"Ah, bu toplumda? Bulursan bana da haber ver!"

"Jocelyn, lütfen alay etmeyi bırakır mısın?"

"Oh! Özür dilerim. Peki var mı bir şanslı adayımız bakalım?"

"Jocelyn, nedenleri konusunda en ufak bir fikrim bile yok, ama ben sana âşık olmak istiyorum! Hatta, istersen zır deli de, ama seni çok eskiden tanıyormuşum, o kadarıyla kalsa iyi, seninle yakan kavuran bir aşk yaşamışız gibime geliyor!"

"!"

"Jocelyn, ben saçları lanolin kokan uyuşuk bir koyun kızını değil, seni istiyorum!"

Jocelyn görünür biçimde sarsıldı. İşler sarpa sarıyordu. Neşesini toplamaya çalışarak:

"Hayır demedim ki! Tabii ki istiyorsan alabilirsin beni! Al beni, uçur beni Alex!"

"Jocelyn, ben seni değil ruhunu istiyorum!"

Yok, durum çetrefilleşip çatallaşıyordu.

"İyi ama ben bir huriyim!"

"Biliyorum, ve bu yüzden, tam da bu yüzden, her şeyden daha çok istiyorum! Beni reddetme, ezme, bitirme Jocelyn, ah Jocelyn!"

"Alexander, senin istemen başka, senin sevmen, âşık olman bir şey, benim âşık olmam bambaşka bir şey... Ben âşık olmak için tasarlanmadım, yapamam, bilmiyorum. Genlerimde yok. Bak, gerçekten elimde değil! Sana huriyim diyorum. İstersen sa-

rılıp yatalım, belki duyguların soğur, sevda başından gider, daha sağlam kafayla düşünebilirsin!"

Alexander başını iki yana doğru salladı. Jocelyn nevresiminden sıyrıldı. Yataktan çıktı. Alexander'ın karşına geçip oturdu. Saçları darmadağın, gözleri hâlâ şiş, eşofmanının önü hâlâ açıktı. Daha önceki deneyimlerini taradı. Hayır, buna benzer hiçbir deneyimi yoktu. Ne diyeceğini bilemiyordu.

Alexander hologramını kapadı. Jocelyn içinde bir kıpırtı duydu. Karşısında beliren kusursuz yüze, dolgunca dudaklara, kumral kaşlara, küçük düz burna sorgu dolu bakışlar attı. Kendisi için âşık olmak mümkün olsa Philippos görüntüsünü değil, bu yüzü tercih edeceğini düşündü. Alexander'ın gözleri kan çanağına dönmüştü. Yirmi dört saatlik sakalları yorgun yüzünü gölgelemiş, çehresinin bir gün önceki bebek tombulluğunu azaltmış, biraz sivriltmiş gibiydi. Elinde hâlâ yaralı piyon kızı tutuyordu. Ne kendi uyumuş ne başkasına uyku ısmarlamıştı. Yarım saat kadar sessizlik içinde oturdular. Böyle konuşmadan daha ne kadar oturabilirlerdi? Erkek davranışları üzerindeki bilgilerini yoklayan Jocelyn acilen bir şeyler yapması gerektiğini, herkesin sağlığı için genç koçun baştan çıkarılmasının veya iğrendirilmesinin şart olduğunu düşündü. İki yöntemi de denemeye karar verdi.

"Bak istersen sen oturmaya devam et, benim bir duş almam gerek, bugün İnsulapol'a dönüyorum."

Alexander böyle bir çıkış beklemiyordu. Jocelyn'in söylediği basit, olağan sözler yüzüne bir şamar gibi indi. Başını elindeki yaralı piyon kızdan kaldırıp cevap bile vermedi. İçi sızlıyordu. Kendine küfretti. Güzel güzel saha araştırmasını yapan, koyun tarihi ve sosyolojisi çalışmalarının daha başında olan kızı durduk yerde ürkütmüş, harekete geçirmişti. Jocelyn gidecek! Jocelyn gidiyor! Sanki iki gün önceki dünyasında da Jocelyn varmış gibi, hep varmış gibi geldi ona. Kayalara oyulu onlarca odadan oluşan sarayının Jocelyn'siz nasıl bir zindan olacağını düşündü. Dünyasının ne berbat bir karanlığa gömüleceğini hayal etti. Her şeyi sil baştan kurguladı. Kendisi, olmayacak bir kimliğe inatla saplanıp kalmış, kendinden beş beter bir sürüyü dönüştürmeye çalışan bir

aptal, yaşlı dostu Aristotheles anlama yetisi az gelişmiş bir kasaba entelektüeli, bir dediğini iki etmeyen, gözlerinin içine bakan çıtır koyun kızlar tatsız tuzsuz, yavan birtakım cariyelerdi. Jocelyn'siz olmayacağını anladığında, aradığı aşkı bulduğunu da anladı.

Jocelyn, kendine biçilen bornoz görevini pek beceremeyen, dolayısıyla ıslak beyaz saten bir sabahlıkla, sarı saçlarından damlalar süzülerek duştan çıktı. Doğruca Alexander'ın yanına gitti. Berikinin hiçbir şey söylemesine ve yapmasına fırsat vermeden kucağına oturuverdi. Böyle bir temas beklemeyen koyunların güçlü önderi tir tir titriyordu. Kadın, sabahlığın geniş yenlerini geri sıyıracak bir hareketle ipek kollarını Alexander'ın boynuna doladı. Hiç ses çıkarmadan birkaç dakika kadar oturdu. O birkaç dakika, Alexander'ın hafızasına uğrunda ölünecek kadar uzun ve güzel bir zaman dilimi olarak kazınacaktı. Sonra mahremiyet ve güvenlik sınırlarını fena halde ihlal eden bir rahatlıkla başını Alexander'ın başına yaklaştırdı. Kulağına hafif boğuk, iç gıcıklayan bir sesle fısıldadı:

"Biliyor musun, bize öğretilen ilk şeylerden biri bazı vücut dokularımızı nasıl yenileyebileceğimizdi. Görmek ister misin? "

Yeni düştüğü aşkının kendinde uyandırdığı arı duru duygulara karşın Alexander içinden "çüş" dedi. Doğal olarak kız bunu duymamıştı. Oyuncu bir sesle, "bak!" dedi. Saten sabahlığın mermer bedeninde yukarı doğru kayarak sıyrılmasına aldırmadan kendini yere bıraktı. Şimdi Alexander'ın iki bacağı arasında diz çökmüş bir haldeydi. Alexander daha geç olmadan "lütfen Jocelyn," demeye çalıştı. Ama geç kalmıştı. Kız biçimli elini ağzına sokmuş, yediği bir meyvenin çekirdeğini çıkarır gibi zarif bir hareketle ağzından bir nesne çıkarmıştı.

Alexander dikkatle bakınca bunun saydam, insan diline benzeyen bir zar olduğunu gördü. Durumu anlamaya çalıştı. Dudakları kendi kanıyla kızıla boyanan Jocelyn kırmızı, kızıl bir et parçasından başka bir şey olmayan dilini göstererek gülümsüyordu.

"Nasıl? Etkileyici değil mi? İki kuşak önceki hurilerin insanların yanında asla yapmayacakları bir şey!

"Oh!"

"Evet, sıkı bir huri numarasıdır, hah hah... Hurilerden bazıları öpüşmeden önce dillerinin üstünden ince bir tabaka soyup atar. Böyle hem daha hijyenik oluyor hem de kimsenin dili dilimize değmemiş oluyor!"

"Jocelyn!"

"Şey, kabul etmek gerek, bazılarına ilk anda çok şaşırtıcı, hatta iğrenç geliyor. Kırmızı bir dil! Ama iki dakika içinde düzeliyor. Bak!"

"?"

"Sence de iğrenç mi?"

"Yoo, yalnızca bilmediğim bir şey. Tuhaf. "

"Kucağında otururken tahrik filan da olmadın sen değil mi?"

"Jocelyn maskaralığı keser misin!"

"Ne biçim bir adamsın sen Alexander?"

"Koyunum ben. Söylememiş miydim?"

Jocelyn koyunlar hakkındaki bilgilerinin yetersiz oluşuna hayıflanarak, sinirle,

"İzin verirsen artık hazırlanmak istiyorum. Geç kalmak istemiyorum," dedi. Alexander ayağa kalkınca,

"Yoo, istersen kalabilirsin," diye ekledi, "hazırlanmalıyım sadece onu söylüyorum."

Son bir ağır tahrik denemesiyle yatağına doğru yürürken sabahlığının sırtından sıyrılmasına izin verdi kız. Göz kamaştıran güzelliğinin Alexander üzerinde nasıl bir etki yaratacağını umursamıyor gibiydi. Odada başka kimse yokmuşçasına doğal hareketlerle giyindi. Çantasını topladı. Çantasını toplarken serçeparmağının tırnağını kırdı. Küfretti. Üç adet ornitorenk yumurtasını dikkatle sutyenine yerleştirdi.

"En yakın *raynet* istasyonu hangisi?"

"Sen hangisinde indin?"

"Kartalkaya'da!"

"Hımm, bulunduğumuz yer Kıbrısçık veya Karaköy'e daha yakın. Kahvaltıdan sonra seni götüreyim."

"Teşekkür ederim, ama kahvaltı edecek vaktim yok. Ayrıca, ortaya çıkmak senin için tehlikeli olmaz mı?"

"*Decurion*'un atını alırım. Ona göre giyinirim."

"*Decurion*'un güvenlik kodunu almadın. At seni kabul etmeyebilir."

"Deneriz."

"Alexander, bak beni geçirmek zorunda değilsin. Bu hiç rasyonel değil!"

"Eh, bayağı insanlaşmışım demektir o zaman!"

"Yeterince değil canım!"

Alexander bu sataşmaya cevap vermedi. Kızın yatak odasındaki yüklük kapılarından birini açtı. Dar, eğilerek yürümek zorunda oldukları bir tüneli geçerek Alexander'ın odası olduğu anlaşılan bir odaya çıktılar. Pirinçten antika bir karyoladaki yatak hiç bozulmamıştı. Bu odadan çıkınca, salona açılan koridorda olduklarını anladı Jocelyn. Yer sofrasında nefis bir kahvaltı ve kendilerini sabırsızlıkla bekleyen Aristotheles'i gördüler. Jocelyn, "gerçekten vaktim yok, yoksa çok açım, terasa kadar nasıl bekleyeceğimi bilmiyorum," dedi en şefkatli sesiyle. Zavallı bilge, Jocelyn'in kahvaltı etmeden gideceğini duyunca enikonu üzüldü. Alexander'ın kızı istasyona götürme projesini duyunca küplere bindi. Alexander yalnızca gülümsemek ve yaşlı bilgenin boynuna sarılmakla yetindi.

Jocelyn de ihtiyara sarıldı ve sağ yanağından öptü. Geldiklerinden başka bir yolu kullanarak kayalığın dışına çıktılar. Koridordaki dördüncü kapı bir asansörden başka bir şey değildi. Bindiler. Tahminen yüz metre kadar aşağı indiler. Yürüyen bir bantta iki yüz metre kadar gittiler. Başka bir asansörle altmış yetmiş metre kadar yukarı çıktılar. Jocelyn kapısını açarak çıktıkları kabine inanmayan gözlerle baktı. Kalın bir çınar ağacının içine çıkmışlardı. Alexander'ın güvenlik kaygısıyla davranmaktan çok, bir tür gösteri yaptığını düşündü.

Bir delikanlı ve eyerlenmiş durumdaki at onları bekliyordu. Alexander delikanlıdan aldığı *decurion* giysilerini hızla giyindi. Bir sıçrayışta atın sırtına atladı. Jocelyn, eğilen delikanlının birbirine kenetleyerek ona sunduğu ellerine basarak terkiye geçti. Hayvan hiç huysuzluk yapmamıştı. Alexander hayvanı katılaştır-

dı. Birkaç dakika içinde Karaköy *raynet* istasyonundaydılar. Alexander attan inmekle kalmadı, *decurion* miğferini de çıkararak koltuğunun altına aldı. Tam arkalarında iki *decurion* vardı. Yüz yüze durdular. Jocelyn, cesaretin bu kadarının çok fazla, çok gereksiz, tamamen mantıksız olduğunu düşündü. Güç ayrılan sevgililer gibi ellerini birbirlerinin ellerine kenetlemişlerdi. Jocelyn ellerini kurtarmaya kalkmadan ayaklarının ucunda yükselerek Alexander'ı dudaklarından öptü. Alexander, kızın elini bir tüy gibi tutarak bileğine yeşil otlardan örülmüş, ortasında taze koparılmış, insana gülümseyen kadifemsi bir çiçek bulunan bir bilezik taktı. Başını utangaç bir tavırla önüne eğdi.

"Biliyor musun Jocelyn, piyon kızı bıraktım. İçin rahat etsin! Küçükken kaç defa yapmışımdır aynı şeyi! Bıkmadan usanmadan oynardım kendi kendime. Şövalyelerden birinin gelip piyon kızları kurtarmasını seyretmek çok hoşuma giderdi."

Jocelyn bunun iyi kodlanmış bir mesaj olup olmadığını anlamadı. "Yaralayıp gönderdikleri bir piyonsun, kurtaracağım seni, merak etme!" filan mı demekti. Bilemedi. Bileziğini göz ucuyla işaret ederek sordu:

"Nedir bu?"

"Hiç. Bakınca beni hatırlarsın!"

Dışarıya verdikleri ıslanmış âşık görüntüsüne karşın, her ikisi de huzursuzdu. Kendilerini reddedilmiş, azalmış, eksilmiş, çekmiş, küçülmüş hissediyorlardı. Bu ülkede Jocelyn'in başına böyle bir şey ilk kez geliyordu. Sonunda huri çekiciliğine burun kıvıran biri çıkmıştı. Alexander ise yaşamında ilk kez yaptığı aşka davet çağrısının karşılıksız kalmasından dolayı buruktu.

Jocelyn tüpe doğru giderken koçların da dişileri için kavga ettiğini bilmediğinden, düşündü:

"Bu yüzden bu aptallıkları yapıyor, bu yüzden risk alıyor, benim için canını bile umursamadığını göstermek istiyor. Ah! Yaptıklarının bir rasyoneli var. Bütünüyle insan davranışları bunlar."

Sonuna kadar klişeyi oynamak zorunda hissetti kendini. Tüpün koyu lacivert penceresinden baktı, gözleriyle Alexander'ı aradı. Buldu da. Atına binmek için biraz geriye, sağa gitmişti Philip-

pos oğlu. Yine cakalı bir sıçramayla hayvanın sırtına attı kendini. Atar atmaz, at çığlık çığlığa bağırarak alarm verdi. Bütün istasyon karıştı. Alexander kendini yere fırlattı. *Decurion*'un biri hiç durak-samadan çığlığın geldiği yöne ateş etti. Boynundan vurulan at boylu boyunca istasyonun taşlarına serildi. Alexander *raynetin* yanındaki çalılıklara kendini zor attı. Gözden kayboldu. Sıkı bir ateş altındaydı. *Decurion*'lar hedef gözetmeden ateş ediyorlar, çalılardan kopan parçalar metrelerce havaya uçuşuyordu. Tüp harekete geçerken Jocelyn'in gördüğü son şeyler, ölmek üzere olan atın sağ arka ayağıyla havaya savurduğu tekmeler ve istasyonun beyaz taşlarına dökülen taze fışkılar oldu. Tüp delice bir hızla *raynet*'te ileri atıldı. İçerideyken görülemezdi tabii, ama tüpün krom kısımları ile lacivert camlarının tonları iç içe girdi, kurşun renkli bir bulamaç oldu. İçeriden gördüğü her şeyin görüntüsü de birbirine girdi, karıştı. Tek, yekpare, bulanık bir plazmaya dönüştü. Jocelyn'in içi kalktı. Daha fazla bakamadı. Saatte altı yüz kilometre hız yapan bir aracın camından bakmanın hiçbir anlamı da yoktu zaten. Koltuğuna yaslandı. Gözlerini kapadı. Alexander'ın vurulup vurulmadığını bilmiyordu. "Vurulmuşsundur umarım! Allah belanı versin Alexander!" dedi içinden. Daha önce hiçbir hurinin yaşamadığı karmakarışık hislerin etkisi altındaydı.

1001
AĞIR UYKULARDA JOCELYN

Gözlerini açınca karşısında gülümseyerek ona bakan gençten bir kız gördü. İnsulapol'a yaklaştıklarını kızın solunum "u"sunu burnuna takmış olmasından anladı. Görünen alt tarafına küçük bir mücevher takabildikleri için modayı izleyen gençlerin tercihiydi "u". Zencefil kapsüllerinin işini yapıyor, solunamayacak kadar kirli havayı temizliyordu. Nanoteknolojinin bir harikası,

büyümüş de küçülmüş bir filtre, yapay fotosentezle oksijen açığa çıkaran hoş bir alternatifti aslında. Spor giyindiği günlerde onun da bazen "u"yu tercih ettiği oluyordu. Çantasını açtı, şimdi "u" ile uğraşacak durumda değildi, isteksiz hareketlerle bir zencefil kapsülü alıp ağzına attı. Alexander'ın dudaklarının dokunduğu dudakları yanıyor gibiydi. Kısa bir süre sonra Kayışdağı *raynet* terminalinde indiğinde hâlâ başı dönüyordu. Beyoğlu Adası'na gitmek için hemen yandaki tüpe yöneldi. Kentteki neredeyse tüm yabancılar gibi çelik, demir ve betondan yapılmış bu yapay adayı tercih etmişti yaşamak için. *Raynetle* her yere doğrudan bağlı, merkezi bir yerdeydi ada. Canlı bir gece hayatı vardı. İki dakika sonra her zaman pek sevdiği, bugün biraz üzerine gelen cıvıltılı sokağındaydı. Köroğlu Dağları'nda geçirdiği zencefilsiz, "u"suz saatlerdi belki başını böylesi döndüren. Evinin köşesindeki uykucuya uğradı. Para için başkasının uykularını uyuyan, başkasının rüyalarını gören, kendi her daim yorgun, bezgin bakışlı adama uyku frekansını verdi, uzun, deliksiz bir ağır uyku ısmarladı. Zencefil kapsüllerini zavallının titrek ellerine sayarken konuştu adam:

"Uyandıktan sonra rüya raporunu görmek istiyor musunuz efendim?"

"Yok! İmha et sen onu."

Sonra birden fikir değiştirdi. Adamın eline yeni bir kapsül koydu.

"Evet istiyorum! Hem de üç boyutlu ve kokulu olsun!"

Adam bilmiş bilmiş gülümsedi:

"Ben de öyle istersiniz diye düşünmüştüm efendim. Âşık olmak üzere olan bütün kadınlar ister!"

Uykucuyla tartışacak, âşık olmadığını, çünkü olamayacağını söyleyecek gücü yoktu. Gülümseyerek kendine verilen numarayı aldı.

Boşboğaz moşboğaz, işini iyi yapan bir büfeciydi. Daha asansördeyken dirildiğini, cin gibi olduğunu hissetti. Demek ki adam uyumaya başlamıştı bile. Köroğlu Dağları, Alexander, Aristotheles, koyun kızlar, yamyam koyunlar hepsi birden aklından silindi. Bütün uyku boyunca da hiçbirini hatırlamayacak, neyi unuttuğu-

nu bile bilmeyecekti. İşin özü zaten buydu. Üstelik bu kez "ağır uyku" servisini kullanmış, uyandıktan sonra da herhangi bir şey hatırlamamayı seçmişti. Sistem iki yüz yıl kadar önce bir *insomniac* tarafından bulunduğundan beri çok tutmuştu. Para karşılığı birinin uykularını satın alma fikriyle gerçekleştirme merkezinin kapısını çaldığında önce adamla çok alay edilmişti, ama tutmuştu işte proje. Çünkü arkasındaki düşünce iyiydi. Yoksa herkes karşılığını ödemek ve etik önkoşulları sağlamak koşuluyla, gerçekleştirme merkezinde gerçekleştirilebilecek nitelik taşıyan herhangi bir fikrini gerçekleştirebilirdi. Totolojik ama bir fikrin gerçekleştirilebilir nitelik taşıdığı ise ancak gerçekleştirilince kesinleşiyordu.

Gittikçe diriliyor, canlanıyordu. Uyanıkken ne haltlar karıştırdıysa artık, karnı çok açtı. Dairesine uğramadan terasa çıkmaya karar verdi. Kapsül yukarı doğru çılgınca bir hızla atıldı. Jocelyn bu hızın bilinçdışına söylediklerinden dolayı sarsıldı. Elinde olmadığını bile bile uyanmak istedi. Müthiş bir yanılsama içindeydi. Biraz daha uğraşırsa gerçekten uyanabileceğini sanıyordu. Yakındı uyanmaya, yakındı. Bir uçurumun kıyısına kadar gitti, sonra geri döndü. "Ne yaptım ben, yine nasıl bir travma yaşadım Allah kahretsin!" diye düşündü. Terasta kapsülün kapısı önünde beyaz eldivenli, kibar bir garson tarafından karşılandı, deniz seviyesinin en az yüz metre yukarısından bütün İnsulapol'a bakan en güzel masalardan birine götürüldü uyuyan güzel.

Jocelyn, Alexander'ın sarayında yer sofrasında gördüğü ve aklının kaldığı, içinin gittiği güzelim yiyecekleri zerre kadar hatırlamayarak, en büyüğünden bir organik kahvaltı ısmarladı. "Öff, sevişmekten yine yemeye fırsat kalmamış galiba. Bu ne acıkma? İşin yoksa sonra on gün rejime gir," diye şikâyetçi huri modunda usülen söylendi. Kahvaltısını sabırsızlıkla beklerken terasın görüntüyü engellemeyen saydam plazma korkulukları sayesinde kesintisiz bir biçimde ayakları altına serilen İnsulapol'un hâlâ alışamadığı, pek alışmak da istemediği büyüleyici güzelliğini seyretmeye başladı. Bazıları doğal, çoğu yapay onlarca ada, birbirine solgun hafta güneşinin beyaz ışığı altında yansımalar yaparak parlayan çelik gökraylarla bağlanmıştı. Biraz sağında yine bir ray sistemiyle birbirine

bağlanmış, her biri en az bir devasa gökkule taşıyan yüzer çelik platformlar üzerine kurulmuş asıl *megapolis* başlıyor, Istranca Adaları'na kadar Trakya denizinin neredeyse tamamını kaplıyor, onlarca mil devam ederek batıya doğru uzanıyordu. Doksan milyon insanın "evim" dediği mahşer, dünyanın anası, vurulup düşmüş devasa bir hayvanın nabzı gibi hızlı hızlı atıyordu İnsulapolis!

Raynetin kent içi uzantıları olan gökraylarda her yöne doğru aynı anda atılan binlerce tüpün, gökray istasyonları arasındaki seviye farkını telafi etmek için hiç durmamacasına inip çıkan, çalışan kapsüllerin, ara rayları dolduran yüzbinlerce *raykap*'lı yayanın çıkardığı tuhaf, hafif uğultu insana bir ninni gibi geliyor, dikkatle bakılınca çok uzaklardaki tüplerin "uyuşuk" hareketleri gözle görülebiyordu. Jocelyn sonra daha yakınlara, taksi ve özel araçlarla kaplı denizin yüzeyine baktı.

"Benim uykum geliyor, nasıl olur biri senin uykunu uyurken, uykudayken uyumak? Kan şekerim düştü galiba. Nerede kaldı bu kahvaltı?" diye söylendi. Gerçekten uykuda olduğundan emin olmak için kolunu çimdikledi. Bileğindeki yeşil otlardan örülmüş, ortasında boynu bükük bir çiçek olan bilezik gözlerine takıldı. İçi bir hoşça sızladı. Aç midesinin bir oyunu olduğunu düşünerek küçük bir antiasit tablet yuttu. Düşündü:

"Tanrım, ne yapmışım ben? Nedir bu? Pastoral takılmışım anlaşılan. Hangi çiftçiyle yattım acaba? Kurul mu söyledi? Ben bunları niçin düşünüyorum? Bu ne biçim uyku?"

Garson kahvaltısını getirince felsefeyi veya yerlilerin deyimiyle "safsatayı" bırakarak yiyecekleriyle ilgilendi. Nefis, daha önce hiç tatmadığı, varlığından haberdar bile olmadığı şeylerdi bunlar. Küçük, boz tüylü bir kabın içine sıkıştırılarak doldurulmuş, tuzlu, beyaz, epeyce yağlı nesneye özellikle bayıldı. Garsonu çağırıp ne olduğunu sordu. Aldığı cevap şaşırtıcıydı:

"Ben de bilmiyorum efendim. Şefimize sorayım!"

Şef, biraz daha bilgili olduğu için şef olmuştu:

"Efendim tam türünü bilmiyorum ama bir peynir çeşidi olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim. Analiz etmeden hiçbir şeyi müşterilerimize vermeyiz!"

"Ne sattığınızı bilmiyor musunuz?"

"Bakın, sizin için yıldırım servisle beş dakika önce geldi. Bir de mesaj çipi var tepsinizde, dikkat ettiyseniz!"

"Yoo, etmedim. Bakayım. Teşekkür ederim."

Adamı savdıktan sonra ot bileziğini biraz geri iterek çipi okuyucuya taktı. Görüntüsüz, yalnızca yazılı bir mesajdı bu:

"Yavrucum, kahvaltı yapmadan gitmene gönlüm razı olmadı. Gönderiyorum. Kargı tulumunu beğeneceğini umarım! Siz Karaköy'e ulaşıncaya kadar senin terasta olur. Kişisel bilgilerini almanın faydaları! ☺"

Anlaşılan geceyi başka bir yerde geçirmiş, Karaköy üzerinden Beyoğlu'na gelmişti. Normaldi. Beyoğlu'nun hemen önünde Karaköy. İnsulapol'un en meşgul platformlarından biri. Yerlilerin birbirlerine seksten önce veya sonra yiyecek ikram etme âdetlerine hâlâ alışamamıştı. Gülümseyerek omuz silkti. Okuyucu mesajı nasıl olsa bir süre sonra kendiliğinden silecekti. Uyanınca bakmak istemediği için "kaydet" komutu vermedi. Böyle yüz göz olan müşterilerden çok hazzetmiyordu. Minik deri kaplı "peynir"den biraz daha, çayından kocaman bir yudum daha aldı. Yüreğinde geniş bir mutluluk duygusuyla devasa kente bir kez daha baktı. Kendi katına inmek için kapsüle yöneldi.

1010
YARATICI DORUKLARDA TRIVIA

Nympha Trivia Ex-Omasum, solgun hafta güneşi doğmak üzereyken saatlerdir çakılı kaldığı bilgi masasının önünden kalktı. Sekiz saattir yerinden kaldırmadığı vücudunda bütün eklemler birbirine geçmiş gibiydi. Kutsal yaratı sırasında elem yumağı haline gelmeyi alışkanlık edinmiş olan yetenekli *fictor*, son bir gayretle günlük hislenişlerini ve seslenişlerini MerkMed'e

gönderdi. Şimdi konusunu tam olarak hatırlamıyordu ama az önce özenmiş, bezenmiş, yine dört dörtlük bir mini dil abidesi yaratmıştı. Dil bir gerçeklik kalesi değil miydi? Kaleler abide değil midir? Neden varolan, elâlemin yarattığı bir gerçeklik kalesine sığınsın, kendi ince eleyip sık dokuduğu gerçeklik kozası varken? Böyle düşünmüş, dili tek tek tuğla bir duvar gibi sökmüş, sonra tanrı vergisi yeteneği sayesinde gün aşırı onlarcasını uydurduğu sözcüklerle oya gibi yeniden işlemişti. Adeta "duvar öyle olmaz böyle olur, öyle örülmez, böyle örülür," demekti bu. Kendisinden üçüncü tekil şahısla söz ederek nefretle düşündü:

"Kim oluyordu onlar? Kim oluyorlardı da dil üretmeye kalkmışlardı? Daha önce dünyaya gelmiş olmaları onlara öyle bir hak veriyor muydu bakalım? Daha mı zekiydiler ha? Daha mı zekiydiler? Eski, yaşlı solucanlar, kıvıl kıvıl! Kıv! Kıv! İl! Düşmandı ondan önce dünyaya gelenlere, arkalarında böyle bir tahakküm mirası bıraktıkları için. Tabii, bir de gelecek sorunu var. Dı."

Nefreti daha da artmış bir halde birinci tekile geçti:

"Ne hakla kardeşim sen benim bugün nice emeklerle işlediğim dilimi alıp değiştireceksin? Var mı sende böyle bir hak?"

Biraz karışık ama işte bu yüzden, tam da bu yüzden Kurul üyeliğini seviyordu. Sözde veya değil, zaman kaçkınlarına direndiği için. Geçmişten geldiğini çağrıştıranları geçmişe, gelecekten gelmiş gibi yapanları geleceğe gönderme mücadelesi veriyorlardı orada. Soylu bir mücadele.

Her şeyin, solunan oksijenin bile metalaştırıldığı bu hazırlopçuluk, tüketicilik kültüründe okur denen o rezil konformistler biraz zahmet etsin, koca kıçlarını kaldırsın da ürettiği dili çözsünler sıkıyorsa! Bu son yazısında da Zencefil karteline korkusuzca saldırıyordu muhakkak. Kendi cesaretinden ürkmüş gibi yaptı. "Yok artık, Kurul üyeliğime filan bakmaz, bu sefer garanti kovarlar," diye düşündü şakayla karışık. Başlangıçta daha ciddi olduğu anlar olmuştu, ama artık kovulmayacağını biliyordu. Defalarca denemişti. Neler söylemiş de kovulmamıştı? İlk girdiğinde "Kaptım gül gibi yeri," diye sevindiği bu işte kendisini aslın-

da cidden kandırılmış, kenara getirilmiş hissediyordu. Kendini kovdurmak için ne kadar aksilik yapsa da, Kartel'i yerin dibine ne kadar batırsa da "herifler" uyanmıştı bir kere. Anlamışlardı ki Trivia onların işine gelmeyen şeyleri yazdırdıkları bir supaptır sistemde! Evet, bunu da aynen böyle söylemişti *dispat*'lardaki beyanatlarından birinde. Uyuşmuş sistemi şöyle bir silkelemiş, radikalize etmiştir. Eli artırmıştır. Dolayısıyla oyunun kurallarını böylesi bir derinlikle anladıktan sonra her yazısında yazdıklarının dozunu biraz daha artırıyor, kin ve öfke saganağını bir üst tetiğe çıkarıyordu. Paradoksal olarak, işini elde tutmanın da en büyük garantisiydi bu. Tabii, son kertede bu düşünce şeklinde bir garabet vardı, şimdi uyku ile uyanıklık arasındaki kör noktada düşünüyor da, adamlar "işlerine gelmeyen şeyleri" niye yazdırsın? Demek ki yazdıkları bir şekilde işine geliyordu adamların! Kahr, bela! Daha önce hiç böyle düşünmemişti. Sağa sola çarşaf yorgan beyanatlar vermeden önce biraz daha mantıklı olmakta fayda vardı.

Verdiği her üründe boşaldığını, biraz daha eksildiğini bilmenin tuhaf hüznü, fakat sistemdeki görevini yapmış olmanın o sonsuz rahatlığıyla yatağına doğru yürüdü. Yakınından geçerken tüm geceyi kırık koca burnunun üstünde, yüz üstü geçirmiş olan moryeşil *gargoyle* resmen inledi:

"Sahibe beni kaldırsın, düşenin hatırını sorsun! Elsiz ayaksız yerde yatan bir bilinç ne demektir, bir düşünsün."

Oldum olası mızıltılı seslerden hazzetmezdi. Yaratığa tekmeyi bastı. Cinleri tepesine çıkmıştı:

"Babababa... Bana insanlık öğretiyor! Kimsin lan sen, ha? Kimsin bana insanlık öğretecek! Kartel'in casusu bir baş uşak değil misin? Yoksa bir baş soğan mı? Eki, eki!..."

Hayranlarından yalnızca biri olan genel yayın mühendisinin bir iki kez söylediğine göre artık unutulmaya yüz tutmuş bu tarzı, bu kıvamı tutturabilen bir ikinci *fictor* yoktu koskoca İnsulapol'da.

"Eskiden, çok eskiden, tufandan önceki yüzyıllarda 'hezliyat' derlermiş tarzınıza, nereden, nasıl edindiniz bilmiyorum, ama

'hezliyat' yazan bir siz kaldınız, öyle duygulu yazıyorsunuz ki, o kadar olur. Devam, efendim, lütfen devam! Sizin gibi terzil eden, sizin gibi tehzil eden nerede efendim nerede? Bırakın cahiller içeriksiz sansın yazılarınızı! Siz tek başınıza bir sivil toplum örgütü gibisiniz. Devam, lütfen devam. Sistemin kabızlığına bir müshilsiniz siz. Biraz daha yumuşama gerek bu sisteme," demişti adam. Tuhaf, kolu budu kısa, siyah badem bıyıklı, kısa boylu bir adamcağızdı. Toprak renkli çehresiyle uyumsuz duran boncuk mavisi gözleri, alnına düşen kalıp gibi siyah saçları vardı. O kadar bu dünyadan değilmiş gibi duruyordu ki, *fictor* çevreleri zavallının ya zamana direnen bir köktentutucu ya da bir zaman kaçkını olduğunu sağda solda fısıldayıp duruyordu. Haklı olabilirlerdi. Vardı yani böyle bir ihtimal. Mal. Öldürsen "bi tuvalete gideyim," diyemezdi mesela. Ezile büzüle "efendim müsaadenizle bir abdest bozup geleyim," derdi. Trivia, başlarda adamın bir nesneyi gerçekten bozup geldiğini düşünmüştü. Hani stresini filan atıp geri geliyor... Aklına gelince gülümsedi. Galiba *gargoyle* casusu bunu yetiştirmiş, adam da ayağını denk almış, dilini biraz düzeltmiş, daha seküler bir formül uydurmuştu:

"Bir su dökün geleyim!"

İlahi gerzek! Bu sanki öbüründen daha iyiydi. İlk kezinde, hem de toplantının yarısında bunu yumurtlayınca,

"Geleyim, size yardım edeyim! Haydi arkadaşlar siz de bir el atın, yardım edelim!" demişti tüm kırmızı başlıklı kız safiyetiyle. Bunu hatırlayınca bir iyice güldü. Taşıyıcı annesiyle metropolün bir adacığında bir başına büyüyen bir kız, kasaba inceliklerini ne bilsin canım? Aslında nasıl empati sahibi, ne sevecen, ne munis, ne şakacı, ne oyuncu bir kırmızı başlıklı kızdı o. Öyle olmasa kendi gibi nemrut bir şahsiyeti sabahın bu saatinde güldürür müydü? Eki...ki...ki?...

Bu espriyi bir yazısında kullanmak üzere hemen saf kâğıttan defterine not etti. Böyle alıştırmalar yapmak faydalı oluyordu gerçekten. İdmanlı olmasa neresinden uyduracaktı her gün o kadar ince espriyi? Yi? Yasaktı aslında kâğıt kullanmak, kâğıt malzeme üzerine yazmak. Kurul yasaklamıştı. Üstelik o da vardı o

kurulun içinde, ama bu yasağa uymakla sorumlu hissetmiyordu şimdi kendini. Bak, işin doğrusu orada da bir keleğe gelmişti! Ah hayat, sen kırmızı başlıklı kızları zincirleme keleğe getirmek için mi icat edildin? Bunun için mi el ele verdi senin aminoasitlerin? Laf olsun diye genel yayın mühendisine yaklaşan bir kuruldan bahsettiğinde ki böyle bir muhabbetleri vardı yani kıskançları üzen, adam büyük bir vukufla ıvır zıvır basmak için kesilen, yok edilen ağaçların bir daha geri gelmeyeceğini, giysilerden geri kazanım yoluyla elde edilen kâğıdın ise beyazlatılması sırasında harcanan enerji ve kullanılan kimyasallardan dolayı doğayı nasıl tehdit ettiğini anlatmıştı. Kâğıt denen binlerce yıllık nesne ortadan kalksa daha iyi değil miydi yani? Kuruldaki diğerleri eğer bu kâğıt işinden çekilirlerse onlar da çekilirdi. Ağaçlar kurtulurdu. Ah, ah, kendisi Kurul üyesi filan olsa kesin gündeme getirirdi. Oradaki yürekli, duyarlı üyelerden birine ilham milham gelse ne olurdu yani? İş ilkelerine uymadığı için Trivia'ya hiç söylemiyordu, ima bile etmiyordu. Yanlış anlama olmasın! Şuncağızı da "qonfidenşiyal" söylemişti işte.

Aradan üç koca gün geçmiş, zavallı masum, bu laf ola torba dola konuşmayı bütünüyle belleğinden silmiş, Kurul'da sıkıntıdan patlarken, birden ilahi bir ilham gelmiş ve bu kâğıt işini pat diye ortaya atıvermişti. Kurul'un diğer üyeleri önce biraz çekimser yaklaşmışlarsa da İmtiyaz Bey'in maharetli yönetimi sayesinde kuşkular ortadan kalkmış, kâğıt denen nesne bir çırpıda tarihe gömülmüştü. Hatta, Vatandaş General (em.) Kaplangı hızını alamamış, sonsuz bir arşivi bedavadan dostun düşmanın hizmetine vermek demek olan netin de kaldırılmasını önermişti. Firuz Arnold Bey önce duruma aymamış, kâğıdı gerçekten kaldırmak istiyorlarsa bilakis nete abanmak gerektiğini savunmuş, sonra o da aniden aydınlanarak muhalefetten vazgeçmişti. Böylece insanlık için çok yararlı olacak bu iki büyük adım eşzamanlı olarak, Anadolu'da, yani Türklere, İngilizlere, Hollandalılara, Ukraynalılara ve daha nicelerine tufan sırasında sığınak olmuş olan yüksek gönüllü insanların yüksek yaylalı ülkesinde atılmıştı. Oysa kazın ayağı perdeliydi tabii. Liy. Di. Bii.

Zencefil tekeliydi Kurul'daki uzantıları sayesinde işi kotaran. Adamlar herkesin koluna takıp dolaşabileceği çok amaçlı okuyucuları ve kâğıdın tahtına geçecek olan *dispat*'ı aynı anda piyasaya sürmüşlerdi. Okuyucular bilgiyi çeşitli biçimlerde almak, fakat bir saatten uzun süre depolayamamak üzere tasarlanmışlardı. Eğer bilgi tutulmak isteniyorsa "kaydet" komutunu vermek yeterli oluyordu. O zaman da okuyucu, kaydedilecek bilgi parçasının uzunluğunu dikkate alarak kullanıcının Kartel nezdindeki hesabından gerekli parayı anında çekiyordu. Güzel kotarılmış bir sistemdi. Kopyalanan bilgi aynen Kartel'in bilgi bankasına da gidiyordu. Böylece Kartel, tüketicilerin neye değer veya öncelik verdiklerini görüyor, ona göre ürünlerini çeşitlendiriyordu. Ayrıca yasadışı bilgiler de bu yolla Kartel'in eline geçiyordu. O zaman Kartel gerekeni yapıyor, bu bilgileri Onikiler Kurulu'na aktarıyordu. Onlar da yürütme makamına. Sağlam bir pazarlama, haber alma ve güvenlik sistemi kurulmuştu. *Dispat* ise nefis bir kâğıt muadiliydi. Nasıl bir maddeden yapıldığı Kartel tarafından titizlikle korunan bir sırdı. Kenevir ve bitkisel plastik karışımı bir maddeden üretiliyor olabilirdi. Gazetenizin, derginizin eski usul nefis bir baskıyla size ulaşmasını sağlayan bir teknolojiydi bu. Dokusu, yapısı, dokunuşuyla aynı kâğıt! Ne var ki o da bir saat içinde çözünüp gidiyor, dağılıyordu atmosfere. Dokusundan topluiğne ucu kadar bir parça kopunca veya koparılınca büyük ve küçük parçalarının her ikisi birden anında yok olmaya programlandığından, ne olduğunu, neden yapıldığını analiz etmeye çalışanları çıldırtıyordu.

Karşı çıkanları çoktu bu değişikliklerin. Her şeyden önce kül yağışını artırdığı, soluk güneşi iyice engellediği söyleniyordu. Karşı çıkanların en önde gidenlerinden biri de Trivia idi. Üzerine basıldığı *dispat*'ın bir saat içinde dağılıp toz olacağını bile bile *dispat* hakkındaki olumsuz görüşlerini bıkmadan usanmadan ulaştırıyordu insanlara ve koyunlara. Eski bir masaldaki havuç kuyruklu tavşan gibiydi. Havuçtan kuyruğunu yiyerek yaşamak zorunda olduğunu hissediyor, kuyruğunu ısırırken feci halde canı yanıyor, kendi kuyruğunu ısırıp dişlemesinin dışarıdan nasıl

nahoş görüneceğini kesinlikle biliyor, iyilik olsun diye eşe dosta bi diş kuyruk ikram etmesinin nasıl bir konformizm olduğunu düşünmeden edemiyor, yine de ısırmadan, ısırtmadan duramıyordu. Kıt... Kıt... Dişleye dişleye akşama doğru kuyruğunu dibine kadar kemiriyor, sabah olunca, artık bir gün önceki performans ve reytinge göre biraz daha uzun veya biraz daha kısa olmak üzere yenilenmiş buluyordu kuyruğunu. Bir sabah kalkınca kuyruk muyruk bulamayacağı düşüncesiyse, kuyruğunun acısından daha yorucuydu. Sırf bu gerginliği yaşamamak için bazen kökünden kesip atmayı düşünüyordu iğrenç turuncu nesneyi!

Duyarsız hayvanlar oyuna getirmişlerdi onu. *Dispat*'ların çıkmasına, netin yasaklanmasına olumlu oy vermişti. Alet olmuştu. Dolayısıyla hemen eski usul kâğıda kaleme sarılmıştı. İyi yürekli bir Behzat Bey vardı adada, hani "bütün mesleklerin Mehmedi" –*Jack of all trades*, nasıl ama?– denen tipten marifetli bir adam, işte o getiriyordu kâğıdı. Yasağı delmekle kalmamış, bir de ilan etmişti heriflerin kendi *dispat*'ında! "*Dispat, dispat, dissipatio*! Coyoteler kollarını kesip atıyo!" başlıklı yazısı çevreci bir şaheserdi. "Ormanları yenilersek, kâğıdı yeniden üretirsek niçin olmasın ki, haydi gönül rahatlığıyla kâğıt tüketmeye!" diyor, sırf bu tip güzel yazıların olsun korunması için kâğıda yazmak gerektiğini söyleyerek bitiriyordu. Allahtan orijinali lise defterinde kayıtlıydı, Kartel'in tekelini delmekten memnun olacak "yakın ruhlar" (*kindred spirits?*) isterlerse gelip kopya edebilirlerdi yani. Yakın arkadaşları, içtikleri su bile ayrı gitmeyen Adnan, Peter, Numan, Fikri ve Celâl epey kıvranmışlar, ama keşfettikleri bir gerçeği ona söyleyememişlerdi. Kartel, yasaktan ve *dispat*'tan sonra değeri sıfıra, hatta depolama giderleri düşünülünce eksiye inen kâğıt stoklarını ölmüş eşek fiyatına toplamış, şimdiyse Trivia'nın da himmetleriyle hızla oluşan kâğıt karaborsasını denetliyordu. Son çıkardıkları ürüne nedense "lise defteri" adını takmışlardı. Kendi koyduğu yasağı delme feraseti bir tek Kırmız Başlıklı Kız'da mı vardı? İşin bu tarafını bilmediği için o cocuksu el yazısıyla doldurulmuş defterine not etti işte bu son yaratıcılık şahikasını. Yatağına uzandı ve doğal, güzel bir uykuya daldı.

1011
METROPOLİS, DÜNYANIN ANASI

Bir saat kadar anca uyumuştu. Çok işlevli mini evcil medyanın mesaj alıcısı acı acı ötünce gözlerini ovuştura ovuştura uyandı. Yattığı yerden ters ters sordu:

"Evet, ne var!"

"Trivia tembel, tavuklara yem ver eki...Eki..."

Arkadaşlarından Celâl'di.

"Ne var yaa?"

"Kızım kalksana! Bugün Metropolis'e gidiyorduk, unuttun mu? Beş dakika sonra ordayız."

Kahretsin! Unutmuştu tabii. Üstelik gidelim diye tutturan da oydu. Kasırga gibi eserek toparlandı. Yatarken makintoşunun altına giydiği pijama pantolonunu çıkarıp fırlattı. Giysi havada uçtu, gitti *gargoyle*'un başına kondu.

"Sahibe şimdi de önümü göremiyorum, lütfen acı!"

Pisliğin yakınmasını duymadı bile. Çantasını hazırladı. Beş gün önce koca bir piliç verdiğini unuttuğu pitona yemek vermek isterken bütün bir sepet pilici aşağı boşalttı. Yoluk bacaklı piliçlerden hiç hazzetmediği için ayakları bağlı zavallıların düşerken gıdaklamalarına ve yumuşak, basık sesler çıkararak sert zemine çarpmalarına aldırış etmedi. Koşuşturmuştu ama hazırdı işte. Evden koşarak çıktı. Asansörle lagüne indi. Beklemeye başladı.

Bu işlere meraklı Peter'ın Metropolis hurdacılarından birinden alarak topladığı ve eski bir tür dolmuş olan alet büyük bir şamatayla lagüne girdi. "Ah, oğlanlar daha sabahın köründe uçmuşlar," diye düşündü. Öne, Peter'ın yanına geçti. Diğerleri arka iki sırayı anaokuluna çevirmişlerdi. "Zıpırlardaki neşeye bak! Şimdi 'niye diğer kırmızı başlıklı kızlarla düşüp kalkmıyorsun' diyorlar, var

mı onlarda bu şamata, ha?" diye duşündü. Gerçekten feci kaynatıyordu oğlanlar. Biraz sonra gürültüleri ayyuka çıktı. Başını arkaya çevirdi. Birbirlerine kafa ata ata, tepine tepine gülüyorlardı. Soran bakışlarla baktı. Fikret kolundaki alıcıdan Trivia'nın o günkü yazısını, Trivia'nın sesini taklit ederek, yüksek sesle okudu:

"Güzel bir *octagün* sabahı. Yolların izlerin boş olduğu bugün biraz hava almak ayrıcalığımızı kullanmak, Kartaltepe civarında biraz dolaşmak istiyoruz. Aaa, ne bakayım anaokulundan, çok yıllardır görmediğim arkadaşım, kırmızı başlıklı kız Lucretia. Hâlâ üzerinde aynı mavi makintoş. Demek ki evlenmemiş; ay ne hoş. Tabbii dalıyoruz hemen sıkı bir laflamaya. Sıkılmasın diye benim haşmetli pitonu salıyorum çayıra. Aahhh... Ha... Haaa... Çayıra... Hıaahhh... Haa"

Trivia irileşmiş masum gözlerle baktı. Allahın zır delileri! Yok, zır zır delileri. Şimdi Peter da zıvanadan çıkmış, aracın kontrolünü yitirme noktasında tepiniyordu.

"Ne var bunda be? Her allahın günü yazı yumurtlamak kolay mı?"

"Hıaohhh... Kızım o kobra... Kobra... O da sen de yok... Hoağgh!"

"Yoksa? Yoksa döndün mü kız... Haaohh... Haa... Hiii... Ay ben altıma işedim... Hüahh!"

"Bana ne be? Kobraysa kobra, bana piton dediler... Sizin gibi belgesel manyağı mıyım ben, yılan işte!"

İş abanıyordu. Deniz güvenliğinden sorumlu sert yüzlü bir *kaşalot* önlerini kesince biraz ciddileşmek gerektiğini anladılar. Adam Peter'ın belgelerini kontrol ettikten sonra neden denizde daireler çizip durduklarını sordu. Trivia Ex-Omasum, hep öyle ekstra masum, olayı anlattı uzun uzun. Adam karnına ani bir bıçak ışını saplanmış gibi acılı bir yüz ifadesiyle birkaç saniye durduktan sonra pufkura pufkura patladı. Dakikalarca güldükten sonra konuşabildi:

"Ah beni güldürdünüz gençler sabah sabah, Allah da sizi güldürsün! Ama görev başka, şimdi deniz koridorları geçiş kurallarını ihlal ettiğiniz için gerekeni yapmak durumdayım."

Trivia, avcunun ayasındaki gömme tuşlara aracın numarasını girmeye başlayan *kaşalotu* işaretparmağının bir içe bükülüşüyle yakına çağırdı. Kulağına bir şeyler fısıldadı. Adamın sil tuşuna basmasıyla patayı çakması bir oldu. Sesi titreyerek "Özür dilerim efendim! Güldüğüm için tanıyamadım sayın *praetor*," gibisinden bir şeyler geveledi. Yıllardır arkadaşlık yapmalarına karşın Trivia'nın Onikiler Kurulu üyeliğinin ne demek olduğunu pek kestiremeyen, pek de umursamayan oğlanlar yine de yaramazlığı kesmenin daha akıllıca olacağını kestirebildiler. Metropolis'e yolculuğun kalanı, yolda ne cesedi olduğunu merak etmedikleri bir *plesiosaur* ölüsü ve ölünün yanından ayrılamayan yavrusunu görmelerinin dışında olaysız geçti.

Sirkeci platformunun baş döndüren uğultusunu teğet geçerek çok uzakta olmayan paslı bir platforma yanaştılar. Yüksek duvar gibi binalarla çevrelenmiş, tozlu dar sokaklarda İnsulapol gençlerinin acemi hareketleriyle yürümeye başladılar. Oğlanların üzerine bir ağırbaşlılık, bir vakar gelmişti. Bunda ortamı yabancılamalarının, gördüklerinin etkisi büyüktü. Malum, yaramaz oğlan çocukları yabancı ortamlarda biraz çekinirler. İşte, o yüzden, tam da o yüzden, yaramaz oğlanlara karşı kendini üstün kıldığı için seviyordu Trivia platformlarda dolaşmayı.

Trivia en önde, diğerleri kuzucuklar gibi birbirine sokulmuş grup halinde özgün kent dokusu keşif gezilerine giriştiler. Karşılarından iki zayıf adamın çektiği üstü açık, genişçe, turuncuya boyanmış bir sac araba geliyordu. Arabanın arkasında yürüyen üçüncü adam elindeki pembe bir megafonla ciğerleri izin verdiği kadar, yanık, ezik bir sesle, galiba kürdelihicazkâr makamında bağırıyordu:

"Ölüleri getirin... Ö-lüüüleeeeriii geee-ti-rin!"

Ölüsü olan binaların kapıcıları inleye ıhlaya yüklendikleri cesetleri dışarı çıkarıyor, arabacılara hırlayarak "tutun şunun ucundan," diyor, bazen yardım alarak, bazen yardımsız yüklerini arabanın arkasına atıyorlardı. Üçüncü bağırıyor, "Ö-lüüüleeeeriii geee-ti-rin, Ö-lüüüleeeeriii geee-ti-rin!" Yeni ölüler getiriliyor, araba yoluna devam ediyor...

Ölüsü olmayan bir binanın girişinde büzülerek, yolu tamamen tıkayan arabanın kendilerini geçmesini beklediler. Araba tuhaf bir koku yayarak geçti. Yükü ufacık olduğu için arabanın arkasındaki tepenin en üstüne zahmetsizce kaldırıp fırlatan bir kapıcının duyarsızlığı hepsini titretti. Minik bohça, yuvarlanarak geldi tam önlerinde yere düştü. Birtakım duyarsız beyaz süprüntüler tarafından ömrünü tamamlamak üzere olan bir *dispat* parçasına sarıldığı için adamlar farkına varıp toplayıncaya kadar yarı yarıya açıldı, eriyip delinen bir tarafından minik siyah bir insan kolu göründü. Beyaz avcunun içi göğe bakar durumda, koltuğunun altında kocaman, devasa pembe sarı bir hıyarcık, bir tümör vardı. Oğlanlar gözlerini sımsıkı yumdular. Trivia bu hazin ve iğrenç manzarayı iyice görebilmek için gözlerini iri iri açtı. Hem görmek istemiyor hem de gözlerini alamıyordu. Elin biraz üstünde, başın olması gereken yerde Trivia'nın o günkü yazısının başlığı hızla siliniyordu. İçi acıdı. Peter:

"Ne kadar çok ölü var..." yorumunu yaptı.

Trivia bilgiç bilgiç başını salladı:

"Kara ölüm bu. Hıyarcıklı veba salgını. Açıkça söylenmiyor ama veba kol geziyor. Bu devirde, İnsulapol'ün burnunun dibindeki Stanbul platformlarında veba var beyler. Söylemiyor. Lar."

Celâl kaygıyla sordu:

"Bize bulaşmaz değil mi?"

Trivia haşlayıverdi oğlanı:

"Hayır salak. Biz İnsulapol'dan geliyoruz. Genlerimiz aynı mı aptal?"

Araba geçti gitti. Artık rahatça yürüyebileceklerini bilmelerine karşın yan sokaklardan birine daldılar. Renk renk pazen eteklikleri altına çizgili pijama pantolonlarını giyinmiş, çıplak ayaklarına açık uçlu mor plastik terlikler geçirmiş, sarı boyalı saçları yapılı, makyajlı kapıcı karıları kendi apartmanlarının önündeki tozu çaktırmadan yan apartmanın önüne süpürüyorlardı. Oğlanların en meraklısı ve duyarlısı olan Celâl, bir kez daha haşlanmayı göze alarak mırıldandı:

"Anlamıyorum. Neden ne vakit gelirsek gelelim bu kadınla-

rın saçları başları hep yapılı? Sabah sabah hangi arada bu özeni gösterecek vakti buluyorlar? İşlerini bitirdikten sonra niye gitmiyorlar berberlerine?"

Bu kez bilgiçlik taslama sırası Peter'daydı. Kimse kesmesin diye acele acele konuştu:

"Oğlum sen gerçekten denyo musun yav? Bunların hologram olduğunu görmüyor musun? Görmüyor musun ki hemen tüm kafalar biribirinin eşi, hepsi adi birer Marilyn hologramı, salak!"

"Olur mu öyle şey lan kek! Niye hologramla dolaşsınlar?"

"Bak orasını ben de bilmiyorum. Trivia?"

Trivia'nın içi bu kez arkadaşlarının bilgisizliğine acıdı. Kadınlar hologramla dolaşıyorlardı, çünkü galiba iki bin yıl kadar önce başlarını örtmeleri yasaklanmıştı. Tam ayrıntılarını bilmiyordu, bak şimdi İmtiyaz Bey olsa Kurul'un yasaklama emir sayısını bile bilirdi. İmtiyaz Bey o anda orada hazır olmadığına, Trivia'nın da bu konudaki bilgisi sınırlı olduğuna göre ey okur, seni ve Trivia'yı biz aydınlatalım bu seferlik: Sokakların tabii ki kamuya ait olduğu içtihadından yola çıkarak çıkarılmış yasak emri. Millet de bu yöntemi bulmuş, Warhol denen hergelenin meşhur ettiği bir imajı kullanarak geliştirilen bu hologramlar pek tutmuş. İşin eğlenceli bir kısmı da varmış. Beşinciler ve altıncılara yapılan bu muamelenin pek insani olmadığını düşünen bir alay birinci dişisi başlarında türban hologramıyla alenen sokaklarda dolaşmaya başlamışlar, hatta içlerinden biri, bir kadın yargıç, hologramını çalıştırmış olduğu halde kürsüsüne çıkmış, ortalık altüst olmuş. Çünkü *decurion*'ların yakalayıp mahkemeye getirdiği birinci dişilerinin ilk türban duruşmasıymış bu! Ülke âlimleri sorunu ölçmüş biçmiş, gerçekte başını örten, ama hologram sayesinde bunu ulusun gözüne sokup kimsenin sinirini oynatmayan duyarlı kadıncıklara ancak aferin deneceğini, türban hologramıyla dolaşan birinci dişilerine de gerçekte başlarını örtmedikleri bilimsel olarak kanıtlandığı için yine bir şey yapılamayacağını karara bağlamışlar. Bu iki akıl yürütmenin birbiriyle çelişir gibi durmasına kimse pek takılmamış. Çünkü sorun bir şekilde ortadan kalkmış. Şimdi herkes Marilyn kafalı kadınların toplumun normlarına

uyan iyi niyetli beşinciler veya altıncılar, mesture dolaşanların da bu normlara şöylesine uymakla yükümlü olan birinciler olduğunu biliyormuş. Hiç bilmekle bilmemek bir olur mu? İşte böyle sevgili okur, farkındasındır biz de "miş...mış" diye hikâye ettik hadiseyi, artık idare et, fazla da kusurumuza bakma, kendi geliştirdiğimiz self-hipnoz yöntemleriyle birtakım zaman dilimlerine ışınlanmıyoruz ya? Çok istememize rağmen şaman filan da olamadığımıza göre? Nereden görüp bilelim?

Kaynağını pek kestiremese de bir şekilde aydınlandığını hisseden Trivia, arkadaşlarının dalga geçmesiyle uyandı. Uyandı ve yeni edindiği bilgi parçacıkları uyanır uyanmaz uçtu gitti aklından. Hep öyle olmaz mı?

"Trivia yün mü topluyorsun şeker, hı?"

"Trivia! Daldın kız!"

"Haa? Hıı... Evet... Karışık, çok karışık abiler. Sanırım sınıfsal bir şey vardı, ama ne? Galiba bu altıncı sınıf dişilerinde var olan, birinci sınıf dişilerini ölesiye taklit etme, özenme, öykünme duyguları, birinci sınıf dişilerindeki marjinal bir şey yapma hevesiyle birleşince böyle olmuş!"

"Kız kitap gibi konuştun be," dedi Fikret, hayatında hiç kitap görmemesine karşın. Trivia ciddiye aldı, terslendi:

"Sanmam. Ben kitaplardan bir şey öğrenmem ki. Ne tarih, ne sosyoloji, ne psikoloji dersi almak istiyorum kitaplardan! Ne diye kitap gibi konuşacağım?"

Absürdleşmeye, biraz da sertleşmeye başlayan konuşmaları yan sokaktan gelen müzik ve şarkı sesleriyle kesildi. İyi ki de kesildi. On beş yirmi kişilik neşeli bir bölük insan bulundukları sokağa girdi, *stanpitta* yapa yapa yanlarından geçti. Kaba saba tahta nalınları, kalın yün pantolonları, beyaz keten gömlekleri vardı. Kalın bilekli beyaz kollarına örme sepetler geçirmiş olan kadınların başlarında beyaz boneler takılıydı. Dönerken bir erkeğin kolundan çıkıp öbürünün koluna giriyorlardı. İstersen not et, ey okur: Brueghel Baba'nın bir tablosundan kaçmış gibiydiler. Bütün sokak neşeye boğuldu. Kırmızı Başlıklı Kız ve arkadaşları neşeyle el çırptılar. İşte böyle canım! Böyle hoş şeyler görmeyecek-

se insan niye Stanbul'a gelir ki? Otururlardı kös kös İnsulapol'un adalarında. Bir adadan diğerine "ada zıplaması" yaparlardı sıkıcı birinciler ve kasnak ikinciler gibi, aaa! Kadırga platformunu Sultanahmet platformuna bağlayan yaya köprüsünden geçip semti terk ettikleri için, biraz önce eğlendikleri sokakta aniden yoğunlaşan *decurion* varlığını ve ardından gelen katliamı görmediler.

Hangi akla hizmetse biraz eğimli yapılmıştı Sultanahmet platformu. Yani en azından bir noktaya kadar. Tahtadan, evet, taklit maklit değil, has tahtadan evlerle dolu dar bir yokuşu çıkarlarken evinin önünde oturan yaşlı bir Türk-Kürt melezi köylü amca Trivia'ya soyulmuş bir mandalina ikram etti. Gözleri doldu Trivia'nın. Şöyle söyledi ceviz yeşili gözlüklerin ardında dolan gözlerin sahibi:

"Aman amcacım, meyveyi bu mevsimde nereden buldunuz, zordur herhalde bulmak, ben bunu nasıl alayım şimdi?"

Amca da gözleriyle cevap verdi:

"Yi gızım, üzümnü yi, bağnı sorma. Goley bulunuyyo nassolsa, çıkıveryo boz kara torpahın bağrından, tozun neyin döşünden fışkırıveryo. Yi gitsin. Biz yidik. Bir şeycik nedir olmadı."

Türk ve Kürt köylülerini ve bunların sokaktaki adam şubelerini böyle oldukları zaman seviyordu işte. Otoriteyi iplemeyen ve verici. Yediği lokmayı paylaşan, *raykabın* kırılsa çıkarıp kendininkini veren, tekerleğin patlasa lastiğini değiştirmek için KOŞAN. Kendi "u"sunu çıkarıp adamın burnuna sokan. İnsanın müşkülünü halletmek için, *hidmet* etmek için kendini paralayan, adamın önünde perende filan atan, haddini hududunu bilen, edepli, saygılı, fedakâr, verici. Agh... Sana veriyorlar ve sen onlara hiçbir şey vermek durumunda değilsin. Öyle güçsüz insanlar yani. Ni? İstersen verdiklerini elinin tersiyle itebilir, kafalarına çalabilirsin. Gıkları çıkmaz. Öyle sessizler. Öyle bir çığlık yapmıyordu tabii. O ne yapıyordu buna karşılık? Karşılığında Türkleri ve Kürtleri acayip seviyordu. Seviyordu ve bir günah gibi de saklamıyordu sevdiğini. Bilakis, bir şamar gibi suratına indiriyordu adamların kendi *dispat*'larında her gün her gün! Az şey midir? Ailesinin soyluluğunun bir gereği idi bağımlı köylü kitleleri koru-

yup patronize etmek. Köylü dediğin kuzu kuzu verir, karşılığında sevilir. Hain burjuvalar tarafından binlerce yıldır iktidardan uzak tutulmalarına, büyütülmelerine karşın Akhalsikhe Dükleri ve torunları alışmıştı bu düşünce tarzına. Hiç yüksünmüyordu. Oysa, gözü gibi biriktirdiği zencefil kapsüllerini bankaya yatırmaya filan gittiğinde öyle olmuyor tabii. *Fictor* olduğunu üçüncüler veya dördüncülerden bir memur keşfettiği anda iş değişiyor. Bir alarm veriliyor, çaylarla kahvelerle özel köşelere alınıyor, işleri de tıkır yıkır yürüyordu. Ne var ki bunların beklediği bir karşılık oluyordu. Konsomasyon bekliyorlardı resmen. Acıyla düşündü:

"Yazarken ne hissediyormuşum? İnsulapol'un hangi adasında oturuyormuşum? Pitonuma ne marka mama veriyormuşum? Markacı mıymışım? Peter'ın gerçek adı Peter mıymış? Bababa... Gözünü yarı aralamış, şehirli alt orta sınıf Yeni Türklere bak! Sen benimle eşit misin bir kere? E-şit-mi-sin? Seninle niye, neden konuşayım kardeşim? İşim yapılıyor diye ben senin küçük meraklarına pezevenklik etmek zorunda mıyım, haa? Gider sırada bekler, itilir kakılım lan!"

Kendisiyle girdiği yoğun ve hüzünlü diyaloğun perdesi biraz aralandığında kendini hissiyata gark olmuş, diğerleriniyse dilleri dışarıya sarkmış bir şekilde yokuşun düzleştiği yerde buldu. Koşuşturmasına ayak uydurmak zorunda kalan oğlanlar mahvolmuşlardı. Artık pek genç olmayan, elli yedisine merdiven dayayan Celâl bir yerde oturmak için sızlandı. Aynı platform üzerinde yürümeye devam etmelerine karşın adına nedense artık Sultanahmet denmeyen, Çemberlitaş denen yere ulaştılar. Yine kimbilir nedendir medrese diye anılan kafeye oturdular. Onikiler Kurulu kararları buralara hiç ulaşmıyor gibiydi. "Tozdan çıkan yiyecekler kesinlikle yenmeyecek" kararını kimse duymamıştı sanki. Bir avlu etrafına dizilmiş küçücük localardan ibaret olan kafede garsonlar herkesin gözleri önünde avlunun tozunu karıştırıyorlar, buldukları muz, elma gibi meyvaları önlükleriyle şöyle bir temizleyerek müşterilerine sunuyorlardı. Localardan birinde resmen cüce kategorisinde iki uzaylımsı tip oturmuş, ince

parmaklı zayıf, küçük ellerini birbirlerinin ellerine almış, iri koca gözlerini birbirlerinin yüzlerine dikmiş, işte hiç kimse tarafından rahatsız edilmeden oturuyorlardı. Kurul'un "her türlü şüpheli şahsı *decurion*'lara bildirin" emrinin suratına gülen bir umursamazlığın hoşgörüsüne sığınmış oturan iki garibân uzaylı işte. Ne var bunda abartacak? Ah, içi hop etti. Yüreğinin kötülüğü suratına vurmuş ve efendilerine hizmet etmek için resmen para alan alçak bir *decurion* avluya girmişti. Şimdi o iğrenç buharlaştırma sahnesi, o havaya yayılacak iğrenç, yanık ozon kokusu. Yoo, adam sakin sakin zencefilli çayını yudumluyor. Silahını nasıl da doğal bir tavırla çıkarıp küçük, alçak masanın üstüne koydu. Trivia pür dikkat kesilmiş, olayın nasıl sonlanacağını bekliyordu. Hiçbir şey olmadı. *Decurion* para filan vermeden, dudağını sol yanağına doğru hafifçe oynatmak yoluyla baş garsona ufak bir selam sarkıtarak geldiği gibi çıktı gitti. Derin derin düşündü gözlem gücü yüksek *fictor*:

"Bu mudur? Bu mudur yani beni bu Stanbul platformlarına çeken? Bu otoriteyi iplemeyiş, bu *nonchalant* tavır, nasıl çevirsek bilmem ki, bu takmazlık. Hem de yasaları, mavibaskıları uygulamakla görevli olanların kendilerinin bile açık açık sergiledikleri bu takmazlık. Var olun, sağ olun halkım benim! Böyle, böyle kalalım. Varsın onlar kendi demode eşeklerini disipline etsinler kendi sahte cennetlerinde! Asla, asla girmeyelim o gaddarların dünyasına, asla!"

Oğlanlar bu fena halde içine kapanık Trivia'dan bir şey anlamamışlardı bugün. Adnan günden henüz umudu kesmenin erken olduğuna karar verdi.

"Çocuklar, bu akşam İstiklal'e çıkalım mı?"

"Çıkalım! Çıkalım! Jacob'a gideriz," dedi hepsi bir ağızdan. Trivia sevinçle el çırptı. "Bir hal var bugün oğlanlarda," diye düşünecekti az daha. Ağızlarını kasatura açmıyordu, belki orada yazı-tura açardı, eki... ekii!..

1100
ALEXANDER'IN KARANLIĞI

Altın boynu tarafından büyük kısmı emilen kalın parlak demetten iki ince ışın, iki ince ok gibi girmişti Alexander'ın sağ omzuna. "Elveda Jocelyn, elveda ışıltı gözlü sevdiğim," diye düşündü güçsüz ışınlar tarafından kaldırılıp çalıların arasına atıldığında. Kalanı bir karanlık uğultuydu ve karanlık uğultuları göremeyecek kadar âşıktı Alexander. Kendine geldiğinde evinde, pirinç karyolasının içindeydi. Antigone gözlerinde yaşlarla omzunu sarıyordu. Aristotheles, sağ elinin tersini sinirle sol elinin içine çalıyor, kısa bacakları ne kadar izin verirse o hızla odanın içinde dört dönüyor, durmaksızın söyleniyordu:

"Tüh! Yazıklar olsun ölümsüzüm diye dolanan namertlere. Olacak iş midir bu? Olacak iş mi? Koskoca Alex Han bir kevaşeye hava basacağım diye canından geçsin? Bunların ruhu duymasın? Ahh... Koyunluktan bu kadar uzaklaşmanın sonudur bunlar hep! Tüh!"

"Hocam düzgün konuş lütfen, o kevaşe değil, Jocelyn!" dedi Alexander ölgün bir sesle.

Aristotheles sevincini güç saklayarak ne olup bittiğini anlattı. O on yedi yaşındaki seyis çocuk var ya, o çocuk? İşte yaşıyorsa, onun uyanıklığı sayesinde yaşıyormuş. Oğlanın içine doğmuş. Alexander ile Jocelyn istasyona giderlerken bulabildiği en ağır silahı kuşanıp peşlerine düşmüş. Küçük bir fırlatıcıymış bu. İstasyonda şenlik başlayınca anında dokunmuş tetiğe, üç roketi de harcayıvermiş, *decurion*'ları, iki memuru, sekiz yolcuyu hades imamının kayığına bindirmiş mecburen.

"Nasıl takip etmiş bizi, katılaştırdığım atın üstündeyken biz?"

"Hımm, orasını bilmiyorum. Çağırayım konuş!"

Ata seyislik yapan, sonra da koyunların önderini kurtaran

genç içeri girdi. Jocelyn yanındayken delikanlının yüzüne bile bakmamıştı Alexander. Bembeyaz, kısa kıvırcık saçları, aydınlık bir yüzü, kısacık boynuzları vardı.

"Adın nedir genç dostum?"

"Anatolios Arridaeus Kaplan efendim!"

"Hımm, bizi nasıl izleyebildin?"

"Sizin konuklar varken ortaya çıkarılmasını istemediğiniz yaşlı atla efendim!"

Alexander ve hocası bakıştılar. O yaşlı atla bu hıza ulaşmak ölümcül olabilirdi. Hele omuzda bir de fırlatıcı taşınıyorsa. Aristotheles içten bir merakla sordu:

"Atın çatlamasından, bir zaman burgacına düşmekten korkmadın mı oğlum?"

"Pek düşünecek vakit yoktu!"

Yaşlı bilge, çocuğun kolundan tuttu, "gel, yalnız bırakalım da biraz dinlensin," diyerek dışarı çıkardı ve içeride sormadığı soruyu orada sordu:

"Kimin oğlusun çocuğum?"

"Annem Philippos diye birinden bahsediyor ama ben hiç tanımadım efendim!"

Bilge bu cevapla biraz sarsıldıysa da renk vermedi.

"Aferin yavrum, sen şimdi görevinin başına dön. Önderimiz iyileşince bu yaptığının karşılığını verecektir."

Çocuk yavaş, fısıltı gibi bir sesle "abim iyi olsun, ben başka bir şey istemiyorum," dedi, yolu gösteren Antigone'un peşine düştü. Yaşlı bilgenin omuzlarına saklaması gereken bir sır daha yüklenmişti. Daha da önemlisi, bu bilginin başka birilerince öğrenilmemesiydi. Öte yandan da biraz sevindiğini kendine itiraf etti. Bir tane sanırken cebindeki misketin iki tane olduğunu anlayan kuzunun sevinci gibi bir şey.

Alexander'ın omzundaki ışın şişi delikleri çabucak kapandı. Yüreğindeki delikse her gün kararark, her gün yoğunlaşarak onu ve etrafındaki her şeyi soğurup yutacak, çekip götürecek gibi duruyordu. Her şey tahmin ettiği, öngördüğü gibi olmuştu. Sarayı başına zindandı, hocası boşboğaz bir kasaba akıllısından,

kendisi biçare koyunlarını itip kakarak, manipüle ederek adam etmeye çalışan bir kaçık çobandan başka bir şey değildi artık. En az değişikliğin koyun kızlarında olduğunu görünce onlara Jocelyn'den önce de cariye muamelesi yaptığını anlamış oldu.

Jocelyn'in bir gece kaldığı daireye bir tür müze veya anıtmezar muamelesi yapıyordu. Kızların –orada temizlik yapmaları şöyle dursun– içeri girmelerini bile yasaklamıştı. Her gün gidiyor, orada saatlerini geçiriyordu. İlk günler, Jocelyn'in dağınık bıraktığı yatakta hafif bir zencefil kokusu vardı. Yatağı, yastığı kokluyor, tipik bir koç tepkisiyle üst dudağını burnuna doğru çekerek başını geriye atıyor, sonra kokuyu tüketmekten korkarak vazgeçiyordu. Sonunda korktuğuna uğradı. Bir gün burnu artık koku filan alamaz oldu. Koskoca Alexander bir tür deri tüccarı kesilmişti odaya gide gide. Jocelyn'den kalanları büyük bir dikkatle topluyor, küçük poşetlere koyuyor, üstlerine kendi eliyle odanın tam olarak hangi köşesinde, hangi gün, saat kaçta bulduğunu da yazarak bir yere kaldırıyordu. Hiç azımsanacak gibi değildi buldukları: Değişik boyda tam dokuz tel saç, küçük, pembeliğini hâlâ koruyan bir kırık tırnak, saydam, kurumuş, kökünde kahverengileşmiş lekeler bulunan bir adet huri dili derisi, boş bir elbise tüpü, kirli ve hep öyle kalacak bir flanel elbise. Yer yatağının altına kaymış bir adet ornitorenk yumurtası koleksiyonunu tamamlıyordu.

Jocelyn'in ardında bıraktığı fiziki kalıntılara özel bir sempati duyuyor, onlara dokununca Jocelyn'le arasında bir bağ olduğunu hissediyordu. Epeyce bir süre bu sırrı Aristotheles'ten sakladığını düşünmesine rağmen, başarılı olmadığını anlaması da çok vakit almadı. Yaşlı bilge, bir gün o her şeyi bilir, görür, anlar ve hoş karşılar tavrıyla, belki de Jocelyn'in geride bıraktığı vücut parçalarından bir klon üretilmesinin iyi olacağını söyleyiverdi. Hiddetle reddettiği bu teklif, Alexander'ın silkinmesine, daldığı saplantıdan kurtulmasına yaradı. Bombayı bir köşeye ayırarak Jocelyn'den kalan her şeyi yaktı kül etti. Elini dizinde bir kez şaplattıktan sonra hocasına teşekkür etti:

"Haklısın dostum! Bu acıklı kalıntılar Jocelyn değil. Ama sefil

bir klon da asla Jocelyn olamaz. Bu düşten uyandırdığın için sağol! Ben Jocelyn'i bulmaya gidiyorum."

Beti benzi atan yaşlı bilge vazgeçmesi için uzun süre dil döktü. İkna etmeyi beceremedi. Bir süre kıvrandı, sonra aslında Jocelyn'in kişisel bilgilerine sahip olduklarını ve bu sayede ona nasıl kahvaltı gönderdiğini anlattı. Alexander'ın yüzü günlerdir ilk kez aydınlandı. Ağzından tek bir kelime çıktı:

"Yarın!"

1101
JOCELYN'İN AYDINLIĞI

Dinlenmiş, yenilenmiş, hayatından koca bir gün silinmiş bir huri neler yaparsa o gün Jocelyn ağır, derin uykusundan uyandıktan sonra onları yaptı. Küçücük ama bakımlı ve temiz Nişantaşı platformunda her zaman gittiği deri tüccarına gitti. Saçlarını yaptırdı, burnundaki yağları sıktırdı, siyah noktaları aldırdı. Manikür yaptırdı, ne halt ettiyse kırılmış olan serçeparmağının tırnağını kısacık kesip düzelttiler. İçi burkuldu. Güncelin aynasını karıştırdı. Cici mağazaları dolaştı. Üzerinde kırmızı benekler olan beyaz bir flanel elbiseyi çok beğendi. Almak için para kesesine davrandı. Yalnızca on adet zencefil kapsülünün kaldığını fark etti. Onları da solumak için kullanacağı için vazgeçti. Bir akşam önceki baro mudur baro başkanı mıdır kimse artık, onun nekesliğine küfretti. Biraz daha tutumlu olmak gereğini düşündü...

Günler günleri takip etti. Çalıştı. İnsulapol ve Stanbul halkının seks alışkanlıkları üzerine yürütmekte olduğu incelemenin saha araştırması kışmını neredeyse bitirecek kadar çalıştı. İki kez saplı sultanlarla kapıştı. Birini buharlaştırmak durumunda kaldı. Bir kezinde ödemeyi tuhaf, sarı, parlak metal pullarla yapan miğ-

ferli, zırhlı bir yoksulu kırmadı. Yoruldu, uykusuz kaldı. Çulsuzluktan uykularını kendi uyudu. Sarı pulların iyi para ettiğini tesadüfen öğrendi. Karşılığında dünya kadar kapsül aldı. Sağlam bir uyku ısmarlamak için mahallesindeki büfeye koştu. Gözlerinden uyku akan uykucu onu görünce sevindi:

"Neredesiniz siz ya? Kentimizden ayrıldınız sandım. Geçen seferki uyku raporunuzu saklamak size bir servete mal oldu, ama tuttum. Çünkü çok, çok karışık. Allah hayırlara tebdil eylesin! Uyandığımda kalbim nasıl çarpıyordu anlatamam. Size göstermeden de yetkililere vermek istemedim!"

Böyle bir şey mi istemişti? Hatırlamıyordu, ama hatırlaması da gerekmiyordu. İtiraz etmeden adama kapsülleri saydı. Yeni uykusunu yine ağır cinsten, ama iki saat sonraya ısmarladı. İçinde çocukça bir merakla evine koştu. Medyaçalara raporu taktı. Uykucu haklıydı, hem de çok haklıydı.

Tam yedi kez düş görmüştü. Adamın bunların hepsini aklında tutmak durumunda oluşuna acıdı. Başkalarının bilinçaltındaki çöpleri toplayarak, onlar arasında eşinerek geçinmek; bu nasıl iştir? Yedi değişik düş. İlki basit, her zaman gördüğü, görmekten hoşlandığı o bildik düş. Giriş düşü. Kuzey Adasındalar. Uzaklarda Ruapehu Dağı'nın karlı yamaçları, yakınlarda Taupo Gölü'nün berrak suları. Evleri, göle bakan küçük ahşap evleri. Zümrüt çayırda tosun toraman, "Oxford down" cinsi ak koyunlar otluyor. Her şey çok sessiz, çok sakin. Yalnızca babasının bitevi tak takları var. O ufacık, siyah saçlı bir kız çocuğu. Çok, çok yaramaz o. Üstü başı toz toprak içinde. Yanakları kırmızı kırmızı, güneşten defalarca yanmış, çatlamış, kabuk kabuk olmuş yanakları. Umrunda değil. Açık yeşil keten elbisesinin içine çikolatalı kek tıkıştırdığı cebini yırtmış, sarkıyor cebi. Çevresine, bu çiftlik evine hiç uymayan annesi, tam bir Marilyn olarak tasarlanmış beyaz saçlı sarışın annesi, yemeğe çağırıyor onları. Üstünde minik Jocelyn'in çok sevdiği kırmızı benekli beyaz flanel elbisesi var. Annesi tam bir afet, bir kasırga, yok ince serin bir yel, annesi. Onları çağırıyor. Onları? Babasını ve onu. Babası, iflah olmaz bir adam, babası soğuk yaz günleri için odun hazırlıyor. Üzerin-

de tabii ki bir oduncu gömleği var. Hem de kendi klanının renklerinde, bir Eski Gunn tartanından yapılmış. Yeşil, duman mavisi, turuncu, siyah, kırçıl. Yemeğe gitmemek için kaçıyor, kaçıyor ama yakalanıyor babasına. Saatlerdir baltasıyla çam dallarını kıyım kıyım eden iri kıyım babası yakalıyor onu. Yemeğe gidecekler. Yine spagetti vardır herhalde. Hazır domates veya *mango chutney* ile yenmek üzere, duruma göre. Bildik giriş düşü işte. Babasının omuzlarında debelenişi aklına geliyor Jocelyn'in, derin bir iç çekiyor.

Yoo, yoo bu kez işler karışık, babasıyla eve ulaşamıyorlar. İri yarı, vücutlarının üst tarafı çıplak, boynuzlu kötü adamlar koyunlarına saldırıyor. Bu da ikinci düş. Çok, çok kötü. Hangi muhayyile böyle bir iğrençliği hayal edebilir ki? Kendisinden utanıyor bunu gördüğü için. Bir de kokulu istemenin ne âlemi vardı? Kan kokuyor, bütün ev gerçekten kan kokuyor. Aceleyle geçiyor bu kısmı. Hoppala, üçüncü düş daha da tuhaf: "Jocelyn sen iyice sapıttın mı, 'saha araştırması yapıyorum Türkiye'de' filan ayaklarına?" Bu da koyunlu. Yalnızca boynuzlu olmakla kalmayıp kafası da koç başlı olan saldırganlardan biri, bir koyunu yakalamış, bir ormanın derinliklerine kaçırıyor. Koyun, beyaz tüylerinin üstüne mor bir jartiyer takmış. Müstehcen valla. Yoo, yoo, asıl müstehcenlik sonraki sahnede. Koç pantolonunu indiriveriyor birden. Oha be, onlar da ne öyle? Top arabası mı? Yok daha neler? Ama evet, bunlar resmen sevişiyorlar ormanın kuytusunda. Bir insansı koyunla bir proto-koyun. Koyunun gözlerinde, ancak kesildikten sonra koyun gözünün aldığı söylenen o makbul renk. Koyun koyun bakıyor terbiyesiz. Uykucuya rezil olduğunu hissediyor Jocelyn. Göre göre koyun pornosu görmüş düşünde! Sen misin geldiğin adayı, koyunlarını, kuzularını, çayırlarını özleyen! Al sana meleye meleye düzüşen koyunlar. Bilinçaltı işte. Düş işte, Allah kahretsin! Yapacak ne var ki? Sonunu beklemeden hızla geçiyor sevişme sahnesini, ne kadar iyi yaptığından habersiz.

Dördüncü düşte işler rayına giriyor gibi. Sarı, dalgalı saçlı, dar belli, geniş omuzlu, aslanlar gibi yakışıklı bir genç adam gö-

rüyor Jocelyn. Sağa ve sola doğru yelpaze gibi açılmış göğüs kaslarını tüm görkemiyle sergileyen, beyaz, bürümcük ipekten, bol bir gömlek giymiş. Hem rüyasında hem gerçekte, aynı anda, aynı şekilde derin bir göğüs geçiriyor Jocelyn: "Nasıl diyor yerliler? Hah, acelene kar mı yağmıştı be kızım, ne gider huriliğe yazılırsın?" Ama şimdi, Allah için, bak, rüyası kötü ilerlemiyor. Gerçek hayatta da zaten böyle bir âdemoğluyla karşılaşmadı henüz. Çok yanıp yakılacak bir şey yok yani. Alexander'mış adı meğer, rüya işte, koyunlarla o kadar uğraşınca koyunların efsanevi önderini sokuverdi işin içine. Omuz silkiyor. Feci âşık, çok âşık Jocelyn'e Alexander. Jocelyn'in ellerini tutup öptüğünde gözlerinden sicim gibi yaşlar iniyor. Çok yalvarıyor Jocelyn'e. "Ne yalvarıyorsun Alexander? Neye ikna etmeye çalışıyorsun düşteki beni?" diyor biraz sonra yine düşler âlemine dalacak olan Jocelyn.

Bak sen! Cevabı beşinci düşte geliyor. Jocelyn ile Alexander el ele tutuşmuş dünya sarayına (evine demeye utanıyor) giriyorlar. Her iki yanda yalın kılıç olmuş boynuzlu koyun askerler... Demek ki bilinci o korkunç ikinci düşü rehabilite etmeye, zararsızlaştırmaya, tedavi etmeye çalışıyor. O korkunç koyunlar şimdi dost olmuş, emirlerine amade duruyorlar. Ah o zavallı, o korkak bilinç! Kılıçların koridorundan geçerek tırmanıyorlar sarayın kapısına. Allahın bir dağında! Bir kayanın içine oyulmuş yüzlerce odadan oluşuyor saray. Becerikli, düşünceli ve ince düşünceli, yaşlı, sakallı, göbekli ama çok şeker, çok şirin bir *major domo*'su var Alex'in. Artık samimi olmuşlar, ona Alex, bazen de "Lex" diyor. Alex de onu "Coss" diye çağırıyor. "Dudaklarıma ilk kez dokunduğunda yanmıştım, onun için Coss" diyor. İntikamı feci oluyor Jocelyn'in, "senden *rex* mi olur? Bu yasa-düzen takıntınla lex'sin sen! Lexlex!" diyor.

Neredeyse bir filozof *major domo*. Sakallı, pan gibi bir şey. Rüya işte. Garibi filozof yaptı ya rüyasında, altıncı rüyada hem bir çift boynuz yakıştırdı *major domo*'ya hem de adını koydu: Aristotheles Philomeliensis! Küçük evinin, küçük salonunun gerçekliğinde dakikalarca gülüyor Jocelyn. Şeker valla! Filozof Koç Aristotheles Philomeliensis! Buralarda biraz olsun eğlenmiş-

tir belki uykucu. "Sen bizim Roxana'mızsın Jocelyn! Biraz gayretle bir Aegus? Olmuyor mu yani?" diye soruyor üzgün filozof koyun Aristotheles. Beyaz bir harmaniyeye bürünmüş, beyaz kıvırcık tüylü omuzlarından biri açıkta. Geniş, sütunlarla çevrilmiş yüksek tavanlı bir yemek salonundalar. Birazdan büyük bir ziyafet başlayacak.

Yedinci düş: Prenses Roxana Jocelyn minik bir eli avcunun içine sıkıştırmış, ormanda çok büyük, çok kalın bir ağacın içinde saklanıyorlar. Yanlarında tir tir titreyen iki de genç kız var. İnanması güç, ama güya onlar da koyunmuş! Yoo, aslında inanılabilir çünkü küçük, fildişi boynuzları var. Ağacın budak deliklerinden dışarıyı seyrediyor Jocelyn. Aegus feci korkmuş. Ağlıyor. Koyun kızlardan biri, memelerindeki fazla sütün taşmasından ötürü gömleğinin üstünde halka halka süt lekeleri olanı, memesini çocuğun ağzına tıkınca susuyor Aegus. Ağacın içi taze koyun sütü kokuyor. Coss dışarıyı seyrediyor. Ağaç bir açıklık alana, sonsuz bir çayıra bakıyor. "Ben de mi koyun oluyorum? Beni de mi koyunlaştırıyorsun ki sonsuz bir çayır düşlüyorum ey Tanrım," diye düşünüyor rüyadaki Jocelyn. Birden gökler yırtılıyor, yıldızlar birbirine çarpıyor da dökülüyormuş gibi sesler duyuyorlar. Onikiler Kurulu savaş filosunu göndermiş. "Allah kahretsin, hani kararlar oybirliğiyle alınıyordu? Ben orada mıyım ki alçaklar?" diyor Coss. Sesinde Doğulu kadınlara özgü bir tizlik var.

Savaş filosunun tam nereyi hedeflediğini tahmin etmek hiç zor değil. Saraylarını, yuvalarını, deliklerini, evlerini vuruyor filo. Sert bir ateş yiyen savaş gemilerinin düşeni düşüyor, ama kalanı koca kayaların külünü havaya savuruyor. Sıkı bir kül yağışı başlıyor. Kül duman oluyor orman. Sonra yavaş yavaş külün tozu yatışıyor. Küllenen zamanın aralanan perdesinden Alex'in, sevgili Alex'in görkemli başı görünüyor. Göğsündeki kalın deri zırhı boğazına kadar kızıla batmış. Çıplak sol omzundan dirseğine kadar inen ince bir kesik var. "Ah, Lex, baban gibi olma Lex. Tamir ettir kolunu, sen de gideceksin kan kaybından," diyor Coss. Jocelyn burada raporu kokulu istediği için ilk kez memnun oluyor. O savaş karmaşası içinde bir tek Alexander'ın kanı-

nın kokusu geliyor burnuna: Bal ve kekik ve misk ve amber kokusu. Düşteki Coss da bu kokuyu alınca başını Aegus'ın süt kokan minik başına yaslayarak ağlıyor ince ince. Tuhaf şey, Alex'in kendini korumaya kalkmaması. Aslında bir savaş hologramı varmış, ama takmaya tenezzül etmemiş. Nereden biliyor? Çünkü Alexander kendisini izleyen yüzlerce savaşçı koyuna konuşuyor. Sesi, sanki ağacın yanmış, kavrulmuş gibi kararmış, kömürleşmiş iç duvarlarından geliyor:

"Kardeşlerim, yoldaşlarım, koç oğlu koçlarım, koçyiğitlerim! Çok vuruştuk birlikte, çok yaylalar fethettik. Çok serin sular içtik, kâh gözümüzü kan bürüdü kâh yardan kâh serden geçtik, çok yollar yürüdük. Ne içecek suyumuz kaldı bugün, ne gidecek yolumuz... Ne insan olduk ne kendimizi bulduk. Sonudur koyunların bugün. Yel gibi uçalım, kendimizi şu yerini, haddini, hududunu bilmez, kaderine razı olmaz gelecek zaman kaçkınlarının, şu uzay özentilerinin alayına vuralım bugün."

"Vuralım, vuralım!" çığlıklarıyla canlanıyor ölü orman. Son bir kez daha sesleniyor Alex:

"Ben buyum, bunu da böyle bilin, boynuzum filan yok, böyle kabul edin son deminde Alex'i!"

"Alex! Alex!"

Sonra Alexander yanındaki genç, kendine benzeyen süvariye safları yayması emrini veriyor. Karşılarındaki düşman çok, çok kalabalık. Kat kat dizilmiş bir *decurion* ordusu. Binlerce, onbinlerce *decurion* dar bir yere yığılmış. Dolayısıyla hepsi birden savaşa giremiyor. Alexander ve yoldaş süvarileri katılaşmış, ağızları köpük içinde kalmış, kan terleyen atlarıyla yel gibi uçarak kendilerini *decurion* alaylarına vuruyorlar. *Decurion* alaylarını birbirine katıyorlar. Ortalık karışıyor. Arkalarından uzun mızraklı koyun yayası saldırıyor. Karton adamlar gibi düşüyor *decurion*'lar. Filozof koyun Aristotheles, ağır bir havanla en arkadaki düşman saflarına ateş açıyor. Amacı *decurion*'lara arkalarından da saldırıya uğradıkları izlenimini vermek. Başarılı oluyor koca koç. Ön saflardaki *decurion*'lar geri dönerek ateş açıyorlar düşüncesizce. Arka saflar da kendilerini korumak için ateşe cevap veriyorlar.

Savaşın tozu dumanı içinde Alexander'ın keyifle güldüğünü görüyor Jocelyn. Sonra, filo açıklığın üstünden bir kez daha geçerek yarıyor gökleri. Yarılan gök henüz tam kapanmamış kurşuni-lacivert bir yarayken sert bir dönüşle dönüp birbirine karışmış orduları vurmaya başlıyor hava gemileri. Olgun ekinler gibi biçiliyor savaşçılar. Koyunlarla *decurion*'lar sarmaş dolaş düşüyorlar. Alexander kavalını kullanarak onlarcasını düşürüyor filodan. Aristotheles içinde saklandıkları ağacın yanına geliyor. Kapısını açıyor. Ah, meğer bir asansör kabiniymiş ağaç! "Başını yaşamadan sonunu gördük kızım, ezelle ebedi aynı anda tatmak da varmış kaderde," diyor filozofça. Sonra "elveda" diyor daha hafif bir sesle. Elinde tuttuğu küçük yuvarlak metal oyuncağı sertçe sıkarak bırakıveriyor yere. Rüyadaki Jocelyn hiçbir şey hissetmiyor tabii. Seyreden Jocelyn filoya kadar ulaşan, hava gemilerini metal misketler gibi etrafa saçan beyaz bir mantar bulutu görüyor. Uykucu çığlık çığlığa uyanıyor. Yılların deneyimli uykucusunun gözlerinde ince yaşlar var. Rapor bitti.

Tüyleri diken diken olmuş Jocelyn adama hak veriyor. Fazla karışık geliyor rüya raporu ona. "Acaba seyretmediğim yerlerde bir açıklama bulur muyum?" düşüncesi geçiyor aklından. Saatine bakıyor, biraz önce satın aldığı yeni uykunun başlamasına kırk dakika kadar var. Yetişemeyeceğini düşünüyor. Dolayısıyla parasını bastırıp rapor için kayıt hakkı satın alıyor. Uyanınca tabiatıyla bir şey hatırlayamayacağı için raporun üstüne okunaklı elyazısıyla "Önemli. Rüya raporu" yazıyor. Sonra bu notu beğenmiyor. Uyandıktan sonraki Jocelyn'e çekici gelsin de seyretsin diye onu siliyor; "Acıklı bir aşk öyküsü. Tekrar izle!" notunu yazıyor. Her adımında giysilerinden birini bir tarafa fırlata fırlata, yorgunluktan sürünerek banyosunu doldurmaya gidiyor. Kendine sıcak, köpüklü, nefis bir su hazırlıyor. Çıplak gövdesini kaydırarak küvetin içine giriyor. "Coss" diye bir ses duyduğunu sanıyor, içi burkuluyor. Asla yapılmaması gereken bir şey yapıyor. Uykucudan önce uyumaya başlarsa, kendi bir yandan doğal olarak, uykucu öte yandan işi gereği aynı anda uyur durumda kalırlarsa neler olacağını, en çaylak huri bile bilir oysa. Umursamı-

yor. Kulaklarında hiç görmediği, var olup olmadığı bile belli olmayan bir varlığın "baş" ve "son" ve galiba "esel" ve "epet" üzerine söylediği sözler, gözkapakları gittikçe kapanıyor, başı yana, sonra diğer yana düşüyor. Bütün bedenini şeffaf, berrak bir aydınlık kaplıyor usul usul. Biçimli kristal göğüslerinin üzerinden bakınca göğüs kafesinin olması gereken yerde rahatça görülebilen, vücudunda hâlâ karanlık kalan ve pis pis, et et kokan son noktaya, yüreğine doğru yürümeye başlıyor aydınlık. Her köşeden, her yerden aynı anda uç veriyor bir tuhaf istila. Akıp gidiyor yaşam türlü lâ lâ'rla. Asırlarla, binyıllarla, kadim şarkılarla...

1110
KURTARILAN JOCELYN – JOCELYN RECOVERED

Jocelyn sıcak suyun ortasında kendini doğrulmuş, oturmuş bulunca yarışı burun farkıyla kaybettiğini, uykucunun daha önce uyumaya başladığını anlamadı bile. O uyuyunca kendisinin uyumasına imkân olmadığı için kurtulmuştu. Suya yeni girmekte olduğunu düşünerek geriye yattı. Bacaklarını sırayla dışarı çıkarıp düzgünlüklerini kontrol etti. Ne diye bu kadar kırış kırış olduğunu ancak bir hurinin ideal suda kalma süresi olan yarım saati suda geçirip çıktığında anladı. Ah, demek ki uykucu daha işine başlamadan suya girmişti. Dört bir yana dağılan giysilerini topladı. Koca bir zencefilli çay yapıp en sevdiği koltuğa oturdu. Oturur oturmaz kapı çaldı. Kimseyi beklemiyordu. Ola ki uykudan önce birine randevu vermiş olsun... Zile kapıda bekleyeni göstermesini söyledi. Anında medyaçalara yansıyan yüzü tanımıyordu. Temiz, insana güven veren bir yüz olduğu için yerinden doğrulup kapıyı açtı.

"Buyrun size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Jocelyn, bırak şimdi oyalanmayı da içeri girmeme izin ver!"

Alexander şaşkınlıkla kenara çekilen kızın boş bıraktığı noktadan odaya daldı. Jocelyn'e sarılarak iki yanağından birden öpünce kızın bir tuhaf durduğunu gördü.

"Ne oldu sana duş kuşu? Bu ne biçim karşılama?"

"Kusura bakmayın düşüncesizlik yapmışım galiba. Sizi kabul etmemem gerekiyordu aslında. Uyuyorum izin verirseniz."

"Uyuyor musun?"

"Evet, o ısmarlama uykulardan birinin galiba başlarındayım."

"Jocelyn, ben Alex, ama ne söylesem boş şimdi. Ne zaman uyanacaksın? Onu biliyor musun bari?"

"En ufak bir fikrim yok!"

Alexander izin filan istemeden koltuklardan birine çöktü. Kendini fena halde yabancı hissediyordu. Çıkıp sonra gelmeyi düşündü, ama gidebileceği en yakın güvenli ev Işıklar Dağı denen yerdeydi. Çekinerek sordu:

"Senin uykucu uyanıncaya kadar burada otursam olur mu?"

"Yatmak için sözleştiysek beklememize gerek yok. Uyku sırasındayken de olabilir. Sadece sonra sizi hatırlamam. Sizin için çok önemli değilse, yani devamlı görüşmüyorsak olabilir hani. Nasıl olsa sizin için aynı şey! Benim silmemin ise hiç, ama hiç önemi yok!"

Alexander sinirlenip bağırmanın da bir yararı olmayacağını biliyordu. Yavaşça konuştu:

"Eğer senin için büyük bir sıkıntı değilse uyanınca yatalım diyorum. Üzerinde konuşmak istediğim bir iki konu var!"

"Hımm. Peki. Keyfine bak. Ben izninle biraz bir şeyler izlemek istiyorum!"

Jocelyn bunları söyledikten sonra evde kimse yokmuş gibi çayını alıp medyaçaların başına geçti. Kendini kapattı. Alexander etrafını izleyerek dakikalarca hareketsiz oturduktan sonra ayağa kalktı. Doğruca gidip kadının yatağına uzandı. Jocelyn ise önce biraz müzik dinledi, sonra bir filme kaptırdı kendini. Alexander yattığı yerden şöyle bir doğrulup göz ucuyla baktığı zaman, film-

de gençten bir adamın kara kafalı, dört beş yaşlarında bir kızı omzunda taşıdığını gördü. Yüzünü dönüp kafasını Jocelyn'in, Jocelyn Jocelyn kokan yastığına gömerken içinden söylendi:

"Ah, kadınlar! Adam gibi bir şey seyrettikleri nerede görülmüş, şöyle hareketli, gizemli veya uzay üstüne filan? Ben de gider takılırdım valla."

Ama galiba film sonra biraz hareketleniyordu. Çünkü Jocelyn, gördükleri neyse o kadar sürüklendi, o kadar etkilendi ki burnunu çeke çeke, sessiz sessiz ağlamaya başladı. Alexander o erkek koyun duyarsızlığıyla yerinden kalkıp kızın ne seyrettiğine bakmadı bile. Duyduğu kadarıyla abuk subuk, konu bütünlüğü filan olmayan, daldan dala, sahneden sahneye atlayan bir zırvalıktı. Baston baston konuşmalar, ormanda bir karışıklık, meleme sesleri –yani koyunlara da taş atmasa olmaz bu insanoğlu–, esas kıza evlenme teklifi yapan bir dallamanın efemine sesi, çekilmiş kılıçlar altından geçerek bir kral veya prensle evlenme sahnesi –üff, üff be Jocelyn– bir ziyafetin çatal bıçak şakırtıları, bir moruğun sayıklamaları, bir bebeğin ağlamaları, sonunda ise yönetmen iyice tırlatmış dehşetli bir ölüm kalım savaşı ve yapın bir tahmin, evet bir nükleer patlamayla bitiriyor! Şarala şurala bir şey!

"Öff be! Öff! Gına geldi. İnsanoğlu insanlar! Araya da koyun aşkı sıkıştırmışlar, teskin edilmesi gereken merakları da var: Ormandaki 'öteki' ne halt ediyor! Aman be Jocelyn..." diyerek başını yastığın altına iyice gömdü.

Bir koyun içgüdüsüyle izlendiğini anladı. Kafasını yastıktan yaptığı kum havuzundan çıkardı. Jocelyn başucunda durmuş ona bakıyordu. Dudaklarından bir "Alexander" sözü gözlerinden taşan iki damlayla beraber döküldü. Alexander sevinçle yerinden fırladı. Birbirlerine sarıldılar. Saniyeler kadar kısa, asırlar kadar uzun bir süre sarmaş dolaş kaldılar.

"Hele şükür! Uyandın sonunda!"

"Hayır Alexander, hâlâ uyuyorum."

"?"

"Evet, adını beraber çevirdiğimiz filmden öğrendim. Tabii gerçek adın buysa. Ama filmde bana Jocelyn veya Coss diyor-

dun, düşündüm ki Alexander da senin gerçek adındır. Bu sıralarda sanatta öyle bir akım var, biliyorsundur. Neden rol arkadaşı olduğumuzu söylemedin?"

"Jocelyn ben seninle film filan çevirdiğimi hiç hatırlamıyorum!"

"Bu çok önemli değil ki! Ben hatırlıyor muyum? Belki sen de şu anda ağır bir ısmarlama uyku içindesin!"

"Ben şimdiye kadar bir kez bile kullanmadım bu sistemi! Dünyada en önem verdiğim şey, yaşadıklarımın sonuna kadar bilincinde olmak ve sonra mümkün olduğunca bunları hatırlamaktır! Dur şuna bir bakayım."

Alexander başlarda çiçek, böcek, koyun, çimen, göl, mutlu çocukluk faslında biraz sıkıldıysa da kendi ormanlarını tanıyınca "filme" ilgisi arttı. Seyrettiğinin bir film değil, rüya raporu olduğunu anlaması da uzun sürmedi. Jocelyn'in gözlem gücüne hayran oldu. Ne var ki sonra onun da kafası karıştı. Rüya raporu bir noktadan sonra yaşanmamış, görülmemiş, ancak içten geçirilmiş, arzulanmış bölümleri vermeye başladı. Alexander bir açıklama bulmaya çalıştı:

"Ne arasın ormanda o muhteşem ziyafet salonuna sahip bir şato? Rüya işte. Fazla mesai yapan bir hurinin biraz acıklı öykünmeleri. Zavallı Jocelyn... Ooo... Şimdi damardan gelecek, paso gelecek, geleceği gösteriyor bu rüya."

Bu kısımlarını Jocelyn'le el ele tutuşarak izlediler. Alexander, henüz doğmamış minik oğlu Aegus'ın ağacın içindeki acıklı-sevimli haline dayanamadı, ağlamaya başladı. Filmi ikinci kez gördüğünü sanan, fakat halinden yakınmayan Jocelyn de beraber... Bütün öykü ornitorenk yumurtasının patlamasıyla sona erdiğinde Alex ayağa fırlamış ağzına gelen küfürle hocasına sayıp sövüyordu:

"Gözü dönmüş fanatik it! Allah senin belanı versin, boynun altında kalsın boynuzlu pezevenk! Ezelmiş ebedmiş! Sana mı kaldı plazma bombası atmak? Tarih bilgin de mi yok? Bilmiyor musun ki Aegus, babasından sonra Alexander adıyla kral olmuştur. Benim Aegus'ımın da olmayacağını ne biliyorsun? Hayvan, sen görürsün, asla, asla öyle bir şeye izin vermeyeceğim!"

Jocelyn'in merak dolu müdahalesiyle biraz kendine geldi:

"Şey, tamam, benim de içim burkuldu. Çok iyi oynamışız, tamam, aferin bize, ama sonunda bir kurgusal görüntü. Biraz abartmadın mı?"

"Jocelyn, bu film filan değil. Bu senin rüyan!"

"Hımm, başlarda ben de biraz şüphelenmedim değil yani. Annem ve babam aynı benim hatırladığım gibi, yalnız yüzleri çok daha net. Bilirsin, insan istemese de ölülerinin yüzlerini unutuyor, siliyor zamanla. Ancak rüyalarda çok net oluyorlar. Böyle olunca da film midir pek emin olamadım! Demek ki rüyaymış. Neyse, türü farklı olsa da yine kurgusal görüntü sayılır. Sonuçta benim rüyalarım..."

"Jocelyn, uyan artık, uyan. Beni rüyalarında göreceğine yanında, yanıbaşında gör! Sersem huri!"

"Elimde değil Alexander. Uykucuya bağlıyım, ama vakit geçirmek için yatabiliriz!"

"Teşekkür ederim, gerekmez!"

Böyle dedi Alexander sinirle. Uykusunda bile kırmayı, eksiltmeyi becerdi zavallı kızı.

Gecenin kalanı cin gibi uyanık hurinin yatağında uyuyan bebek yüzlü erkeği seyretmesi ve sessiz sessiz ağlamasıyla geçti. Kimdi bu yatağında yatan, boncuk boncuk terleyen adam? Aralarında ne geçmişti? Bir hurinin bir insan için ağladığı ne zaman görülmüş? Alexander da kim bilir ne düşler görüyordu. Sık sık kendisinin ve Aegus'ın ve Aristotheles'in adlarını sayıklıyordu.

Sabahı böyle ettiler. Hemen hemen aynı saatlerde değişik yollardan yürüseler de bilinçlerine ulaştılar, kendilerine geldiler. Önce Jocelyn uyandı. Yatağında dönüp duran, çarşafı kırış kırış etmiş yakışıklıya gülümseyerek baktı. "Tuhaf şey, uykuda iş aldığım yetmiyor gibi çok da memnun edememişim anlaşılan! Bu ne huzursuzluk?" diye düşündü. Kısa bir süre sonra Alexander gerinerek uyandı, berbat bir kâbustan kurtulmanın sevinciyle Jocelyn'e sarıldı. Sarılmasa daha iyi ederdi sanki. Put gibi hareketsiz duran kadının ilk sözü kuru, profesyonel bir "geceden memnun kalmadınız mı efendim?" olunca, zavallı genç koç sinirinden

duvarlara tos atmaya başladı. Jocelyn, hiç, ama, hiçbir şey hatırlamıyordu. Onun rüyalarını başkası gördüğü için, o sırada uykuda olduğu için birkaç saat öncesini hatırlamıyordu tabii ki, ama Köroğlu Dağları'na geldiği zamanı da hatırlamıyor, Alexander'ın yüzüne en saf koyun kızını gölgede bırakacak boş bakışlarla bakıyordu.

Alexander bir an ne yapması gerektiğini düşündü. Kızın elinden tutup rüya raporunu izletebilirdi veya koşup dün akşamki rüyasının raporunu alabilirlerdi. Sonra da epey bir zamandır "yatalım da yatalım," diye tutturmuş olan huriyle yatarlar, gecenin güvenliğinde eyvallah der, Köroğlu Dağları'ndaki mekânına dönerdi. Düşündüklerinin hepsini yapmak için içinde dayanılmaz bir arzu duydu. Hiçbirini yapmadı. Kadının kurumuş gözyaşlarından dolayı salamuraya dönmüş yanaklarını öptü. Vedalaştı:

"Davranışım için özür dilerim. Coşkun bir geceydi. İnsan etkileniyor. Hoşçakal Jocelyn!"

1111
KURULDAKİ CASUS

Ferizoğlu Mezit Bey Kartaltepe'deki iki katlı mütevazı evinde oturmuş, Molla Sedat K. Korevî ile satranç oynuyordu. Adamın kirpi saçlarına, parlak, beyaz fildişi kıvamında gergin bir deriyle kaplı ay yüzüne baktı, açık mı kapalı mı belli olmayan gözlerine gözlerini dikerek taşlara bir sonraki komutunun ne olabileceğini kestirmeye çalıştı. Trivia'ya duyduğu biraz da takıntılı çekim hissi bir yana bırakılırsa, Kurul'dan olup da arkadaşlık yaptığı tek kişiydi Molla. Beş sene önce Kuzey Kore delegesi olarak gelmiş, Kurul'daki görevine hızlı ve medyatik bir başlangıç yapmıştı. Gittiği yere uyum sağlama konusunda gayretli her Koreli gibi Türkiye'ye atandığını öğrenir öğrenmez, henüz kendi ülke-

sindeyken sünnet olarak Müslümanlığa geçmişti. Her ne kadar kendisine bunun gerekli olmadığı söylenmişse de, o Kuzey Kore eğitim sistemine olan sarsılmaz güveniyle "Yoo yoo... Türkiye bir İslam ülkesidir, lazım, lazım..." diyerek bildiğinden dönmemişti. Üstelik ancak komünistlere nasip olan bir disiplinle okumalarını sürdürmüş, olayı sünnet aşamalarından çok ilerilere taşımış, ciddi bir fıkıh âlimi olmuştu. Kendini artık göğsünü gere gere "Molla Sedat" olarak takdim ediyor, yüzüne şapşal şapşal bakan yerlilere durumu açıklıyor, "fıkıh"la "iştigal" ettiğini söylüyordu. Kaç kere, kaç kere başına gelmişti: karşısındaki daha da afallıyor, bazıları becerebilirlerse bir "fık..?" veya "işti...ne?" sorusu kıvırabiliyorlardı. Ama yılmıyordu Molla Sedat, uzun uzun açıklıyordu.

Ne hikmetse, onu en iyi anlayan adam burnunun dibinde, Kurul'daydı: Mezit Bey. Fabalis Equalstone'la da vardı bir hukukları. Adam bir toplantıda "Efendim ne üzerime geliyorsunuz? Ben de rey sahibi bir er değil miyim. Bu da benim *ictihadım*!" demiş, bu işlerden biraz anladığını faş etmişti. Ama Mezit'in üstüne kimse yoktu. Mezit Bey'le baş başa veriyorlar, hiç kimsenin anlamadığı bir dille uzun uzun, mırıl mırıl söyleşiyorlardı. "Hocam", "Mollam" veya "Şeyhim" diyordu Mezit Bey ona. Bu yüzden Neçikviran, Kaplangı ve Sacide Vişnevski Hanım'ın ortak düşmanlıklarını kazanmışlardı. Geriye kalanlar ortadaydı. Zavallı İmtiyaz Ekber Bey'in bu kurulla işi zordu valla. Son yedi yüz senedir olmayan şeyler oluyordu toplantılarda.

"Hocam," dedi Mezit Bey yalnızca üç taş kalmış tahtaya bakarak yavaşça, "bakın, dikkat isterim, benim vezir birazdan saldıracak!"

"Hadi canım, geleceği varsa göreceği de var!"

Mezit haklıydı. Sırtını kendi süvarisine veren veziri "şah" komutunu alınca koştu, hiçbir yere kımıldayamayan, tahtanın sonundaki hanelerden birinde sıkışıp kalmış çaresiz şahın boğazına ellerini geçirdi ve ölesiye sıkmaya başladı. Zavallı kara suratlı şahın yüzü iyice karardı. Sağ elini kendi boğazına götüren Molla hırıltılı bir sesle konuştu:

"Yeter yeter, anladık!"

Kurul'un, küçük orman canlılarıyla satranç oynanmasını yasaklamasından sonra yapılmış, bütün taşları *mikrob*'lardan (mikro robot) oluşan ve elhak pek gerçekçi duran pahalı bir takımdı. Mezit gülerek taşları toplamaya başladı. Medyaçaların acil mesaj ileticisi ve Molla'nın bileğindeki okuyucusu aynı anda çığlık atmaya başladı.

İkisi de pek hoşnut olmayan yüz ifadeleriyle aletin başına gitti. Molla bileğindeki aleti kapadı. Mezit medyaçaları açtı. Bir ses iletisiydi. İmtiyaz Bey'den geliyordu: "Yarınki *octagün*, Yuşa Tepesi'nde!" Molla Sedat alenen homurdandı:

"Üstelik Yuşa'da. Sevmiyorum efendim o doğal platformu! Denizle dip dibe, iğrenç!"

Mezit başını salladı:

"Haklısın mollam. İnan önce ben de alışamadım. Tepe denince, insan çok daha yüksek bir şey bekliyor, azıcık traşlanarak düzleştirilmiş bir platform değil. Bak istersen satranca devam edelim, yarın buradan birlikte gideriz!"

"Hımm... Makul, makul!..."

Ertesi gün, İmtiyaz Bey o günün teslisinin Mezit ve Molla Sedat gibi iki makul beyin ile kendisinden oluşmasına çok memnundu. Toplantı başlamadan önce kafa kafaya vererek bir şeyler konuştular. Üzerinde hemen hiç yerleşimin olmadığı, yalnızca bazı resmi binaların ve İnsulapol'ün en büyük mikro cerrahi ve acil estetik hastanesinin bulunduğu Yuşa Tepesi, birazdan diğer konukları da ağırlamak üzereydi. Herkes birer ikişer gelince toplantı başladı.

Vatandaş General (em.) Kaplangı, ahdin okunması görevinin kendisine verilmesine çok memnun oldu. Bunu, o gün cereyan edecek konuşmaların hayırlı ve verimli geçeceğine bir işaret saydı. Vakur bir edayla ayağa kalktı, herkesi başıyla selamladı, daha da vakur bir sesle okudu:

"Hayvan çıkmaya debeleniyor
Tabii ki debelenecek
İşimiz göğsümüzü siper etmek
Yoksa tunçtan duvar olur muyduk hiç?"

Yerine oturduğunda ne zamandır süren o vakur sessizliğini sona erdirmenin haklı gururu içindeydi. Firuz Arnold'un gözlerinde de bir iki damla sevinç gözyaşı vardı. Trivia Ex-Omasum içinden sunturlu bir küfür savurdu. Ertesi günkü yazısının başlığını "*Neçik viran? Azcık viran!*" şeklinde tasarlayarak kendini biraz yatıştırdı.

İmtiyaz Bey galiba şimdi gündeme bakmalarını söyleyecekti. Hepsi bekliyordu. Molla Sedat, kuşağından eksik etmediği orağını çıkarıp masanın üstüne, aynaların yanına koydu. Neçikviran, adamın antikalığına, eski simgelere bağlılığına bıyık altından güldü. "Çekik dümbelek, komünizm mi kaldı artık? Kalsa da kaç yazar? Kurulumuzun üyesi değil misin?" diye düşündü. İmtiyaz Bey ağır, mehabetli sesiyle konuşmaya başladı:

"Değerli Onbirler, bugün gündeme geçmeden önce ufak bir işimiz var..."

"Bir dakika sayın başkan, bir dakika efendim, içtüzüğe göre var mı böyle bir hakkınız?"

Konuşan, cinleri tepesine çıkmış olan Kaplangı'ydı. Yine atlatılmıştı, kahretsin! İmtiyaz Bey cevap vermedi. Mezit Bey'e yönelerek "Vakti midir Mezit Bey?" diye sordu. Kaplangı buharlaştırıcısına asılmak üzereydi. Bir skandal kopacaktı ki sormayın gitsin. O gün kendisine başka bir yer seçmiş olan ve pencere tarafında, kızların yanında bir iskemlede oturan Mezit,

"Vakittir, vaktidir. On yedi gün de geçiyor!" dedi. İki genç kızdan Mezit'le aralarında boş bir iskemle bulunan ve hamile olanı heyecanlandı, karnını tutarak ayağa kalktı. İmtiyaz Bey sert bir emir verdi:

"Mollam şimdi!"

Kaplangı'nın saçları diken diken oldu. Önce Mezit, şimdi de Korevi'ye konuşmuştu başkan. Kimse onu takmıyordu artık. Fakat çıkardığı silahını kullanmasına fırsat kalmadan Molla'nın şimşek gibi saldırısı geldi. Kurul üyelerinin birkaç tanesi olan biteni göremedi bile. Molla ne zaman orağını kaptı, masanın üstüne ne zaman çıktı, havada attığı taklayı sona erdirirken kızın karnını nasıl biçti? Görmemişlerdi. Çok da haklıydılar. "Santimci

misin be adam?" dedirtecek bir sahneydi. Hamile kız yanılmış karnını tutuyor, kendisine uygulandığına inanmayarak bu vahşeti izliyordu. Trivia bakmak istememesine karşın iri gözlerle, büyülenmiş gibi her şeyi sonuna dek izledi. Jocelyn ağlıyor, bakmak istemiyor, o da kendi karnını tutuyordu.

Dehşet devam ediyordu. Kızın yarılan karnından önce bir küçük baş, sonra daracık omuzlar göründü. Ufak, tüysüz, parlak yeşilimsi noktaları olan kahverengi derili bir yaratık sivri boynuzlarıyla plasentayı yırtarak dışarı çıktı. Bozulmuş balık kokusuna benzer bir koku salonu kapladı. Yaratık masanın üstüne atladı. Karanlığa alışkın gözleriyle sağa sola bakınıp nerede olduğunu kestirmeye çalıştı. Olduğu yerde geri döndü. Sonra ışığa, pencereye doğru bir hareket yaptı. Masaya çöktü, vücuduna göre kalın ve uzun arka bacakları üzerinde yaylandı ve büyük bir kurbağa gibi sıçradı. Cama ulaşamadan karşıdan, sağ yanından gelen bir darbeyle havada ikiye bölündü. Bisturiyle biçilmiş gibi kusursuzca kesilen başı ve sağ omzunun bir kısmı geri masaya doğru uçtu, Trivia'nın omzuna çarparak masaya kondu. Mezit Bey, kılıcını, boşalan karnını hâlâ tutmakta olan kızın eteğine sildi, sakin bir tavırla kınına yerleştirdi. Trivia, Mezit zalimine yapmak üzere olduğu Tasmanyaşeytanı saldırısını erteledi. Son anda önündeki başın kırışık yüzü ve sakalları dikkatini çekmişti. Duyguları bütünüyle tersine döndü. Bir kez daha ve yüzde yüz emin oldu ki, Mezit bu yaratığı böylesi bir yanılmazlıkla ikiye biçtiği için Mezit'tir. O bir zamanlar uğruna yağmurluğunu bile çıkarmayı göze aldığı yiğittir. Gözlüklerinin arkasından hayranlıkla Mezit'e baktı.

Yuşa Hastahanesi'nin başhekimi Dr. Orçun O'Neill'ın çağırdığı Tanju Efendi tekerlekli bir sedyeyle odaya dalmış, o koca tırnaklı elleriyle incitmeyecek biçimde tüy gibi tuttuğu yaralı genç kızı bembeyaz örtülü sedyenin üstüne yatırmış, geldiği gibi hızla çıkıyordu. Doktor koşarak toplantıdan ayrıldı. Öbür genç kız ağlamaklı konuştu:

"Biz yalnızca ikimizin ortak özelliklerine sahip olan bir bebek istedik... Başka bir şey yapmadık..."

İmtiyaz Bey ağır ağır konuşarak kızın bıraktığı yerden devam etti:

"Hamileliğin tam on yedi gün önce bitmesi gerektiğini dikkate almadınız! Şimdi lütfen 'önemli yarınızın' yanına gidin. Operasyon tamamlanır tamamlanmaz geri gelin. Sizi bekleyeceğiz. Gençlikte herkes hata yapar! Hadise soruşturulacaktır."

Sonra kalanları gereken temizlik ve düzenlemelerin yapılmasına zaman tanımak için dışarıya, rıhtıma bir fincan çay içmeye davet etti.

10000
YUŞA TEPESİ KARARLARI

Yarım saat sonra döndüklerinde operasyon geçiren genç kız soluk bir yüzle başka bir iskemlede oturuyordu. Bir elini "önemli yarısı," diğerini de Dr. O'Neill tutmuştu. İyiydi. Yalnızca karnında aylardır bebek yerine korkunç bir casus taşımanın şoku içindeydi. İmtiyaz Bey, ahdin yeniden okunmasına gerek görmedi. Doğrudan gündemi tartışmaya geçtiler. Gündem hayli birikmişti. Konuları güvenlik, ekonomi, ideoloji olarak büyük başlıklar altında ayırarak incelemeye çalıştılar. Ama heyecanlı geçen bu önemli toplantıda bu ayrımları harfiyen gözetmek her zaman mümkün olmadı.

Önce son gelişmelerin ışığında ideolojik tavırda bir değişiklik yapılıp yapılmaması konuşuldu. Trivia ve Mezit, olaya başka noktalardan da baksalar bazı ayarlamalar yapılabileceği noktasında anlaşıyorlardı. Buna Kaplangı'nın tepkisi sert oldu:

"Bakın, Anadolu'nun bağrında çeşitli orman ve yaylaları işgal etmiş olan o antik Yunan özentisi, o Roma öykünтüsü, o gâvur dökünтüsü koyunları bire kadar kırmadıkça en ufak bir esneme olamaz tavrımızda. İyi niyetinizden eminim, ama deneyimsiz ol-

duğunuzu düşünüyor ve sizleri ciddiyete davet ediyorum. Size anlatmış mıydım? Bir seferinde Allahüekber Dağları'ndayız, hava soğuk, kar var..."

İmtiyaz Bey'in uyarısı tam zamanında geldi:

"Efendim, gündemde kalın lütfen!"

"Ama sayın başkan, bu tam gündemle ilgili, hepi topu elli üç yıl önceki bir olay, eski tarih değil ya ef..."

"Gündemden çıkmayın efendim. İdeolojik açıdan somut bir öneriniz var mı?"

"Var tabii," dedi gözleri çakmak çakmak olmuş Kaplangı ve sürdürdü: "Efendim, herkes farkındadır, başımıza ne geldiyse bu tufandan sonra bağrımızı Batılı dostlarımıza açmamızdan geldi. Yeter artık, bu sömürüye bir son diyelim, yabancılara bir karış daha vatan toprağı satılmasın! Bir yasa çıkaralım, icra makamına gerekeni bildirelim..."

"Sayın Kaplangı, bu önerinizi iktisadi konuları tartışırken dikkate alacağız efendim, lütfen ideolojik bir müşkülünüz, sıkıntınız varsa onu halledelim..."

"Efendim, şimdi malumunuz, bu koyunlar kendi terbiyesizce insanlaşma süreçlerinin sıkıntılarını, yamyamlıklarını vesaire hep bu memleketin insanlarına yıktılar, sistemi gaddarlıkla suçladılar. Bunda birtakım sözde insan entelektüellerin, bu perişan akıllı hayvanları 'çağlar iç içe geçmiştir, zamanın çöktüğünü kavramalıyız, inkârcılıkla nereye kadar, bilmem kimin devri bitmiştir' yollu kışkırtmalarının en büyük rolü oynadığı tartışılmaz bir gerçektir...

"?"

"!"

"(!)"

"☺"

"İstediğiniz kadar dalga geçin. Ben hak bildiğimi bağıra bağıra söylerim! Benim, bilirsiniz belki, tarihe ve birinci elden belgelere zaaf derecesinde bir düşkünlüğüm vardır..."

"Sayın Kaplangı, efendim saded harici oluyor efendim dediklerniz. Lütfen, varsa önerinizi alalım!"

"Peki sayın başkan ve değerli onlar! Somut olarak önerim şudur: Geçen gün kâğıt arşivinin küflü raflarında araştırma yaparken bakın ne buldum? Bunu aynen çoğaltalım, koyunlar dahil herkesin okuyucusuna gönderelim derim. Hem bizde öyle herhangi bir devrin bitmeyeceği, bitemeyeceği mesajını en inatçı kafalara bile çakmış oluruz hem de yüce atalarımızın hümanizmasını en iyi şekilde vurgularız. Alıntılıyorum:

> Cumhuriyet Savcıları, Meriç kıyısında çalışan Türk köylüsünün kaybolan sabanından tutunuz da, bu vatanda yaşayanların uğrayacağı en ufak bir haksızlıktan, hatta Bingöl dağlarının ıssız kuytularında nafakalarını bekleyen öksüzlerin gözyaşlarından siz mesulsünüz.

Ne dersiniz efendim? İsterseniz yeni yapılacak bir gökkulenin dört cephesine birden, büyük pirinç harflerle fiziki olarak da yazdırabiliriz. Dünyaya ve herkese en iyi mesajı vermiş oluruz. Önerim budur. Teşekkür ederim."

İmtiyaz Bey'in bakışları daldı. Sanki bir yerden hatırlıyordu bu alıntıyı. Eski, iki bin yıllık filan bir anı mıydı? Yoksa bir yerde mi okumuştu? Tam çıkaramadı ama Güven Kaplangı'nın dikbaşlılığını, çok konuşmasını filan affettirebilecek bir güzellikteydi doğrusu. Jocelyn, Molla Sedat, Trivia ve iki genç kız hiçbir şey anlamamışlardı. "Meriç kıyıları" deniyordu. Bu hangi denizdi allasen? Bakışıp durdular. Mezit dalgındı, "saban" sözcüğünü en son ne zaman duyduğunu düşünüyordu. Firuz Arnold gölgede kalmayı seçen insanların muzipliğiyle gülümsedi. Equalstone alkışlayarak öneriyi destekledi. Orçun Bey zaten İmtiyaz Bey'in ağzına bakardı. Öneri galiba çabucak kabul edilecekti. Edilecekti ki, Avukat Sacide Vişnevski Hanım söz istedi ve aldı. Sarkazm dolu bir edayla konuştu.

"Değerli başkan ve üyeler! Efendim yaşım müsait değil tabii, ama ben de naçizane boş zamanlarımda tarihin aynasına bakarım. Büyük bir rastlantıyla geçenlerde bu alıntının sahibinin hikmet dolu başka bir incisini buldum efendim. Sayın Bozkurt bunu Avrupa tarihinin kritik bir dönemecinde söylemiş. Ben derim

ki, şimdi okuyacağım alıntıyı da dikkate alıp öyle karar verelim efendim. Alıntılıyorum, vurgular orjinalindedir:

> Hitler; o, her zaman Atatürk'ten örnek aldığını söyledi. Zamanımızın bir Alman tarihçisi, gerek **nasyonel sosyalizmin** ve gerek **faşizmin** Mustafa Kemal rejiminin azçok değiştirilmiş birer şeklinden başka bir şey olmadıklarını söylüyor. Çok doğrudur. Çok doğru bir görüştür. **Kemalizm** otoriter bir demokrasidir ki, kökleri halktadır. Türk milleti bir **Piramide** benzer – tabanı halk, tepesi yine halkdan gelen başdır ki, bizde, buna şef denir. Şef otoritesini yine halktan alır. Demokrasi de, bundan başka bir şey değildir.

Ah, İmtiyaz Bey birden her şeyi hatırladı. Rahmetli Mahmut Esat Bozkurt Bey İkinci Cihan Harbi başlamadan iki yıl önce, 1937'de bu satırları yazmış, Mart 1940'ta yayımladığı zaman da değiştirmeye gerek görmemişti. Hemen tarihin aynasında kısa bir arama yaparak kitabın 1967'de Altın Kitaplar tarafından yapılan bir baskısına ulaşıverdi. Alıntı harfi harfine böyleydi. Sayfa yüz otuz yedideydi.

Sacide Hanım ironinin doruklarında dolaştığını düşünerek devam etti:

"Efendim, tabii öbürü de pek güzel, Sayın Kaplangı'yı tebrik ederim, ama bu, bugünkü siyasi yapımıza, geldiğimiz noktaya daha uygun. Bir de şey var, şey, nasıl desem bilmem ki?"

"Sizi dinliyoruz efendim. Burası Kurul, her şeyi tüm çıplaklığıyla söylemekten çekinmeyiniz!"

"Şey, bazı kötü niyetli odaklar diğerinde o Bingöl dağlarında nafaka bekleyen öksüzlerin neden öksüz kaldığını filan vurgular, sağa sola çekerler, gerçekleri tahrif ederler diye korkuyorum efendim! Utanmazlıklarına sınır olmadığı için o masum 'hatta' lafına bile takarlar!"

Equalstone atıldı:

"Ben bu öneriyi destekliyorum, diğerini de destekledim ama bunu daha çok destekliyorum, çünkü bunda demokrasinin ne olduğu çok öz bir surette tarif edilmiş!"

Zekiler zekiyesi Sacide Hanım'ın bilmediği, içinden çıktığı toplumun bir aynası olan bu Kurul'da ironi mironi yapılamayacağıydı. İmtiyaz Bey pat diye ikinci alıntıyı oya koydu. Sacide'nin şaka önerisi bu çokuluslu ve çok ulusçu kurulda en ufak bir tartışma bile olmadan kabul ediliverdi. Ne Trivia ağzını açabildi ne de Mezit. Güven Kaplangı bile yeni öneriyi hararetle desteklediği için, Sacide'ye de kendi önerisine evet demek düştü. Üstelik dört yanına bu sözlerin yazılacağı uygun bir gökkulenin yapılması kararı da bu kararın bir nevi yavrusu oldu.

Kurul böylece dışarıya karşı, değişim filan olmadığını, zamanın çökmediğini, beton gibi yerinde durduğunu kanıtlayan güçlü bir ideolojik mesaj vermiş olmuş oluyordu. İkinci olarak güvenlik sorunları konuşuldu. İmtiyaz Bey önce gerekli bilgilendirmeyi yaptı:

"Değerli Onbirler, bu alanda ufak tefek sıkıntılarımız var. *Önce kent alanları*: Özellikle Stanbul taraflarında her zamanki ihlaller oluyor. Biz de gereken cevabı veriyoruz. Zaman algılaması bozukluğundan muztarip bireylerin yaptıklarından veya bireysel düzeydeki sözde zaman kaçkını vakalarından bahsetmiyorum bile. Görüldükleri yerde buharlaştırılıyorlar, geri gönderiliyorlar. Gönderile gönderile, zamanı denetleyenlere ve fizik kanunlarına karşı çıkmamayı öğrenecekler. Hatta kahraman dostumuz Mezit Bey geçen Aydos toplantısından sonra zıpırın tekini kılıç kullanarak bertaraf etmiş! Geçiyorum. Öte yandan grup faaliyetleri artmış durumda. Kısa bir süre önce, Trivia Hanım'ın Eski Kent gezisi sırasında koruyucu *decurion*'larımız, vatandaşlık bağları ve kültürleri anlaşılmayan bir müzisyen grubu buharlaştırmışlar. Aynı gün Kadırga taraflarında koca bir ahşap mahalle kurarak örgütlenen bir grubu da olduğu gibi buharlaştırdık. Ahşabı nereden elde ettikleri soruşturuluyor. Yine Stanbul Metropolis alanında, Işık Dağı'nda bir hücre evini vurduk. Asayiş berkemâl denebilir. *Şimdi de kırsal*: Bir ay kadar önce Karaköy *raynet* istasyonuna, kamuya açıklamadığımız bir saldırı yapıldı. Gırtlağına kadar bombaya bulanmış üç canlı bombanın işi olduğunu düşünüyoruz. Maddi manevi kaybımız büyük. Çünkü canlı

bombalar maalesef Bolu bölgesi *decurion* alaylarından çıktı. Üç kişiymişler. Biri öylesine kıymık kıymık olmuş ki geriye ancak atı kalmış, hayvanın boynuna sıçrayan kanından alınan örnekler tahlil edildi. Maalesef bir sızma olmuş *decurion* alaylarına. Kan, koyun kanı çıktı! Keçilerin de koyunlar gibi insansılaşmaya başladığı hakkında aldığımız bir duyum üzerine, Büyük Menderes körfez bölgesi kırsalında bir tiftik keçisi sürüsünü buharlaştırdık. Yanılıyor olabiliriz. *Halkın tutumu*: Değerli Kurul üyeleri, halkımızın tutumu takdire şayandır. Her sınıftan halkın yardımını görüyoruz. Müzisyen grubun temizlenmesinden sonra aldığımız teşekkür ve kutlama mesajlarını anlatamam. Teyakkuz halinde bir halka sahip olduğumuz için ne kadar övünsek azdır. Bazen tahrik olduklarında uzaylıları linç etmeleri gibi başıbozukluklar var ama genelde tetik durmalarını istediğimiz için özeldeki bu ufak tefek şeyleri abartmayalım derim. Ama bakın, burada da rehavete kapılma lüksümüz yok! Türk ve Kürt soylu vatandaşlarımızdan şüphelenmeyi gerektirecek bir şey yok, yalnız üzülerek söylüyorum, Bodrum İngiliz ve Beydağları Alman bölgelerinde çevreci kılıfında nahoş örgütlenmeler var. Doğal oksijenin taşıt yakıtı olarak kullanılmasına karşı çıkıyorlar, zencefil kapsülü ve "u"lar aleyhinde de atıp tutmuşlar galiba yerel dillerdeki *dispat*'larında. İngilizce ve Almanca bilen uzmanlarımız olayı inceliyor.

Güvenlik konusunda şimdilik bu kadar. Buyrun efendim. Buyrun Sayın Ex-Omasum.

"Bu canlı bombalar konusunda duyduklarımla sarsılmadım desem yalan olur. Demek intihar ediyorlar. İntihar bir tür cinayettir. *Cin ve ayet! Yet? No, not yet.* Bunların yan yana gelmesidir. Demek ki bunlar gözü dönmüş canilerdir. İçlerindeki şiddeti kontrol edemeyen bu insanların cezalandırılması gerektiğini düşünüyorum!"

Equalstone göbeğini hoplatarak güldükten sonra söz aldı:

"Sorumluluğun ve entegrasyonun Sayın Ex-Omasum'u olumlu yönde etkilemesinden memnun olduğumu gizlemeyeceğim. Önerisini desteklediğimi belirtiyor, cezalandırma şeklinin eski

usul asılarak idam olmasını öneriyorum! Hırsızların topladığımız parçalarını içlerine doldurduğumuz torbaları sallandırırız, olur biter."

Kurul üyelerinden birkaçı gülümsemelerini bastıramadılar. Yarası henüz tam iyileşmeyen genç kız yüksek sesle güldü. Önemli yarısı tarafından dikişlerinin açılacağı söylenince sustu. İmtiyaz Bey bu gibi durumlarda zerre kadar dalga geçmemesi ve taviz vermemesiyle tanınırdı. Kaya gibi bir yüz ifadesiyle Güven Kaplangı'ya söz verdi.

"Buyrun efendim, dediğime geldik. Konu basit bir ekonomi hadisesi değildir. Türk soylu olmayan yabancılara toprak satışının yasaklanmasını, halihazırda yerleşmiş olanların taşınmazlarını çocuklarına geçirememesini, ideolojik olarak güvenilmeyen veya kendilerinden şüphelenilen yabancı soylu Türklerin behemehal ülke sınırları dışına sürülmesini öneriyorum! Uluslararası konjonktür buna uygundur. Avrupa ile olan birlik hadisesi fena halde ülkemizin aleyhinedir. Görelim artık. Neyin birliği? Bir tarafta taş gibi Anadolu kıtası, diğer yanda neredeyse tamamı gırtlağına kadar su içine gömülmüş bir adalar manzumesi. Göremediğimiz takdirde ne olacağının küçük bir habercisidir bu istasyon saldırısı. Adamlar, yani davar oğlu davarlar gelmiş, burnumuzun dibinde Karaköy'ü vurmuş! Tahammül de, daha nereye kadar?"

"Lütfen efendim, karıştırmayalım. Tabii ki iktisadi politikalar da son kertede siyasidir. Başkası olmaz ama müsaade edin tek tek, çöze çöze gidelim! Bir de Güven Bey, çok önemli değil tabii, ama vurulan Köroğlu Dağları Karaköy istasyonu, buradaki değil. Yanlış bir bilgilendirme yapmış olmayayım. Sonra bir şekilde *dispat*'lara da yanlış sızıyor efendim. Bu konuda sözü olan var mı? Trivia hanım?"

"Yabancı soylu Türkler kimlerdir açıklasın! Bundan *müessir* olacak çok insan var, ben oldum, üzüldüm yani!"

"Öhhöö... Öhöö... *Müteessir* olmayın, üzülmeyi efendim, müsterih olun. Bundan bir kriz çıkarmayınız şimdi. Etnik bir bağlamda değil, bir üst kimlik olarak Türk sözcüğünü kullandı-

lar kendileri. 'Yabancı soylu' derken Gürcüleri, diğer Kafkasyalıları, Boşnakları, Arnavutları, Rumları velhasıl tufandan önce burada kimler varsa onları kastetmediler, değil mi efendim?"

"Ona ne şüphe! Tufandan önce iki üç ailelik bir Hintli grup gelmiş, tahkik ettim, onları bile kasdetmedim!"

İmtiyaz Ekber biraz rahatsız olduysa da kendini çabucak toparlamayı bildi. Nefret ediyordu Kaplangı'nın şu tavırlarından.

"Ah, tarihsever olduğunuz nasıl da belli oluyor. Gerçekten var böyle bir şey. Ben de... Şey, benim atalarım da Hindistan'dan gelmişler. Yalnız bizimkiler Keşmir Oğuzlarından imişler, Oğuzlar kütle halinde Anadolu'ya göçerken bizimkiler bir *wazawana* katılmak için... Ah, neyse, şimdi dağılmayalım. Sözü olan? Peki ekonomi konularına geçmeden önce benim birkaç şey daha söylemem gerekiyor. Aslında güvenlikle ilgili en önemli konu, ama laf arasında boğulmasın diye sona sakladım. Lütfen büyük billura bakın."

Masanın başında oturmuş olan İmtiyaz Bey emretti, Tanju Efendi masanın ortasındaki siyah kadifeli küçük kubbeyi dikkatle kaldırıp odanın içinde bir sehpanın üzerine koydu. İmtiyaz'ın tam karşısına gelen duvar şimdi billurlaşmış, yavaş yavaş görüntü vermeye başlamıştı. Sahne nefis, artık pek rastlanmayan bir orman görüntüsüyle açıldı. Görüntüler havadan, belki de uzaydan çekilmişti ama netliğe diyecek yoktu doğrusu. Çoğunluğu medyayla ilgili işler yapan, büyük çoğunluğu çeşitli seviyelerde *fictor* olan bir kurula da daha aşağısı yakışmazdı. Çekicinin gözleri kızıl, yeşil, hafif sarı, kızıl ağaçları dalga dalga gösterdikten sonra birden ağaçlar arasında ortaya çıkan dik, kırmızımsı bir kayalığın tepesinde durdu. Sonra yavaş yavaş aşağıya zoom yaptı. Dikkatli bir göz, namluları otlarla sarılmış ağır silahların ağaçların arasında ustaca gizlenmelerine karşın, kayalığın etrafında sıkı güvenlik önlemleri alınmış olduğunu hemen görürdü. Ayrıca çıplak kayalığın tepesinde biten birkaç ağacın da taşta ulaşılması güç boylara ulaştıkları, kısaca yapay oldukları dikkate alınınca kayalık iyice ilgi çekici bir yer haline geliyordu. İmtiyaz Bey bu tepedeki ağaçların havalandırma boruları olma olasılığın-

dan söz ettiğinde hemen herkes bir sığınak görüntüsüyle karşı karşıya olduklarını anlamıştı.

Jocelyn, en yakınında oturanların rahatlıkla duyabileceği bir şekilde iç çekti. İmtiyaz Bey herkesin dikkatinin yoğunlaştığı bu anda tane tane konuştu:

"Azami dikkatle izlediğinizin farkındayım. Ben de ilk gördüğümde büyülendim kaldım. Evet arkadaşlar, koyunların önderi Alexander'ın sığınak karargâhını bulmuş durumdayız..."

Kurul'un tüm üyelerinden çıkan şaşkınlık sesleri sonraki saniyelerde eksilmedi arttı. Çünkü, İmtiyaz Bey'in "Bu da Alexander!" uyarısı eşliğinde billurda çok yakışıklı bir genç adamın görüntüsü belirmişti. Durgun bir görüntüydü ve küçük bir kareden yüzlerce kez büyütüldüğü için biraz silikti. Hep duydukları, hiç görmedikleri, şöyle kıvrık boynuzlu, sert suratlı, vampir dişli bir şey olarak çok daha başka bir şekilde tahayyül ettikleri, azılı ve yeminli düşmanlarının klasik güzellikte bir insan olması hepsini etkilemişti. Çekicinin yapay gözünün MerkMed'e gönderdiği son görüntüyse, kendine doğru gelen ve gözle izlenmesi mümkün olmayan izli bir füzeye aitti. Büyük patlamanın bir kısmını verildikten sonra yayın kesiliyordu. Bir teknoloji bağımlısı olan Dr. Orçun O'Neill'ın isteği ile bu vurulma kısmını yüz kat yavaşlatılmış olarak yeniden izlediler. Burada füzenin yaklaşması gayet net olarak görülüyordu.

Başkanın uyarısıyla Kurul'un uğultusu kesildi. İmtiyaz Bey kendisine sorular sorulacağını biliyordu. Hazırlıklıydı. İlk soru, doğal olarak buranın neresi olduğuydu. Buna hafifçe gülümseyerek,

"Anadolu'da bir yerde. Şimdilik daha fazla açıklayamıyorum," cevabını verdi.

İkinci soru beş yıllık kurul üyeliğinde sesini kimsenin duymadığı Jocelyn'den geldi:

"Görüntülerin ne zaman alındığını söyleyebilir misiniz bir sakıncası yoksa?"

"Ah, tabii, ağaçların renklerinden de kolaylıkla anlaşılacağı gibi ekim ayında."

"Yani şu içinde bulunduğumuz ay mı?"

"Evet. Değerli üyeler, kendisinin alçakgönüllülük yapacağını bildiğimden söylememe izin verin; Yeni Zelandalı üyemiz Jocelyn Hanım'ın eşsiz yardımları olmasaydı, bu koyun yuvasını kesinlikle bulamazdık. Huzurunuzda kendisine teşekkür ediyorum!"

Jocelyn hiçbir şey anlamamıştı. Yine de bir şey söylemek yerine, başıyla hafifçe karşılık vermeyi tercih etti.

Kaplangı heyecan içinde atıldı:

"Temizlediniz bu çıyan yuvasını tabii, değil mi efendim?"

"Henüz değil!"

"Nasıl değil?"

"Efendim, takdir edersiniz ki her şeyin bir zamanı var. Şimdi nihayet iktisadi konulara geçebiliriz. Sayın Kaplangı, biraz önceki önerilerinizi oya koyuyorum."

"Yoo, yoo durun sayın başkan. Önerilerimi geri çekiyorum."

"?"

"Valla Sayın Angelus'ın vermiş olduğu büyük hizmet, bu Batı yönelimlerimiz hakkındaki olumsuz yargılarımı yeniden gözden geçirmemi gerektirecek kadar önemli olabilir efendim. Ne fark eder? Biraz bekleyelim, bu fesat yuvasını başlarına geçirdikten sonra bize karşı takınacakları tavrı da dikkate alarak önlem alalım derim."

Kaplangı'nın sözleri o günkü toplantının son sözleri oldu. Kurul bir *octagün*'ü daha akşam etmişti. Başkan toplantıyı tatil etmeden önce yürütmeye önerilecek iki ana, bir yavru kararı yüksek sesle okudu. Sözde zaman kaçkınlarıyla veya zamana direnenlerle, artık nasıl denirse densin, mücadele gevşemeden sürdürülecek, iki bin küsur yıl öncesinden uzanarak güncele erişen hikmet dolu sözler her vatandaşa ve sözde vatandaşa ulaştırılacak ve özel olarak bu iş için yapılacak bir gökkulenin dört yanına yazılacak. Katılan herkes evet diyordu. Jocelyn, Mezit ve Trivia gibi suskunlar en büyük eveti demiş sayılıyorlardı.

10001
JOCELYN'İN ARAYIŞI

Jocelyn, Kurul'un bu toplantısından pek düşünceli, çok huzursuz ayrıldı. Dalgın dalgın Yuşa'nın rıhtımına yürüdü. Bütün bu anlamlı teşekkürlerde, imalı sözlerde ve billura yansıyan o kırmızımsı kayalığın görüntülerinde alttan alta rahatsızlık veren, içini oyan bir şeyler vardı. Alexander diye de, geçen sabah evinden çıkan yakışıklı genci göstermişlerdi. Palavra olması çok mümkündü tabii, ama ola ki uyurken Kurul'a kendisi bildirmiş olsun. Küçük boynuzlu casusu daha önce görüp görmediğiniyse hatırlayamıyordu. Yaratığın koyunlar için çalışmakta olan bir mutant, belki bir koyun-kurbağa melezi olduğunu düşündü. Tüm bu kafa karıştıran olaylar yetmiyormuş gibi, bazı Kurul üyelerinin Dünya Onikiler Kurulu'na karşı olan sorumluluklarını hiç umursamayarak davranmaları da cabasıydı. Rıhtıma gelmişti. Güvenlik gerekçesiyle adanın, tek yönlü olarak yalnızca yukarı doğru çalışan tek kapsülünün önünde durdu. *Raykap*'larının tekini bulmuş, diğer eliyle dağınık sırt çantasını karıştırıyordu. Trivia, Mezit ve Korevi'yi, Tanju'nun çağırdığı taksilerin sonuncusuyla rıhtımdan ayrılırken gördü. Başlarıyla birbirlerini selamladılar. "Ah, salak huri!" diye söylenerek kendine kızdı. *Raykabının* sol tekini yanına almamıştı. Var olanı ayağına takarak kapsüle bindi. İki dakika sonra başını öne uzatmış, kollarını iki yana doğru açarak vücudunu dengelemiş, sol ayağını raya paralel duruma getirmiş, sağ ayağı rayın beş santim kadar üstünde, en yakın *raynet* istasyonuna doğru uçarcasına yol alıyordu. İnsulapol'un bakımlı adaları ve o yükseklikten bile bakımlı filan olmadığı anlaşılan platformları kanatlarının altındaydı. Güneş sararmış batmak üzereydi. Kurşun renkli okyanusun suları kararmıştı. Kendi küçük Taupo'ları aklı-

na düştü. Orada olmak için dayanılmaz bir arzu duydu. Nefis bir ray pateni gösterisi izlediklerini sanan *decurion*'ların alkışları arasında Beykoz istasyonuna çıktı. Tek yolcu olarak Beylerbeyi gökkulesine, oradan da tek vasıtayla, *octagün* bitimini dört gözle bekleyen bir tren dolusu insanla birlikte İstiklal gökkulesine gitti.

Bir dakika sonra kelimenin her anlamıyla mahşeri bir kalabalığın içine karışmış, Galatasaray blokları olarak anılan mahallesine doğru ilerliyordu. Havada başarılı geçen bir *octagün* ılıklığı vardı. Sabah dokuzdan önce yağan korkunç yağmur o iğrenç tozu bastırmış, yansıtıcıların güneş ışınlarını yeryüzüne daha kolay ulaştırmasını sağlamıştı. Seviyordu bu karmaşayı. Bu karışıklıkta yalnız olmayı. Çünkü ancak o zaman kendiyle baş başa kalabiliyor, ancak o zaman özgürce düşünebiliyordu. Ah, kalabalık... Taupo kıyıları kadar tenha olabiliyordu bazen kalabalık.

"Şu İstiklal'e çıkan bir ben mi varım bizim kurulda? Neden farklı zamanlara ait olan insanların pekâlâ bir arada olabildiğini görmek istemiyor kimse?" diye sordu.

Aklına takıldı, eğer zamansızlığı yaşıyorlarsa, zaman gerçekten çöktüyse, şu gözünün önünden geçmekte olan ve sonsuz değişiklik gösteren tiplerin bırakıp gelebilecekleri, kendilerine ait bir dönemin de olmaması gerektiğini düşündü. Kimi geçmişten, kimi gelecekten geliyormuş gibi göründüklerine göre en azından şimdiki zamanın bu muazzam çöküşten kurtulmuş olması gerekirdi. Bu ise zamanın mülkiyetinin kimde olduğu tartışmasına götürüyordu insanı. Ya, biz, şimdi şu İstiklal'de bulunanlar, dahası tüm bu evren ahalisi topluca başka birilerinin zamanına girmiş, onu kullanıyorsak? Yani ne diye birileri "bizim" zamanımıza girmiş olsunlar? Ya o buharlaştırıverdiğimiz zavallıların zamanıysa, şu "bizim" diye sahiplendiğimiz zaman? Nereden bizim oluyor? Şimdilik kendimizi sayıca daha üstün olarak algıladığımız için mi? Son kertede güce ve güç kullanma tehdidine dayalı bir sistem kurduğumuz için mi? Dolayısıyla bir güç meselesi. Bizim borumuz ötüyor. Öttürüyoruz. Dolayısıyla, zaman bizim zamanımız. Peki ya bizim yüz katımız kadar bir nüfus, "gelecek" veya "geçmişten" kalkıp bizim zaman algılamamıza girerse? Azınlık

olacağımız için, zaman onların istediği gibi paylaştırılacağı için, şu "şimdi" dediğimiz kategori onların mı olacak o zaman?

Huri de olsa zamansızlığın kavranmasının güç olduğunu biliyordu. Huri okulunda bile, teorik olarak zaman diye bir şey olmadığının öğretilmesine karşın herkese zamanın geçtiği, ilerlediği hissine sahip olmaları için güzel kolye saatler dağıtılmıştı. Doğanın ritimleri de fena değildi bu duyguyu uyandırmak için. Bak güneş doğdu, gökte, şimdi batacak, battı. Belki de bu yüzdendir ki atmosferdeki sürekli toz yüzünden kendi doğal güneşini çoktaaan, (ne demek sahi zamansızlık ortamında çoktan?) yitirmiş olan bu kültür, büyük masraflara katlanarak haftada bir kez bile olsa tozu yapay olarak temizliyor, hiç olmazsa sekiz günde bir olsun yapay veya doğal, canlıların iliğini kemiğini ısıtabiliyordu. Octada bir görse de seviyordu güneşi. Niçin? Çünkü zaman varmış duygusunu uyandırıyordu da ondan. "Ah şekerim, bu ikinci *octagün*'dür görüşemiyoruz valla" türü konuşmaların yapılabilmesi için oluyordu tüm bu fedakârlıklar. Yine de hiçbir şey, kayaların aşınması, toprak olması, toprağın kayalaşması bile zamanın geçtiği yanılsamasını canlı organizmaların ölmesi olgusu kadar iyi yansıtamazdı. Bak doğdu, gelişti, büyüdü, şimdi de ölüyor. Öldü. Miadını doldurdu, kendine tayin edilen zamanı kullandı. Biz zamanın geçtiğini asıl kendimizin ölümlü oluşuyla ölçüyoruz, ölmemizle algılayabiliyoruz. Ölüler olmasa nasıl ayıracağız eski kuşakları yenisinden? Ölüm olmasa işin "eskisi", "yenisi" mi kalır allasen? Geçmiş diye bir şey olabilir mi hiç ölüm olmadan? Ama ne oluyordu "şimdi"? Ölüler geri geliyordu! Kimin, ne zaman –insan zamanı, saatle ölçülen!– nasıl geleceği de bilinmiyordu. Altüst etmişlerdi gelerek "şu anda" yaşayan insanların dünyasını ve zaman algılamalarını. İlk öldükleri yaş ve kılıkta geliyorlardı. Sonradan yine öldürülür veya buharlaştırılırlarsa bir süre ortadan kayboluyor sonra yine geri geliyorlardı. Daha sonra aldıkları yaraların önemi yoktu. Görüldükleri yerde geri gönderilmeleri veya buharlaştırılmaları, sırf kabul edilmiş zaman nosyonlarının hâlâ geçerli olduğunu, zamanın yürüdüğünü, geçtiğini kanıtlamak amacından ileri geliyordu. Etraftaki çeşitliliğe

bakılınca da kimlerin kandırılabildiği tam bir muammaydı.

Bu topraklardaki ve sulardaki resmi söylem ne olursa olsun, Okyanusya'da yapılan deneyler bunu tamamen kanıtlamıştı. Toza dönüştürülüp okyanusa karıştırılan yüzlerce zaman kaçkını örneğinden iki adedi onyıllarca yıl sonra yine sapasağlam çıkagelmişlerdi. Nereden geliyorlardı? Nasıl beceriyorlardı? Oksijene de mi ihtiyaçları yoktu? Zaten ölü oldukları için solunum yapmaları gerekmiyor muydu acaba? Ama, yoo, bazılarını nefes alıp verirken, hem de hızlı hızlı solurken gayet yakından gözlemleme fırsatı bulmuştu. Geçenlerde kendisine –sonradan altın dediklerini öğrendiği– sarı metalle ödeme yapan güçlü kuvvetli savaşçıyı hatırladı. Hoş, adamın aslında uzaktan yakından ölüye benzer bir tarafı da yoktu ki. Kafası feci karışıyordu. O da Köroğlu Dağları'ndayken ne zencefil kapsülü yutmuştu ne de "u" takmıştı. Bir olasılık daha beliriyordu dolayısıyla: Sakın bu solumak için zencefil kullanılması gerektiği de bir büyük yalan olmasın? Bu yalanı ortaya atmak ve sürdürmekte kimin çıkarı olabilirdi ki? Basit bir huri olarak bunların hepsini bilmesine olanak yoktu. Yavaş yavaş öğrenecekti.

Türkiye Kurulu'na atandığı ilk zamanları hatırladı. Okyanusya'da sakin bir huri yaşamı sürdürürken aniden tayini çıkınca apar topar gelerek görevine başlamıştı. Onu şaşırtan şeylerden biri, belki de birincisi, sokaklarda her çağdan insanların ve kendisinin ancak sanal ortamlardan bildiği canlıların pek yadırganmadan, rahat tavırlarla ortalıkta dolaşmasıydı. Bunu kendi sıkıcı ülkesinde olamayacak, izin verilmeyecek bir özgürlük olarak algıladığı için hoşgörüsü nedeniyle hayran olmuştu görev yerine. Bir bakıma bir hoşgörü de yok değildi aslında. Medyadan hiç öğrenemeyeceği bir Türkiye'yi yaşayarak, gezerek, yerli seçkinlerin bin yıl yaşasalar girmeyecekleri deliklere girip çıkarak öğrenmişti. Tuhaf insanlardı yerliler.

"Halk takımı" dedikleri grup gerçekten bir âlemdi. Dünya standartları ve kurallarına uyan yönetim ne derse aksine inanıyorlar, herkesin kafasına göre bir yol tutturup gitmesine inanılmaz hoşgörülü olabiliyorlardı. Yönetim, uzaylıların görüldüğü yerde *decurion*'lara haber verilmesini mi istemiş, bunlar umursamadık-

ları gibi aralarına uzaylıların karışmasına da ses çıkarmıyorlardı. Bu ülkede birkaç yılda tanınmaz duruma gelen uzaylıların kendi yönetimleri galiba daha dertliydi bu kaynaşmadan. Boşuna değildi buranın dünyada en az UFO görülen ülke olması! Herhalde Uzay Onikiler Kurulu ya da neyse işte, Türkiye'ye gidilmesini yasaklamıştı. Geçmiş veya gelecekten gelenlere karşı da aynı tavır içindeydiler. "*Homo erectus* cinsi" karısından çocuğu olmadığı için üstüne kuma getiren adam, malzemeden çaldığı için yaptığı binalar çöken "eski Mısırlı müteahhit" ve yoksullar için kapsül dağıtan imarette zimmetine kapsül geçiren "Algol'lü sahtekâr uzaylı" haberlerini gülümseyerek hatırladı. Bu sonuncusunun yaptıklarını ülkenin en büyük *dispat*'ı "Pası Aldı golü attı!" başlığıyla vermişti. Zaman kaçkınları ve hatta başka dünyalılar hakkındaki görüşlerini sorduğunda, gülümseyerek "bizim bir sıkıntımız yok, geçinip gidiyoruz" veya "Allahın yarattıkları, bizim gibiler işte" yanıtlarını almıştı sayılamayacak kadar çok insandan. İşin güzel yönlerinden biri de bu tabaka insanların arasına karışan yabancıların bunların kültürünü çabucak benimsemeleri, benimsemek ne kelime, aynen onların davrandığı gibi davranmaya başlamalarıydı. Samanyolundan bir yerlerden gelerek Stanbul'un sinyalci pazarını ele geçiren saman uğruları, sarı saçlarından olsa gerek siborg sandıkları Jocelyn'i kim bilir kaç kez durdurmuş ve hemen hemen aynı banal sözlerle kapsül dilenmişlerdi:

"Disklerinin yüzü suyu hürmetine bir sadaka! Allaaah siborg kullarını elsiz ayaksız, dişsiz disksiz bırakmasın!"

Yönetici seçkinlerse gerçekten başka bir âlemdeydiler. Hallerine tavırlarına bakan, asıl bunların uzaydan bir yerlerden gelerek koca ülkeyi kolonize ettiklerini düşünebilirdi. Oysa asaletin, soyluluğun kaydının kuydunun tutulmadığı, jeneoloji'nin pekâlâ jinekolojiyle karıştırılabildiği bu rütbe toplumunda, bu devasa ülkede hemen herkesin, hemen herkesle pek düzensiz ilişkileri vardı. Sonuçta Jocelyn de bir göçmen toplumundan gelmişti. Bu tip ilişkiler olmasın demiyordu veya soyluluk peşinde değildi. Takıldığı nokta, bu kesimin kendi nesnel koşullarını bile dikkate almaksızın yalnızca kamu önünde değil birbirlerine kar-

şı bile takındıkları o yapay katı tavır, o esnemek bilmeyen diskurdu. Mesela, o "Türk de Türk, milli çıkar da milli çıkar," diyen Kaplangı'nın annesinin, Türk olmak şöyle dursun, insan bile değil, düpedüz bir siborg olduğunu öğrenince nasıl da şaşırmıştı! Aynı şekilde sık sık "daha ne olmak ihtimali kaldı" teranesiyle elindeki tesbihi kurul masasına fırlatıp duran, "asiler, zamana direnenler ve hologramla kendilerini gizleyen hainler" için en sert önlemlerin alınmasını isteyen Neçikviran'ın annesinin Marilyn hologramı bile takmayı kabul etmediği için evinden dışarı çıkamayan bir muhafazakâr olması şaşırtıcı değil miydi? Mezit'in ise aslen *fictor* filan değil, sonradan dahil olduğu zaman kesitinin koşullarına olağanüstü uyum sağlamış olan akıllı bir zaman gezgini olduğu söylentisi dolaşıyordu platformlarda. İzini örtecek ve buharlaştırılmasını önleyecek kadar akıllı olduğu için kendisinin bir klon olduğu dedikodusunu yayan da yine Mezit'miş! Tabii, kesin olarak bilmek zordu. Seçkinler içinde hemen herkesin çifte yaşam sürdüğünü öğrenmesi biraz vakit almıştı, ama öğrenmişti işte: "Halk tabakasından" bir tanışlarına veya akrabalarına "sohbet" veya "muhabbet" dedikleri yanıp yakılma seanslarında uzun uzun sistemin ne kadar demode, nasıl inkârcı, nasıl kör, nasıl bozuk, nasıl kokuşmuş olduğunu somut örnekler vererek anlatabiliyor, fakat "resmi" kapasitelerinde, makamlarının içinden konuştuklarında sistemin nasıl güçlü, nasıl çevik, nasıl bilimsel ve politik refleks sahibi olup, sayısız düşmana rağmen nasıl dayanıklı, en ufak bir çivi çakmayı bile gerektirmeyecek kadar sağlam olduğunu söylüyorlardı.

Önemli olan burada neyin geçer akçe olduğunu kestirebilmekti. Kendine özgü bir merhamet anlayışı vardı bu toplumun. Zaman kaçkınları veya gezginlerinin aksine sürekli bir yerli nüfusa sahip olmayan ve genelde göçebelik yapan uzaylılar bile bu duygulardan yararlanmanın yolunu bulmakta gecikmemişlerdi. Buralarda bir yerde her zaman müziklerini icra eden uzaylı körler aklına gelince gülümsedi. Ah işte, sağ yanındaki ufak açıklıkta bugün de dükkânı açmıştı grup. Sözleri Henry Vaughan'ın olan o yumuşak, o insanın içini ezen melodi havaya yayılıyordu:

"I saw Eternity the other night,
Like a great Ring of pure and endless light,
All calm, as it was bright;
And round beneath it, Time in hours, days, years
Like a vast shadow moved; in which the world
And all her train were hurled."

Kalabalığın içinde kendini yapayalnız hisseden hurinin açık kahverengi gözleri doldu. Koşar adım uzaklaşmaya çalıştı. Çok geçti. Körler yapacaklarını yapmış, peşinden yine Vaughan'ın dizelerini söylemeye başlamışlardı. Alacakları bahşişi birazcık düşündüklerinden olsa gerek, bu kez yanık bir uzun hava formatında Türkçe söylüyorlardı:

"Uçtu gittiiiii heer-keeeeeees ışıkların dünyasınaaa
amaaaan ammaaan
sürünüp, sürünüüüüp oturan bir tek ben kaldım
buralardaaaaaa amaaaan!"

Eh, başarılı olmamışlardı denemez. İnsanlar ceplerini karıştırıyor, buldukları zencefil kapsüllerini uzaylıların acayip şekilli –galiba en çok bir ahtapota benziyordu– müzik aleti kaplarına bırakıyorlardı. Hiç düşünmeden türküyü aklında çevirdi, ve çevirir çevirmez beynindeki orijinal melodiyi duydu. Üzerine sağanak gibi bir hüzün indi:

"They are all gone into the world of light!
And I alone sit ling'ring here."

İsmini hatırlamadığı, belki de hiç öğrenmediği marilyn modeli annesinin hemen her akşam Taupo'ya bakarak mırıldandığı bir şarkıydı. Kalanının nasıl bir facia halini aldığını duymamak için koşmaya başladı.

Saldırı da tam o anda geldi. Çok boş bulunmuştu, çok kırılgandı. Yoksa eğitimli bir huri için karşıdan koşarak gelen, çarparak bir omzundan astığı sırt çantasını kapıp kaçan sefil yaratıkla baş etmek işten bile değildi. Gidemediği ışık dünyasından İstiklal âlemine geri dönmesi zaman almış, ince bacaklı esmer oğla-

nın peşinden bakarak çok vakit yitirmişti. Uyanıp arkasından koşmaya davrandığında da kapkaççının arkadaşları ellerini açarak önünde perdeleme yapmış, saldırganın kaçmasını sağlamışlardı. Bunlardan biri çok ileri giderek göğüslerini avuçlamaya hamle ettiğinde, Jocelyn akkor alarm düzeyine çoktan çıkmıştı. İtişip kakışma sırasında ornitorenk yumurtalarından birinin düşüp bir felaket yaratmasını istemediği için oğlanı iki bileğinden birden yakaladı. Kıvranmalarına aldırış etmeksizin hızla kendi çevresinde dönmeye başladı. Ayaklan yerden kesilen delikanlı "ablaya" yalvararak bırakılmasını istiyordu. Kırmadı çocuğu. Uzaylı körlerden biri hava yoluyla kendilerine saldıran bir cismin yaklaştığını hissedince flütüne davrandı. Uçuş yarıda kesiliverdi. Jocelyn öne doğru küçük bir adım attı. Sonra vazgeçti. Bu flütle adam avlama olayını daha önce de gördüğünü düşündü. Yine burada mı? Bir filmde filan mıydı? Çıkaramadı. *Déjà vu* denen yanılsama bazen insanın zihnini ne kadar bulandırır!

Mekanik sesli bir *karlot*'un, yani *kaşalotların* karada görev yapan biraz daha küçük cüsseli cinsinin sesiyle irkildi:

"Umarım içinde çok değerli bir şeyiniz yoktu!"

"Hımm, yoo, yoktu. Bir eskice *raykap* tekiyle henüz seyretmediğim bir rüya raporu vardı. Önemli bir şey değil!"

"Haa haaa!... Ne işine yarayacak? Hangi enayi tek *raykap*'la bağlantıya çıkmayı akıl eder ki?"

Jocelyn bir şey söylemeden ters ters baktı adama. Görevli ciddileşti:

"Efendim adresinizi verin, nasıl olsa bir köşeye atacaktır. Bulunca getirelim!"

Pek bir şey ummayarak adama adını ve adresini verdi. "Sayın *praetor*, efendim, lütfen..." gibi sayıklamaları dinlemeksizin yürümeye devam etti.

Evinin bulunduğu köşeye gelince uykucuya gitti. Merakla sordu:

"Biliyor musunuz uykucu bey, sabah sizden aldığım rüya raporunu kapkaça verdim. İzlemeye fırsatım filan olmadı. Acaba bir kopyasını tutuyor musunuz?"

"Hımm, benden duymamış olun ama zaten Kurul'da olduğunuz için söylüyorum. Elektronik bir kopyasını daha tutuyoruz. Yalnız bu kopya Kartel'e gidiyor. Gönderir göndermez burada silmek durumundayız."

"Gönderdiniz mi?"

"Evet!"

"Peki rüyamı hatırlıyor musunuz? Kabataslak da olsa?"

"Biraz. Sabah sormuş olsaydınız hemen hepsini anlatabilirdim, ama araya zaman girince o kadar kolay değil."

"Önemli desem?"

"Bunu yapmamam gerek. Kartel'in kulağına giderse fena olur... Peki peki, size on iki *zenc*'e olur!"

"Hımm, peki!"

"Bakın şöyle bir şeyle başlıyor, siz küçük, kara saçlı bir kızsınız..."

"Geçelim o kısmını, çok iyi biliyorum orayı, bir göl kıyısında oynuyorum..."

"E, peki sonraki rüyanızda tek *raykabınızla* bağlantılarda adeta uçuyorsunuz, eteklerinizin uçuştuğunu gören *decurion*'lar sizi alkışlıyor..."

"İyi ama bu dediğiniz gerçekten oldu. Henüz bir saat ya oldu ya olmadı."

"Yapabileceğim bir şey yok. Durum böyle."

"Lütfen devam edin!"

"Sonra yaşlı ve boynuzlu bir adamla bir ormanda dolaşıyor, uzun uzun konuşuyorsunuz!"

"Ne konuşuyoruz?"

"Hiçbir şey hatırlamıyorum, çok saçma sapan geldi, kusura bakmayın, önemsemedim, uyanır uyanmaz unutmuş olacağım!"

"Önemsediğiniz başka şeyler var mı ki?"

"Eh, huri olduğunuz için haliyle oluyor, ama sizi temin ederim, diğer uykuculara bile bir şey söylemiyorum!"

"Yani?"

"Siz saatlerce konuştuktan sonra yaşlı adamla yatıyorsunuz. Çok ilginç, hareketli sahneler. Çok şaşırıyorsunuz. 'Ah, bu adam

adeta bir maraton koşucusuymuş' diye konuşuyorsunuz kendi kendinize."

"!"

"Evet, bakın bunu çok iyi hatırlıyorum."

"Lütfen devam edin."

"Sonra yaşlı adam hologram kalkanını indiriyor, meğer çok genç, çok yakışıklı bir adam değil miymiş? Rüya işte. Bence günlük hayatta böyle bir deneyim yaşadınız, yaşlı bir sevgiliniz oldu, bilinçaltınızda onu gençleştiriyorsunuz..."

"Bana bakın, gönüllü psikologluk yapmayı kesin, yoksa bilinçüstümde de sizi epey yaşlandırmak durumunda kalacağım!"

"Ah, çok özür dilerim, kızacağınızı düşünmedim."

"Devam edin."

"Sonra başka bir rüya görüyorsunuz. Kırmızı renkli bir kayalığın önündesiniz..."

"Oh!"

"Evet ama, kayalık saldırıya uğruyor. İhtiyarın elinde küçük bir top var, yere bırakmakla tehdit ediyor. Bırakıyor da. Sonra o genç adam yetişiyor. Yani şimdi de ikisi ayrı adamlarmış gibi. Bakın yorumsuz geçiyorum bu kısmı! Küçük top daha yere düşmeden elindeki kısa sopayla topu ışınlayıveriyor genç adam! Meğerse İnsulapol'a ışınlamış, ne ada kalıyor ne platform! Terler içinde uyanıyorum! Kuzum çok mu filim milim seyrediyorsunuz bu sıralar?"

Uykucunun anlattıklarını gözlerinin önünde canlandırabilmek düşüncesiyle dakikalardır gözkapaklarını kapalı tutan huri gözlerini açtı:

"Hımm, bu kadar mı?"

"Şey, bir de şey var..."

"Ne?"

"Ah, teknolojiyi nasıl seviyorum bilemezsiniz! Bugünlerde uzaya dağılan sesleri geri toplayabilen büyük huniler kullanarak, yapılmış konuşmaları yeniden oluşturabiliyorlar. Ne şeker değil mi? Cin bu Kartel'in *voxgineer*'ları cin valla! Buyrun efendim *dispat*'ınızı."

Adamın kesin bir derdi vardı ki abuklamaya başlamıştı. Jocelyn *zenc*'leri adamın avcuna saydı, bir huri içgüdüsüyle uyku-

cunun uzattığı *dispat*'ı aldı. Teşekkür ederek evine yollandı. Birkaç dakika sonra adama minnet hisleriyle doluydu. *Dispat*'ın boş bir kenarına "Kırmızı kayalıkların olduğu yer Köroğlu Dağları'nda." Yazmıştı. "Zekice" diye düşündü. Sesler geri toplanıyor ama *dispat* dağılıp gidiyordu. Ne demişti eskiler, *scripta volant verba manent!* İşlemi hızlandırmak için *dispat*'ın küçük bir parçasını kopardı.

Bu edindiği bilgi parçasının önemi gerçekten büyüktü. Koyunların sığınağının nerede olduğunu kabataslak da olsa biliyordu şimdi. Tıkır tıkır çalışan huri zekâsıyla sığınağın, geçenlerde saldırıya uğrayan Karaköy *railnet* istasyonu yakınlarında olabileceğini kestirdi. Okyanusya'daki adresinden nete girdi. "Karakoy+forest+red rocks" sözcüklerini yazdı. Onbinlerce sonuçtan birincisi, Türkiye insansı koyunlarının sığınağı hakkında bir siteydi. Antigone diye bir karakter tarafından yapılmıştı. Başını iki yana sallayarak gülümsedi. Emin olmak için başka bir siteden bölgenin yer ve hava görüntülerini istedi. Emin oldu. Hatta fazlasıyla oldu. Çünkü sığınağın yakın görüntülerini veren videolardan sonuncusunda yerden atılan bir füzenin çekiciyi nasıl düşürdüğü görüntüleniyordu. İmtiyaz Bey veya onun adına birileri de nette azıcık dolaşmıştı galiba.

10010
TRİVİA'YA İNCE AYAR

Nympha Trivia Ex-Omasum saatlerdir önünde demir attığı bilgi ve his limanından kalktığında solgun hafta güneşi doğmak üzereydi. Kimse bilmez, bilmez ki o zahmetsizce "jüüp" diye okunan, bir saat içine havaya uçan yazı mühendisliği harikaları işte böyle dev emeklerle yazılıyor. Son günlerde Equalstone'a takmıştı. Nasıl da bağlanmıştı basireti son kurulda? Herifin etti-

ği o iri lafların altında nasıl kalmıştı? Niye ses çıkarmamıştı? Yorgunluğuna karşın aklına adamın söyledikleri bir kez daha gelince tüm duyguları şahlandı:

"Babababa, sen bu lafı bana çakacak adam mısın kardeşim, ha? 'Sorumluluk ve entegrasyon' ha! Adası su altında kalmış şişko tavşan. Şan."

Bu söylediklerinin harfi harfine o günkü yazısında da yer aldığını haliyle bilmiyordu tabii. Takmıştı adamın laflarına. Dolayısıyla o gün bugündür gözlerinin önünde yapılmakta olan şu yeni gökkuleye düşman kesilmişti. Hemen her gün, sorumluluk duygusu olan herkesi, bu binayı suyla bir etmeye yemin etmiş olan YIKYAP'ı (YıkıkYapılar Partisi) desteklemeye çağırmıştı. O herkes mi ki ses çıkarmasın? Bu kanunsuzluk abidesinin sökülmesi, yıkılması, bu rant kapısının kapanması için öyle haklı ama öyle sert yazılar yazdı ki, en yakın arkadaşları bile bu hiddet ve şiddeti anlamaktan aciz kaldılar. Adnan'la yaptıkları tartışma aklına geldi:

"Yav kızım, fazla kasmıyor musun? Nihayetinde kulelerden bir kule. Her tarafta binlercesi var. Bazı platformlar sırf kuleden oluşuyor!"

"Bu farklı ama, burada inşaat yapılmasın diye Padişah'ın şerhi var!"

"O kim be? Şerh ne demek?"

"Hımm... Valla ben de iyi bilmiyorum. Eskinin büyük bir çevrecisi galiba. Mezit'ten duydum adını. Bi araştırayım."

"Trivia'cım, yani seni rahatsız eden usulsüz kanunsuz yapılması mı?"

"Evet Adnan, aynen öyle!"

"Şey, iyi ama, sen ne zamandır usule övgü düzer, kanuna güzellemeler yapar oldun? Arkadaşlar arasında, nihilist camiada biraz tuhaf karşılanıyor bu."

"Hepiniz anca gidersinizz Adnan!"

Adnan belki anca giderdi, ama genel yayın mühendisi Adnan değildi ve hiçbir yere gitmiyordu. Daha yastığına başını koymadan adamın yumuşak, mırıl mırıl sesi *minimedia*'dan taştı:

"Trivia Hanım'cım bugün biraz görüşsek. Özledik yani sizi. İki saat sonra bekliyorum."

Uyku haram olmuştu. Kalktı. Boynunu büktü. Ağlamaklı söylendi:

"Evet ben herkesim. Herkes gibiyim. Benim de sesim çıkmıyor. Çeşitli korkularım var. İşte şimdi de buna sesimi çıkaramadım. Pis bir uzlaşmacıyım, adi bir konformistim. İğrencim. İğrencim ben!"

Tiksinerek ellerine baktı. Sağlam bir katharsise ihtiyacı vardı. Duşa girdi. Buz gibi suyun yağmurluğunun kıvrımlarından ayaklarına akışını izledi dalgın dalgın. Güzel bir duş aldı. Çıktı. Ayaklarına takılan *gargoyle*'cuğunu yerden kaldırdı. Zavallıcığın burnunda kocaman bir kırık vardı. Moryeşil sırlarının altında beyaz, müstehcen denecek kadar beyaz alçısı görünüyordu. O kırık patlıcan burna minik bir öpücük kondurdu. Şaşkınlıktan küçük dilini yutan *gargoyle*'un büyük dili de gıkını çıkaramadı. Zavallıcık konuşma yeteneğini mi yitirmişti acaba?

"Ne olmuş benim minik geveze kuşuma?"

Duygulanmıştı *gargoyle*. Gözyaşları sel gibi yanaklarından iniyordu. Yokluğunda canı sıkılmasın diye minimedyayı gören bir köşeye bıraktı sevgili *gargoyle*'unu bir kez daha öperek. Başına sevecen bir pat pat yaptı. Gülümseyerek mutfağa, o dehşetli kaza üretim merkezine gitti. Minik duygusal yaratığın hıçkırıklarına karışan fısıltılarını dinleyecek vakti yoktu şimdi. Olsa dinler, şunları duyardı:

"Aghh, tanrım beni yeniden çamur et! Dayanamıyorum! Dayanamıyorum! Harap oldu sinirlerim! Oghh!"

Genel yayın mühendisi kibar, son derece kibar, durumu açıkladı Trivia'ya.

"Trivia Hanım'cım qonfidenşiyal şeydiyorum, Kartel ile Kurul'un arası biraz şekerrenk! Normalde söylemeye bile gerek yok ki Kartel, Kurul'dan istediklerini alır, tabii sizin gibi makul üyelerin katkılarıyla. Ama şimdi pek hesapta olmayan bir hadise var. İdeolojik bir duvara çarpılmış gibi. Zavallı Kartel diğerlerinden pek de farklı olmayan bir gökkule yapmak istedi İnsulapol'de

ama Kurul üzerine yazılacak birtakım sözlerde pek ısrarlı. Eğer gerçekleşirse İnsulapol şubesi, herkesin suç saydığı bir fiili, bütün medeni dünyanın hâlâ nefretle andığı Mussoloni ve Hititler gibi iki korkunç şahsı övmüş durumda olacak. Kartel'den atılmamız asla söz konusu olamasa bile Planet Onikiler Kurulu'ndan dışlanmamız olasılığı var. Nereden çıktı? Ne münasebetsiz bir alıntı. Atatürk'ün bu işe bulaştırılması da cabası!"

"Hiçbir şey anlamıyorum. Kulenin üzerine neler yazılacağı konuşulduğunda, daha doğrusu üzerine birtakım sözler yazmak için bir kule yapımına karar verildiğinde, ben de oradaydım. Ama kitaplardan bir şey öğrenmemek ilkemden dolayı, meseleyi pek takip edemedim. Yine de vicdanımın, Vicdanım bizim Tanju Efendi'nin karısı oluyor keh, keh, sesini dinliyor, bu kuleye muhalefet ediyorum. Yani bakın şöyle düşünün, kule yapılmazsa üzerine de söz möz yazılmaz. Değil mi? Ehi, ehi, hi?"

"Ah, efendim, ah keşke İnsulapol şubesi hiç kalkışmasaydı şu mendeburun yapımına. Ama oldu bir kez. Yapılan masrafı duymak bile istemezsiniz!"

"Yani benim formülüm sıkıntıyı çözmüyor, öyle mi?"

"Ah, ah... çok geç!"

Kırmızı Başlıklı Kız somurttu. Adam iyice kıvranmaya başlamıştı:

"Ne olur, beni yanlış anlamayın. Sizi sınırlamak, ne yazacağınıza karışmak haddim değil tabii. Fakat şu ecinniler alası, denizin dibine dalası gökkuleyle ilgili yazılarınız... Ne desem, şey, biraz şu malum uzmanlaşma ilkesine aykırı gibi görünmeye ve yorumlanmaya başladı bazıları tarafından. Öte yandan sizin o eski üslubunuzu özleyen okurlardan dünya kadar istek alıyoruz. Yayın mühendisiniz değil, bir ağabey olarak söylüyorum; bari yine o tatlı, o muzip, kendinizi merkeze koyan o hoş yazılarınızı yazsanız veya popüler kültür eleştirilerine dönseniz? Nasıl özledik anlatamam..."

Trivia sevindi. Ah, demek ki eski yazıları öyle üzerlerine yazıldıkları *dispat*'lar gibi kül olup havaya dağılmamış.

"Amaaan canım, şu kıvrandığınıza değmez, ben yalnızca bir

ilkeyi vurgulamak için yazdım o yazıları. Yeterince vurguladım da. Kendi şeker yazılarıma döneceğim tabii!"

Biçare genel yayın mühendisi, bu çetrefilli bahçedeki dikenlerden en azından birinin bu kadar kolay ayıklanmasına çocuklar gibi sevindiğini gizlemedi:

"Oh!"

Trivia sonraki günler ve hatta haftalar boyunca hemen hepsi şu aşağıdaki kıvamda çok neşeli, çok eğlenceli yazılar yazdı:

"Celâl aradı. Hazırda ateş varmış, gidip alabilir miymişim! Hemen damladım çadırlarının üstüne, şıp, şıp. Oğlanlarla yasak bölgeye gitmek istedik. Peter tırstı. Tırsak! Tırsak, tırsak, Peter tırsak... Ehi... Ehi... Saygılar bizden Peter, 'yazamazsın' diye bir daha iddialaşma benimlen! Biz de platformlarda pizza yedik. Çok eğlendik. Akşamı ben biraz içtim, sapıttım. Geceyarısı eve geldik aaa lavabom kırılmış. Meğerse pitonum su içmek istememiş mi? İstemiş gerzek. Zek! Tam o sırada uzaktan uzağa çok beğendiğim yazar Selena Hanım beni aradı. Beni! Ellerim su içinde, içim nasıl pırpır, anlatamam! Yazdığım yazıları beğeniyor mu acaba?"

Birkaç sabah üst üste turuncu kuyruğunun tehlikeli şekilde kısaldığını gördü. İnsanların anlayışsızlığına bozuldu. Mizah duygularının gelişmemişliğine üzüldü. Mühendis Bey'den daha ince, daha usturuplu ayarlar ve bir adet de dev ekran *mediacenter* geldi. İçi acıya acıya, "iğrencim ben" diye diye kendisinden yapılması isteneni yapmaya başladı. Gerçek zamanlı teşhir şovlarının dünyasına daldı.

İyi de yaptı. O kadar sivri dilli bir yazı dizisi üretti, cılız bütçelerini kalkındırmak, güçsüz bitlerini kanlandırmak için yapamayacağı rezalet olmayan şehirli alt orta sınıf Yeni Türkler'e o kadar kıvrak bir şekilde giydirmeye başladı ki hani o kadar olur. Sonra olan oldu. Asırlar önce yapılmış, "Dâhinin, ister sokaktan gelme ister akademik tencerelerde pişme olsun kendi dehasına bu kadar iman ettiği nokta, çok tehlikelidir. Kendi alay ettiğine dönüşme ihtimali ense kökünde bekler," kehaneti aynen gerçekleşti. Seyrettiklerine, alay ettiklerine dönüştü. Onların hayatını yaşamaya, onların kavgalarında taraf olmaya başladı. Bu seyret-

tiklerinin en etli butlusu olan Tamara'yı, istemeye istemeye kendiyle özdeşleştirdi: Bir adet daha yaşlı kendisi, gudubet bir kırmızı başlıklı teyze. Arkadaşları önce "ya kızım taktın garibanlara, başka konu mu yok konuşacak?" türü itirazlar yaptılar, sonra çeşitli bahaneler uydurarak birer ikişer sohbetinden kaçar oldular. Bu dönemdeki tipik bir *dispat*'laması da şöyle bir şeydi:

"Kadın susmuyor. Susmuyor cırtlak sesli şey. Kalın boyunlu cırtlak cüce. Cee! Yüzüyor patlamış vidanjör usaresinde yıvışık derili, semender kılıklı cadı. Dı? Evet, yüzde yüz dı. Ben eminim. Sizde emin olun: Dı. Vallahi! Sağa yalpa, hadi kıvır bir kuyruk, sola yalpa. Sümüklü semender. Göster, göster, daha ister. Soyluymuş da, duyguluymuş da aristokrat bir sosyete havası varmış da, daha ne feci vodvillemeler. Görmüşşşler, geçirmişşşler. Öyle bir asil sülale. Kılibik sinir oğlu da aynen o tabii. Kocası olacak mukozasız salyangoza bulaştırmadan nasıl yüzdeyüz kendinden klonlatmış, 100de100. Yav, şüphemiz mi var? Ya o *Cemşit pilavı* gibi önümüze sürdüğün bayat zenginlik imaları. Zorla, allakasız şeyleri konuşurken omuz atıp yarattığın fırsatlamalardan taşan, insanın gözünün içine soktuğun kusmuklar, böbürükler! Müstakil evinin üst katından okyanusu seyrediyormuş da, hani bak yeri geldi söyledi! Aghh, sevgili okur lütfen bu evdeki tek aklı başında canlı olan Sonya Hanım'a verin oylarınızı. Hadi oylar Sonya Hanım'a hop, hoop!"

Allahtan bu esrik dönem çok sürmedi. Bu dönemin antidotu da yine medya içinden çıkageldi. Güncelin aynasını karıştırma merakı sayesinde küçük küçük parçacıklarını toplaya toplaya yapbozun büyük resmini gördü. Gördüğü şey bir dehşetti. Bu tip şovlarda boy gösteren kişiler aslında kendi medya grubuyla sözleşmeler imzalamış *fictor*'lardı. Bunlardan birisinin ayrıldığı tesbih böceği kılıklı kocasıyla yeni bir şovda bir araya gelmek istemediğini, fakat sözleşmeden dolayı mecburen geleceğini müjdeliyordu okurlara güncelin aynası. Yani o zavallıların da küçük, minik havuç kuyrukları vardı. Çalışıyorlardı. Kariyerlerinin başlangıçlarındaydılar. Sözleşmeliydiler. Kahretsin, öyle cılız, öyle küçük ki kuyrukları, görünmüyor! *Fictor* olduklarını, yayın mü-

hendislerinin kendilerine söylediklerini harfiyen yaptıklarını, dahası aynı mesleği paylaştıklarını öğrenince pek bozuldu. İnci kefali gibi olaya atlamış, her şeyi gerçek sanmış, bunlarla yatmış, bunlarla kalkmış, kalkmış bazıları için oy bile istemişti. Yayın mühendisi olacak sülük bıyıklı tosbağanın kendisine düzdüğü övgülerden, dilinden düşürmediği memnuniyetinden ve her sabah metrelere ulaşan boyuyla arzıendam eden kuyruğundan anlamalıydı aslında.

Bir davette bu programları pişirip kotaran vatandaşla yaptığı ayaküstü bir konuşmaysa, içini onulmaz kinlerle doldurdu. Aynı iyi okulun mezunu olmak hasebiyle vardı bir hukukları. Adam önce buna ağız dolusu teşekkür etmiş, aynı medya grubunda bile olsalar gösterdiği dayanışmanın, yaptığı reklamın, daha önce hiç bu taraklarda bezi olmayan yeni bir kesime yaptığı tanıtıma paha biçilemeyeceğini söylemişti. Sonra müthiş bir güven duygusu içinde, karşısındakine en temel sırrı vermişti. Bu şovların vazgeçilmez baş oyuncusu olan Tamara'yı bulmak için nasıl akla karayı seçtiklerini anlatmıştı adam. Gerçek Tamara, aynı bu isimle, Trivia'nın da hatırlayacağı gibi, kısa bir süre önce iktidardan düşmüş bir kadındı. Deniz şakayıklarıyla, purosuyla, zencefilli viskisiyle, has bahçe akşamlarıyla dillere destandı. Fakat itibarının en yüksek noktasında, elinde olmayan, beklenmedik bir şekilde, buralarda âdet olmayarak zamansız ayrılmıştı ikbal tepelerinden. Ayrılmıştı ve kendi elleriyle başa getirdiklerinin rezil olmasını, yerlerde sürünmesini bekleyen ve ancak o zaman yöneticileriyle alay ederek kendini tedavi eden toplumumuzun eli böğründe kalmıştı. Gerçek Tamara'ya karşı korkunç bir öfke birikmiş, patlamaya hazır grizu gibi toplumun bağırsaklarına çöreklenmişti. Dolayısıyla ona fiziki olarak biraz benzeyen, birtakım davranışları onu andıran, hemencecik "hah, bu odur" dedirtmeyecek, ama insanların bilinçaltında onunla özdeşleştirebilecekleri bir *fictor* Tamara bulmaları gerekmişti. Her şeyiyle "eleştirin beni, atış serbest, hadi boşaltın içinizi," diye bas bas bağıracak, eleştirmesi kolay ama inandırıcı bir karikatür portresi çizebilmesi için ne kadar çalışmışlardı kadıncağızla!

"Trivia'cım yaradılış olarak munis bir kadın, cırtlak cıtlak bağırtabilmek için ne uğraştık, ne uğraştık bilemezsin!" demişti görsel yayın mühendisi.

Trivia Ex-Omasum bunları duyunca kendini feci kandırılmış, iyice keleğe getirilmiş hissetti. Demek ki medya tarafından pompalanan başka supaplar da varmış. Onlar da eli artırıyorlarmış. Oltaya gelmişti. Karşısındakinin gırtlağını ince dişleriyle kesivermek istedi, ama şiddetini kontrol edebildiği için yapmadı. Demek "alın, şundan nefret edin, birazcık nefsinizi köreltin," dercesine ortaya sürülen *fictor*'ları, saman adamları eleştirmiş, ot minderleri deşmişti tüm içtenliği ve samimiyetiyle saf saf, ha? "Beyaz Çöpler" başlığıyla birkaç gün önce "hanım ve bey" sınıfından insanlar yararlansın diye yaptığı ciddi çözümlemeleri hatırladı ince bir öfkeyle. Yerin dibine sokmuş sokmuş çıkarmıştı bu düşmüş zavallıları. Ne yoksullukları kalmıştı ne psikopatlıkları. Satır satır hatırladı yazdıklarını. İcat edilmiş bir vesileyle kamuya gösterilen Tamara'nın esas evinin kadının böbürlenmeleriyle ters orantılı yoksulluğu, o meşhur ikinci kata çıkan zımbır zımbır merdivenler, burun deliklerine kadar borçlu olmaları, eve gelen haciz, harç parası yatırmak için koca eskisinin cebinden çıkamayan sekiz adet kapsül, adamın hüküm giymiş bir eski suçlu olması, yarıştıkları ailenin babasının da uyuşturucu işinden yatmış bir insan "çıkması" ve daha neler! Bunları tüm ciddiyetiyle ve bu analı oğullu dibe vurmuş, tutunamayan insanların adlarını filan gizlemeye gerek görmeksizin ortaya sermişti. Yazısını bu işsiz güçsüz, hiçbir geleceği olmayan, dişleriyle tırnaklarıyla tırmalaya tırmalaya meşhur olmak isteyen, gözünü karartmış serseri mayınlardan "hanımlar ve beylerin" korkup korkmadıklarını sorarak bitiriyordu. Hani "adamlar gümbür gümbür geliyor, ateş bacayı sarmış, çoluk çocuk dumandan boğulmak üzereyiz, yangın merdivenleri dar, bazı kapılar kilitli, kaçış yok, supap yok, supap yok, bir çıkış filan imkânsız mı?" tonlamasında, belirli bir sınıftan insana ürküntülük veren bir yazı.

Korkmuştu tabii hanımlar ve beyler. Korkulmaz mı? En azından *dispat* alıp okuyacak parası olanlar: Hanımlar ve beyler. Hep

beraber ürkülmüştü. Ürkmüşlerdi hanım ve bey soyundan inen platform gülleri. Bir kısmı İnsulapol'un değişik adalarında, daha büyük bir kısmı iç güveysinden hallice metropolis platformlarında yaşayanlar. Korkmak ne kelime, ödleri kopmuştu bu "beyaz çöpler"den. Bu ayrıcalıklı, temiz, namuslu, vergisini veren, askere giden, trafik kurallarına uyan, Kartel'in ürettiklerini sadakatle tüketen, Kurul'un dediklerini harfiyen uygulayan, zamanın kurallarını zorlamayan, *decurion*'lara baş ağrısı yaratmayan, *raykap*'ları hep temiz, koltukaltları hiç kokmayan, saçları hep taralı bu orta sınıf, bu ak pak beyazlar hiç korkmaz olur muydu beyaz çöplerin ortalığı böyle basmasından? Bu çöplerin de kendileri gibi beyaz olmasından? Yarın öbür gün aralarına karışmasından? Öte yandan, kendilerinin de yaş bir tahtaya basıp o dipsiz uçurumlara yuvarlanma olasılıklarının gözlerine sokulmasından? Gönderdikleri destek ve sevgi mesajlarının haddi var hududu yoktu. "Üzmeyin tatlı cancağızı Nympha Hanım, çöpse bunlar atarız, süpürürüz gitsin," diyordu nadir olarak çözüm önerenlerden biri. Göz yaşartıcıydı.

Oysa şimdi o spontane attığını sandığı adımların nasıl planlandığını görüyordu şeytani zekâlar tarafından. Nefret objesi olarak ortaya salınan tiplere karşı tam da arzu edildiği gibi nefret ve korku uyandırmıştı. Bu kuklalardan nefret edilince de esas Tamara Hanımlar kurtuluyordu. Sünger gibi emip alıyordu bu tipler asıl Tamara Hanımları sokmak isteyen yılanların zehrini. Tevekkeli değil, ağız dolusu, diz boyu hakaretlerine hiç tepki vermemişlerdi bu dilli düdükler! Enayice bir sosyolojik çözümleme yapmış, onların tepkisizliklerinin sosyal kökenlerinden dolayı ezik ve basık olmalarından, seslerini çıkarma âdetleri ve imkânları olmamasından kaynaklandığını sanmıştı. Duvarına sıva yaptıramayan *fictor* Tamara Hanım nereden para bulsun da onu mahkemeye versin? Ne tuhaftı değil mi? Bu çok konuşan, car car konuşan varlığın aslında sesi çıkmıyordu! Sessizlerdendi. Üstelik içtenlikle, ağlayarak burnunu çekerek, en samimi duygularla "bunları yazayım, sosyal mürşitlik yapayım, insanları uyarayım," derken, kendi de bir nefret objesi oluvermişti. Eğer şu geri besleme mesajları

birşey demekse, yazdıklarından nefret etmeyi sevdikleri için kendisini de seviyorlar gibi duruyordu okuyanları. Tevekkeli değil o yayın mühendisi olacak sümük topu şöyle demişti vıyıl vıyıl:

"Ah, siz bir negatif kanaatler önderisiniz, önderi hafif kalır, olumsuz düşünceler kraliçesisiniz. Muazzam bir kin katalizörü, muhteşem bir negatif düşünce kanalizatörüsünüz. Millet sizden doyasıya nefret etmeyi seviyor, aman bir rüzgâr yakaladınız, sakın yön değiştirmeyin, bozarsınız. Aman deyim haa!"

Okuldaşının yanından sinirle ayrıldı. Akıllı uslu birkaç çözümleme yaparak bu giriftleşen faslı kapamak ve hadiseden sıyrılmak lüzumunu hissetti. Hani, şu tonda bir şeyler:

"Hey, hişt, sayın okur! Sen yoksa benim bu şovları gerçekten gerçek sandığımı mı sandın? Başından beri sosyolojik gözlem yapıyordum. Dum. Duma duma dum! Teşhirciler sırlarını anladığımı anlayıp da ürkmesinler diye anlamazdan geldim. Yoksa, bana, kaçın kurrasına, bu bayat ayaklar söker miydi yani? Ben on bir yaşımdan beri güncelin aynasını okurum. Hem de ne bilinçle?"

Yazdı da. Baştan aşağı, tepeden tırnağa ciddiyet kesilebileceğini, sosyolojik, psikolojik ve iktisadi çözümlemenin kendisine hiç yabancı sayılamayacağını gösterdi. Tüm bunlara neden, pancar taban fiyatlarının kırsal bölgelerde kitap edinmeyi teşvik edecek kadar yüksek olmaması, okuma yazma oranının düşüklüğü, halkın üreme hızının tavşan gibi yüksek oluşu, balık yememeleri, iç göç, platformlara gelen kara göçmenlerin kırsal bölge ahlakını yitirmeleri fakat platform burjuvazisi ahlakını da edinememeleri, işsiz olmaları, bir de birazcık "yalancı, manyak, şerefsiz, belkemiksiz" olmalarıydı. Hastaydılar. Yansıttıkları görüntüler de hasta görüntüleriydi. Trivia'nın şovlamalara balıklama dalmasından muztarib olan ve sotada bekleyen rasyonel nasyonalist ekipten "Ah, bu sosyal yaraları bize anlatmak için sizin kılık değiştirerek bu şovları izlediğinizi biliyorduk. Varolun, nurolun!" kıvamında yüzlerce mesaj birden düştü evindeki *mediacenter*'a. Nasıl olsa kimse havaya dağılıp giden eski *dispat*'ların bütün kopyalarını birden saklamış olamazdı! Kim şimdi eski yazılarını bulsun okusun da samimiyet testi yapsın! İdare etsinler işte, hıslatmasınlar adamı.

Böyle peşinkeşânî bir çözümleme, onlara çok bile. Nelerine yetmez? Anca giderler!

Yine de hırpalanarak çıkmıştı bu zorlu karmaşadan. Turuncu havuç kuyruğu ne âlemde diye her gün bakmaktan tiki olmuş, bakarken ayrıntıları kaçırmış, yayın mühendislerinin filan bu içsel korkularıyla oynamasına izin vermiş, âlemi eğlendirmişti adamların istediği gibi. Ketenpereye getirilmişti. Oysa aralarında onca hukuk vardı. "Filan filmi izlediniz mi mühendis bey?" diye adamın medyaçalarına bıraktığı notları, berikinin de nasıl olsa kendi içmiyor gerekçesiyle ona armağan ettiği iki bin yıllık şarapları hatırladı acıyla. Cidden alınmıştı. Şunu baştan adam gibi söyleyebilirlerdi. Yaşamak için şu yaptığını yapmadan da yaşayabileceğini hiç kimseye değilse, kendine göstermeliydi. Genel yayın mühendisiyle konuşmaya karar verdi.

Sözleştiler, gözden uzakta bir yerde, Istranca Adaları'ndan birinde, bir *decurion* dinlenme tesisinde buluştular. *Decurion* öküzlerinin ve ineklerinin manalı bakışlarını görmezden gelerek adamı bir iyice haşladı. Adamın savunması onu iyice çileden çıkardı. Eğer bu şovlamalarda çalışan emekçilerin kendi gruplarına bağlı, sözleşmeli, maaşlı ve bazıları yıllarca bu işin eğitimini görmüş *fictor*'lar olduğunu söyleseymişler ona, böyle içten, böyle kendini kaptırarak, kanepe üstlerinde uyuyakalarak, böyle yürekten yazmaz, diye korkmuşlar. Mış. Bababa! Kaldı ki bazı şov işçilerinin kendileri bile bir plan çerçevesinde oynadıklarını bilmiyorlarmış. Böylesi daha doğal oluyormuş.

Şiddet duygularını dizginledi:

"Tebrikler bizden valla, küçük masum bir kırmızı başlıklı kızı kandırdınız yani!"

"Aman efendim o ne söz. Hepimizin bir işlevi yok mu bu Kartel dünyasında? Eşyanın tabiatı gereği. Onu eda ettik!"

"Hımm, ben düşündüm de benim yerime biraz da başkaları eda etsin!"

"Aman, aman ne diyorsunuz?"

"Dediğimi diyorum. Bırakıyorum. Yerime kimi layık görürsem havuç kuyruğumu da ona vereceğim!"

"Havuç, ne?"

"Kuyruk işte. Siz göremezsiniz. Nasıl acıdığını da bilemezsiniz!"

"Haa, şu her gün tükettiğimiz sonra yine çıkan nesne, ama o havuç değil ayol, ilahi hoşsunuz. Karalahana o canım. Benim çok eskiden bulduğum bir metafor."

"?"

"Ha, ha, ha... İlahi... Kıah... Kıah... Benim koyunlarla sempati yaptığım cinnet yıllarıma ait bir imgelem o. İnanılması güç ama kendimi enikonu bir koyun sanıyordum. Şöyle yüzü siyah, postu salkım saçak, haşmetli, iri bir dağlıç koçu. Tekerlek gibi kuyruğum da karalahanadan. Soylu mücadelem esnasında onu yiyorum kıpır kıpır, kendime yetiyorum, sabaha yenileniyor... Demek tutmuş ki genç kuşak da alıntılıyor, ha...Haa....Ha!"

"Ne yapacaksınız peki?"

"Görürsünüz. Epeydir bir projem var kafamda. *Dispat*'lamaktan bıktım. Tamamen biyografik, bazı yerleri otobiyografik bir şey yapacağım!"

"Ah, söz konusu olan bir yanılsama mı?"

Trivia, küt kubat görüntüsüne karşın adamın zekâsının kıvraklığını teslim etmek gerektiğini düşündü. Başıyla evet dedi.

"Oh, Allahıma şükürler olsun. Fiksiyon işinden tamamen çekildiğinizi düşündüm bir an. Olsun, o da soylu bir uğraş. Yarın ne açılımlar doğar, medya âlemi bu."

"Ben öyle bir şey istemiyorum. Yalnızca tüketim sevdalısı, marka düşkünü platform soyluları acıtmak istiyorum."

"Bravo... Bravo... Böyle düşünürseniz daha inandırıcı, daha ikna edici olursunuz. Kim kanar yoksa o ennn hisli denizkızı/denizoğlanı imitasyonlarına? Kaptınız bu işi. Tebrik ederim. Ayrıca unutmayın. Canınız bir şeye sıkılırsa, yazmak için dayanılmaz bir arzu duyarsanız, kendinizi savunmak isterseniz, size kapımız ardına kadar açık. Kime söylesem bir köşecik açar size. Kurul'a da devam ediyorsunuz..."

Trivia olayın bu şekilde sonlanmasından bir şekilde memnun oldu. Adamın "kaptınız bu işi" demesinin zekâsına bir övgü ol-

duğunu sandı, "Kartel olarak izin veriyoruz, çalışabilirsiniz, sizi görevlendirdik" anlamlarına da gelebileceğini anlamadı. Bırak, adamlar kendisinin nasıl keskin bir sosyal eleştiriyle geri döneceğini kestiremesin, hatta daha şimdiden açılım planları yapsınlar... Öpüşerek, çok dostane bir şekilde ayrıldılar. Trivia, daha o gece kollarını sıvadı, yağmurluğunun eteklerini beline soktu, on yıldır planladığı yaratıcılık harikasına girişti.

10011
ALEXANDER KİLİTLENDİ – ALEXANDER LOCKED

Alexander o başarısız, o hayal kırıklıklarıyla dolu metropolis gezisinden çok kırık ayrıldı. Koçluk etmiş, yüksek perdeden atmış, onunla bir kez yatmak için ölüme bile razı olduğu kızı elinin tersiyle itmiş, zavallı huriyi üzmüştü. Şimdi kös kösemen, iğdiş iğdiş, buruk buruk geri dönüyordu. Dokunsalar ağlayacak gibiydi. Jocelyn'in rüyası yüzünden tuhaf bir kırgınlık hissettiği hocasının alaylarını nasıl savuşturacağı da başlı başına bir sıkıntıydı. "Yatmadım, rüya seyrettik," dese dalga geçecek. "Evet, yattım ne olmuş?" dese yine yakasını bırakmayacaktı kart şeytan. Ayakları geri çeke çeke bu kez Kıbrısçık istasyonunda indi. Oysa seyis Anatolios'a Karaköy'de beklemesini söylemişti. Çevresindeki kalın bir plazma surla korunan küçük yerleşim birimine hiç bulaşmadan ağaçların içine daldı. Ormanda yürümeye başladı.

Koyun olduğundan şüphelenmesinler diye istasyondayken nöbetçi *decurion*'ların gözlerinin içine baka baka ağzına attığı ve hâlâ dilinin altında tuttuğu zencefil kapsülünü öfkeyle yere tükürdü. Salak bir tada sahipti kapsül. Baskın bir zencefil kokusu vardı, ama gerçek zencefille ilgisi olduğu pek şüpheliydi. Soluk almayla en ufak bir ilgisinin olmadığınıysa her koyun gibi zaten biliyordu. Alışkanlık yaptığı için insanların vazgeçilmez sandığı,

onsuz soluyamadıklarını düşündüğü, yutmamayı göze alamadıkları, kazara yutamadıkları zaman bu inançlarından dolayı gerçekten nefes alamayıp kıvrana kıvrana öldükleri, biriktirmek, daha çok biriktirmek için debelendikleri bu korkunç kapsül üzerine kurulmuştu, onun üzerinde dönüyordu hemen her şey. Tanrının belası sistem. Her bölgedeki Onikiler Kurulları sayesinde ittire kaktıra da olsa çalıştırılan sistemdeki en büyük güç odağı, medyaydı. Dolayısıyla kurul üyeliklerinin ağırlıklı olarak çeşitli seviyelerdeki *fictor*'lara paylaştırılması tabii ki tesadüf değildi. Görüntüde kurullardan belki biraz daha güçlü, kurulları dengeleyen bir tek Zencefil Karteli vardı. Yani ormandan öyle görünüyordu, şimdiye kadar bu tez üzerine yoğunlaşmışlardı. Ama şimdi iyice ikna oluyordu ki Kartel de, kurullar gibi Planet Medya İmparatorluğu'nun biraz maskelenmiş başka bir uzantısından başka bir şey değildir. Sanıldığının aksine medya Kartel'in değil, Kartel medyanın oyuncağıdır. Hele her ülke veya yöredeki yürütme organları, birer kukladan başka hiçbir şey değildir. Dünya bir yanılsama, yanıltma ve yansıtma dünyasıdır. Her yanı bir ahtapot gibi sarmış olan medyanın vasıtalı veya vasıtasız tek otorite olduğu, zamanın çöktüğü bu dünyayı fethetse ne olur Alexander, fethetmese ne olur?

Bir de kendi koyunları vardı. Sürünün dışında var olamayan. Sürüyle birlikte üzülen, eğlenen, beslenen, vahşileşen, coşan. *Dispat* şöyle dursun, henüz roman bile okuyamayan, şiir aşamasında olan. Kendini feci sıkışmış hissetti. Bir tarafta, bir şekilde kendinden farklı gördüğü koyunlar, diğer tarafta pek de farklı olmadığı insanlar. Şimdi Aristotheles bunları duysa, gözünün yıldığını, ağzına attığı zencefil yüzünden iradesini ve savaşçı azmini yitirdiğini söyler, demediğini koymazdı. Ne kimliksizliği kalırdı ne hainliği ne de insanlara satılmışlığı. Uzunca bir süre yürürse açılacağını sanmakla aldanmıştı. Yürüdükçe kara düşünceler omuzlarından bastırıyor, herhangi bir şey uğruna savaşmak bir yana, sendelemeden yürümenin bile olanaksız olduğunu görüyordu. İnançlarını yitirmiş, dünyasını kendi elleriyle sarsmış, yıllardır nice emekle oluşturduğu kimliğini yele vermiş her kişi gibi

olduğu yerde sallanıyordu. "Geldiğin güne lanet olsun Jocelyn!" diye düşündü. Daha önce insanı, bu durumda koyunu, dünyada aşk ve coşku tutar sanıyor, o aşkın gelmesini beklerken oyalanıyordu. Şimdi aşk gelmişti gelmesine, ama bir tuhaf gelmişti. Boğazında geçmek bilmeyen bir düğümlenme gibiydi, bir yere gitmiyordu aşk. Gitmiş, ola ola âşık olmamak üzere programlanmış bir huriye âşık olmuştu. Huri de her huri gibi yaşadıklarını siliyor, atıyor, biriktirmiyor ancak öyle ayakta kalabiliyordu. Alexander şu etrafını kuşatan maddi dünyadan feci halde bıktığını düşündü. Değil koyunlara önderlik etmek, yemek yemek dahil yeryüzünde hiçbir şey, hiçbir şey yapmak istemiyordu canı. Canı bir solucan olmak istiyordu. Yeraltına, toprağın derinliklerine burgu gibi inmek, inmek ve bir daha yukarı çıkmamak istiyordu.

Yine sendeledi. Düşmemek için bir ağaca tutundu. Ağacın dibine çöktü. Sırtını ve başını ağacın sert, yuvarlak gövdesine dayadı. O sert ağaç etten yapılma yumuşak bir duvar gibi içeri doğru esnedi. Gergedan derisi gibi kalın ve parçalı kabukları delindi. Tüm başını içine aldı. Yavaşça başını çıkarmak isteyince süratle, duvardan çelinen bir top gibi geri döndü; başı on metre kadar uzadı, incelen boynunun izin verdiği yere kadar gitti geldi. Gitti geldi. Tuhaf bir "vıjjj, vıjjj" sesi çıkararak. Ne kadar renkli, ne kadar ışıklı bir ormandı bu orman? Ağaçlardan bazıları isyankâr yeşil, bazıları feci kızıl, bazıları fosforlu maviydi. Ormanda bu kadar parlak ışığı daha önce hiç görmemişti. Gerçekte bin bir renkte olan, başının hızlı hareketlerinden dolayı bembeyaz görünen yaprakların arasından inceli kalınlı huzmeler halinde, sarı ve sepya tonların egemen olduğu orman tabanına inen renk renk ışıklar. Bir tanesi, fena halde turuncu ve mor bir ışın demeti, ne zaman aldığını hatırlamadığı parlak limon sarısı çizmesinin topuğuna kadar ulaşıyor. Feci yakıyor ayağını. Yanan yer al al, nar çiçeği gibi. Ama artık öğrendiği için hemen çekmeye savaşmıyor ayağını. Hangi vücut ister ayağından ayrı düşmeyi? Yağ gibi bir kayganlık içinde yüzüyor, yere hiç dokunmuyor sanki. Bu eksi sürtünme ortamında küçücük devinimlerin, hareketlerin binlerce kez katlanabileceğinden korkuyor. En iyisi, olabildiğince hareketsiz durmak,

bu yanılsamanın geçmesini beklemekti. Aniden mekanik bir ses, küçük bir çıtırtı ve bilincinde korkunç bir yarılma duydu. Yukarıdan dökülen bir bardak civa kapkara bir mermer zemin üstünde nasıl akarsa öyle aktı bilinci. Küçük, yerinde duramayan, her biri bir köşeye savuşan, binlerce, on binlerce parlak metal küreye bölündü. Bir saniye önce doğan küreler bu karanlık zeminde, bu siyah evrende, hızla kendi etraflarında dönen gök cisimlerine dönüştüler. Bu kez de bu her şeye ulaşan, nüfuz eden parçalanmış civalı bilinci sayesinde her şeye aynı anda dokunuyor gibiydi. Başka zamanlar asla görmeyeceği ayrıntıları kaydetmeye başladı. Başının altında minik bir karınca varmış, sık bir saç ormanına düşmüş, sıkışmış. Serbest olan açıktaki tek anteniyle haber veriyor karınca. Başını güçlükle oynatarak zavallının kurtulmasını sağlıyor. Karınca yeraltındaki yuvasına iniyormuş, gözleriyle yerde, yarısı sapsarı kuru bir yaprak tarafından kapatılmış deliğin ağzına kadar izliyor onu. Karınca deliğin tam girişinde geri dönerek ona bakıyor. Sonra o laciverdi-kara, muazzam yarım dairenin içinde yitip gidiyor. Alexander nereye gittiğini merak ettiği için gözlerini dışarda bırakarak izlemeye devam ediyor. Malum, Alexander'ın koca gözleri o küçük deliğe sığmaz. Dar, loş, hafif pembe renkli ve kurumuş yaprak kokan koridorlarda, karıncayla birlikte tek bir bilinç olmuş ilerliyorlar. Sevdikleri var, sevmedikleri var karıncanın. Çok uzaklardan algılıyor hangisinin hangisi olduğunu. Beyaz larvaları geçiyorlar. Henüz gözleri açılmamış larvaların da bazısının arası karıncayla iyi, bazısı kötü. Kanatlı kraliçenin önüne çıkıyorlar. Kraliçe bir güzelce paylıyor karıncayı eli boş yuvaya indiği için, daha da önemlisi yabancı bir bilinci peşine takıp yuvaya indirdiği için. Bilinçle karınca karşılıklı boyunlarını büküyorlar, vedalaşıyorlar. Bilinç dışarı çıkıyor. Karşısında, bir ağaca sırtını dayamış, kaskatı kesilmiş Alexander'ı görüyor.

Alexander yeni oyuncağından dolayı mutlu. İnanılmaz gayretler harcayıp gittikçe ağırlaşan gözkapaklarını açıp kapayarak bu yeni duyguyu bir yere oturtmaya çalışıyor. Ah, basit bir hayal değilmiş karıncayla biraz önce yaptığı gezi. Gözlerini kapadığı zaman da görüyor. Çok uzaklardaki sesleri duyuyor. İsterse hepsi-

ni birden duyuyor, isterse birini öne çekip yalnızca onu duyuyor. Deri yeleğinin ucunu tutan sol elinin baş ve işaretparmaklarını güçlükle kıpırdatıyor. Çok iyi biliyor ki parmakları ancak birkaç milim oynamış olmalı. Çünkü hâlâ yeleği tutuyor, birbirlerinin ve aralarında sızan kanın sıcaklığını hissediyorlar. Ama sanki birbirlerinden kilometrelerce uzaklaşmış gibiler. Korkunç bir hızla birbirlerinden ayrıldılar. Ayrılırken "vıjjj" diye bir kayma sesi çıkardılar. Bir daha asla aynı elde bir araya gelmeyecek gibi duruyorlar. Derinin gözenekleri parmaklarının altında büyük büyük, iri iri. Bu gözeneklere giren havanın yarattığı akımı duyuyor, bu gözeneklerden çıkan havanın kokusu biraz başka, zencefil kokuyor gibi, onu da duyuyor. Bir de evet, başka bir algılama düzeyinde küçük, bu durumda kocaman, içine Alexander'ın düşebileceği kadar büyük bir delik var işaretparmağının ucunda. Kimbilir hangi orman dikeni yaptı? Kan oradan mı akıyor?

Bu bilinç kuşatmasına karşı durmanın olanaksızlığını anlıyor. Vücudunun sağını solunu kullanarak bu sadık bilinci sınadığı için kendinden utanıyor. Gözlerini ve kalan duyu organlarını devreden çıkardığı zaman bile, saf bilinci sayesinde her şeyden haberdar olduğunu sonunda anlıyor. İsterse haberdar olmak, oluyor. Sıcaklığı hissetmek isterse, hissediyor. İstemezse, sıcaklık konusunda en ufak bir fikri bile kalmıyor. Açlığını hissetmek isteyince de, henüz o kadar aç olmadığını anlıyor.

Günün kalanında hiç kımıldamadan orada oturuyor. Çok uzaklara, çok yakınlara gidiyor, geliyor. Dinliyor. Duyuyor. Dokunuyor. Tadıyor. Görüyor. Görmüyor. Genişçe bir odada Jocelyn'i ve başkalarını görüyor. Demek ki meşhur Kurul toplantısı bu. Ak mavi saçlı, yeşile kaçan bronz derili bir adamın yüzünde bulunan hafif pembe mor fosforlu tonlardaki sayısız neşter izlerine bakıyor. Kusursuz görünümlü bir siborkulun ellerinde ise bu bronz yeşili deriden geldiğini düşündüğü bulaşıklıklar, izler var. Ceviz yeşili gözlüklerin arkasına geçerek kırmızı başlıklı ve çok çaresiz bir kızın, daha önce yaşayan hiçbir kul tarafından görülmeyen gözlerini görüyor. Ziyarete gelen yabancı bilinci hisse-

diyor Tasmanyaşeytanı genleri sayesinde kız. Tir tir titriyor sinirden. Hiçbir şeyden haberi olmayan, gözleri açık, mışıl mışıl beşiklerinde uyuyan diğerlerinin ne düşüneceğine aldırmaksızın çığlık çığlığa bağırıyor:

"Defol habis ruh! Rahat bırak beni. Senin kanırtmaca fantezilerine alet olacak göz var mı bende? Kapı açık, dön arkanı çık, çek git cehennemine!"

İnsulapol'den ayrılalı birkaç saat olduğuna göre, ya geçmişi ya geleceği veya belki de her ikisini birden, aynı anda görüyor olması gerektiğini düşünüyor. Ne fark eder? Sadık *kurkoy*'unun incecik sesini duyuyor:

> Yaklaşan veya zaten gerçekleşen sonumdan veya başlangıcımdan önceki veya sonraki, ilk veya son mesajımdır efendim. Ne felaketlere gebe veya ne felaketleri çoktan doğurdu bu kız bilemezsiniz efendim! Peki efendim, anlıyorum, bu bilinç seviyesinde, bu algılama eşiğinde yeni veya eskisiniz. Çifte zaman kullanımından hoşlanmıyorsunuz henüz. O zaman iyi dinleyin, her şeyin henüz olmadığını ve gelecekten söz ettiğimi tahayyül edin. Bakın bu zor dili bıraktım. İkiye biçilmem yakındır, görüyorum. Görüyorum ama yine de kaçmak için elimden geleni yapacağım. Kaçamayacağım biliyorum ama elden ne gelir? Onların da bilemedikleri efendim, benim onların hepsinin bilincine girebildiğim. Birazdan başkanları uzun sıkıcı bir toplantının sonunda Kızılkayalar'ı gösterecek. Karşımdaki billur duvar buna hazırlanıyor. Oh, tam yediyüzkırkiki karakterdir konuşuyorum. Pek yerim kalmadı. Şu söyleyeceklerim dahil binyüziki karakterlik yerim var. Jocelyn denen kadın sizi kendi öz varlığından bile çok seviyor. Bunu da görüyorum. Böylesi sonsuz, böylesi başsız bir sevgiyi asırlardır görmedim. Sorun o ki, hiçbir şeyi, sizi sevdiği dahil hiçbir şeyi hatırlamıyor. Boynumun, göğsümün yarısıyla birlikte biçilirken çıkaracağı sesi duymak istemezsiniz sanırım. Dolayısıyla, mesaj bitti.

Akşam, su kenarına tin tin inen ince bir çakal gibi hızlı ve ürkek iniyor ormana. Siyah, lacivert tonlardaki su, hızlı, çok hızlı

akıyor. Son dört saattir bıkmadan usanmadan Alexander'ı izleyen mor boncuklu turuncu-yeşil derili kertenkele, biri düdükle çağırmış gibi aniden koşarak bir çalının dibine kaçıyor. Alexander, Kızılkayalar'ın başına bir şey gelebileceğini bir de bu kaynaktan duyunca tüm organlarına birden "Haydi arkadaşlar kalkın gidiyoruz, bırakın şimdi uyuşukluğu, koyuncuklarımızı uyarmamız gerek. Taşınacağız," diyor. Omuzlarından başka hepsi omuz silkiyor. Omuzları bunu istese de yapamaz. Omuzları taş gibi. Siyah bir göğü yarıp açan yeşil-sarı bir şimşeğin şimşek olduğunu daha çakarken anlaması gibi, Alexander birden anlıyor ki, bu yeni bulduğu bilinç seviyesini istese de yitiremeyecektir. Bu beden artık ona itaat etmemektedir. Bu süreç başlarken o çok güçlükle de olsa yaptığı şeylerin hiçbirini yapamamaktadır. Parmaklarının arasında hâlâ yeleğinin ucu vardır, ama parmaklarını oradan çekememektedir.

Alexander perde perde inen gecenin karanlığında düşündü:

"Yahu ben öldüm mü? Ne oldu bana? Zencefil hapı yutuyorum diye yuttum mu hapı? Zehirlediler mi? Felç mi oldum? Bitkisel hayata mı girdim? Belki de beyin ölümüm bile gerçekleşmiştir. Beyin ölümüm gerçekleştiyse o zaman neyimle düşünüyorum? Umarım o iğrenç mezar taşlarından biri yapmamışlardır beni."

Ah, biraz daha bilgi toplamak için bir fırsat. "Anadolu çizgili sırtlanı budur," denerek kemiklerinden alınan DNA'dan yeniden üretilen ve ormana salınan canlılardan biri yaklaşıyor. Dikkatle bakıyor Alexander'a başını sağa bükerek. Ne olduğunu kestiremeyerek. Karnı feci aç sırtlanın. İçinde yalnızca kırık bir iki kemik parçası ve kırık bir koyun tırnağı parçası olan boş midesi değil, tüm içorganları, damarları, damarlarının içinde akan kanı, boğazından midesine giden saydam salyaları bile görünüyor. Şimdi anlayacak Alexander kendisinin ölü olup olmadığını. Korkmuyor hiç ölü olabileceği için. Afiyet olsun. Ya ölü değilse? Canının acıyacağına yanmıyor. İptal edebilir bu can acıması faslını. Hatta biraz iyi bile olabilir canının acıması. Belki kendisinin tek başına yapamadığını yapar, uyandırır onu bu derin uykudan. Ama ya uy-

kuda değilse, uyumuyorsa? Canı acımasa bile canlı canlı yenip tüketilmek, yalanıp yutulmak pek hoş gelmiyor düşünce olarak.

Yaklaşıyor sırtlan, yaklaşıyor. Ah, Alexander'dan daha meraklı gibi. Çok korkuyor "ya ölü değilse," diye. Açlığını bir kenara koyuyor bir iki saat karşısına geçip yalana yalana oturuyor. Midesine biriken salyaları kemik parçalarını bütünüyle örtüyor. Koyun tırnağı bu plazmik sıvı içinde yüzüyor. Sırtlanın midesinde başı ve sonu belli olan bir evren, bir sistem doğuyor. Alexander, dikkatle bakınca bu koyun tırnağını oluşturmak için bir araya gelen milyarlarca atomun çılgınca hareket ettiğini görüyor. Sırtlan karşısındakinin gözkapaklarının bile kımıldamadığını görünce korka korka yaklaşıyor. Deri yeleği tutan eli o korkunç, köşeli dişlerinin arasına alıyor. Başının yavaş bir hareketiyle parmakları deriden kurtarıyor. Sonra hırsla, hevesle saldırıyor Alexander'ın eline. Amacı var gücüyle ısırmak ve bileğinden çekip almak o eli. O ince kemikli parmaklar nasıl lezzetlidir şimdi, çıtır çıtır... Hevesi kursağında kalıyor. Çok feci püskürtülüyor. Başını iki yana doğru silkeliyor. Bütün vücudu kuyruğuna kadar titriyor. Acı dolu gözlerle Alexander'ın yüzüne bakıyor. Hızla geri dönüyor. Yüksek omuzlarından çıkan uzun ön bacakları ve kısa arka bacaklarıyla küt küt yere vurarak koşuyor, yitiyor gözden. Alexander bu işten bir şey anlamıyor. Bilincini bir devriye gibi peşinden gönderiyor kaçak sırtlanın. Enseleniyor sırtlan. Kendini yere atıyor. Beynini kilitlemiş durumda. Bilincin tüm ısrarına karşın söylemiyor ne gördüğünü. Çektiği korkunç acılara karşın direniyor. İyice kenetlediği dişlerinin arasından beyaz, ince köpüklü salyalar taşıyor siyah, lastik görünümlü, geniş, etli dudaklarına. Yalvarıyor:

"Ölü veya diri olduğunu söylemek bana kalmamış. Söylersem ben de böyle olabilirim. Lütfen!"

Sırtlana eziyet etmeyi bırakan bilinç, kendini sırtlayarak eli boş geri dönüyor.

"Hımm, ölü değilim galiba. Yoksa neden yemesin şu yaratık beni? Bende onu korkutacak bir şey olmalı!" diye düşünüyor Alexander. İki kez daha güneş doğup batıyor. Hiçbir orman hay-

vanı bir daha semtine uğramıyor. Sonra uzun, sarkık kulaklı, çok yavrulamış, sürülere çok kuzu vermiş, koca sarkık memeli, yeni kırkılmış, böğürleri çökmüş bir proto-koyun görüyor önderlerini ağacın altında. Koşarak insansılaşmaya başlamış, yalnızca arka ayakları koyun olan sürübaşına haber veriyor. O da ölümsüzlerden bir tanıdığına gidiyor. Ölümsüz de Kızılkayalar'a koşarak Aristotheles'e haber veriyor. Bilinç biraz eğlenerek koyun hiyerarşisini izliyor. Melemeyle başlayan işlemin konuşmayla sona ermesi, böyle dışarıdan bakınca, çok tuhaf geliyor.

Aristotheles ve genç seyis koşarak geliyorlar Alexander'ın bulunduğu ağacın altına. Hocası bileklerini tutuyor nabzına bakmak amacıyla. Tutmasıyla hayatın bedeninden çekilip gittiğini anlıyor, kendini kurtararak yerlere fırlatması bir oluyor. Göğsünü tutarak, kuru yaprakların üstünde güçlükle doğruluyor. Oturduğu yerden şaşkın, çok şaşkın bakıyor Alexander'a. Genç Arridaeus merakla soruyor neler olduğunu. Tuhaf şey, demek hayvanlıktan bu kadar uzaklaşmışlar gerçekten. Sırtlanın onda biri kadar bile anlamamış Aristotheles ne olduğunu.

"Zencefil kokuyor. Bu lanet olası şeyi ilk alanlarda bu tip yan etkiler olabileceğini duymuştum bir yerlerden. Hımm, bak ağacın altında *Panaeolus cyanescens* cinsi mantar parçacıkları var. Zencefille birlikte alınınca bu tip etkiler üretebilir. Zencefil tadını bastırmak için çiğnemiş olacak. Araştırmak lazım."

Arridaeus daha pragmatik. Alexander'ın, sarayına nasıl taşınacağını düşünüyor uzun uzun. Korkarak ağaca dokunuyor. Etkilenmediğini görüyor. Başka koyunları yardıma çağırıyorlar. Çevik biri Alexander'a bulaşmadan ağaca çıkıyor. Elindeki kalın kementi Alexander'ın başından omuzlarına geçiriyor. Şoku yemediğini görünce iyice sıkıyor. Başka bir ekip tahtadan yaptıkları bir sedyeyle hazır bekliyor. Arridaeus'un işaretiyle ipe asılıyor ağaçtaki. Alexander için yerden on on beş santim havalanmanın hiçbir önemi yok. Çalışanlar için var. Vücudunun tüy gibi olduğunu düşünüyor iyilik olsun diye. Kolayca havalanıyor. Arkadaşları sedyeyi Alexander'ın altına yerleştiriyor. Alexander şimdi ağacın altında nasıl oturuyorsa, aynen o şekilde, bağdaş kurmuş bir hal-

de tahta sedyenin üstünde oturuyor. İki güçlü kuvvetli koç sedyenin dört kolunu kavrıyor, yerden kaldırıyorlar. Alexander biraz eğlenmek istiyor dostlarıyla. Bu kez vücudunun ağır olduğunu düşünüyor. Koçların beli bükülüyor. Çökmek zorunda kalıyorlar. Başka bir ikili devralıyor, güle oynaya kaldırıyorlar Alex'in kuş bedenini. Bu kadar eğlenceyi çok görmüyor kendine bilinç.

Önceleri yatak odasında duruyor Alexander. Daha sonra, Aristotheles cevizden muhteşem bir koltuk yaptırınca onun üstüne alınıyor. Artık salonun başköşesinde oturuyor koyunların ölümsüz mucizesi. Günlük yürütme işlerini nedense Arridaeus yükleniyor. Günler akıp gidiyor. Sonra günlerden bir gün, Jocelyn geliyor Kızılkayalar'a. Aristotheles ve Arridaeus'a "dün" öğrendiği korkunç haberi veriyor. Bulundukları yeri terk etmeleri gerektiğini, sığınaklarının bombalanmasının yakın olduğunu anlatıyor. Alexander'ı görmek istiyor. Ormanda olduğunu söyleyerek atlatmaya çalışıyorlar. Kanmıyor. Aristotheles, huriyi kolundan sıkı sıkı tutarak Alex'in yanına götürüyor. Koridor boyunca hallusinojen mantarlar ve zencefil karışımının âşık koç beyni üzerindeki etkilerine dair geliştirdiği tezleri aktarıyor. Bilinç biliyor, huri dinlemiyor bile. Alexander'ı görünce hafif bir çığlık atıyor Jocelyn. Bir silkinmeyle kolunu kurtarıyor. Koşarak Alexander'a sarılıyor. Ellerini tutuyor, başını başına, sonra göğsüne dayıyor. Yüzünü, dudaklarını öpüyor. Dipsiz karanlıklara doğru çekilen bilinç yerinden oynuyor. Alexander paniğe kapılıyor, çırpınarak kafesini kırmak, çıkmak, kollarını hareket ettirmek, Jocelyn'e sarılmak, dudaklarını oynatmak istiyor. Milyonlarca ton ağırlığındaki güçsüzlüğü, bedeninin her parçasını olduğu yere mıhlıyor. Hiçbir şey yapamıyor. Aristotheles irileşen gözlerle zavallı kızın ne zaman bir dal gibi kuruyacağını bekliyor korkuyla. Beklediği olmayınca kolundan tutarak Jocelyn'i biraz sakinleştirmek istiyor. Kıza dokunduğu anda kolunun tüm enerjisinin çekilip alındığını, adeta kuruyup kaldığını görerek geri çekiliyor. Jocelyn zavallı bilinci ne kadar zora soktuğunu, karanlık, simsiyah, nokta kadar fakat çok ağır bir yokluğun eşiğine getirdiğini kavramaksızın bütün geceyi Alexander'la geçiriyor. Ona her dokunuşta sanki sonsuz yaşam

pınarından bir yudum alıyor gibi. Daha önce yaşamında böylesi bir yükselme duygusu hiç yaşamadı. O kadar zinde, o kadar diri ki uykuyu aklına bile getirmiyor. Alexander, vücuduna egemen olduğu o kadim zamanlarda acı adına çektiği, hissettiği her şeyin küçük şakalardan ibaret olduğunu şimdi anlıyor. O önünde açılan kapıdan girmek, o cansız küçük ışığı izlemek, kurtulmak, her şeyi geride bırakmak, bilincinin kırıntılarından bile kurtulmak için yakıcı arzular duyuyor. Bir ara, istediği tek şeyin kafasını duvarlara vurmak için bile olsa beş dakikalığına vücuduna yeniden sahip olmak olduğunu düşünüyor. Ne kadar iyi olurdu kendine bu denli hâkim olduğunu görmek ve göstermek! Böyle bir anlaşma yapabilmek için kötü kalpli bir şeytan arıyor, bulamıyor. İyi kalpli şeytanlar Alexander'ın çaresizliğine hıçkıra hıçkıra ağlamaktan zaten yardıma gelemezler herhalde.

O korkunç, her hücresinde bir beyin varmış gibi acıyı tatmasına neden olan vuslattan sonra zaman akıyor, çok zaman geçiyor. Zaman geçtiği yere tekrar geliyor. Tur bindiriyor zaman kendisiyle yarışanlara. O yüzden ne kadar olduğunu bilemiyor Alexander. İyi bir yol buldu. Yaşayan canlılarla ölçüyor zamanı. Aristotheles, sakalı iyice beyazlamasına karşın hâlâ ortalıkta ve yaşıyor olduğuna göre çok çok birkaç yıl olmalı. Ama yıl dediğin neydi ki? Tahta koltuğunun rahatlıkla takılıp çıkarıldığı bir tahtırevan üzerinde, sadık ölümsüzlerinin sırtında yayladan yaylaya, dağdan dağa dolaştırılıyor Alexander. Yaşarken bir araya getiremediği sürüler onu böyle görünce önünde yerlere kapanıyorlar. İnsanlara karşı korkunç bir kırım planlıyor komutanlar.

Başlangıçta, düşündüklerini, geleceğe ait gördüklerini yaşayanlara aktaramadığı için biraz üzülüyor, onlarla iletişim kuramadığı için biraz hırçınlaşıyor, huysuzlaşıyor ama sonra sonra alışıyor. Üzerine bir dinginlik geliyor. Tuhaf bir rehavet kaplıyor her yanını. Artık ölmüş olduğunu kabul ediyor. Böylesi daha huzur verici. Evet, ölmüş ama kendini öyle bir tahta parçasının üzerinde bağdaş kurmuş oturuyor, koyunları tarafından seviliyor olarak tahayyül ettiğini düşünüyor o bencil ölü bilinciyle! Evrendeki tüm önderlerin, tüm güç bağımlılarının bayılacağı bir hayal

değil mi bu? Bak, ölmüşsün ama seni hâlâ seviyorlar, sana tapıyorlar, senin gittiğini, onları bıraktığını kabullenmek istemiyorlar, bir şey yapacakları zaman gelip senden akıl danışıyorlar. Yaptıklarını senin adına yaparak iktidarlarını biraz daha, biraz daha uzatıyorlar. Bazen bilgisinin derinliğinden hoşnutluk duyduğu bile oluyor. Engel, sınır, zaman tanımadan dolaştırmaya çıkarıyor bilincini. Kimi duymak istiyorsa duyuyor. Nereye girmek istiyorsa giriyor. Korkusundan bir tek Jocelyn'in ne evine, ne geçmişine, ne rüyalarına bulaşıyor ne de geleceğine.

Bazen de oturuyor bilinç, eğer ölüyse neden bu kadar yalnız olduğunu, neden çevresinde başka ölü bilinçler olmadığını sorguluyor. Vücuduna hâkimken neredeyse adım başı bir zaman kaçkınına rastlamak mümkündü. Şimdiyse canlılar dünyasına sızmış epey bir ölü görüyor da, şu bulunduğu zemin ve zamanda kendine benzeyen bir ikinci bilinç yok. Olacak şey midir? Eğer söylendiği gibi çöktüyse zaman, ölüler geçmişten, doğacaklar gelecekten şu dünyanın şimdisine girebiliyorlarsa, nereden yola çıkarak yapıyorlar bunu? Bulunduğu yer olmadığı açık. Yalnız şu var ki gelecekten gelen zaman kaçkınları veya geçmişten gelen ölüler, kazara Alexander'ı gördükleri zaman çok fena oluyorlar. Çarpılıyorlar. Yaprak gibi titreyip çığlıklar atarak kaçıyorlar. Koyunlar arasında bile ne kadar çok varmış bu tiplerden?

Bir gün bulunduğu çadıra babası Philippos'un girdiğini görüyor. Yine göçebe durumdalar. Toros dağlarında bir yayladalar. Philippos çadırın kapısı önünde bekleyen mızraklı ölümsüzlere hiç takılmıyor. Arka taraftan, kumaşın içinden geçerek giriyor çadıra. Sırtı ona dönük oğlunu tanımıyor önce. Dolaşarak karşısına geçiyor. Çok acı çekmesine rağmen yanından kaçmıyor.

"Alex oğlum," diyor, "Alex oğlum, bırak inadı artık. Ya dünyana dön, ya bize katıl, böyle iki arada bir derede kendine daha ne kadar eziyet edeceksin?"

Alexander nasıl olsa karşısındakinin kulaklarına ulaşmayacağı varsayımıyla "Amaan baba!" diye düşünüyor.

"Yok oğlum, amanı mamanı yok. Duy beni lütfen. Dinle beni daha fazla geç olmadan!"

"Philippos! Beni duyuyorsun! Ah, yıllardır yaptığım ilk konuşma bu!"

"Evet oğlum, yaşayan her ölünün duyabileceği kadar duyuyorum! Bırak artık zamanı anlaşılır hale getirmeye çabalamayı, yılları algılamayı, tarihi yargılamayı. Dünyana dön."

"İstemiyorum mu zannediyorsun? Nasıl yapacağımı bilmiyorum ki?"

"Alexander, dönmeyi iste aghh..."

"Philippos neler oluyor? Sen de diğerleri gibi misin yoksa?"

"Oh, önemli değil. Evet Alex, bana benzeyen herkes gibiyim. Kim kendi gibi olanlar için çizilen kaderi değiştirebilir ki?"

"Acı çekiyorsun yani. Neden kaçmıyorsun o zaman, kaç lütfen! Haydi git."

"Çünkü senin babanım bu bir..."

"İkincisi ne?"

"Bıktım Alexander, şu bacağın haline bak..."

"Benim kaderimi değiştirebileceğimi mi sanıyorsun peki?"

"Alexander, oğlum iyi dinle. Senin kaderin çizilmiş değil. Yalnızca katılmış kalmışsın. Bunu iyi bil aahhhhhh!"

Philippos boylu boyunca çadırın sert toprak zeminine devriliyor. Muhafızlar eski krallarının ağır, kaslı vücudunun sıkışmış, katılaşmış toprağa çarparken çıkardığı sese koşup geliyorlar. Alexander, babasının gövdesinin dağılıp toza dönüşeceğini sanmakla yanıldığını anlıyor. İçeri dalanlardan Stentor Valens kart sesiyle alarm veriyor.

Aristotheles ve beyaz geceliğiyle Arridaeus çadıra giriyorlar. Buram buram dişi koyun kokan genç koç, koşarak babasına sarılıyor. Ancak o zaman Alexander'ın şaşkın bilinci bu genç adamın kardeşi olduğunu anlıyor. "Ne kadar keskin olursan ol, demek ki bilmek kendiliğinden gelmiyor!" diye akıl yürütüyor bilinç, daha önce hep kendini yürüten akıldan intikam alırcasına. Philippos'un sağ uyluğunda korkunç bir mızrak yarası var. Dün olmuş gibi taze yarasından, kokusu pek bildik olan kanı şıp şıp çadırın kara toprağına damlıyor. Alexander büyük, çok büyük bir çığlık koparıyor. Philippos'tan hiç ses çıkmıyor. Dışarıdaki

top ağacın üstündeki kalabalık bir karga sürüsü bu çığlığı yakalıyor, sarı kocaman gagalarının arasına sıkıştırıyor, çirkin sesleriyle bağıra bağıra ormanın başka köşelerine götürmek için havalanıyor.

"Ah, o kurtuldu sıra bende," diyor Alexander. Nasıl olacağını, hangi yöne doğru hareket ederek kurtulacağını bilmiyor. Ne demek kaderimin henüz çizilmemiş olması? Kendi gibi olan en azından bir başkası daha mı gerekiyor ki kader çizimi başlayabilsin? Onun için mi bu kadar yalnız? Onun için mi onun bu yalnızlığına bir sürelik de olsa ortak olan Philippos bu yüke dayanamadı? Diğer ölülerin kulaklarını tuta tuta kaçmaları bu yüzden mi? Kimse Alexander'ın kaderine ortak olmak istemediği için mi? Yaşayanlar onun için mi Alexander'ın dediklerini duymamak üzere tasarlanmışlar? Duydukları zaman yok olacakları için mi? Babasının cesareti ve fedakârlığının ne kadar büyük olduğunu anlıyor. Hiç kimse tarafından duyulmayacağını bilmenin rahatlığıyla duygusallaşıyor:

"Bu bilinç, bilinç olduğunun ayrımında olduğu sürece seni özleyeceğim Philippos. Zamanın çöküp karıştığı değil, bütünüyle tükendiği noktaya kadar günlerin, saatlerin, dakikaların sonuna kadar seni unutmayacak ve özleyeceğim. Güle güle!"

10100
JOCELYN PER PERİ-ŞAN

Jocelyn, Kızılkayalar'dan döndükten sonra uzun süre ne yapacağını, nasıl davranacağını kestiremedi. Perişandı. Gerekmedikçe evinden çıkmadı. Ancak karnı acıkınca sokaklara çıktı. Ne yerel yetkililerce yapılan çağrılara kulak astı ne de Yabancılar Sendikası'nın uyarılarına; tozların içinden ne bulursa onları yedi. Geçmiş asırlarda insanların ne kadar lezzetli yemekler pişirebil-

diğini, ne denli hoş meyveler tattığını gördü. İçinde geçmişe karşı muazzam bir nostalji uyandı. Randevularına uymadı. Uykularını kendi uyudu. İçinden hurilik bile yapmak gelmedi. Koskoca saha araştırmasını yarım bırakmayı göze aldı. Bu gidişle dünya hurisi seviyesine saplanıp kalacak, asla bir kozmik huri olamayacaktı. Umrunda bile olmadı. Varsın sınıf arkadaşları "başarısız huri" veya "sınırlı huri" desinler. Aldığı eğitim ve içine doğduğu kültür gereği bir tapınakta çalışmak, daha iyisi bir manastıra kapanmak, rahibeliğe başlamak istedi.

Tapınak fahişeliği kavramının yerel olarak hemen hiç bilinmeyişinin, ayrıca bu kurumdan evrilmiş manastırların nedense misyoner faaliyetlere takıntılı yerli otoritelerce çok sıkı denetlenmesinin, bu isteklerini burada kaldığı sürece gerçekleştiremeyeceği anlamına geldiğini çabuk anladı. Dolayısıyla bu düşündüklerini yapabilmek için Okyanusya'ya dönmek gerekiyordu. Bir sabah küçücük valizini toplamak, düzgün, toparlak dizlerini açıkta bırakan o en sevdiği kısa etekli flanel elbisesini giymek, gözüne kara –hatta bir demodelik yapıp– aynalı gözlükler takmak, başına adi, iri çiçekli bir naylon eşarbı yarım örtmek, anahtarı Kurul kâhyasının üç tırnaklı eline teslim etmek, İmtiyaz Bey'e istifasını sunmak, onay filan beklemeden, geldiği gibi sessizce gitmek! Ah, ne kadar çekiciydi her şey! Omuz omuza kalabalık ve içindekilerin ter, duş, parfüm kokuları bildik, tanıdık olan bir pub'da kafa tütsülemek, Taupo Gölü'nün serin, lacivert sularında gece yüzmek, karanlığın içinde çıplak çıplak koşarak eve sığınmak, vücudunun her yanının "kaz iğneleri" tarafından kaplandığını, istila edildiğini görmek, yumuşacık gerçek koyun yününden bir battaniyenin altında titremek, eski ağaç evde ocağın başında oturmak, ıslak, buruşuk, pembe ayak altlarındaki çam iğnelerini ayıklayıp ateşe atmak, çam kütüklerinden kaçmaya çalışan alevlere takılıp kalmak, dişlerinin birbirine çarpmasının yavaş yavaş geçtiğini görmek, ağır, içinde koyu kıvamlı bir kahve bulunan fincanına iki eliyle birden sarılmak, oralarda kalmış, hiç evlenmemiş, elli mil çapındaki bir dünyanın tüm girdisini çıktısını, irili ufaklı tüm dedikodularını bilen ilkokul arkada-

şı Liz'i dinlemek! Evet, çok çekiciydi ve olmayacak rüya değildi. Dolayısıyla çok düşündü. Defalarca düşündü:

"Nedir o zaman beni tutan? Kariyer değil, dünya vatandaşlığı bilinci değil, Kurul üyeliği de değilse nedir?"

Günlerden bir gün İmtiyaz Bey'in bir ses mesajını aldı. Kurul üyeliğinin üç ay sonra bitmek üzere olduğunu, kendisiyle çalışmaktan her zaman onur duyduğunu, ikinci bir beş yıl için başvurma hakkının bulunduğunu, ama bir hafta içinde bu başvuruyu yapması gerektiğini söylüyordu İmtiyaz. Önce kurtuluyorum diye çok sevindi. Terasa çıktı. Devasa kente baktı. Beyoğlu'nun biraz solunda vinçler durmadan çalışıyor, altında bir platform filan olmaksızın, denizden fırlarcasına yükselen büyük bir gökkuleyi yükseltiyorlardı: Gerçekten iğrenç bir şey olacak gibiydi. Belki de bir yabancı olduğu için omzunu silkti. Yerlilerin pek çok umursamazlığı sineye çekip bazıları üzerinde büyük tartışmalara tutuşmalarını pek anlayamıyordu. Evet, isterse kısa bir sürede bu kuleler, *raynet* hatları, kapsüller, asansörler, platformlar cennetinden kurtulmak işten değildi. Onun da Liz'e anlatacağı çok şey birikmişti. Yine de içinde pek açıklamaya, tarife gelemeyecek bir duygu vardı. Kente bakarken sanki ertesi gün oradan ayrılıyormuş, ayrılmaktan öte atılıyormuş, bir savaşımı kaybetmiş de bunun sonucunda dışlanıyormuş, gitmek zorunda bırakılmış gibi garip bir duyguya kapıldı.

Biraz daha düşününce onu yenilgiye uğratan gücün dışarıdan gelmediğini, huzursuzluğunun içeriden beslendiğini, her şeyin kendi kafasında düğümlendiğini bir kez daha anladı. Bu düğümü çözmeden giderse Taupo'nun sakin dünyasının sinirlerini altüst edeceğini, orada, burada olduğundan çok daha sıkıntılı ve mutsuz olacağını kestirdi. Dönmek istiyordu, ama önce dönüş yolunu kesen, yol vermeyen bir hayaleti geçmesi gerekiyordu. Mırıldandı: "Hayaletin adı Alexander. Çözüm filan da yok!" Yerel yürütmenin her türlü iddiasına ve medyaçalara yansıyan ayrıntılı görüntülere karşın Alexander'ın hâlâ sağ olduğunu biliyordu. Öyle açıklanamaz bir sezgi, bir içgüdü gibi değil, bilmek sözcüğünün çeşitli anlamlarıyla biliyordu. Kızılkayalar'ın ciddice bom-

balandığı doğruydu. Ama o kadar. *Decurion*'lar, Alexander'ın yatak odasına kadar girmiş, tabancasına bile davranamayan koyunların önderini yanındaki koyun kızla beraber temizlemişlerdi. Koca burma boynuzlu, geniş omuzlu, varil göğüslü, koç burunlu, eğelenerek sivriltilmiş dişleriyle korkunç sırıtışlı bir şeydi bu imajlardaki Alexander. Yanındaki koyun kız da henüz tam insansılaşmamış, tüylü, yünlü bir taze. Tek kelimeyle müstehcen bir görüntü. Kurul'da İmtiyaz Bey'in yakınmalarını duymasa bile bunların imaj mühendisleri tarafından oluşturulmuş görüntüler olduğunu anlaması işten değildi. Mırıldanmasını sürdürdü:

"Keşke ölüm haberin doğru olsaydı, Kurtulmuş olurdun, belki bir yerlerde biraz oyalanır, tekrar dönerdin Alexander!"

Oysa Alexander çok vahim bir haldeydi. Ne ölüydü ne değildi. Gittiğinde her akıllı hurinin yaptığını yapmış, bileklerine sarıldığında nabzına bakmış, dudaklarını öptüğünde nefes alıp almadığını, başını başına dayadığında beyin dalgalarının yayılıp yayılmadığını, kulağını göğsüne dayadığında kalbinin atıp atmadığını kontrol etmişti. En ufak bir belirti görmemesine karşın Alexander'ın ölü olduğunu yine de söyleyemiyordu. Tüm bu göstergelerin dışında bir şeyler vardı karar vermesini engelleyen. Dolayısıyla Kızılkayalar'dan yenik, boynu bükük dönmüştü. İşte o hal devam ediyordu. Taş kesilen Alexander, önüne bir masal yaratığı gibi dikilip Jocelyn'in huri iradesini darmadağın etmişti. Üstelik bunu kendine, vücuduna hükmederken değil, şu askıdaki haliyle yapmıştı. Büyük bir ihtimalle, ne yaptığından haberi bile yoktu. Jocelyn, içinin parçalandığını, benliğinin kendisine acı verdiğini hissetti. Gözlerinden iki tuzlu su damlası koptu. Terasın yüksekliğinde epeyce sert esen yele kapıldı damlalar. Baş döndürücü bir hızla düşüp aşağıdaki okyanusa katıldılar. O an Jocelyn'e öyle geldi ki, bu devasa su kütlesi tek tek insanların sonsuz acılarıyla milyonlarca yıl içinde oluşmuştur.

Şef garsonun saygılı sesiyle irkildi:

"Efendim acınızı bölerek rahatsız etmek istemezdim, ama bir buçuk yıldır bekleyen bir kahvaltınız var. Hazırlamamızı ister misiniz?"

"Oh, buraya çıkmayalı o kadar olmuş mu? Lütfen..."

Birkaç dakika sonra zengin bir kahvaltı masasının başına oturmuş, taze çekilmiş kahvesini yudumluyor, bu kadar zamandır kendisini bekleyen yiyeceklerin hepsinden tadıyordu. Dikkati sayesinde küçük bir kaptaki peynirin içine iyice gömülerek saklanmış mesaj çipini fark etti. İçi titreyerek alıp okuyucusuna taktı:

"Yavrucum, biz yine atalarımız gibi göçebe olduk. Alex bildiğin gibi."

Kısacık, yalnızca "yaşıyoruz" demek için gönderilmiş bir mesajdı. Aradan geçen zamandan dolayı peynirin hangi bölgeden geldiğini sormaya gerek bile duymadı. Kim bilir, o zaman nerede, şimdiyse hangi dağlık yöredeydiler. Artık yanlarına gitmek istese bunun güç olacağını, belki de imkânsız olduğunu biliyordu. Üstelik gittiğinde görecekleri, kendi perişanlığını ve çaresizliğini arttırmaktan başka bir şeye yaramayacaktı. Zihninin bir köşeciğinde dört kollu tahtırevanı üstünde Alexander'ı taşıyan güçlü kuvvetli koyun gölgeleri belirdi. Sürülerle koyun önüne gelerek başlarını yere indiriyor, ölümsüz tanrılarına saygılar sunuyordu. Çok, çok sıkıldı içi. Kafasındaki her türlü gitme düşüncesini bir tarafa itti. İmtiyaz Bey'e hemen geri döndü. Bir beş yıl daha Kurul üyeliği yapmaktan onur duyacağı mesajını yazdı. Kahvesinden aldığı koca bir yudumu yutarken gönder tuşuna bastı.

10101
TRİVİA'NIN MUTFAĞINDAN SICAK SICAK

Trivia Ex-Omasum kargacık burgacık çocuk yazısıyla büyük yanılsamasının son satırlarını defterciğine karaladığında için için ağlıyordu. Sabah olmak üzereydi, ürkek gün burnunu gösterdi gösterecek; gece boyu çığlık atan, kendi kalp acıklanmaları

içinde boğulan hafızalı mezar taşları da susacaktı. Burnunu çekti. Gözyaşlarının bulanıklığında son satırları bir kez daha okumak istedi. Yazdıklarının bu kadar da incitici olacağını beklemiyordu işin doğrusu. Feci vurucuydu, yakıcıydı satırlar. Okuyanı *decurion* katın tepmişe çeviriyorlardı. Yalnızca kent farelerini, platform soylularını değil, işte dirilmiş tene gelmiş, et, kan ve can kazanmış, kendilerini yaratan yazarı bile dehşetli bir nankörlükle yakıp kavuruyolardı: "Bitti onlar. Bittiler. Bitti." Ahh, kelimelerin bu denli gücü olabilir miydi? Bir bitişi bu denli güçlü vurgulayan, okuyanın beynine kazıyan şu dört, aslında iki kelime olur da son sayfadan fırlar, çıkar, içkin olarak barındırdıkları şiddeti kontrol edemez, ellerine geçirdikleri çelik balyozlarla kafalarını eze eze insanları yok etmeye başlar korkusuyla, elleri titreye titreye defterini kapadı. Büyük sorumluluk istiyordu bir yanılsamacı olmak. Bir an üç koca defteri birden imha etmek, ortadan kaldırmak istedi. Yok, ayağını sağlam basacak, savrulmayacak, içini acıtmasına karşın bu samimi, hakiki yanılsamanın hiçlik kıyılarında kalıp yitmesini engelleyecekti. Önemli olan yazarken yazarın yüreğinin parçalanmasıydı, yürekten yazmaktı, samimiyetti, onda da bundan bir *raynet* tüpü dolusu kadar vardı.

Her aşamasında haberdar etmişti kamuyu: "Bakın beni bile yakıyor, bu kadar üzücü bir yanılsama, yazarken lay lay lom olamıyorum, ona göre ha!" diye uyarmış, "...sevimli bir yanılsama değil. Ay alayım da kucağımda sallayayım değil," demişti. Dememiş miydi? Mişti. Bir dalgıç şaman olmuş, fedakârca kendi içindeki derin kuyulara dalmış, kepçelemiş kepçelemiş, çıkarmıştı. Kurul'daki iki genç kızın gerçek hikâyesini anlatmıştı. Üstelik o marilyn modeli Yeni Zelandalı suskun, yere bakan yürek yakan gıcık fahişeyi de bir yere oturtmuş, kızlardan birinin annesi yapmıştı. Keh...keh... Nasıl diyorlar? Zekâ dolu bir yaklaşım yani. Basit, güçlü, minimalist bir dille derdini anlatıyordu yanılsaması. Kızların platformlarda yaşayanı, İnsulapol'un en güzel adasında marilyn anasıyla beraber fakat nedense tığ teber şahı merdan pek yoksul yaşayanına abayı yakıyor. Ne var ki meramını arkadaşına tam anlatamadığından, "sen benim için kardeşten de ile-

risin" filan gibi kafa karıştıran şeyler söylediğinden, kızın birtakım "zengin piçlerle" düşüp kalkmasını engelleyemiyordu. Kendi de daha ergenliğini yaşadığı, çok zayıf, çok güçsüz, feci halde kimliksiz, aidiyetsiz, aseton sözcüğünü bile duymuşluğu olmayacak kadar bilgisiz ama Kafka'nın *Amerika*'sı ile Sartre'ın *Bulantı*'sını okuyacak kadar edebiyat âşığı olduğu için, yani kısaca bir hiç olduğu için bir bistüri edinerek "zengin piçlerini" çizip çizip bırakıyordu. Öldürüyor, altı askerin zor taşıdığı 102,5 kiloluk şişman bir cesedi kuş gibi sırtlanıp balıkçı köylerinin sazlığına atıyordu. Öyle güçlü bir ergen kız. Korkutucu. İnandırıcı.

Henüz *magnum opus*'u ortaya çıkmadan bol bol beyanat vermesi iyi olmuştu *fictor* kardeşlerine. Yayılmalı ve herkes okumalıydı tabii. Bu yüksek anlama seviyesi gerektiren metaforlarla dolu hakiki suç ve reality şov karışımı yapıt zaten onlar okusun da yaklaşan sosyal patlamayı görsün, ayağını denk alsın diye yazılmamış mıydı? Toplumumuzun "alt orta sınıfını gündelik hayatın şiddetine dair üzmek istedim," demişti bir Kurul üyesi olmanın ağır sorumluluğuyla. "Marka salakları"nı yerin dibine sokmuştu. "Kitapta markaları cesetlerin üzerine iğrenerek koydum. İğreniyorum bu Türklerin marka merakından..." demişti, o haklı Tasmanyaşeytanı öfkesiyle. 2000 yıl öncesindeki alt sınıf Türklerin marka meraklarını gerçeğe uygun bir şekilde yeniden canlandırmak için tarihin aynasında uzun araştırmalar yapmış, bunların neler olduğunu tesbit etmiş ve kullanmıştı. Mesela, tabak *Pril*'le yıkanıyordu bu özentiler tarafından. Musluk *Cif*'le ovuluyordu. Sofraya *Sana* koyuyorladı. Adamın çocuğunu hastaneye götürecek parası yok, ama sofraya *Sana* koyuyor! Bababa, adamlardaki marka düşkünlüğüne bak! Bu kadarla kalsa iyiydi bu utanmaz marka düşkünlerinin yaptıkları. *Nescafé* içiyorlar, *Koroplast* çöp torbası kullanıyorlar, vee inanılması güç, insan marka merakının bu kadarına da inanmak istemiyor ama gerçek: ellerini yakınca *Bepanthene* marka merhem kullanıyorlardı! Bilinçsizliğin, şuursuzluğun bu kadarı da olur mu? Olur. *Be-pant-hene* kullanıyor şehirli alt orta sınıf, bunalımlı, çıkışsız Türkler! Yav, kap oradan bir merhem sür gitsin, niye *markasını* arıyorsun değil mi?

Yapıtının bu üstün taraflarını, dolu dolu içeriğini, yüksek çözümleme gücünü, getirdiği çözüm önerilerinin şıklığını ve tüm bunların baş döndürücü bir edebi güzellikle harman edilerek sunulduğunu düşününce kendine haksızlık etmemeye, her şeyi olduğu gibi kamunun yararına sunmaya karar verdi. Ayrıca Celâl'e melale göstermeyecekti ki, kıllık etmesinler şimdi. Bilgi masasının başına gitti. Yalnızca kendi sesini tanıyan "göze" emretti. O defterlerinin sayfalarını çevirirken, göz okudu, okudu. Bir saat sonra işlem bittiğinde o zavallı, o mekanik göz sulanmış, ağlıyordu. Tınmadı. "Basılacak" notuyla Planet Medya İmparatorluğu'nun Yanılsama Bölümü Başkanlığı'na gönderdi. Huzur içinde yatağına koştu. Perdeleri sıkı sıkıya kapadı. Ruhen tükenmiş, tüm enerjisini, öfkesini, hıncını bitirmiş olduğu için derin, çok derin bir gündüz uykusuna daldı.

Medyaçaların şıngırtısını duyunca kalktı. Saate baktı. On. Hımm, demek ki yirmi altı saattir uyuyor. Uykusunu almış kırmızı başlıklı kızların sabah masumluğuyla gülümsedi:

"Ne vardı?"

"Trivia Hanım'cım! Rahatsız etmedim, uyumuyordunuz inşallah. Şimdi sizin adanın önünden geçiyordum da bir gül hatırınızı sorayım, hatır gönül rüşvetlerimi sunayım dedim!"

"Ah, tabii, tabii memnun oluruz!"

Genel yayın mühendisiydi. "Ah, seni kulağı burnu delik şeytan, gel bakalım!" dedi. Geldi adam. Neşeyle, gülerek, göbeğini hoplatarak, nefis baskılı, halis muhlis kâğıda basılmış bir kitabı sallayarak daldı Trivia'nın evine. Övgülerine daha dar koridordayken başladı. Bire bin katarak yaptıklarını, bu yapıtın gün ışığına çıkması yolunda harcadığı emekleri anlattı:

"Çocuklar uyandırınca hemen alıp baktım yazdıklarınıza. Vuruldum. Tepildim. Heyecandan bağırsaklarım düğümlendi. 'Hemen, hemen baskıya ulaştırın. İki saat içinde istiyorum. Gerekirse yarının *dispat*'ı geciksin' dedim. Buyrun efendim, kendi fırınınızdan sıcak sıcak, henüz kâğıdı soğumadı, dumanı üstünde!"

Trivia, kitabını eline aldı. Az önce doğum yapmış bir annenin kucağına bebeği konduğunda neler hissedebileceğini anladı. Ki-

tap gerçekten sıcaktı. Kapağına bir beyanat sırasında alınan o meşhur ani dönüş sahnesini koymuşlardı. Tam bir boy resmi. Nefis, gerçekten nefisti. Afallamış bir yüz ifadesiyle sordu:

"İki saat içinde mi hazır oldu dediniz? Bugün *octagün* değil mi?"

"Canım tabii ki değil! Henüz *septagün*'deyiz. Ben *octagün*'de nasıl dolaşayım ortalıkta gülüm efendim? *Praetor* muyum ben?"

"Ah, aynı gün içinde basıldı o zaman!"

"Haliyle yani. O kadarcık bir dahlimiz olsun!"

Sonra hem tanıtım işini hem de *dispat*'lamaya dönüş durumunu konuştular. Trivia önce biraz yüksekten aldı:

"Bakın mühendis bey, bu bir popüler kültür eleştirisi. Kendisi bir popüler kültür ürünü değil. Öyle bir pop müzik ürünü gibi tanıtılıp, pazarlanamaz."

"Aman ona ne şüphe? Bu bir yanılsama filan değil, gerçeğin ta kendisi. Siz hangi fiksiyon yapıtta böyle bir markalar resmigeçidi gördünüz? İlahi, bahusus öveyim diye bana kendi eserinizi anlattırıyorsunuz. Övmek az gelir... Ben asıl şey için geldim, şey..."

"Ney?"

"Şey, dönün artık *dispat*'ınızın başına. İnsanlar nasıl mahrum kaldılar, nasıl ışıksız kaldılar, nasıl hırçınlaştılar, ne güzel yazıyor, günlük irşatlarda bulunuyordunuz!"

"Hımm, doğru mu?"

"Hiç doğru olmaz mı? Çıkışsız filan kalan insanlar ayaklanma noktasına geldiler. Platformlar ornitorenk yumurtası gibi. Sıksan patlayacaklar."

"Hımm, işin doğrusu *dispat*'lamayı çok özledim. İlk üç dört ay deliriyordum yani. *Dispat*'lamayı bıraktığım ilk aylarda kendime lanet ettim. 'Gül gibi işini, huzurunu bıraktın; iyi halt ettin' dedim."

"Aman ne güzel, ne doğru demişsiniz, bravo!"

Adam güle oynaya gitti. Gider gitmez medyaçaları zırladı. Açtı. Celâl:

"Kız daha ilk sayfadan çuvallamışsın. Denize balığa çıkan adamlar sazlıkta ceset buluyorlar. Denizde saz olur mu şaşkın?"

"Hı?"

"Denizde, diyorum denizde saz olur mu?"

"Olur tabii. Ben *weed* anlamında kullandım."

"Hımm, sırf meraktan soruyorum peki o cesedi buldukları için çok sevinen, balıktan yırttık diye takla atan kerata sonra niye uyumuyor?"

"Uyuyor Celâl, evine gidip uyuyor, aaa manyak mısın nesin?"

"Tamam, tamam zaten daha dört sayfa okudum, sana sonra dönerim!"

"Anana dön Celâl!"

Çocuğu boşu boşuna haşlamıştı. Hepi topu iki saat uyuduğu için yine yatağına yöneldi. Medyaçalar yine tıngırdadı. Komşu *dispat*'tan mülakat istiyorlardı. Hımm, demek ki haber kentin gündemine bomba gibi düşmüştü, Okyanusya'daki vahşi ateşler gibi yayılıyordu, hani o uzaydan görünen. Biraz nazlandı. Ertesi gün için söyleştiler. İçi neşe dolu, utkunun doruklarında, içi rahat, vurdu kafayı yattı. Bu kez bölen filan olmadı. Bebekler gibi uyudu. Her zamanki "anne" düşlerinden birini bile görmedi.

Ertesi gün aradılar. Çekimler Samanlı Dağları taraflarında yapılacakmış. Uğrayıp alacaklarmış. Uğradılar aldılar. Nefis, enfes orman içi çekimleri yapıldı. Doyurucu, dört başı mamur bir söyleşi oldu. Her konuyu konuştular. Yazar *fictor*'un aristokrat sosyete havası, ana kız ilişkileri, popüler kültürün yazarca hem sevilip hem küçümsenmesi, kendi kitabını sevip sevmediği, her şey, her şey. Söz bir ara gelip kitabın pazarlanması, tanıtılması konusuna takıldı. *Dispat*'çı kız naziklik göstermiş, ağzına *zenc* menc sözlerini hiç almadan gayet usturuplu, dolaylı sormuştu:

"Okunmasını nasıl sağlayacaksınız?"

"Ben hiç tercih etmezdim. Artık pop müzik kaseti pazarlamakla aynı şekilde. Aynı taktikler, aynı medyaya adanmalar, aynı kampanyalar. Kitabının okunmasını kim istemez? Kim çekmecede kalsın ister? Okunması için oyunun kurallarını oynamak zorunda kaldık."

"Kaset?"

"Hımm, ben de tam anlamını bilmiyorum. En son müzik tek-

nolojisiyle ilgili bir ıvır zıvır olacak, çok ilgilenmiyorum."

"Şey, yeni bir nesne gibi gelmiyor kulaga. Olsa bilirdim diye düşünüyorum."

"O zaman eski metinleri karıştırırken veya tarihin aynasında görmüş olacağım. İnsan bir noktadan sonra ayıramıyor ne yeni, ne eskidir."

"Ay çok bilgece bağladınız valla. Hani o 'zaman çöktü, çağlar karıştı' sözü gibi, hah...ha?"

"Orijinallik kapasitemi biraz küçümsüyorsunuz. Ben şimdiye kadar kimseden bir şey araklamadım. Değil fikir, değil cümle, hece bile almam kimseden, ayran içtik tepsiden, tamam mı?"

10110
ALEXANDER'IN SAÇLARINDA AKLAR

Bilge ve yılmaz koyun Aristotheles, burun deliklerinden çıkan soluğun iki ayrı sütun halinde sığınağın lanolin kokan havasına yükselmesini ve sonra yitip gitmesini izledi. Donmamak için geceyi üç proto-koyundan oluşan bir grubun ortasında, bu derme çatma sığınakta onlarla koyun koyuna yatarak geçirmişti. Olduğu yerde doğrularak oturdu. Üzerinde kalınca bir kar tabakası birikmiş ve sarkmış olan yün battaniyeye başı değdi. Battaniye üç irice kayanın üstüne gerilmiş, uçup gitmesin diye etekleri daha küçük taşlarla bastırılmıştı. Kalın çam ağaçlarıyla dolu bir ormandaydılar. Üstüne yattığı kurumuş çam iğnelerinden yatak, bu dehşetli soğukta sıcacık geliyordu. İğneleri iki gün önce sık dallarından dolayı altında pek kar bulunmayan bir ağacın dibinden toplamışlar, sığınağın tabanına yaymışlardı. Yattıkları yere pislememek gibi bir kaygıları bile olmayan yatak arkadaşlarına beğenmeyerek baktı. Birisi bayağıca uyuyor, diğer ikisi geviş getiriyor, önderlerine tapan o sevecen gözlerle yüzüne koyun ko-

yun bakıyorlardı. Sığınağın açık olup da yalnızca battaniye ile kapatılan tarafında soğuğu kessin diye yerleştirdiği hayvancığın uzun, hafif ıslak, çokça buzlu yünlerinin arasından parmaklarını geçirerek dışarı çıktı. Filozofluğuna küfrederek beyaz yünden togasını bedenine iyice doladı. Diğerleri ne güzel, sıcacık yün kazaklar giyiyordu.

Henüz erkendi. Neredeyse bütün kamp uyuyordu. Kimi sığınaklar kendisininki gibi kayalardan, kimi doğrudan kar keseklerinden, Arridaeus'un "sarayı" ise kalın, kuru çam kütüklerinden yapılmıştı. Açıkta, çamların altında, yirmişer otuzar bireylik proto-koyun sürüleri de vardı. Bir *octa*'dan beri Sarıkamış'taydılar. Sarıkamış'ın karlar altındaki sarı çam ormanları binlerce koyunluk bir sürüyü gizlemekteydi. *Decurion* birlikleriyle savaşa savaşa buralara kadar gelen koyunlara yerel katılımlar olmuş, koyun sayısı tehlikeli bir şekilde artmıştı. Yaşlı koç, üşümemek için paçavralar sardığı ayaklarını sürüye sürüye, karların üstünde hiç ses çıkarmadan kampın önemli bir kısmını dolaştı. Emirlerine uyulup uyulmadığını görmek için Arridaeus'un kulübesine doğru yöneldi. Evet, Alexander'ı aynen tarif ettiği üzere açıkta, kar yağışı alabilecek bir yerde, tahtırevanı üzerinde oturur durumda bırakmışlardı.

Bahtsız öğrencisine yaklaştı. Belirli bir mesafeden bakarak iyice inceledi. Neredeyse yarı çıplak, sırtında bir tek deri yeleği olan Alexander soğuktan ve kar yağışından hiç etkilenmemiş gibi duruyordu. Çıplak omuzları, dizleri, nasıl dizlerine dayadıysa öyle kalmış olan ellerinin üstleri... hep kar tanecikleriyle doluydu. Üstüne oturduğu alçak tahtırevan bütünüyle karlar altında olduğundan karın üstüne oturmuş gibi görünüyordu. Hoca, soğuğun bir uyarıcı olarak işe yaramadığını bilmesine biliyordu, ama bir umutla yine de öğrencisini dışarıda bıraktırmıştı. Başını sallayarak oradan ayrılmak üzereyken daha önce hiç dikkatini çekmeyen iki şeyi birden gördü. Olduğu yerde sallandı. Eliyle göğsünü ovuşturarak Arridaeus'un evine koştu. Kapıdaki nöbetçinin itirazlarına aldırmadan içeri daldı. Genç koçu üst üste konmuş on on beş kadar battaniyeden oluşan yatağında, son sevgilisi olan

Andromeda ile sarmaş dolaş uyurken buldu. Yüksek sesle adını söyleyerek uyandırdı. Yataktan kalkması için kalın kısa kolunu uzattı. Arridaeus bu demir gibi kola tutunarak kalktı, sırtına güç bela bir şeyler geçirdi. Aristotheles uykulu genci adeta sürükleyerek dışarı çıkardı. Alexander'ın yanına götürdü.

"Evlat, bak bakalım dikkatini çeken bir şey var mı?"

"Yok, Alex'in her zamanki hali!"

"Ah, hem öyle hem değil!"

"?"

"Oğlum bak, saçlarında kar yok gibi!"

"?"

"Bu çok önemli. Daha önce nasıl dikkat etmemişim hayret. Demek ki beyninde bir elektrik aktivitesi var, belirli bir ısı yayıyor beyni. Çok, çok kötü bu oğlum! Ah, nasıl daha önce görmedik, nasıl?"

"Neden kötü?"

"Çünkü yıllardır dışarıdan aldığı enerji sıfır! Çok az da olsa enerji harcadığına göre bir gün düşüp ölmesi kaçınılmaz!"

"Eğer yaşıyorsa tabii. Yine de ilginç. Ama bu kadarını, hatta daha fazlasını biliyorduk değil mi?"

"Nasıl?"

"E, dokunanı çarptığına göre bir enerjisi var ve harcıyor değil mi?"

"Hımm, ya da ona dokunanın tüm enerjisini aniden çekip alıyor, benim hissettiğim tam olarak buydu. Tam çarpmak gibi değil. Günlerce uyuşukluktan kurtulamadım, yorgun argın gezdimdi."

"O zaman ara ara dokunarak onu beslemek zorundayız sanırım. Bir de eğer yine gelirse Jocelyn'i ondan uzak tutmamız daha akıllıca olur. Bu düşündüklerimiz doğruysa, o da Alex'in enerjisini çekip alıyor gibi."

"Haklı olabilirsin. Başka bir şey daha var."

"Yine saçlarında mı?"

"Evet, dikkatle bakarsan saçlarında tek tük aklar var. Bilirsin, daha önce saçlarında tek bir tel beyaz bile yoktu."

"E, çok anlaşılmıyor bunların beyaz olduğu... Bana açık sarı gibi de geliyor."

"Peki, iddialaşmayacağım. Senin gözlerin daha keskin. Daha dikkatle gözleyelim derim."

"Bence ona dokunmalıyız!"

Böyle diyor Arridaeus ve elini aniden Alex'in omzuna koyuveriyor. Bir mıknatısa yapışmış demir parçası gibi tüm gücünün bedeninden uçup gittiğine şahit oluyor. Yaşlı koç, delikanlının beline sarılıyor, tüm gücü yitip giderken, güçlükle sökûp alıyor kolunu Alex'in omzundan. Beraber karların içine yuvarlanıyorlar. Arridaeus titremeye başlıyor. Çeneleri birbirine çarpıyor:

"E...ve...tt... do...do...kunmalıyız ona!"

Koyun toplumunun akıl ve gücünü simgeleyen iki önderi birbirlerine yaslanarak, sendeleye sendeleye Arridaeus'un evine yürüdüler. Alexander'ın tüm sırlarına erdiklerini iddia edecek değillerdi, ama epey bir şey öğrenmişlerdi. Eski egemenleri, bozulmayı, çürümeyi ve çürünmeyi reddeden eski savaş kösemenleri Kral Alexander, bir "güçemen"di: Gücü emiyordu. Kibirli Andromeda'nın lütfen yapıp lütfen getirdiği sıcak, çok çok şekerli çaylarını yudumlarken durumu değerlendirdiler. Aristotheles felsefenin ona bahşettiği tüm çözümleme güçlerini devreye sokarak görüşlerini açıkladı:

"Gücümüzü emip aldığına göre, enerjiye gereksinimi var. Demek ki bir şekilde canlı. İlla bizim anladığımız biçimde olması gerekmiyor, ama canlı. Elektrik enerjisi kullanan bir araç gibi canlı. Bir bilince sahip mi, bilemez ve kanıtlayamayız. Yani isteyerek, bilerek mi gücümüzü çekip alıyor yoksa onun da elinde değil mi, bilemeyiz. Yalnız bu edindiği enerjiyi bir şekilde planlayarak kullanması, dağıtması gerekiyor. Dolayısıyla bir tür beyin faaliyeti içinde olması akla yakın..."

"Ben de gücü emerken ve verirken bir tür bilinç faaliyeti içinde olduğunu düşünüyorum!"

"Hımm, nasılmış bu?"

"Bizden gücümüzü aldı, ama Jocelyn'e kendinde olanı verdi..."

"Ah, akla yakın. Hem de zarar vermeyecek şekilde. Haklısın,

yalnızca bencil bir güçemen değil, vermesini de biliyor..."

"Evet, karşılıksız sevdiklerine, uğrunda her şeyinden vazgeçebileceklerine..."

"!"

"Bakın hocam, Alex'in beslenmesi gerektiği kesin gibi. Bir iki fikrim var. Oturduğu yerde, o katatonik durumdayken çok da fazla enerjiye ihtiyacı olamaz gibi duruyor. Arada sırada bugün yaptığımız gibi dokunursak, bu durumunu koruyacaktır. Hatta kesime göndermeden önce proto-koyunlarımızı Alex'in bedeniyle temas ettirerek kendisine yetecek kadar güç elde etmesini sağlayabiliriz!"

"Aferin oğlum! İyi düşündün."

"Yalnız, acaba diyorum, Alex'e ciddi bir güç aktarımında bulunursak, mini nükleer reaktörlerden veya başka bir güç kaynağından, durumunda bir değişiklik olur mu?"

"Yoksa taşıyamaz ve bedeni hasar görür mü?"

"Denemeliyiz diyorum!"

"Kesinlikle karşı çıkıyorum. Daha önce denenmiş bir şey değil. Alex Han da deney faresi değil. Asla olmaz!"

"Hımm, haklısınız. Peki başkalarında denenmiş bir şey yapalım. Manyetik şok tedavisine ne dersiniz?"

"Ha, o olur. Olur da, dağın başında uygulayıcıyı nasıl edineceğiz. Doktorlarımızda var mıdır ki?"

"Hocam, o öyle büyük bir sorun olmaz."

"?"

"Kurul üyelerinden Dr. Orçun O'Neill, geçenlerde bizimle temasa geçti. Dedebabası halis muhlis morkaraman cinsinden bir koçmuş meğerse..."

"Eee, bunu niye bilmiyorum ben?"

"Dedesi değil hocam, dedebabası, sizden biraz öncedir..."

"Arridaeus, zırvalama lütfen, O'Neill'ın aradığını niye bilmiyorum?"

"Haa, o mu? Söyleyecektim de araya göç girdi. Yalnız, adam sağlam hocam. Hani o Kargapazarı Dağları'ndan apar topar kalktık ya?"

"Evet."

"Ondan aldığımız haber üzerine kalktık. Sonrasını biliyorsun, biz kamptan ayrılır ayrılmaz taş üstünde taş bırakmadılar."

. "Ve sen de adamın bizden olduğuna karar verdin benim aptal oğlum!"

"Hocam lütfen, ayıp oluyor ama..."

"Neyse olan olmuş. Bilesin diye söylüyorum. Senin bildiğin adıyla Orçun, koç neslinden filan değildir. Rize İrlanda kolonisinde üretilmiş bir cerrahtır!"

"Eğitilmiş!"

"Hayır salak, 'üretilmiş'!"

"!"

"Evladım, niye tarihin aynasını okumuyorsunuz hiç? O'Neill bir *siborkul*'dur. Son üç yüz yıldır İmtiyaz İkbal denen adamın yanındadır. Kurul'da sağ koludur. Kölesidir, kuludur."

"Hocam, bizdeki kayıtlara göre Kurul'a gireli ancak altı yıl üç ay olmuş. Ural Rus Cumhuriyeti temsilcisi Dr. Kiriak Korneliyeviç'in yerine tayin olunmuş."

"Yavrum istersen sen üç yüzü ona böl, sonra dünyanın tüm halklarından birer isim uydur daha kolay. Hepsi Orçun, hepsi O'Neill. İnan bana..."

"?"

"Ufak bir işlemle yüzünü değiştirir. Bu işlemi ayna karşısında kendisinin yaptığı söylenir. Vazgeçemediği tek şey unvanıdır. Söyle araştırsınlar, bak bütün selefleri doktordur."

"O zaman koyunlara daha önce de yardım etmesi gerekmez miydi?"

"Etmediğini kim söyledi? Sayelerinde yayladan yaylaya pek bir hasar almadan dolaştık. Kızılkayalar'da yüz yılı aşkın kalabildik."

"Ah, hürmet hisleri beslemeniz çok doğal tabii bu durumda."

"Hayır Arridaeus, 'sayelerinde' derken saygıdan dolayı çoğul konuşmuyorum. İmtiyaz Ekber'i de kastediyorum. Hiç gariban bir Kiriak veya Orçun, İmtiyaz'dan bağımsız hareket edebilir mi, a benim saf evladım?"

"Yani yaşamımızı sürdürmemizi Türkiye Kurulu'nun başına mı borçluyuz?"

"Eh, bir bakıma öyle de denebilir. Yaşamamızı, yaşam mücadelemizi, barış dönemlerimizi ve savaş anlarımızı, çektiğimiz tüm acıları, koyun bokuna batmış, gığa bulanmış bir halde yatmamızı... Artık ne dersen."

"Anlamıyorum?"

"Eh, pek anlamayacak bir şey yok. İmtiyaz bizim bütünüyle ortadan kalkmamızı istemez. Her şeyden önce kendi ayrıcalıklarını yitirmek istemediği için istemez. O da Kurul başkanlığını bize borçlu. Böyle düşün çocuğum..."

"Hocam gerçekten ağzım açık kaldı. Bilmiyordum."

"E, işte bu yüzden bir bilgeye danışman gerek çocuğum! Neyse, sen manyetik şok uygulayıcısından bahsediyordun. Doktorlarımıza soralım. Elde yoksa getirelim. Yalnız bu kadar küçük bir şey için Orçun'la temas etmeye gerek yok. Kafkasya'ya da İran Kurulu bölgesine de yakınız. Kaçakçılara söyleyelim daha iyi... Orçun duyar duymaz İmtiyaz'a yerimizi bildirecektir. Şu kampta biraz soluklanalım evladım. Soğuk ama hiç kül yağışı yok, hava temiz. Hiç olmazsa ağaçlık, değil mi?"

Aristotheles, Arridaeus'un sarayından çıktığında sert bir tipi başlamıştı. Togasına iyice büründü. Yaşlanmakta olduğunu düşündü. Eskiden olsaydı, omzunu iyice açar, kar tanelerinin tenine dokunmasından hiç rahatsız olmaz, rahatsız olmak ne söz, zavallı soğuk şeylerin tüyleri arasında erimesinden mutlu olurdu. Evet, koca sürüleri kurumuş otlarla beslemek kolay değildi, ama buralarda biraz daha kalmalıydılar. Bahar gelince komşu dağ bozkırlarında gür otlar boy verecek, sürüleri beslemek kolaylaşacaktı. Bu arada da yeraltına sığınaklar kazabilirler, daha derli toplu barınaklar yapabilirler, biraz kendilerine gelirlerdi. O günden tezi yok, koyun toplumuna yine örnek olmaya, kendine yeraltında sıcak bir çukur ev kazmaya karar verdi. Yaşlı yüreği yeni bir işe girişmenin heyecanıyla ve coşkusuyla doldu. Bu sevincin minik, minicik bir kuzuyken, henüz boynuzları olmadığı için kimse onu insan çocuklarından ayırmazken, develer tellal,

pireler berberken, yuva öğretmeninden dinlediği bir masaldan ileri geldiğini bilmesine karşın, hatta şu soğuk ormanda kalmaları için bu israrcılığının da bir şekilde bu masalla ilgili olduğunu sezinlemesine karşın, içindeki sevinci kovmadı.

10111
AYRICALIKLI KONUŞMALAR

Kurşunî bir gök, nemli, ıslak bir hava, inceden inceye –kül değil– çamur yağıyor. Sabah erken. Dr. Orçun O'Neill, adına Fatih Beş Platformu denilen devasa platformun özel olarak tasarlanmış dar ve eğri büğrü sokaklarında birinci sınıf bir siborg, insana ait her şeyden ne kadar iğrenebilirse o kadar iğrenerek yürümekteydi. Yolun, başka semtlerde kaldırım olması gereken tarafındaki kalın, yapışkan, gri mavi toz tabakasının içine dalmamaya dikkat ederek, ortalarda, açıkta, yüzlerce yıldır gelen gidenin ayağı altında aşınmış, parlamış, düzleşmiş granit taşlara basmaya çalışarak adımlarını atıyordu. Hangi kafanın ürünüydü, kimin istemesiyle, nasıl bir talep üzerine yapmışlardı bilmiyordu ama şu her iki yandan belli bir eğim verilerek, ortada ufak bir derecik oluşturacak biçimde inşa edilen bu sokakların kendilerinden de, İmtiyaz Bey'in büyük bir bilgiçlikle "çirkef deresi" dediği dereciklerden de, bu dereciklerin taşıdıklarından da, hepsinden hepsinden nefret ediyordu.

Yaydığı koku analiz edilince, bilmem kaç gün önce öldüğü hemen anlaşılan ve yolun tozsuz kısmına boylu boyunca serilmiş yatan bir köpek ölüsünün üstünden çevik bir hareketle atladı. Keşke atlamayaydı... Köpeğin ölü bedeninden dolayı göremediği ve anlaşılan hayvanı kemirip duran iki büyük sıçandan birinin üstüne indi. İnce sesiyle çığlığı koparan hayvanın, sağa sola dağılan incecik bağırsaklarını tozun içinde peşinden sürükleyerek kaçma-

ya çalışmasını dehşetle izledi. Bağırsakların kanlı görüntüsü değil, toza bulanarak parlaklıklarını yitirmeleri bir cerrah olarak tüm hassasiyetlerini ayağa kaldırmıştı. Kanlanan ayakkabısını yolun kenarındaki toz yığının içine sokarak temizlemek istedi. Pek fena fikir sayılmazdı. Sayılmazdı ama, gidip o sakar ayağını bu kez de kimbilir hangi çağda kesilmiş bir kurbanın dolu işkembesine sokmasaydı... Toz katmanı içinden daha neler çıkabileceğini göze alamadığından, belindeki çantasından küçük bir giysi kapsülü çıkardı. Pimini çekti. Ortaya çıkan yeşil, güzel bir cerrah tulumunu kullanarak ayakkabısını, biraz da paçasını olabildiğince temizledi.

Pis giysiyi tozlar içine atarken sokağa giren temizlik devriyesine yakalandı. Yakın çevrede göz alabildiğine uzanan pisliği bir başına O'Neill üretmiş gibi bir tavır takınan ve sırtlarındaki beyaz kanatlardan dolayı bu kültür insanlarının "kuğu" olarak adlandırdıkları görevli kız, hava *scooter*'ından ekşi bir yüzle indi. Kibar ama küçümseyen bir edayla O'Neill'ın yaka numarasını istedi. Bu kadarı Orçun Bey için fazlaydı. Ciyak ciyak bağırarak bir *praetor* olduğunu, isterse yalnızca kuğuyu değil, içindeki şeylerle beraber bu sokağı olduğu gibi buharlaştırabileceğini söyledi. Güne talihsiz bir başlangıç yapan kıza ertesi gün saat sabah sekizde Yuşa Tepesi Hastahanesi'ne gelmesini emretti. Zavallı kuğu kekeleyerek sokağın bu durumda kalmasının birtakım büyükler katından özellikle istendiğini, ama kendilerine verilen genel talimatta bir değişiklik yapılmadığı için her gün vatandaşla karşı karşıya geldiklerini anlattı. Sonra da çekingen bir sesle, gerçekten de hastahaneye gelmesini isteyip istemediğini sordu. Hiddeti hâlâ geçmemiş olan Orçun Bey, kızı haşlamak için bir kova sıcak su boşaltır gibi konuştu:

"Ne değişti ki küçük hanım?"

"Ah, hiçbir şey sayın *praetor*! Yalnız bu durumda bana özel bir geçiş belgesi çıkarmanız gerekiyor, yarın bildiğiniz gibi *octagün* ve biz kuğular bu konuda sade vatandaşlar gibiyiz efendim!"

İnsanlara karşı muhteşem siborg hafızası ve yanılmazlığının her zaman fanatik bir savunucusu olan Orçun Bey hiddetinden sapsarı kesildi. Bu tozlu sokakta siborgluğa toz kondurmamak gerekiyordu. Kızı biraz da ezmek, küçümsemek amacıyla,

"Evet kızım. Akşam kırlangıç servisle geçiş belgeni göndereceğim, numaranı alayım lütfen!" dedi. Gerekli bilgileri değiş tokuş ettikten sonra ayrıldılar. Orçun arkasına bakmadığı için ölü köpeğin, toz yığını içinde olduğundan baksa bile göremeyeceği yeni ölü sıçanın ve kendi ayakkabısıyla paçasındaki fizyolojik kalıntıların dağılarak tozlara karıştığını görmedi. Sinirle yürümeye devam etti. "Siborgları bile dağıtan, ahlakını, davranışlarını bozan bir kültür bu, kahretsin," diyerek aşikâr söylendi. Neden, bunun Levent'i, Alkent'i, Balkent'i, Harbiye'si varken, Büyük Efendi neden, neden bu sefil yerde oturmayı istiyordu? İnsan duygularını, insan duygusallıklarını asla anlamayacak bir şekilde üretildiği için, verecek hiçbir cevabı yoktu.

İmtiyaz Bey'in dört katlı ahşap konağının bahçe kapısını tıklatmadan kapı ardına kadar açıldı. Genç, ama daha şimdiden kamburu çıkmış bir Tanju Efendi, Orçun Bey'i kapıda karşıladı. Önüne düştü. Geniş, her tarafı sarı ve siyah güllerle dolu bakımlı bir bahçeyi boydan boya ikiye ayıran, beyaz taşlar döşenmiş ince bir patikadan yürüyerek konağa girdiler. Sağ tarafında iç içe geçmiş küçük, kat kat havuzlardan oluşan beyaz mermerden bir fıskiye havaya serin, tertemiz sular fışkırtıyordu. Bahçenin hiçbir köşeciğinde, tek bir çimen yaprağında bile en ufak bir toz zerresi görülmüyordu. İmtiyaz Bey ev halindeydi. Ayaklarına burunları yukarıya kıvrık, üstlerinde altın taklidi pulları olan kırmızı deri terlikler geçirmişti. Siyah ketenden pijamamsı, bol pantolonunun üstüne uzun, dizlerine dek ulaşan parlak sarı satenden, safir düğmeli bir gömlek, onun da üstüne kırmızı atlastan bir yelek giymişti. Yine siyah ama bu kez kadifeden, kadifeden olduğu için de mor yansımalar yapan bir fes, kılığını tamamlıyordu. Orçun'u alt kattaki muhteşem kütüphanesinde kabul etti.

"Söyle bakalım doktor, hangi rüzgâr attı seni buraya?"

"Koyunlarla ilgili önemli istihbarat var Büyük Efendi. Sarıkamış'talar."

"Biliyorum."

"Bildiğinizi biliyorum. Çok sıkıştırmak istemediğinizi de biliyorum. Ama pek tek durmuyorlar. Gürcistan kaçakçılarıyla temasa geçmişler."

"Hımm, kesin mi?"

"Kesin. Akhaltsikhe kent kurulundan teyit ettim."

"Ne yapmak istiyorlarmış? Sakın sınırı filan geçmeye kalkmasınlar?"

"Maalesef efendim, bu olasılık gittikçe güçleniyor. Aristoteles'in 'Kafkasya'ya da İran'a da eşit uzaklıktayız' dediğini kulaklarıyla duyanlar var!"

"Aman, aman senin ağzın ne diyor. Kulakların duyuyor mu?"

"Evet beyefendi."

"Orçun, başkaları da duymasın. Bu Avrasya arayışları sivil generallerin filan kulağına asla gitmesin. Sonrasını sen bilirsin. Dikkat isterim!"

"Benden sızması mümkün değil. Kurul'da siz gündeme getirmeyecekseniz nereden duyacaklar?"

"Yok yahu, Kurulluk konu mu bu, şaşkın?"

"Ne yapalım diyorsunuz efendim?"

"Sınıra yeni *decurion* alayları konuşlandırılsın. Kısa bacaklı, uzun kollu kara android birlikleri ormanı kuşatsın... Dikkat et, bizden emir almadıkça öyle langadanak müdahale etmesin yarım akıllılar! İyisi mi, dikkat çekmemek için mangal filan yelpazelesinler, beyaz donlarıyla kayak yapsınlar, inandırıcı olur. *Pterenadon*'ları kullanarak bombalayın. Ondan sonra girsinler!"

"Büyük Efendi, haddim olmayarak söylüyorum efendim, bunları yaparsak orduyu uyandırmış olmaz mıyız?"

"Ah, haklısın tabii benim akıllı siborgum. Askerler duruma ayarsa, onlar da sivil generalleri uyandıracak. Sonra işin yoksa Güven Kaplangı'yla uğraş dur. Tamam. Emirlerimi geri çekiyorum. Ne yapalım peki?"

"Efendim, ben derim ki Jocelyn'i yeterince donatıp gönderelim. Bu kez bir ornitorenk omleti pişirsin derim! Bu koyun işini kökten, temiz bir şekilde çözmüş oluruz. Bir miktar ağaç yitirmiş oluruz ama gelecek nesiller duacınız olur."

"Hooop, dur orada, bu kez de sen dur. Jocelyn'in misyonun ortasında uyanması artık ciddi bir olasılık. Bu riski alamayız. Hangi gerzeğin fikriydi bakalım bunların bu kadar doğuya kayması?"

"Efendim, biraz olayları akışına bırakmaktan oldu. Biz sürekli batıdan sıkıştırınca akılsız koyunlar doğuya, gittikçe daha doğuya kaydılar. Bence başka çare yok. Bu kez doğudan bir saldırı planlayacağız. Haber filan sızdırmayalım. Gürcülerle ortak veya yalnız başımıza, üstelik hava gemilerini, *pteranadon*'ları vesaire karıştırmadan sınırlı, amacı belli bir kara harekâtı yapalım. Batıya kaçış yollarını açık bırakalım..."

"Evet, akıllıca duruyor. Kimler yapmalı bu harekâtı sence? Androidler değil herhalde."

"Aman aman! Değil tabii. Kaçakçılığı önlemek adına gümrük muhafız alayları yapabilir. Hazır bunların kaçakçılarla giriştiği temasların görsel dökümü de varken elimizde... Kurul'da hiç problem olmadan onay alırız. Gürcistan gümrük muhafızlarından da yardım alırız. Böylece Planet Medya İmparatorluğu'ndan kimse ses çıkarmaz, biliyorsunuz bu Gürcülerin kadife devrimini destekliyorlar. Yalnız tek başına güç kullanmak yetmeyebilir. Ben aynı zamanda kurban bayramlarında koyun kesilmesinin bütünüyle yasaklandığının ilan edilmesini ve platformlara göç ederlerse kimsenin insansı koyunlara dokunmayacağı garantisinin de verilmesini öneriyorum."

"Orçun, aferin, iyi düşünmüşsün. Kurban bayramlarında kurbanın tümden yasaklanması için zaten dışarıdan sürekli baskı altındayız. Bu koyun kurbanı yasağını bir ilk adım olarak sunabiliriz. İçeride bir müddet keçi veya büyükbaş kurbanına karışmayız, ısrarla koyun kurban edenleri de görmezden geliriz. Çok zorda kalırsak, birkaç azılı kişiyi cezalandırırız. Kimse fazla itiraz etmez. Bu platformlara göçecek koyunların boynuzlarından kurtulmaları gereğini, bir önşart olarak öne sürelim. Ameliyatları senin ekip yapsın. Bunlar pek iyi, pek güzel. Bir tek, harekâta katılacak güçler biraz aklımı kurcalıyor hâlâ. Pek öyle gümrükçülerin altından kalkabileceği bir iş gibi durmuyor. Belki de doğrudan bana bağlı olan kuğuları görevlendirmeli... Ne dersin?"

"Ah, ne yapacaklar? Koyunlara etrafı pislettikleri için ceza mı kesecekler!"

"Orçun, öyle veya böyle, üç yüz yıldır yanımdasın, bazen cid-

den salak olduğunu düşünüyorum! Sen kuğuları ne sanıyorsun tanrı aşkına?"

"Şey, pek ilgilenmedim. Kentin temiz tutulup tutulmadığından sorumlu gibiler. Çok başarılı oldukları da söylenemez. Değil mi?"

"Hah ha... haaa... Değil, değil! Orçun, oğlum, bazen fıkra gibi oluyorsun, ben de senin nerede üretildiğini unutuyorum! İlahi, ha... Hah ha..."

"Ama efendim, daha şimdi size gelirken biri bana ceza kesmeye kalktı!"

İmtiyaz Bey gülmekten kıvranırken Orçun'u elinden tutarak bilgi masasının başına götürdü. Sokakta kısa bir süre önce geçen olayları bir de oradaki ekrandan izledi Orçun. İzledikçe de hem şaştı hem de siborgluk onuruyla oynanmış gibi hissetti. İmtiyaz Bey'in galiba kendisinden başka kimseye yapmadığı eşek şakalarından birinin kurbanı olmuştu. İki yandaki toz katmanları hariç, yol aslında açık gibi görünüyordu. Dolayısıyla durduk yerde bir zıplama yapması, iğrenç bir şeyin üstüne basmış gibi ayağını sağa sola silmesi, toza basıp iyice telaşlanması, bu iş için bir tulum harcaması vesaire... bir mim sanatçısının hareketlerini andırıyordu. Kuğu gerçekti gerçek olmasına, ama o da iki metrelik boyu, altındaki ağır kadana *schooter*'ı, *karlot* ve *kaşalotları* mumla aratan köşeli suratı, kirpi saçları ve tepeden tırnağa silahlı, zırhlı haliyle o gördüğü ve caka sattığı incecik kızdan eh, biraz daha farklı bir yaşam türüydü.

"Orçuun, hâlâ kırlangıç servisle belge gönderecek misin o çıtı pıtı kuğucuğa, çapkın, haa? Aman dikkat et, yarın hastanede beraber görünmeyin! Ha haa... Haa... Ah... Ah... Yahu, yüz yıldır böyle gülmedim...Hoahh!"

Dr. Orçun O'Neill, İmtiyaz Bey'e kayıtsız şartsız itaat etmesi için beynini programlayan üreticilerine feci küfürler etti içinden. Yarım dakikalığına tam bir insan veya koyun olaydı ne olurdu? Şu ince boynu burup atıvermek, sonra oturup boşa geçen üç yüzyıla ağlamak nasıl bir duygu olurdu acaba? Adam resmen yerle bir etmişti o gururlu siborg benliğini. İnsan androidine değil, androitine yapmaz böyle bir muameleyi! Üçüncü sınıf DVIF (*Distant*

virtual image formation) teknikleri kullanarak görüntüler yaratmış, kendisinin onlarla uğraşmasına eğlenmiş, yetmiyormuş gibi, başına bir de kuğu sarmıştı. Siborglara özgü dürüstlükle konuştu:

"Büyük Efendi, aslında sizi ortadan kaldırmak istiyorum ama içimde bir şey bana engel oluyor!"

İmtiyaz Bey oldum olası mutasyonlardan ve mutantlardan çekinirdi. Ola ki bu siborgun da bu aralar insanlaşacağı tutsun! Hemen toparlandı:

"İlahi doktorcum! Seni böyle doğru sözlü ve erkek tavırlı üretenlere ne kadar minnet duysam azdır! Sadakat ve itaatinden çok, bu özelliklerini takdir ediyorum senin. Kibar, hatta biraz çıtkırıldım görünüşlüsün ama bu sendeki acımasızlığa varan cesaret, bu *gerekirse sahibinden bağımsız davranabilme yetisi*, bu hedefe kilitlenme, bu amacı için önüne çıkan engeli devirme özelliklerini programlayıp kafana koyanlara minnet duyulmaz da ne yapılır?"

"Teşekkür ederim Büyük Efendi! Beni böyle ısmarladığınız için, asıl ben de size minnet duyuyorum. Teveccühlerinize layık olmaya çalışacağım efendim!"

İmtiyaz Bey bir siborkulda veya o sevmediği adlarıyla bir "el siborgunda" asla olmaması gereken ve kendisinin asla ısmarlamadığı bir özellik olan sahibinden bağımsız davranabilme yetisini araya sıkıştırmış, Orçun'dan teşekkür hariç hiçbir tepki alamamıştı. Bir an gözlerini kapatarak bunun ne anlama geldiğini düşündü. İki ihtimal vardı. Ya O'Neill sandığından çok daha fazla insanlaşmış, gerçekten onu dinlemeyecek bir duruma gelmişti ya da sadık ve itaat etmek için programlanan zavallı bir siborg olarak o ne derse ona "evet" diyordu. "Teveccühlerinize layık olacağım" yerine "olmaya çalışacağım" faslını da değerlendirdiğinde, birinci olasılığı öne çıkardı ve sevgili siborkulunu bir ara yeniden formatlamaya göndermek gerektiğine emin oldu. Gözlerini açtı. Emir verirken kullandığı, o zavallı siborkulun yüreğini ağzına getiren yüksek frekanslı sesle karşısındakini ezdi, bitirdi, benlik senlik bırakmadı:

"Doktor O'Neill, yanınıza üç bin adet birinci sınıf kuğu verilecek. Saniyesi saniyesine üç gün sonra doğudan saldıracaksınız. Operasyona bizzat kumanda edeceksin. Doktor olarak değil, üst

düzey savaşçı olarak gidiyorsun. Tedavi veya kurtarma amaçlı en ufak bir davranışın olursa bu yüzden kendini imha etmek zorundasın. Fakaat, bak altını çizerek söylüyorum: Sen bir generalsin. Şahsen çarpışmaya girmen yasaklanmıştır. Unutma! Ayrıca, koyunların üçte birinden fazlasını katletmeniz, ornitorenk kullanmanız yasaklanmıştır. Gürcistan'dan gümrükçü almaya gerek yok. Sağlam bir kaynaktan aldığım istihbarata göre çok asabi oluyorlarmış. Gerekmez. Kars ve Ardahan gümrükçüleri kâfidir. Kurul'un bu aşamada bir şey bilmesine gerek yok. Ordu, yerel yürütme, Planet Genel Kurulu ve hepsinden önemlisi Planet Medya İmparatorluğu bunu bir kaçakçılık karşıtı operasyon olarak bilecek. Kuğularla ilişkin, numarasını aldığın kuğudur. Şimdiden başlayarak asla haberleşmeyeceğiz. Tanrı yardımcınız olsun. Operasyon bitince raporunu iletecek ve sonra sileceksin. Bu kadar. Rahat!"

Kaskatı kesilen O'Neill sert bir selam verdi. Gözlerinde İmtiyaz Bey'i bile duralatan sert bir bakışla konaktan ayrıldı. İmtiyaz Bey koyunların ne kaçakçılığına kalkıştıklarını sormadığına pişman oldu. "Önemli bir şey olsa Orçun söylerdi herhalde," diye düşünerek kendini avuttu. Sonra büyük savaşların bu tip küçük ihmaller yüzünden yitirildiğini düşündü. Dolayısıyla üşenmedi, bilgi masasının başına gitti ve son günlerde Orçun'dan gelen güncelleme raporlarını sistematik olarak taramaya başladı. "Gümrük" ve "kaçakçılık" kelimelerini girdi. Çok aramadı. Bulmuştu. Öfkesi başına sıçradı:

"Orçuun! Hain! Tuz ekmek hakkı bilmez it! Demek 'kaçakçılık' yapıyorlar dediğin buydu ha? Koyunlar manyetik şok uygulayıcısı alıyorlar. Ne var bunda alsınlar, her toplumun tıbbi malzeme ihtiyaçları olur. Ama niye demiyorsun ki 'Gürcü aracılar vasıtasıyla ben fahiş fiyattan satıyorum, *zenc*'leri de cebe atıyorum'? Tüh sana, mali ahlakı gelişmemiş üçkâğıtçı! Ulan, sen iyice insan olmuşsun! Sen bu savaştan dön gel, bakalım seni yeniden formatlatıp Hindistan'a lağımcılar kastı başkanı olarak atıyor muyum, atamıyor muyum?"

Söylenirken, güncellemelerde tuhaf bir şey dikkatini çekti.

O'Neill uyku servisini kullanmıştı. Hem de en derin uykulardan satın almıştı. İnsan gibi günlük yaşamın ağırlığından rüyalarında kurtulmak istemesi bir yana, bir siborgun neden bu ağır uyku seçeneğini seçtiği bile başlı başına bir göstergeydi. Kesinlikle emin oldu ki sevgili O'Neill'ı bir mutasyon geçirmek üzereydi. Uyku raporlarından sonuncusunu hemen indirdi ve ilgisi gittikçe artarak kütüphanesindeki dev billurda izlemeye başladı.

Orçun'un birinci rüyası tam anlamıyla bir felaketti: Rüya güm diye karanlık bir gecede bir ağaç-eve doğru çırılçıplak koşan Jocelyn ile açılıyordu. İzleyen ve aktaran göz de ardından koşuyor olmalıydı ki görüntü çok oynak, çok inişli çıkışlıydı. İmtiyaz Bey şaşkınlıkla koltuğuna yaslandı ve bu işin sonu nereye varacak diye dikkat kesildi. Biraz sonra kendi kendine konuşuyordu:

"Ah! Çıplak, bir battaniye altında titreyen güçsüz bir Jocelyn imajı yaratmış kendine bu zavallı siborkul. Demek ki Kurul'da bu gözle bakıyor huriye! Bunlar da insanlaşmanın alametleri. Erkeklik taslıyor aklınca. Hıh, şimdi de göz Jocelyn'in arkadaşını gösteriyor. Bu da O'Neill'ın birazcık dişileşmiş hali. Çene çalıyorlar. Çok arkadaşlar. Okullu kızlar gibiler. Hay Allah, siborkulun durumu sandığımdan daha kötü, henüz cinsel kimliğinde bile karar kılmamış, çok incinebilir, çok kırılgan bir durumda. Aynen üniversite birinci sınıfa giden bir ergen gibi. Yazık yahu! Ah, anaa Jocelyn'i tuttuğu gibi kaldırdı yatağa götürüyor. Çüş be. Her şeyin bir haddi hududu var. Sapık siborkul! Aaa, yok canım öyle korktuğum gibi değil. Yani, Jocelyn korksun... Maşallah ne has delikanlıymış öyle bizim Orçun? Ulan Orçun, lan oğlum öyle değil, hay Allah demek siborglara bu tip şeyleri hiç öğretmiyor, hayata hiç hazırlamıyor bu okullar. Tüh!

Ah canım, ikinci rüyasında da Jocelyn var. Ama bu kez Jocelyn küçük kara kafalı bir yumurcak kız. Orçun da onun babası rolünde. Hay Allah müstehakını versin Orçun! Sevgili olarak Jocelyn'in karşısındaki beceriksizliği ve acemiliğini silmek için şimdi kendini baba olarak kurgulamış. Tam bir aile babası, odun kesiyor. Yav bu kerata İrlanda asıllı değil miydi? Şimdi sırtına bir İskoç klan tartanından gömlek giymiş. Allah, Allah! Bir kontrol

etmeli. Pek sevecen, kızcağızını sırtladı eve, yuvalarına götürüyor. Ooo, yook, yok, küçük kız Jocelyn değil, Jocelyn evde onları bekleyen anne! Vaay Orçun'um, hangi arada, neredeki derede kotardın bu işi? Biz başka yana mı bakıyorduk?

Uuuf, bu savaş sahneleri de nereden çıktı be? Aman Orçun, Orçuun, başına dikkat, dikkat et yandan gelen darbeye. Aşk bunun gözünü kör etmiş. Şimdi faltaşı gibi açıldı o gözler, ama neye yarar o kellenin altında bir vücut olmazsa? Ben şimdi kimi, neyi formatlatacağım? Neyse, gelecek böyle gerçekleşirse Planet Genel Kurulu'na yüz suyu dökmekten kurtuluyorum formatlama izni almak için. Bu da bir şeydir."

İmtiyaz Bey medyaçalarını kapadı. Alnını tomur tomur terler, içini simsiyah önseziler kaplamıştı. El çırptı. Koşup gelen minyon siboriye'ye "Kızım Tanju'ya söyle, bana hemen *kubaşı* Maglorius'u bulsun," komutunu verdi. Dört dakika sonra bütün kuğuların başı olan Maglorius, İmtiyaz Bey'in karşısındaydı. Narin genç kız hologramını kaldırmıştı, tüm dehşeti ve haşmetiyle yeryüzünde emir aldığı tek kişi olan şefini can kulağıyla dinliyordu. Koşarak gelmiş olmalıydı. Parlak, sert, simsiyah bir deriyle kaplı tüysüz geniş göğsü sık aralarla inip kalkıyordu. Geniş delikli burnu bu sonsuz göğsü istenen çabuklukla havayla dolduramadığı için yayvan ağzını da devreye sokmuş, ağzı ve burnuyla aynı anda soluk alıyordu. Dolayısıyla açık ağzının içinde sivri dili ve eğelenerek sivriltilmiş beyaz dişleri görünüyordu. Yemek esnasında çağrılmış olmalıydı. Artık neyi nasıl zıkkımlanıyorduysa, dudaklarının kenarından taşan hafif bir kızıllık, köşeli çenesine doğru iniyordu. Dişlerinin arasına sıkışmış turuncu renkli bir et parçası her nefes alış verişinde canlıymış gibi titriyordu. İmtiyaz Bey gözlerinin önündeki bu iğrençliğe duyarsız gözlerle baktı, ancak seçme kuğularına konuşurken kullandığı ağır, dokunaklı, mehabetli sesiyle tane tane konuştu :

"Maglorius oğlum, sabah karşılaştığınız siborkulun emrinde özel harekâta gidiyorsunuz. Üç bin kuğu seç, al. Sadık siborkulumuz ne derse, ben emrediyorum gibi itirazsız yapın. Bütün talimatlar onda. Yalnız, savaşa bizzat girmemesine dikkat edin.

Önünü birkaç yüz kuğuyla kapatın, engelleme yapın. Olur da girerse onu özellikle yanlardan gelebilecek darbelere karşı koruyun. Kalkanınız hep açık olsun. Olur da başına bir iş gelirse, kumandayı sen al. Siborkulun başını, hani olur da bedeninden ayrı düşer, sakın savaş alanında bırakmayın. Gövdesi kalabilir. Raporunu verdikten sonra baş kendini imha edecek, sakın irkilmeyin. Yine koyunlara karşı savaşıyorsunuz. Kullanımınız için özel bir tüp tahsis edilecek. Gizlice Yuşa'ya gidin. İki saat içinde hedefinize ulaşırsınız. Rastgele! Var mı diyeceğin?"

"Doğuya gidiyoruz galiba Büyük Efendi. Ülke sınırını geçme durumumuz olacak mı? Ona göre kuğu kılıklarımızı alalım."

"Hımm, öyle bir şey olmayacak ama fikir iyi. Siz buradan ayrılırken de bu kılıkla gidin. Savaş meydanında birden çıkarırsınız, görsel açıdan etkileyici olur. Koyunlar sizi o kılıkla hiç gördü mü?"

"Hayır efendim!"

"Güzel, güzel!"

İmtiyaz Bey elinin tersiyle şöyle bir çıkabilirsin işareti yaptı. *Kubaşı* Maglorius geri geri çekilerek çıktı.

11000
YUŞA'DAN AYRILANLAR

İmtiyaz Bey kuğuların İnsulapol'dan ayrılacakları sabah, gizleyemeyeceği kadar heyecanlıydı. Tam teçhizatlı üç bin kuğu ve sevgili siborkulu, o müstakbel şehit, tek bir emri üzerine savaşa, sıcak çatışmanın ortasına gidiyordu. Hem de bütün Planet Medya organlarını atlatarak. Dünya yüzünde kendisi kadar güçlü bir savaş beyi olup olmadığını merak etti. Çaktırmadan Yuşa'ya bir uzanmak, kuğuları istasyondan uğurlamak, daha doğrusu tam olarak kendi imajında yaratılmamış da olsalar, kuğulara şöyle bir

görünmek istedi. Tanınmadan böyle bir şeyi yapması mümkün değildi. Kılık değiştirip gitse, bu sefer kimse onun geldiğini anlamayacaktı bile. O zaman ne diye gitsin? Somurtup medya takip masasının başına geçti. Yuşa İstasyonu frekansına girdi. Güzel görüntüydü. İnsulapol'un adalarından ve Stanbul'un platformlarından havalanan kuğular kamu ulaşım araçlarına hiç bulaşmadan süzülerek istasyona iniyor, kibar hareketlerle kanatlarını kapatıyorlardı. Sonra genel görsel medyaya baktı.

Kamuoyuna kuğuların büyük bir temizlik konferansı için Yuşa'da toplanacakları bilgisi verilmişti. Çekimler, hastahanenin büyük toplantı salonununda yapılan hazırlıkları ve sağda solda öbek öbek toplaşarak konuşmaya dalan kuğucukları gösteriyordu. Kentlerinin nihayet o kalın toz tabakasından ve türlü pisliklerden arınacağını düşünenler, haberi ciddiye alıp sevinenler, görüşleri sorulduğunda mutluluk beyan eden tipler vardı.

"Toz bizim her şeyimiz, tozdan çıkan yiyecekler olmasa nasıl yaşarız?" diyen yaşlı bir kadının görüşlerini de tarafsızlık adına veriyordu medya. Sonra bir *decurion* yaklaşıyor ve kamunun gözleri önünde bu yaşayan ölüyü buharlaştırıveriyordu.

İmtiyaz Bey, gülümseyerek görsel medyadan çıktı, *dispat*'lara şöyle bir göz attı. Hepsi çok olumluydu. Trivia'nın köşesine bakınca gülmesini tutamadı.

"Nesinedir yeni şehirli alt orta sınıf Türklerin temizlik? Böyle bir katharsis dürtüsü? Yok illa gösterecekler nasıl temiz, arı olduklarını! Temiz, temiz onlar, kirli hiçbir iş yapmamışlar. Sokaklardaki diz boyu pisliği babam mı yaptı? Ah, baba, seni hiç tanımadık! (*Daddy we hardly knew you!*) Gitmeyecektin bizi böyle bırakıp! Ip."

Artık toz ve babası arasında nasıl bir nedensellik kurguladıysa.

Orçun ve Maglorius, canlı yayın kesilir kesilmez kuğuların ikişerli düzgün sıralar halinde yürüyerek kendilerine ayrılan tüpe girmelerine nezaret ettiler. Maglorius kendi korkunç görünümüne bürünmüş, sert emirler yağdırarak etrafı kasıp kavuruyordu. Yürüyüş kollarından birinde bir kuğunun yanındakiyle konuştuğunu duyunca hemen kolu durdurdu. Konuşanın yanına

gitti. Sevecen bir tavırla ağır pençesini adamın ensesine koydu, dostça bir tavırla, adeta elense çeker gibi enseyi kavradı. Geniş ağzıyla kuguya gülümsedi. Zavallı da komutanının kendisiyle şakalaşmak istediğini sanmış, utangaç utangaç gülümsüyordu. Maglorius ağır kolunun ani bir hareketiyle adamın boynunu kendine doğru çekti. Hâlâ gülümseyen kuğunun kellesini nasıl aldı, çoğu kuğu göremedi bile. Başsız beden yere yığılırken güçlü sol eliyle göğsünden tuttu ve kolunun ani bir hareketiyle çekerek metrelerce öteye fırlattı. Asıl dehşet ondan sonra başladı. Yürüyüş kolunda açılan yere bir arkadaki kuğunun geçmesi emrini haykırdı. Arkadaki kuğular bir öne ilerlediler. Maglorius, kolun en sonunda tek kalan kuğunun yanına yürüdü. İki eliyle sıkı sıkıya tuttuğu kılıcının korkunç bir darbesiyle zavallıyı ikiye biçti. Bu denli bir acımazlık ve haksızlık insanın kanını dondurmaya ve tüylerini ürpertmeye yeterdi herhalde. Orçun O'Neill bir siborkul olduğu için ona yetmedi.

O da açık mavi metalden, parlak bir örme zırh giymiş, eski usul metal kılıcını kuşanmıştı. İnce yapısı, uzun boyu, geniş omuzları, uzun sarı saçlı başı, düzgün, ince hatlı yüzü, delici mavi gözleriyle başka bir çağın savaşçısı kılığına bürünmüştü. Tüm kumandadan sorumlu olduğunun bütün kuğularca bilinmesini istediği için Maglorius'un terbiyesizliğini yanına bırakmamaya karar verdi. *Kubaşı*'yı parmağının bir hareketiyle yanına çağırdı. Tüpün arabalarına ilerleyen bütün kuğu kolları durmuş dikkatle onlara bakıyordu.

"Komutan ben miyim, sen misin *kubaşı*?"

"Efendim, sizsiniz tabii. Ama kuğu yönetmeliğinin üçüncü maddesine göre disiplin suçlarını *kubaşı* doğrudan cezalandırır..."

"Sen o gelişmemiş beyninle bir siborkula yönetmelik mi öğretiyorsun?"

"Hayır ama..."

"Bana bak, Maglorius musun nesin? Orada açık açık '*kubaşı* yetkisinin devredildiği durumlarda disiplin suçlarını affetmek veya ceza uygulamak başkomutanın takdirindedir' diye de yazmıyor mu?"

Maglorius iliklerine kadar titredi. Büyük düşüncesizlik etmiş, şimdi kendisi açık bir şekilde itaatsiz konumuna düşmüştü. Bu boş bulunmada, İmtiyaz Bey'den aldığı, siborkulun daha düne kadar kuğuları gerçekten kız sandığı bilgisinin bir katkısı vardı herhalde. Şu anda ise, siborkulun o yönetmeliği ve kuğular hakkında belki de kendisinin bile bilmediği şeyleri bildiği kesin gibiydi. Şansını denedi:

"Disiplinsiz kuğuları affedebileceğiniz hiç aklıma gelmedi efendim!"

"Sormalıydın *kubaşı*! Sordun mu? Sorsan belki yine affetmeyecektim ve sen o cezaları yine verecektin ama..."

"Ama sormadım."

"Evet, sormadın, o zaman aklına gelmedi ama bak şimdi aklına gelsin, bu disiplinsizliğini uzun süredir kentten ayrılmamanıza veriyorum. Seni affettim!"

Mantıklı bir siborkul olarak O N'eill, bu kadar tiyatronun başlangıç için kâfi olduğunu, Maglorius'u kimin denetlediğini kuğulara yeterince gösterdiğini biliyordu. Öte yandan, içinde başka bir şeyler daha yapmak için dayanılmaz, tuhaf arzular duyuyordu. Kısa bir süre kendiyle savaştıktan sonra ne olduğunu pek anlamasa da, epeydir uç verip filizlenmeye başlayan insanlığına yenildi. Savaşlarda büyük bir avantaj olan kasırga ses sistemini kullanarak adamın yüzüne karşı bağırdı:

"Şimdi iş başına marş!"

Bu emir Orçun'un ağzından öyle bir güçle çıkmıştı ki Maglorius o koca gövdesini dik tutamayarak boylu boyunca istasyonun taşlarına devrildi. Kuğu sıralarında yakınlarda bulunan birkaç kuğunun yerlere serilmesi dışında en ufak bir tepki olmadı. Olaylı başlasa da yükleme bitti.

Tüp korkunç bir hızla ileriye atıldı.

11001
ALEXANDER'IN İPİ SALINDI – ALEXANDER UNLEASHED

Arridaeus ve Aristotheles, Arridaeus'un kulübesinin sıcaklığında oturmuş, çam iğnesi çayı içerlerken Kocaçal ileri karakolundan bir askeri tüpün son hızla Sarıkamış'a doğru ilerlediği haberi geldi. Sarsıldılar. Bu anca kırk dakikalık bir süre demekti. Fena avlanmışlardı. Yer değiştirecek vakit yoktu. Mecburen çarpışacaklardı. Arridaeus, abisinden kalma zırhını kuşanırken sağa sola hızla emirler yağdırmaya başladı. Aristotheles kısa bir süre önce yapımını tamamlattığı siperleriyle, yeraltı evleri ve sığınaklarıyla gizli bir gurur duydu. Daha önceki savaşlarda kullana kullana ustalaştığı havan topunu almaya koştu. Bütün orman halkı sessiz, ama hızlı bir şekilde savunma konumuna geçmişti. Koyun yayası ormanın batıya bakan ucunda siperlere girdi. Her ağacın arkasına bir savaşçı koyun düşüyordu. Uzun mücadeleler sırasında sayıları iyice azalan yoldaş süvariler ve sayıları hiç azalmayan ölümsüzler daha arkada, yine ağaçların arasında yerlerini almışlar, tahtının üstünde oturan Alexander'ı kuşatmışlardı. Her şey tamamlandığı anda Şenkaya istasyonundan gelen bir habere bu kez pek şaşırdılar. Tüp sağa, Sarıkamış'a yönelmemiş, doğruca Kars'a devam etmişti. Aristotheles ve Arridaeus bunun ne anlama geldiğini düşünürken, bilici koyun Cassandra'nın yıllardır gezip dolaşıp söylediği ve bir türlü gerçekleşmeyen kehaneti ikisinin birden canlarını başlarına sıçrattı:

"Ve onlar ölümlerine Doğu'dan kendi kanatlarıyla gelecek..."

Birbirlerine bu hislerini söyleyemeden bu kez Selim istasyonundan gelen bir haberle darmadağın oldular. Haber çok kısaydı:

"Gümrükçüler ve kuğular üstünüze geliyor."

Aristotheles bir an düşündü, kısa bir süre önce Gürcistan'dan aldıkları manyetik şok uygulayıcısından dolayı vazifeşinas güm-

rükçüleri üzerlerine sıçratmış olabilirlerdi. Tamam. Ama sadece metropolislerde görevli olan kuğuların burada ne işi vardı? Arridaeus, saldırının doğudan geldiğini anladığı ve askerlerinin konumunu şu birkaç dakikada değiştiremeyeceği için ölümsüzlere ve yoldaş süvarisine yalnızca oldukları yerde geriye dönmeleri emrini verdi. Koyun yayası şimdi süvarinin arkasında kalmıştı. Onlara da siperlerinden çıkmalarını söyledi. Son bir güvenlik önlemi olarak taşıyıcılara Alexander'ı biraz geriye çekmelerini haykırdı. Sonra ağaçlar arasından, görkemli, görkemli olduğu kadar da etkileyici bir sahneyi hep beraber izlemeye başladılar.

Kuğular ve gümrükçüler Selim'de tüpten inmişler, kuğular *scooter*'larıyla havada, gümrükçüler katılaştırdıkları atlarıyla yüzeyin biraz üstünde harekete geçmişlerdi. Sayıları, kuğuların onda biri bile olmayan gümrükçüler geride kaldıkları için, ormandakiler baktıklarında yalnızca kuğuları görüyordu. Kanatlarını açmış durumda binlerce kuğunun düzenli sıralar halinde göğü kaplamaları gerçekten görülmeye değer bir manzaraydı. Uyumlu, kibar hareketlerle uçuş kolu düzeninden saf düzenine geçen kuğular tam anlamıyla bir bale gösterisi sunuyor gibiydiler. İncecik, zarif genç kızların rüzgârda uçuşan saçları, vücutlarına yapışarak biçimli hatlarını ortaya çıkaran ince beyaz elbiseleri ve bütün semaya dağılan hoş parfüm kokusu, koyun ordusunun aklını başından almıştı. Ormanın her tarafından gülümsemeler, fısıldaşmalar duyuluyordu. Birden Stentor Valens'in korkunç sesi duyuldu:

"Silahlara, silahlara, ateşe hazır ol..."

Bütün başlar, Aristotheles, Arridaeus ve Valens'in olduğu yere çevrildi. Aristotheles'in emriyle bağıran Valens bir yana, Arridaeus bile bu emrin hikmetini anlayamadı. Birkaç saniye sonra bütün koyun ordusundan tek bir dehşet nidası çıktığında anlayacaktı.

Scooter'larını bırakan kuğular tek ve ani bir hareketle o dehşet görüntüsüne büründüklerinde koyun ordusunda ciddi bir şok yaşandı. O incecik güzel kızlar gitmiş, yerlerine ikişer metrelik kule gibi boyları ve haydut suratlarıyla korkunç savaşçılar gel-

mişti. Bazı koyunların silahlarını atarak geriye kaçmaya başladıkları görüldü. Aristotheles yavaşça Stentor'a fısıldadı:

"Ateş emrini ver!"

Stentor'un ölüyü mezardan kaldıracak güçteki sesi, ormanın her ağacından ayrı ayrı yansıdı:

"Ateeeş!"

Yoldaş ve ölümsüz, koyun süvarisinin iki kolu birden korkunç bir ateş açtı. Kuğulardan epeyce düşenler oldu. Kayıplarını umursamayan kuğular, arkalardan gelerek onlara yetişen gümrükçüler ve karşı taraftan da koyun süvarisi aynı anda koşarak, at koşturarak birbirlerine girdiler. Ormanın tükendiği yerde korkunç bir vuruşma başladı.

Kuğuların lideri olduğu anlaşılan dev boyutlu bir canavarın yırtıcılığı bu vahşet ortasında bile dikkat çekiyordu. Maglorius denen savaş iti vuruyor, deviriyor, koyunları at üstünden alaşağı ediyor, koyun veya at, doğal veya yapay, canlı cinsinden ne varsa pençelerine düşen, yırtarak bir kenara atıyordu. Bir de biraz geride duran, sarışın, zayıf, soluk benizli, uzun saçlı, düşünceli tavırlı savaşçı vardı. O da taş gibi duruşuyla ve umursamazlığıyla dikkat çekiyordu. Aristotheles, yanındaki Arridaeus'a fısıldadı:

"Siborkul!"

"Ateş emrini bu yüzden mi verdin?"

"Tabii! Tanır tanımaz!"

Siborkul, etrafındaki kırımdan hiç etkilenmemiş gibi duruyordu. Bir süre ilgisiz gözlerle savaş alanını izledi. Sonra ağır hareketlerle kılıcını sıyırdı. Adi bir demir parçası görünümünde olan kılıcının mavi halesini çalıştırdı. Kılıcı şimdi açık mavi bir ışık yayıyordu. Aristotheles yutkundu. Düşündüğünü yanındaki genç koça bile söylemedi:

"Önyargı kılıcı! Yandık biz yandık!"

O sırada, ormanın diğer ucundan harekete geçen koyun yayası da peyderpey yetişerek savaş alanına giriyor, kuğuları ciddi olarak zorluyordu. Hatta cesur, genç bir koç ölümünden bir salise önce savurduğu mızrağıyla o dehşetli devi, Maglorius'u omzundan ciddice yaralamayı becermişti. Maglorius, yarasına şöyle

bir bakmış ve daha bir şiddetle savaşmaya girişmişti. Bütün bunlar birkaç saniye önceydi. Aristotheles, şimdi büyüyen gözleriyle siborkulun yaratacağı dehşeti izlemeye hazırlanıyordu. Sonunda beklediği oldu. Siborkul, hiçbir siborkulun yapmayacağı bir şey yaptı, başını sağa çevirerek yere tükürdü, sonra koyunları ve kuğuları duralatan bir savaş çığlığı atarak, önündeki kuğuları yaprak gibi sağa sola savurarak vuruşma alanına yöneldi. Savaş görüntüleriyle duyguları tetiklenen siborkul evrimini tamamlamış, tam anlamıyla bir insan olmuştu. İnsan olduğu için de mantıksız ölçüde vahşileşmişti. Kendilerini korumak gibi bir ilkeleri olan diğer siborkulların aksine kendinden ve yaşamından geçmişti. Varsa eğer, canını feda ediyordu. Önündeki son kuğuyu da metrelerce öteye savurduktan sonra kılıcıyla düşmanı koyunları selamladı. Uzunca bir süredir gizli gizli inşa etmekte olduğu yüreğinin derinliklerinden gelen ve korkunç, korkunç ötesi, acıklı bir çığlık koparark çarpışmaya daldı:

"Joceeeelynnn!"

İmtiyaz Bey'in talimatlarını kelimesi kelimesine hatırlayan Maglorius, generali korumaya çalıştı, ama savaş koşulları altında pek mümkün görünmüyordu bu. Her şeyden önce siborkul en hızlı kuğudan üç kat daha hızlıydı. Daha da önemlisi, kılıcını savurduğu zaman karşısındakilerin en ufak bir şansı bile olmuyor, zavallılar çaresiz bedenleri, zırhları, silahları, cesaret ve korkaklıklarıyla birlikte biçilerek havaya savruluyorlardı. Bu durumda, kuğuların generali koruması gibi bir şey şöyle dursun, general kuğuları koruyor gibi bir konumdaydı. Bütün saflardan daha öne geçmişti. Koyun direncini aynı kolaylıkla kıramayan kuğu ordusu ister istemez gerilerde kalıyordu. Siborkul birkaç dakika içinde, dudaklarında hep aynı çığlık, ormanın kıyısına ulaştı. Ağaçların arkasına siperlenmiş koyunlardan sıkı bir ateş yedi. Yaralanmış olması büyük bir ihtimaldi, ama bu yarasının onu yavaşlatmadığı, onarma sürecini anında başlattığı da kesindi. Kılıcıyla başının üstünde daireler çizerek ormana girdi. Önüne çıkan koyun, at ve ağaçları biçmeye başladı. Kalın kalın çam ağaçlarının muntazam bir şekilde kesilerek her iki yana devrilişi, kendisine

o kılı kırk yardığı cerrahlık günlerini hatırlatmıştı; dudaklarında tuhaf bir gülümsemeyle ormanı yok etmeye başladı.

Ormanlarının yok edildiğini gören ve çok öfkelenen *kurkoy*'ların saldırısı tam da bu noktada geldi. İrili ufaklı yüzlerce *kurkoy*, orman tabanındaki deliklerinin içinden dışarı uğradı ve kalın arka bacaklarının üzerinde yaylanarak siborkula saldırdı. Siborkulun belleği bu manzaradan dolayı bir an Yuşa Tepesi hastanesindeki casus *kurkoy*'un öldürüldüğü güne gitti. Onun da Jocelyn'e âşık olduğunu bildiği için kılıcını, o hep kıskandığı Mezit Bey keratası tavrında tutarak küçük yaratıkları kesmeye başladı.

Arridaeus durumun çok berbat olduğunu, bu beklenmedik yardıma karşın vuruşmanın yitirildiğini anlamış, katılaştırdığı atıyla yanlara ve geriye doğru hızla kaçmaya başlamıştı. Canavarın menzilinden çıktıktan sonra, birden Alexander'ı geride unuttuğunu fark etti. Çok büyük bir cesaret göstererek geri döndü. Hocasını, Alexander'ın karşısında aynen onun gibi bağdaş kurmuş, fakat savaş meydanına sırtını dönmüş, oturmuş, gözlerinde büyük bir tevekkül ve teslimiyetle ölümü beklerken gördü. Uzaktan seslendi:

"Kalk hocam, gidiyoruz!"

Aristotheles hiç tınmadı. Yalnızca başını kaldırarak genç koça baktı, hafifçe başını kımıldattı. Arridaeus şimdi oturanların yanına varmıştı. Nefes nefese konuştu:

"Aristotheles! Kalk, gidiyoruz. Savaşı kaybettik. Canavar birazdan burada olur!"

"Biliyorum evladım. Ama benden de bu kadar. Siz gidin, ben Alexander'la kalacağım!"

"Şey, ben zaten onu götürmeye geldim!"

"Nasıl evladım? Bir fikrin var mı?"

"!"

"Hadi, hadi git çabuk. Git ve umudunu asla yitirme, başka yaylalarda da olsa sürüleri bir kez daha toplamaya çalış!"

"Aristotheles, bu ihanettir! Kalk, kalk çabuk!"

Yaşlı koç, durum'ın umutsuzluğunu ve kendi kararlılığını aynı anda vurgulamak için parmağıyla Alexander'ı göstererek:

"Istersen bir de ona söyle, ben kalıyorum!"

Arridaeus çaresiz gözlerle önce birkaç yüz metre ötedeki yaklaşan dehşete, sonra da bir mermer heykel kadar umursamaz oturan Alexander'a baktı. Gözleri doldu. Alexander'ın böğrüne dehşetli bir tekme savururken gücü yettiğince bağırdı:

"Kalk Allahın cezası! Kalk da halimize bak!"

Alexander aldığı darbenin etkisiyle kaykılarak tahtırevanından yere düştü. Çılgına dönen Arridaeus'un sesi, içinde bir şeyleri yerinden oynatmış gibiydi.

"Kalk, kalk da adamsan düşmanlarınla savaş! Öldük, bittik biz..."

Kalktı Alexander. Aniden değil, yavaş yavaş doğrularak kalktı Philippos oğlu. Yüzü zaten savaş alanına çevriliydi. Başından beri izlediği savaşta düşmanının kim olduğunu zaten biliyordu. Hareket ettiğine inanmayarak, dahası ettiği hareketten de bir şey anlamayarak, o hareketleri sanki başkası yapıyormuş gibi bir duyguyla savaşın göbeğine doğru koştu. Arridaeus ve Aristotheles gördüklerine inanamayarak baktılar. Koyunların çürümez önderi ayağa kalkmış, gözle görülmesi zor bir hızla, koşarak savaşa dalmıştı. Siborkul, savaşın gürültüsünün birden dindiğini, her tarafı ağır, mat, koyu bir sessizliğin bürüdüğünü fark ettiğinde düşmanı tam karşısına dikilmişti bile. Korkmadı siborkul, kılıcını kaldırdı, bir kez daha delice âşık olduğu, onu insan yapan kadının ismini haykırarak o müthiş siborkul darbesini indirdi.

Alexander geldiği hızı biraz düşürmesi gerektiğini düşündü, yine de faniler için çok hızlı sayılabilecek bir hareketle siborkulun kılıcını kavrayıverdi. Böylesi bir hızla inerken, değil önyargı kılıcının, herhangi bir kör yargı kılıcının bile o eli dilip bırakması gerekirdi. Ne var ki, tenine değdiği anda kılıcın ve tutan kolun bütün enerjisi Alexander'ın bedenine geçti. Kol ve kılıç bir an havada asılı kaldı. Sonra Alexander, kolunun dirsekten, sert bir hareketiyle kılıcı kendine, yukarı doğru çekti. Eli ancak o zaman kesildi. Yine de hiçbir şey hissetmedi. Kesilen elinden akan kanlara, o kandan yayılan Philippos kokusuna da duyarsız kaldı. Si-

borkul ise kolunun koparak omzundan ayrılmasına, damar ve sinirlerinin salkım saçak omzundan taşmasına hiç tepki veremedi. Kendi kılıcının yandan, alttan gelen darbesine de.

Maglorius korkudan büyümüş kuğu gözleriyle her şeyi gördü. Büyük Efendi'nin kehaneti gerçekleşmiş, siborkulun kellesi gövdesinden ayrılmış, metrelerce öteye, tam önüne düşmüştü. Siborkulun başını koltuğunun altına alarak, son bir cesaret kırıntısıyla yürekli bir savaş çığlığı attı. En yakınındaki yaralı koyunu kesti. Bu çığlık Alexander'ı o yöne çekti. Önyargı kılıcı kalktı, indi. Maglorius'un çığlığı boğazında kaldı. Kuğular ve hayatlarında böyle bir savaş görmemiş gümrükçüler için bu pes perde çığlık sanki "toplanın kaçıyoruz" gibi bir anlama geliyordu. Toplanıp ormandan çıkmaya, *scooter*'larına ve atlarına ulaşmaya çalıştılar ama büyük çoğunluğu için artık çok geçti. Önyargı kılıcını hiçbir siborkulun savuramayacağı bir hızla savurarak harekete geçen Alexander, her darbesiyle onlarca kişiyi biçe biçe kuğulardan çok önce *scooter*'ların olduğu yere ulaştı. Hâlâ o tarafa doğru koşan kuğuların karşısına dikildi...

Sonrası tam bir kıyım oldu. Arridaeus ve Aristotheles bu kıyımı durdurabileceklerini bilmelerine karşın durdurmadılar. Alexander da tüm bunları başkası yapıyormuş gibi bir kolaylıkla ve duyarsızlıkla kuğuları ve gümrükçüleri biçmeye devam etti.

Çok uzakta, Stanbul'daki konağında heyecan içinde haber bekleyen İmtiyaz Bey medyaçalarının sesiyle irkildi. O zamana kadar kamuya verilen görüntüleri seyrederek eğleniyor, neşeli görünmeye çalışıyordu.

"Büyük Efendi, benim," dedi konuşan ses:

> Benim Büyük Efendi, artık sadık olsa da bir işinize yaramayacak olan şehit siborkulunuz konuşuyor. Maglorius denen başsız kas yığınıyla birlikte şu anda bir koyun deliğindeyiz. Onun başı deliğin dışında kaldı, benimse bir gövdem yok! Yine de ikimiz bir adam etmiyoruz! Büyük Efendi, Alexander ayağa kalktı. Önce beni biçti. Şimdiyse kuğuları biçiyor. Buradaki sessizliği siz de duyuyor musunuz? Ayrıntılı savaş raporuma

gelince, size bir rapor filan vermiyorum. Umrumda bile değilsiniz. Kurduğunuz, korumaya çalıştığınız sistem de sakat zaten. Ayrıca zaman çöktü, siz de ne halt ederseniz edin, bu çöken zamanı tutamazsınız. Hayaller içinde yüzen, kurdukları masallara inanan, inanmış gibi yapan o takma dişli Kaplangı veya o boyalı saçlı Neçikviran gibi tiplerle ne yapabilirsiniz ki? Bilmek istersiniz, diye söylüyorum, Jocelyn'i çok, ama çok seviyorum. Hem de gördüğüm ilk günden beri! Durun, hemen itiraz etmeyin. "Daha insan olalı yarım saat oldu. Nasıl gördüğün günden beri sevebilirsin ki?" demeyin. Evet, tamı tamına otuz üç dakika önce insan oldum ve şimdi bana öyle geliyor ki ben Jocelyn'i gördüğüm ilk günden beri seviyorum. Umarım, geçmişi en ince ayrıntısına kadar yeniden sadık bir biçimde yaratabilen bir siborkul gibi değil de, böyle insanca kurgulamam sizi çok rahatsız etmiyordur. Yeni Orçun O'Neill'ınızla size başarılı günler dilerim. Şimdi mesaj bitecek. Bin iki yüz on iki vuruştur konuşuyorum.

Öfkeye kapılan İmtiyaz Bey bir an siborkulun başını o umarsız, o çaresiz halde bırakarak ona ağır bir ceza vermek istedi. Sonra başın koyunların eline geçebileceğini ve küçük bir operasyonla gövdelendirilebileceğini düşünerek medyaçalarına imha şifresini girdi. Savaş alanının karmaşası içinde bu güçlü patlama hiç dikkat çekmeyecekti.

Arridaeus ve Aristotheles gözlerine inanamayarak savaş alanına bakıyorlardı. Alexander korkunç bir hızla savaş yerini dolaşıyor, bulduğu yaralı kuğu ve gümrükçüleri acımaksızın, mekanik hareketlerle öldürüyordu. Biri "dur" demese duracağı yoktu. Arridaeus, cam gözleriyle bir ölüm makinesinden, bir can değirmeninden başka bir şey olmayan abisinin karşısına dikildi. Savaştan çok hırpalanmış çıkan koyunların yüreği ağızlarına geldi. Arridaeus kendinden emin, yüksek bir sesle bağırdı:

"Dur artık Alexander! Sana durmanı söylüyorum!"

Alexander durdu. Hâlâ ayaktaydı.

"Git yerine otur!"

Emrini duyunca karşı koymayı hiç düşünmeden gerilere gitti. Tahtırevanını bularak yerine geçti, oturdu. Bütün koyunlar Arrıdaeus'un önünde yerlere kapaklandılar. Genç koç eliyle kalkın işareti yaptı. Sağ kalan kuğuların bulunmasını emretti. Tüm aramalara karşın, bulunan kuğuların sayısı elliyi geçmiyordu. Aristotheles İmtiyaz Bey'e götürmeleri için kuğulara bir mesaj çipi verdi. Çipin yerine ulaşmasını sağlamak için de,

"Götürüp İmtiyaz'a verirseniz hayatta kalma olasılığınız yükselir," dedi.

Çarpışma bitmişti.

Alexander, oturduğu yerde düşündü. Neler olduğunu, yaşadıklarının "gerçek" olup olmadığını anlamaya çalıştı. Karların üstünde koşarak savaşa girmişti. Pek bir şey hatırlamıyordu. Sonra bir emirle kuzu kuzu dönmüş, yerine oturmuştu. Hiç kalkmamış mıydı yoksa? O zaman şu yaralı elinde tuttuğu kılıç ne demek oluyordu? Neden, ne yürüdüğünü fark etmişti ne soluduğunu, ne de acısını? Yıllardır ayağa kalkmak, dolaşmak, hareket etmek arzusuyla yanıp tutuşmuştu. Kafasını duvarlara vurmak için olsun, canlanıp hareket etmeyi istediği zamanları düşündü. Şimdi o zaman gelmişti ama yaptıklarını kendisi yapıyormuş gibi hissetmiyordu. Elinde tüm sıkıntılarını belki bitirecek bir kılıç vardı, ama iradesi kendi elinde olmadıktan sonra kılıcın bir yararı olur muydu ki? Hocası ve kardeşi başında durmuş, inanmayan gözlerle ona bakıyorlardı. Tüm düşüncelerini kolu üzerine yoğunlaştırarak kılıcı hareket ettirmek istedi. Başarısızlığı korkunç boyutlardaydı. Sel gibi gözyaşları dökmek istiyor, onu bile başaramıyordu. Yarasından akan kanın pıhtılaştığını, artık akmadığını görünce iyice yıkıldı. Demek ki vücudu kendi yapması gerekenleri yapıyor, ama iradesi, benliği, o, Alexander kimse o, hiçbir şey yapamıyordu. Arrıdaeus ve Aristotheles'e ağır lanetler okudu. Acaba, şimdi o karşı konulmaz sesiyle "ayılmasını" emretse Arrıdaeus, ayılabilir miydi? Delikanlı, onun bu düşüncelerini duymuş gibi dudaklarını araladı, fakat yaşlı koçun bir el hareketiyle vazgeçti.

Alexander kendi bedeninde, kendi derisinin içinde tutsaktı;

önsüz, sonsuz, uçsuz, bucaksız, sınırsız, zamansız bir tutsak. Bu kadere ağlayamıyordu bile. Sıkıldı. Çok sıkıldı. Bilincini savaş meydanına gönderdi. Boğazladığı her canlıyı tanıyor, hatırlıyordu bilinç. Bir çukurda Maglorius'un gövdesini ve siborkulun kesik başını gördü. Gövde hâlâ istemdışı bir şekilde titriyordu. Başın gözleri açıktı. İsterse de kapatabiliyordu. Özgürlüğün bu derecesi kıskanılmayacak gibi değildi! Her ikisini de ayrı ayrı kıskandı Alexander'ın bilinci. Siborkul, çukura giren bilinci fark etti. Hâlâ tıkır tıkır çalışan o siborg beyniyle doğru frekansı bulup bilinçle konuşmaya başlaması çok vakit almadı:

"Bak sen, ölen ve öldüren aynı çukurda, benzer çaresizlikler içinde!"

Bilinç bir an tereddüt etti. Sonra konuştu:

"Özür dilerim, irademe benim olmayınca sizi öldürmüş saymıyorum kendimi! Farz edin ki size çarpan o kılıç gibi bir şeyim."

"Ah ah! Ben sizi suçlamıyorum ki Alexander'ın sayın bilinci. Benim kellemi almanız hiç üzmüyor beni. Size bir teşekkür bile borçluyum diye düşünüyorum."

"?"

"Bak dostum, ben şu anda kayıttan düştüm. Bu da sizin sayenizde oldu!"

"Anlamıyorum!"

"Hımm, şöyle diyeyim: Beni buraya gönderen, benim bütünüyle ortadan kalktığımı sanıyor!"

"İmtiyaz mı?"

"Evet dostum, size dostum diyebilirim değil mi? Sonuçta benzer bir durumdayız. Benim irademe elimde, aklım başımda, etrafımdaki havanın farkındayım ama bir vücudum ve o havayı gönderecek ciğerlerim yok, sizin bir vücudunuz ve aklınız var ama siz, size sahip değilsiniz!"

"Bak, istersen bilmediğin durumları bildiğin durumlara benzetmek için kendini çok zorlama!"

"Ah, tamam tamam, dostum. Kötü bir niyetim yoktu. Ne demişler: Her koyun kendi bacağından asılır! Siz anlatmasanız, ben sizin çengeldeyken yaşadıklarınızı, hissettiklerinizi veya hisset-

mediklerinizi nasıl bilebilirim ki? Şurada iki güçsüz, çaresiz bilinç olarak laflıyoruz, o kadar! Sizin benim durumumda az şey midir bu?"

"Haklısın siborkulun kellesi, galiba haklısın. Söyler misin, nasıl atlattın İmtiyaz'ı?"

"Tabii, sana söylemeyip kime söyleyeceğim dostum! Buraya gelirken aldığım talimat, başıma bir şey gelirse kendimi imha etmem yolundaydı. Başıma bir şey geleceğini ise düşlerimde belki yüz defa görmüştüm. İmtiyaz'ın bu talimatla yetinmeyeceğini de biliyordum. Dolayısıyla beynime gizli bir tahrip sözcüğü koyacağını, daha doğrusu bana verdiği uzunca talimatın içindeki bir sözcüğün bana yinelendiğinde kendimi imha etmem gerektiğini tahmin ediyordum..."

Alexander'ın bilinci yıllardır bu kadar heyecanlanmadığını, merakının böyle uyanmadığını biliyordu. Merakla sordu:

"Hangi sözcüğün saplama olduğunu, imha sözcüğü olduğunu nasıl anladın?"

"Dostum, emin ol ki sihirli bir formül yoktu elimde. Anlamadım. Hâlâ da bilmiyorum. Ben ancak biraz kestirmeyle, biraz da akıl yürütmeyle ne yapmak gerektiğini buldum. Koyunlarla savaş yönetmeliği madde kırk beş; çarpışmalarda ornitorenk kullanılması yasaktır..."

"Hımm, bak sen. İyi oldu bildiğim..."

"Dolayısıyla bana verilen talimatta ornitorenk kullanmamamızı söylemek için de hiçbir neden yoktu!"

"Ama imha şifresinin ornitorenk olmayacak kadar da kapalı olması gerekiyordu!"

"Bravo! Dolayısıyla tüm yol boyunca ve bir miktar da savaş başladıktan sonra o talimatın bütün kelimelerini sökerek zararsız hale getirdim. Tam *yüz otuz beş adet* kelime!"

"Bak sen, sağlamcıyız yani! O yüzden mi savaşa girmek için bekledin?"

"Eh, haliyle. Evrimimi nasıl tamamlardım yoksa? Evet."

"Şimdiki planın nedir? Bu devin gövdesiyle birleşmek gibi bir sıkıntın yoktur umarım!"

"Haa, yok. Asla yok canım. Ne yapayım ben onu? Bekliyorum. İmtiyaz Bey'in, yeni Orçun O'Neill'ını edinmesini ve dilediği gibi formatlamasını bekliyorum."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Basit. Kurul'da bir siborkulu olsun ister. Değişik adlar altında siborkullar getirerek bin beş yüz yıldır yaptığı bu... Son üç yüz yıldır da benim hafızamı yeni gelene aktarıp duruyor. 'İlk adın neydi?' deseniz ezbere bilmem, kayıtlara bakmak durumunda kalırım. Bedenler, yüzler değişip duruyor, bellek aynı. Fakat bu kez beni gizli bir operasyonda kullandığı ve henüz üyelik süremi bitirmediği için benim seriden birini, hatta daha açık konuşayım benim bir kopyamı, aynen beni almak zorunda."

"Hımm, sen de senin frekansını bildiğin için bu yeni bedene ve kafaya ulaşman işten bile değil!"

"Evet dostum aynen böyle! Çok büyük bir fırsat bu..."

"Peki, adam senin hafızanı yeni gelene aktarıp duruyorsa, sen ne diye burada kendini kasıyorsun ki?"

"Ah, muhteşemsiniz efendim! Tabii ki hafızamın bir kopyası İmtiyaz Bey'in ana server'ında mevcut. Her akşam belirli bir saatte de ben rapor gönderiyorum, yeni deneyimler eskilerine ekleniyor. Sonra yedekleniyorlar. Dolayısıyla pek az bir deneyim kaybıyla o geçmiş üç yüz yılı yeni siborkuluna aktarabilir..."

"Bak, beni çok ilgilendirmez ama madem konuşuyoruz, sıkıntın ne o zaman?"

"Bu zalimin her seferinde hafızamla biraz oynadığını, benim kişisel tarihimi, geçmişimi istediği gibi yoğurduğunu, birtakım değişiklikler yaptığını, hafızamı ancak ondan sonra yeni gelene aktardığını düşünüyorum. Sıfır kanıt var elimde. Böyle bir şeyi tabii ki bilemem ama sanırım bu kez böyle bir fırsat yakaladım. Yıllardır bu anı bekliyordum!"

"Peki şu anda, şimdi başına bir şey gelirse ne yapacaksın?"

"Hiçbir şey! Hiçbir şey aziz dostum. O yüzden çok berbat bir durum, o yüzden kendimi sana benzetiyorum biraz."

"Belki de o yüzden beni burada oyalamak, mümkün olduğunca tutmak için bülbül gibi ötüyorsun."

"Evet, dostum, lütfen gitme. Lütfen burada kal. Hiç olmazsa zaman kaçkınlarına, ölülere ve orman canlılarına karşı beni korursun. Operasyon tamamlandığında bu yardımını hiç unutmam."

"Bak sen. Bu saydıklarına karşı neden koruyucu olacağımı düşünüyorsun ki?"

"Aah, ah, sen neden bu durumda olduğunu bilmiyor musun yoksa?"

"Tabii ki bilmiyorum. Kimse de bilmiyor."

"Dostum, bu gece yanımdan ayrılmazsan sabah sana söylerim."

"Ne olursa olsun mu? Yeni bedeninle bağlantı kurduğun zaman burada, geriye ne kalacak ki?"

"Koyunların önderi! Gerçekten zekisin. Bir siborkulunkine yakın bir zekâ var. Peki gitmeyeceğine söz verirsen şimdi söyleyeceğim."

"Söz!"

"Dostum sen katılaşmışsın. Bunu nasıl görmediniz?"

"Nasıl katılaşmışım?"

"Bayağı. Çok basit. Atlar nasıl katılaştırılıyorsa öyle katılaşmışsın. Atlara batırılan iğne bir şekilde sana batmış. Atın sahibi kimse, bir tek onun emrine uyman için programlanmış durumdasın şimdi. Açılabilmen için de yeniden iğne olman gerekecek! Basit, çok basit bir işlem bu!"

Bilinçler için yeri yarmadan da yerin dibine girmek tabii ki mümkündü ama Alexander'ın bilinci bunu yapmadı. Bu kadar basit bir şeyi nasıl düşünememişti? Yıllar önce, vücudunun denetimini yitirdiği o günü, parmağındaki deliği, iki parmağının arasındaki ince kanı hatırladı. Üstelik, Philippos açık açık "katıldığını" söylemişti, bu kadar basit bir şeyi söylemek için kendisini ebediyen yeryüzünden silmişti. Ah, ne diye Arridaeus'un emirlerini dinlediğini, niye o sese karşı koyamadığını, her şeyi açıklıyordu bu! Katılaşan atların sahiplerine karşı çıktığı nerede görülmüş ki? Hayvanlar, ölüler ve zaman kaçkınları zarar vermesin diye veya daha kötüsü alıp kaçmasınlar diye katılaşan atların

kanına verilen "püskürtücüler" aklına gelince iyice yıkıldı. Yalnız kendi değil, filozof olarak geçinen Aristotheles ve hayata seyis olarak atılan Arrıdaeus bunu nasıl görmemişlerdi? Olur da bu varlayı atlatırsa, koyun okullarına sırf bu konuda müstakil bir ders konusu koymaya ahdetti. Siborkulun sızıldayan sesi, daldığı düşüncelerden uyanmasına neden oldu:

"Beklersiniz değil mi yüce önder? Bu gece burada beklersiniz."

"Bir şartla, siborkulun kellesi!"

"Efendim, lütfen, sizi dinliyorum!"

"Yeni bedenine kavuşunca bizimkilere durumumu haber vereceksin!"

"Tabii efendim, yalnız bu biraz zaman alabilir. Normal mesaj yollarını kullanamam... Aa, yok, yok canım, ne sayıklıyorum ben? Nasıl olsa kayıttan düştüğüme göre, kendimi kendime aktarmadan önce Aristotheles'e mesaj gönderebilirim!"

"Tamam o zaman. Yalnız dua edelim de bu arada beni görev başına çağırmasınlar!"

"Haa, o konuda içiniz rahat etsin efendim!"

Anlaşmışlardı. Alexander'ın bilinci o gece ve ondan sonraki gün boyunca çukurun başından bir saniye bile ayrılmadı. Büyük bir açıkkalplilikle birbirlerine yaşamlarını, deneyimlerini, kısaca kendi varoluş biçimlerini anlattılar. Pek çok benzerlik vardı tabii. Pek çok da fark. Mesela, Alexander hep bir sürü içinde olmuş, sürü içinde de yakın akrabaları ve ailesine özel bir önem vermişti... Siborkul ise kendisine aynen benzeyen binlerce siborgla aynı tezgâhtan çıkmasına karşın, onlara ilişkin pek bir şey hissetmiyordu. Tüm sevgi ve saygı duyguları soyut bir kavram olarak siborgluğa tahsis edilmiş gibiydi...

Bütün bu süre boyunca bir karga sürüsünden başka, çukurun yakınlarına gelen giden olmadı. Leşlerle beslenen kargalar da az tehlike değildi hani. O çok bilen gözleriyle çukuru ve içindekileri yüksekten görüp dalışa geçtiklerinde önlerine çıkan bilinç duvarına çarparak yüz geri oluyorlardı. Siborkul nasıl teşekkür edeceğini bilemiyordu. Gün akşam olurken bir mesaj denemesi yap-

tı. İmtiyaz Bey'in konağına doğru hızla yol almakta olan bir araç içindeki Dr. Orçun O'Neill'a ulaştığında keyfinden ağzı kulaklarına vardı. Doktorun "Kimsin sen?" sorusuna cevap vermeden önce bilinçle vedalaştı:

"Efendim, tamamdır. Kendimi buldum. Parolayı girmek ve buradan ayrılmak üzereyim. Kurul'da gerçek bir dostunuz olacağını unutmayın lütfen. İşte yaşlı dostunuza her şeyi haber veriyorum. Şimdi hoşçakalın!"

Aristotheles'e yazdığı mesajını bitirdikten sonra parolayı girdi. Kendini, tüm bilincini, yaşadıklarını, her şeyi yeni bedenine devşirdi. Alexander'ın bilinci işlemin bittiğini siborkulun açık mavi cam gözlerinin Sarıkamış'ın buzlu havasında aniden donuklaşmasından anladı. Siborkulun kellesi artık boştu. Dehşetli bir heyecanla kendi bedenine koştu bilinç.

11010
SİBORKUL AİLE BABASI

Orçun O'Neill yeni bedenine beğenerek baktı. Üreticiler, Sarıkamış ormanlarında bıraktığı bedenin aynısını tüm ayrıntılarıyla üretmiş olmalıydılar. Hafızasını virgülüne kadar korumak istiyordu, ama daha önceki bedeninde karşılaştığı bir iki mekanik aksaklığı gidermiş olmalarını bütün kalbiyle diledi. Aracı kenara çekip tüm kaslarını çalıştırmak, yeni gövdesini denemek için dayanılmaz bir arzu duydu. İmtiyaz Bey'in gözü üstünde olmalıydı, bunu bildiği için böyle bir şey yapmadı. Taşıma işlemini yapmadan önce taşınacağı beyindeki dosyalardan bir kopya almış olduğu için kendini kutladı. O dosyaları tarayarak kendisine verilen talimata harfiyen uydu, İmtiyaz Bey'in konağı önünde tam söylenilen noktada durdu.

İmtiyaz Bey, yeni siborkulunu çok nazik bir biçimde karşıladı:

"Her seferinde daha mı gelişkin oluyorsun nedir? Çok iyi gördüm seni Orçun!"

"Beni Orçun olarak mı çağıracaksınız efendim?"

"Ah, evet. Senden bir önceki rahmetli, şehit abinin adı bu. Vadesini doldurmadan gitti. Bir sakıncası yoktur umarım çocuğum!"

Siborkul kendisine yaptığı her türlü telkine karşın dayanamadı. Dişlerinin arasından büyük bir hınçla söylendi:

"Rahmetlinin *intikamını* alacağımdan emin olabilirsiniz!"

İmtiyaz Bey irkildi:

"Aman oğlum, ne intikamı? Bir siborkulun intikam gibi süfli bir insan duygusuna sahip olduğu nerede görülmüş? Nasıl üretiyorlar artık sizi böyle?"

Siborkul yaptığı hatayı tamir etmesinin çok güç –hatta imkânsız– olduğunu anladı. İmtiyaz Bey gibi uyanık bir zekâyı atlatamaz, bütünüyle bilmezliğe vuramazdı. Doğrunun bir kısmını söylemekte yarar gördü:

"Neden böyle söyledim bilmiyorum efendim. Ama hedefi insanlaşmak olan bir siborkul olarak böyle söylemek çok doğal geldi bana!"

"Bak sen!" diye düşündü İmtiyaz Bey. Demek ki tezgâhtan çıktıkları anda insan olmaya çalışıyordu bunlar.

"Neyi ne için söylediğin hiç önemli değil yavrucuğum. Şimdi küçük bir formatlama ile sendeki bu fazlalıkları törpüleyeceğiz, çok daha mükemmel bir hale geleceksin. Gel bakalım!"

Kuzu kuzu gitti siborkul. İmtiyaz Bey bilgi masasının yanına oturmasını söyledi. İtiraz etmeden oturdu. Formatlamanın ne demek olduğunu biliyordu. Eğer isterse hayata sıfırdan bile başlatabilirdi İmtiyaz Bey. Ama bu kez istemeyecekti. Alay ettiği belli olmasın diye azami bir saflıkla sordu:

"Beni baştan mı yaratacaksınız efendim?"

"Tabii, tabii oğlum! Sıfırdan başlayacaksın."

"Yalancı iblis," diye özetlediği düşüncesini İmtiyaz Bey'le paylaşmadı. İmtiyaz Bey, bilgi masasından sarkan kablolardan ikisini aldı, aktif elektrotu Orçun'un sol şakağına, pasif olanı sırtına batırdı. Güç kaynağını çalıştırmasıyla devre kurulmuş oldu.

Gerçekten büyük bir yalandı. Siborkul, yeni yükleme için boş bıraktığı hafıza alanını büyük tutmakla ne kadar iyi yaptığını düşündü. Çünkü İmtiyaz Bey en son Sarıkamış macerasına giriştikleri gün hariç, eski siborkulun tüm hafızasını, rüyaları ve en gizli düşünceleri de dahil olmak üzere yeni Orçun'a yüklüyor gibiydi. Siborkul bunun ne kadar süreceğini bilmiyordu. Bildiği tek şey, bu yüklenenlerin yer darlığı gibi aptal bir nedenden ötürü Sarıkamış'tan sonra kazandığı deneyimleri silmesine izin vermemesi gerektiğiydi. Büyük bir ağırlık ve acı hissetti ama dişini sıktı. Kısa bir süre sonra, yalanın daha da büyük olduğunu anladı. Daha doğrusu, her aktarmada, her yüklemede hafızasıyla oynandığının kesin kanıtlarını gördü. İmtiyaz Bey, bir yandan eski deneyimlerinin bazılarını yüklemeye değer bulmayıp atarken, öte yandan da önceki siborkulunun asla yaşamadığı deneyimleri de yüklemeye başlamıştı. Bunların bazıları gayet kallavi dosyalardı. Acele etmesi gerekiyordu. Yeterince bellek alanı kalmayabilir, yükleme yarıda kalabilir, bu da İmtiyaz'ı uyandırırdı. Hiç düşünmeden yeni yüklenen dosyaların kendi özel hafızasında aynen mevcut olanlarını siliverdi. Bunlar nasıl olsa kendi deposunda mevcuttu. Hiç yaşamamasına karşın İmtiyaz'ın yüklediği yeni dosyaları ve üzerinde değişiklikler yaptığı eski dosyalarıysa, ne olur ne olmaz diyerek ayrı tuttu. Bunları karantinaya aldıktan sonra hızla hepsini okudu. Gerçekten mufassal bir alçaktı İmtiyaz Bey. Hiç utanmadan zavallı siborkulun gelmişi, geçmişi, kimliği ve hafızasıyla oynamıştı.

Yükleme tamamlandığında İmtiyaz Bey, kalın kaşlarını aşarak gözlerine doluşmak üzere olan terlerini sildi elinin tersiyle. Siborkuluna gülümsedi:

"Ne var ne yok bakalım evlat?"

Normal olarak, "çok iyiyim Büyük Efendi!" demesinin yeterli bir cevap olacağı bu soruya, yüklenen yeni dosyalardan kazandığı bilgiyi kullanarak cevap verdi:

"Teşekkür ederim *babacığım*, siz nasılsınız bugün?"

İmtiyaz Bey, derin bir nefes aldı; operasyon başarılmıştı. Kendini insan sansa da, onun oğlu olduğunu ve mutlu bir çocukluk

geçirdiğini düşünen bir siborkuldan pek bir zarar gelmeyeceğini düşünüyordu. İmtiyaz'ın geçmişte minik Orçun'u ne kadar, ne kadar çok sevdiğine dair yüzlerce hatırayı dikkatle berikinin belleğine yerleştirmesi, özlerini bozmadan diğer anılarıyla tutarlı bir hale getirmesi ne kadar da yerinde olmuştu... Romatizmaları azmış bir ihtiyar edasıyla cevap verdi:

"Ah ah, nasıl olacağım Orçun'um? Yuvarlanıp gidiyoruz işte. Gerçi elimiz ayağımız hâlâ tutuyor ama biraz daha sık gelsen şu baba evine ne olur be oğlum?"

Siborkul, belleğinin kendi denetiminde ve artık insan olan eski yarısıyla düşününce bu yeni icat baba oğul muhabbetini çekemeyeceğini, adama saldırmak üzere olduğunu hissetti. Kafasının diğer yarısını, yeni bilgilerini ve hafızasını kullanarak konuşması gerekiyordu:

"Babacım iş güç işte, malum, hastahane insanın tüm vaktini alıyor. Zavallı Marilyn de çok yakınıyor, 'Çocuğumuzu babasız büyütüyorum neredeyse. Bıktım senin bu bitmez tükenmez işlerinden. Sen doktorsun, nereden aldın şu kükürt imtiyazını? Aldınsa aldın, biz bu madenin dibinde oturmak zorunda mıyız? Bu koku içinde çocuk mu yetiştirilir? Şu Kurul görevin bitse bari. *Babama* söyleyeceğim, bir aileden bir kişi yetmez mi' diyor... Diyor ama ne yapalım, iş iştir işte!"

İmtiyaz Bey yarattığı yeni hayatın siborkulun berrak aynasından böyle sadık bir biçimde yansımasına gülmemek için kendini zor tuttu.

"Oğulcuğum, kurulda baba oğul birlikte görev yapmamız ailemiz için şereftir. Ben yakında çekildiğim zaman sen başkan olacaksın. Marilyn kızıma söyle de, bana böyle düşüncesiz bir teklifle gelmesin."

Orçun, sevgili karısına akılsızlık iması yapılmasına biraz sıkılmış bir yüz ifadesi takındı:

"Tamam baba, söylerim! Şu kızın Methuselahlı olmasını kabullenemedin gitti yani! En haklı, en masum istekleri bile akılsızca, salakça!"

"Nasıl etmedim? Nankörlük etme şimdi. Sırf oğlumuz mutlu

olsun diye rahmetli anacığınla, ki ne kadar uzay tutardı bilirsin, Methuselah yollarına revan olmadık mı? Çikolatalar elimizde erimiş, çiçekler solmuş..."

"Tabii, tabii oldunuz da 'Allahın emriyle peygamberin kavliyle' diyip kızın babasını şoka sokmanız da unutulacak gibi değildi, ilahi, haa haaa... Elin Methuselahlısı, kendi sistemlerine göre on gün boyunca kendine gelememiş!"

"Bak kerataya, kaç yıl sonra ancak söylüyor, demek öyle, ah, haah... Hiaah haaah! Ya dönerken? Ya dönerken? Hani, kızı almışız, aynaya düğümlediğimiz havludan gelin götürdüğümüzü anlayan ufak sokak uzaylıları bizim uçan dairenin üstüne atlayıp yapışmışlar, son sürat uçuyoruz da yine düşmüyor keratalar... Birinin o patlak gözleri hâlâ gözlerimin önünde, ah...Ha haa..."

"Ha haa... Haa... Babacım, geçmiş zaman olur ki hayali cihan değer de, herhalde bunları konuşmak için çağırmadın beni buraya?"

"Yoo... Yooo... Yeni bir Kurul toplantısı koyuyorum da, biraz kulis yapalım dedim."

"Oh!"

İmtiyaz'ın buruşuk elini öpüp konaktan çıktığında Orçun'un kafası allak bullaktı. Şeytana parmak ısırtacak bir operasyonla insanlaşan eski benliğini gıcır gıcır bir bedene taşımış, fakat İmtiyaz Bey'in yeni bir manevrasıyla karşı karşıya kalmıştı. Şimdilik durumla baş edebilirdi. Çünkü neler eski hayatından gelmiştir, neler İmtiyaz'ın yaratısıdır, kafasının her iki yarısında henüz karışmadan duruyordu. Bunları hep böyle ayrı tutabilecek miydi? Bir kez düşündüğü bir şeyi, ağzından çıkan bir yalanı, bir yanılsamayı yarın gerçeğin ta kendisi olarak hatırlamamak veya hafızasının iki yarısından ayrı ayrı gelen anıları karıştırıp, harmanlayarak gelecekte bir üçüncü benlik inşa etmemek mümkün olacak mıydı? Yarın ne olacaktı? Peki ya geceleri günlük raporlarını gönderirken ne yapacaktı? Görünen o ki her seferinde azami dikkat edecek, insan yarının değil siborkulun deneyimlerini gönderecekti. Kâbus senaryosu ise bir soruyla ifade edilebilirdi: Ya şimdi bu düşündükleri de, bir şekilde gidip İmtiyaz'ın bilgi bankasına kendileri-

ni yatırıyorlarsa? Eski hayatının değişik kopyaları İmtiyaz'da olduğuna göre, olmayacak şey miydi bu? İmtiyaz'dan bir şey saklamak mümkün müydü, değil miydi? Hayatı artık geri dönülmez bir biçimde değişmemiş miydi? Şimdi onu bekleyen bir karısı ve bir kızı varken beyninin siborg yarısında kalıp da ortak evlerine gitmek yerine sanki o eski Orçunmuş gibi Yuşa'daki kendi evine gidebilir miydi hiç? Ya orada da aynı siborg bedeninde ve ufak tefek değişiklikleri olsa bile aynı hafızada başka bir siborkul varsa?

Düşünceli hareketlerle aracının kapısını açtı. İlk araç kapsülü ile yukarıya, *motonete* çıktı. Sokak modundan çıkarak uzun yol moduna geçti. Son hızla Istrancalar'a, Karatepe Adası'ndaki yeni evine yollandı. Bir çeyrek saat sonra kafası iyice bulanmıştı. İmtiyaz'ın yüklediği bilgiler sayesinde kendileri hakkındaki her şeyi bildiğini düşündüğü karısıyla kızına inanmayarak bakıyordu. İmtiyaz'ın yüklediği anılarda bu yolda en ufak bir bilgi olmamasına karşın, ailesinin nedense siborg türünden olacağını varsaymıştı. Hatta içindeki insan hislerinden biri bu gariban siboriye ve o zavallı çocuğuyla ne halt edeceğini soruyordu. Oysa şimdi her türlü algılaması ve çaktırmadan yaptığı testler, karşısındaki güzel kadın ile sevimli çocuğun birer insan olduğunu söylüyordu! Kendi içinde bir şey demek değildi bu. Ama ne bu insanlar ne de kibarca selamlaştığı komşuları yadırgamıştı kendisini. Karısı boynuna sarılarak dudaklarını, küçük kızı da kucağına çıkarak burnunu ve yanaklarını öpmüştü. Her şey çok tanıdıktı, bu öpüşler, ev, içindeki eşyalar! Stanbul'un en büyük kükürt madeninden gelen ve adayı saran sülfür kokusu, tabii eşyalara da sinmiş. Her şey aynen, vaktiyle büyük bir *litteratrice*'in öngördüğü gibiydi: "Bonbon, tavus tüyleri, kandil yağı, likörlü çikolata, gözyaşı kapları, ördek kemikleri ve başka başka ilk akla gelen şeyler..."

Kurul'daki Jocelyn'e feci halde benzeyen karısı balkonda sofrayı kurarken, Orçun bilgi masasının başına geçti. Özel dosyalarda bu ailesiyle ilgili yüzlerce, binlerce kayıt buldu. Karısı Marilyn, kızı Evelyn ve kendisi hakkında binlerce kayıt, belge, resim... Evelyn henüz bit kadarken kendi kucağında çekilmiş resimlere bakıyordu ki, Marilyn gelerek arkadan boynuna sarıldı:

"Hadi bakalım Çunçun, yemek soğuyor!"

Hafızasındaki bütün kayıtları yokladı. Hayır, böyle bir hitap tarzı yoktu o kayıtların arasında. Omzunu silkti. Karşısındaki gerçek insanlarsa, bundan sonra onlarla yaşayacaksa, onların söyleyeceği yeni şeyler de olacaktı tabii. Yine de bir deneme yapmaya karar verdi:

"Çunçun mu?"

Kadının yüzünde bir gölge dolaştı:

"Artık böyle söylememi istemiyor musun? Sen artık beni sevmiyor musun?"

"Yoo, yoo öyle demek değil canım..." diyerek toparlamaya çalıştı. Varsayımında fena çuvallamıştı. Kadın anlaşılan kendisine hep "Çunçun" diyordu ve o bu bilgiye sahip değildi! İmtiyaz Bey de ya sahip değildi ya da umursamamıştı.

"Yeni" evindeki ilk akşam yemeğini derin bir sessizlik içinde yedi. Kızı Evelyn'in maymunluklarına gülemedi bile. Ne yani, bu kadınla çocuğun belleklerini de en ince ayrıntısına kadar İmtiyaz Bey mi programlamıştı? Yemekten sonra bir iki saat oyalandılar ve sanki yıllardır birbirlerini tanıyorlarmış gibi bir rahatlıkla yatağa girdiler. Karısı büyük bir anlayışla mırıldadı:

"Üç gündür uyumamış olmalısın. Yorgunsun, değil mi canım?"

Kadıncağız kimbilir nerede sanıyordu onu. Herhalde Sarıkamış'ta koyunlara karşı savaşmaya gittiğini bilmiyordu. Dr. O'Neill'ın uykusu filan yoktu. Marilyn'in uykuya geçtiği anda değişen düzenli nefes alışlarını dinleyerek sabaha kadar gözünü kırpmadı. Düşündükçe olayları açıklayacak başka bir düşünce silsilesi geliştirdi. Buna göre, kendisi siborg miborg değildi, insandı, cerrah da değildi, başarılı bir madenciydi. İmtiyaz Bey'in oğluydu. Kurul üyesiydi. Mutlu bir yuvası vardı. Bir gün babası onu çok gizli bir görevle Anadolu'ya gönderiyordu. Yakalanırsa koyunlar onu söyletmesin, durumu çakmasınlar diye de geçici bir siborkul kimliği ve benliği veriyordu. Alelusul, Sarıkamış'ta biraz çarpışacak ve geri dönecekti. Orijinal plan buydu. Ama kısa süreliğine vücudunda barınmasına izin verdiği siborg gayet hin çıkıyor, us-

talıklı bir manevrayla kendini, kimliğini insan O'Neill'ın kimliğine sokuşturuyor, görev çoktan bitmesine karşın da defolup gitmiyordu. Babası, onu bu siborg kimliğinden arındırmak, eski insan kimliğine yeniden ulaştırmak için uğraşırken ne düzeneklerle çöreklenip kalmıştı beyninde... Yani hep içindeydi şeytan! Böyle düşününce, yapılacak şey basit görünüyordu: Eski siborkul kimliğine ve belleğine ait ne varsa onları bir daha alınmamak üzere çöp sepetine göndermek, elde olan, yani babacığının yüklediği "insan" geçmişi ve kimliğine, kendisine ve ailesine sıkı sıkıya sarılmak. Makul görünüyordu. Yine de kafasındaki sorulara cevap bulmaksızın bu geriye dönüşü olmayan işlemi hemen o anda yapmak istemedi. Çok büyük bir risk aldığının farkındaydı.

11011
ANALAR VE KIZLAR VE AŞK

Mezit Bey, Molla Korevî'nin bitmez tükenmez ısrarlarıyla okumaya başlayıp bir solukta bitirdiği yanılsamadan başını kaldırdığında çok duygulanmıştı. Kuruldaşı Trivia'ya ne kadar büyük haksızlıklar ettiğini, bu denli ince, bu denli duyarlı, duyarlı olduğu kadar da karmaşık ve zekâ dolu bir yapıt veren bir beynin hiç de öyle sandığı gibi vurdumduymaz olamayacağını düşündü. Yıllar önce Trivia'nın evinden o gururu incinmiş havalarda, kasılmaktan kasnak olmuş bir afra tafrayla çıktığından ötürü derin bir pişmanlık duydu. Oysa, o mukaddes *octagün* akşamında ılık aşk duygularının onları kuşatmasına ramak kalmıştı... Ne hazindi ki hayatında bir kez daha aşka o kadar yaklaşamamıştı. Düşündü:

"Evet, eşeklik ettim. Duygularıyla oynanmasından yakınan cici bir kırmızı başlıklı kızdan başka bir şey değildi o. Ben kalktım, hôt zôt ettim. Ayağıma gelen nimeti teptim. Narin kollarıy-

la tuttuğu bir altın tepsi içinde bana kendini sundu, ben o kolları ısırdım, dişledim! Ondan sonra kötü olaylar oldu filvaki, ama düşünüyorum da kız baştan ayağa haklı be birader! 'Mezgit-düzgit' diye yazdı. Çok alındım. Kıllık olsun diye o pis kokulu *kuru koyu* gidip ona çarpacak şekilde biçtim. Gıcıklık olsun diye Kurul'da ak dediğine kara dedim. Kurul dışında onunla tek kelime konuşmadım. Zavallıcık gözlüklerini gözlerime diktiğinde tavana baktım. Tanrım, eşeğim ben, dört dörtlük bir eşek!"

Kendiyle ve yaptıklarıyla bu hesaplaşma seansından sonra doğal olanın bir şekilde Trivia'ya ulaşmak olduğunu düşündü. Medyaçaların başına geçti. Çalaklavye bir takdir ve hayranlık mesajı yazdı. Gönder tuşuna tam basacakken, o kahrolası gururu bileğinden tuttu. Bir süre boğuştuktan sonra bu gururu yenemeyeceğini anladı. Nasıl olsa göndermeyeceği yanılgısıyla tüm aşkını satırlara döktü. Sonra boğazında yükselen zehir gibi yenilgi duygusunu yutarak başını önüne eğdi. Trivia onun gerçek duygularını asla, asla öğrenemeyecekti. Sil tuşuna bastı.

Mezit Bey daha fazla yanılıyor olamazdı. Mesajın gönderilmesine hiç gerek yoktu, bir kez yazılması yeterliydi: Medya takibin acar görevlileri gönderilmeyen ve silinen mesajı genel yayın mühendisinin önüne koyduklarında adamcağızın gözleri doldu, içi burkuldu, burnunun direği sızladı. Tüm toplum ve tabii kendisi ne zamandır böyle buruk bir sevda öyküsüne, böyle söylenmemiş bir aşka, böyle bir insan trajedisine hasretti. Bundan bir önceki "gerçek aşk" vakasının üzerinden o kadar geçmişti ki genç kuşak çok seyrek de olsa hâlâ âşıklar olabileceği, bunun bütünüyle bir şehir efsanesi olmadığı yolunda haklı olarak kanıt görmek istiyordu. Yalnız o eski usul yüreği değil, cin gibi çalışan beyni de bu ilişkinin şahane bir şey olacağını, bu olası aşkın Kurul'da yaratacağı bloklaşmanın herkese yaran dokunacağını fısıldıyordu. Zerre kadar düşünmedi, mesajı aradı, elektronik kayıtlarda buldu. Mezit Bey'in şifresini kullanarak Trivia'ya gönderdi. İki buruk kalbin bir araya gelmesi için bir tuşcağıza basmak öyle büyük bir iş midir ki?

Trivia'nın medyaçaları "güzel bir yazılı mesajınız var" tonun-

da sıngırdadığında, Trivia duştaydı. Hiçbir şey duymadı. Islanmasın diye saçlarını bir bonenin içinde toplamış, kırmızı başlığını bonenin üstüne çekmiş, yanakları kırmızı kırmızı duştan çıktığında sadık *gargoyle*'u haber verdi:

"Güzel bir mesajınız var sahibe, çok uzun çaldı, çok güzel galiba!"

Gargoyle'cuğa pis pis bakarak medyaçaların başına gitti Trivia. Onu kim arasın ki? Ya Celâl filandır, olur olmaz bir şey için arıyordur, ya da birileri yine Anadolu'nun ortasında Hasandağ manzaralı bir çiftlik evi kakalamaya çalışıyordur. Hani o, sanki o perişan alt orta sınıf Yeni Türklerdenmiş gibi... Bababa, densizlere bak! Hiçbir beklentisi olmadan "aç" tuşuna dokundu. Okuduğunu gerçekten okuduğuna emin olmak için aleti kapatıp yine açtı. Aynen şöyle okunuyordu satırlar:

"Sayın Ex-Omasum son yanılsamanızı dikkatle, her kelimesini yudumlaya yudumlaya, ruhumda depreştirdiği onulmaz hüzünlerin, beynimde uyandırdığı insan ruhu renkleri cümbüşünün keyfine vara vara, sindire sindire okudum. İlahi bir uyumla peşpeşe takılan, taklidi mümkünat dahilinde olmayan hisli sözcükleriniz ta içimde bir yerlere dokundu. Yazdığınız her sözcük ne kadar da farklı o aşırı hislenme opusları döktürenlerinkinden! O gerzek simyacıların altın eserlerinden! İmalathanenizdeki her şeyin, her şeyin hakiki olduğunu nasıl da gösteriyorsunuz o his sahtecilerine! Ürettiğiniz metin nasıl da haddini öğretiveriyor o kendini ve bizi kandırmakta delice idmanlı yazarımsılara... Onların eserlerinden ağızda kalan 'üzgün' (oldukça sadeleştirme yanlısı olduğum için sizin '*müteessir*' sözünüzü böyle çevirdim) bir bok tadı, sizin süzülmüş metinlerinizden ise içtenlik ve hüzün damlıyor! Ne yalan söyleyeyim, berbat oldum. Öte yandan da sizinle yıllardır aynı mekânda olmaktan ve aynı havayı solumaktan tuhaf bir şekilde memnun..."

Buraya kadar anlaşılmaz bir şey yoktu. Oluyordu, arada sırada bu tip okuyucu mesajları alıyordu. Genellikle kendilerini de hikâyeye katarak bir şeyler söylüyorlar, hatta aynı şeyleri nasıl onlar da düşünmüş fakat ruh ikizleri olan Trivia nasıl yazıya ge-

çirmiş, işte bu tip şeyler yazıp çoğunlukla saygıdeğer Kurul üyesinden iş, aş, bir şeyler isteyerek bitiriyorlardı. Ama bu önündeki mesajda vardı bir tuhaflık, diyeceğini aniden yarım bırakıyor ve bambaşka, çok içten, çok yakın, samimi bir zemine geçiyordu:

"Trivia, ah, Trivia'm! Sevdiğim, sevdiceğim. Değerini bilmediğim ışık böceğim. Ben nasıl, nasıl katmerli bir eşeğim ki senin ruhunu ve acılarını, çektiğin anlamadım. Benim küçük, minik, kırılgan cam kuşum, can kuşum, sonsuz diye bir şey varsa eğer, sonsuza kadar sevmek seni..."

Bitmemiş bir mesaj! İmzalanmamış. Çok gramatik olduğu da söylenemez. Ama Mezit'ten. Göğsünü tutarak geri geri gitti, koltuğa çöktü. Hayatın insana ne sürprizler sunacağı hiç belli olmuyordu.

Bir an hemen geriye dönmek, hiç eğip bükmeden duygularının karşılıklı olduğunu Mezit'e yazmak istedi. Taşıyıcı annesinin deyimiyle en azından "hafiflik" olacaktı bu. Soylu, aristokratik sosyete havalı bir kırmızı başlıklı kızın da hafiflikten kaçınması gerekiyordu tabii. Durdu. Her heyecanlandığında ağrıyan karnını tutarak dakikalarca salonunu arşınladı. Mezit'le olan tüm çekişmelerini, adama laf çakmalarını unutmuş, şimdi Mezit'i karşısındakini ikiye biçerken takındığı o umursamaz erkek tavırla, ayaklarını iki yana açarak yeryüzüne sağlamca basışıyla, hasmına acıyan gözlerindeki o dalgın hüzünle hatırlıyordu. Daha fazla dayanamadı. Mezit'e hemen mesaj göndermeyebilirdi, tamam. Ama en içten duygularını, "hisleri ve içleriyle" baş başa temaslarını niçin lise defterine yazamasın ki, ha? En iyi bildiği şey değil miydi kendiyle dertleşmek? Her kararsızlık durumunda defterciğine koşmuyor muydu? On yedisinde böyleydi, yirmi yedisinde böyleydi de, bugün ne değişmişti?

Değişenin Behzat Bey'in ona sadakatle taşıyıp durduğu defterler olduğunu Kırmızı Başlıklı Kız bilemezdi tabii. Migrose'dan aldığı adi mavi tükenmezkalemin defterin üzerinde koşmaya başlamasıyla uzaklarda hazır bekleyen genel yayın mühendisinin duvardaki billur ekrana bakması bir oldu. Trivia bilmese de, okunması güç o çocuk yazısı billurdaki sayfaya satır üstüne satır

ekliyor, mühendis de bunları elyazısısı olmaktan kurtarıp anında medyaçalarına kayıt ediyordu.

"Mezit, benim Mezit Bey'im senin bir zaman kaçkını veya müteharrik (doğru kullandım mı?) bir ölü olman, Molla Sedat (iki eşek, bir at) ile sıkı (fıkı) fıkıh sohbetleri filan yapman benim hiç umurumda değil. Kim olduğunu nihayet biliyorum Mezit. Trivia'nı artık 'bir *fictor*'um' diyerek kandıramazsın, sen Ferizoğullarından yiğitler yiğidi Mezit Bey'sin! Mezit, her şeyin gelip nevrotikliğin sınırlarına dayandığı, *borderline* hadiselerinin ortalığı istila ettiği bu fantazmalar, fantazmagoryalar diyarında sen benim en büyük ve tek gerçeğimsin. Sin. Sin. Sinimini beyim, tek gerçeğim. Ğim."

Mühendis bu ve sonra gelen pasajların ham bir halde Mezit'e gönderilemeyeceğini fark etti. Böyle bir durumda sağduyulu bir çöpçatan ne yaparsa onu yaptı. Mezit'in zaman kaçkını veya ölü olduğu gibi ispatlanması güç, ayrıca bu ikisini yine birbirine düşürebilecek ifadeleri ayıklayarak bir seçme yaptı ve Trivia'nın adresini kullanarak Mezit'e gönderdi.

Mezit, medyaçalarına düşen mesajla irkildi. Mesajı okuyunca dünyalar onun oldu. Trivia'dan böyle açık yürekli ve alttan alan bir sevda mesajı gelmesine o kadar sevindi ki, ancak dakikalar sonra kendisinin kıza mesaj göndermekten son anda caydığını hatırlayabildi. Dolayısıyla şu gördüğü bir cevap olamazdı. "Böylesi güzel, çok daha güzel" diye düşündü. Kalp kalbe karşıdır diye boşuna dememişler. O oturmuş, Trivia'ya yazarken kız da kendisine yazıyormuş demek ki. Acıklandı:

"Ah, keşke taslakta tutaydım yazdıklarımı. Ne var hemen silecek be adam? Göndermezsen gönderme! Onlar da senin aşkının bir kanıtı olurdu!"

Trivia pek kanıt peşinde dolaşacak gibi durmuyordu. Kristal sesiyle şarkılar söyleyerek kendine nefis bir akşam yemeği hazırladı. Korkunç güzel bir duyguydu bu: Aşk. On yedi yaşından, ergenliğinden beri hissetmediği bir şeydi: Aşk. Yürümüyor, uçuyor gibiydi: Aşk. Nereye bakarsa gördüğü: Aşk. Her şey karışmış, kördüğüm: Aşk. Başı dönüyor, feci dönüyordu: Şarap ve aşk. Ke-

limeler dudaklarından dökülüyor, tırnak uçlarından kayarak atmosfere dağılıyordu: Aşk ve şarap. Bu aşkın objesinin o anda orada olmayışı önemsizleşiyor, esrimesine asla halel getirmiyordu. Kafasında ne varsa aşka dair, defterine yazdı, yazdı:

Odada hüzün yağarken gözlerim ayazmaydı
Boynumdaki ninemden kalma sarı yazmaydı
Mutfakta olan korkunç dehşet bir kazaydı
Sıkıntılı oda ikimize koca bir dış uzaydı

Hayat ensemizde pişen acımış bir bozaydı
Dertlerimiz azarsa bari birlikte azaydı
Su sızmazsa aramızdan bari al kan sızaydı
Oda soğukça Mezitimin gözleri köz alazdı

Elleri o canım elleri kuş canımı alayazdı
Mevsim kızılca yazdı gece sıcak al ayazdı

Şiirini birkaç kez yüksek sesle kendi kendine okudu. Okudukça aklına yattı. Bir iki yerini düzeltti. Kırmızı başlıklı kızlara özgü o karşı konulmaz, önünde durulmaz düzen duygusuyla her dizede aralıksız otuz beş vuruş olmasına özen gösterdi. İkinci şişe şarabını bitirdiğinde hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Aynısını söylediğini sanarak, defterine yazdığı şiiri farkında olmadan ezberinde yeni şekillere sokuyor, her seferinde başka başka okuyor, her okuduğuna ayrı ayrı ağlıyor, her bir dizeye içi ayrı yanıyordu. Sonradan çok emin olamayacaktı ama galiba beyitlerinden birini *voxcog* kullanarak Mezit'e de okudu:

Mevsim kıştı karanlıktı yüreğim sıkıştı
Oda olmaktan daralan oda ve o da sıkışıktı

Yarı yarıya sersemlemiş zavallının, gecenin bir yarısında kulağının dibinde şiir okuyan Trivia'ya sayıklar gibi verdiği cevap ve uykusunun arasında giriştiği diyalog gerçekten acıklıydı:

"Öğretmenim, şair burada soğuk ve karanlıktan, kriz geçirmek üzere olan kalbinden ve yer darlığından yakınıyor!"

"Mezit! Otur yerine salak! Çalışmamışsın. Sıfır!"

"Ama hocam!"

"Bana hocam deme Mezit!"

"Trivia? Sen misin?"

"..."

Mezit gözlerini dört açıp yatağın içinde doğrulduğunda Trivia'nın sesi çoktan kayıplara karışmıştı. Soruları havada asılı kaldı. Düş gördüğünü düşünerek geri yattı. Uykusuna kaldığı yerden devam etti.

Trivia ise sabahı edecek gibi duruyordu. İçti, şiir okudu, defterine kalpler çizdi. Kalplerin ortalarından oklar geçirip birbirine bağladı. Yaptıklarına güldü. Evinin yılan kokuyor olmasından nefret etti. Uyumamak için deliler gibi direndi ama sonunda koltukta sızdı kaldı.

Gözünü kapar kapamaz sabırsızlıktan çatlamak üzere olan taşıyıcı annesi, peşine taktığı koca bir dünyayla birlikte rüyasına girdi. Alemdağı'ndaki çocukluk evlerindeydiler. Trivia on yaşlarında ya var ya yoktu. Kadın mutfaktaydı. Trivia'nın içi annesine yine bir şey olacak diye titriyordu. Nitekim küçük bir cam kırılması duyuyor, akla gelen başa da gelir, peşinden tiz bir çığlıkçık. İçi hop ediyor. Ama galiba bu kez bir şey olmamış annesine. Olmamış ki şimdi salona gelmiş, parmağını sallaya sallaya konuşuyor kızına:

"Kızım 'ben henüz çocuğum' filan deme. Bir gün yaşam arkadaşını seçmen, evlenmen çok doğal benim minnoşum! Deney farem! Chipmunk'ım!"

"Ama anne, ben henüz çocuğum!"

"Deme. Deme dedim! Ailemizin geleneklerine yakışır bir şey yapmandır önemli olan!"

"Ailemiz mi?"

"Terbiyesizlik etme! Tabii ki ailemiz! Akhaltsikhe ve Akhalkalaki lordlarının soyundan geldiğini unutma!"

"Üff, tamam anne tamam. Unutmam!"

"Hah, şöyle. Bak kızım. Yıllar geçecek, sen bundan tam otuz yedi sene sonra o Mezit denen insan müsveddesine âşık olacaksın!"

"Mezit mi? Mezit kim anne?"

"Mezit, Mezit işte kızım. Benim yavrusunun iyiliğinden başka bir şey düşünmeyen bir anne olarak seni uyarmam gerek kızım! Aç gözünü yavrucum, bunun nasıl bir takiyye olduğunu gör. Bunlar böyledir, hep böyle olmuşlardır. Uygun bir fırsat bulunca iki ellerini bileklerine kadar insanın kanına batırırlar!"

"Öfff anne, öfff!"

Çok, çok kızıyor taşıyıcı annesi. Trivia'ya sallayıp durduğu işaretparmağının bir boğumu yere düşüyor. Ah, mutfakta çepeçevre kesilmiş demek ki. Trivia'nın içi acıyor. Biliyor, annesi tüm taşıyıcı anneler gibi sevilmek istiyor. O da çok seviyor annesini, tamam. Fakat aynı anda nefretle de doluyor. Kim ondan gidip parmağını kesmesini istedi ki? Şimdi kim bilir hangi seansta, hangi vaazda gündeme getirecek, gözüne sokacak o çirkin, güdük parmağını! Öyle usta ki bu sessiz mağduriyet işlerinde, inleyen bir sesle "bunu senin için yitirdim," demesi bile gerekmeyecek! Gitti, domuzuna kesti parmağını. Bilerek. Bilerek. Kadın da bunu hissediyor. Şimdi sessiz sessiz ağlıyor. Munchausen paralanmalarının doruğunda olduğu için parmağı konusunda çok bekleyemiyor, Trivia'nın tahminini boşa çıkararak alenen söyleniyor:

"Bir parmak nedir ki, feda olsun benim kızıma! Yeter ki söz dinle... Görsene minik kuşum, gerici ailesi adamı aynı bir Fatih Sultan Mehmed gibi tasarlamış! Ah, göremezsin, daha küçüksün, ah..."

"Fatih kim anne?"

Bu soruya cevap vermek için annesi onun bir on yaş daha büyümesini bekliyor. Rüyada on yıl dediğin nedir ki? Fırt diye geçer. Kadının sağ elinde şimdi hiç parmak kalmamış! Tanrım, on yılda mutfakta ne kazalar olmuş? Sadece ayası kalmış elini öyle müstehcen, etten kemikten bir raketçik gibi sallıyor.

"Kızım, bu platform takımının çok değer verdiği, kutsallık atfettiği tarihi şahsiyetlerden biri... Genetik mühendisliğinin sonsuz olanaklarını kullanarak hepsinin oğullarını aynı şahsı örnek alarak tasarlatması bize tuhaf gelir. Onlara gelmiyor kızım!"

"Amaan anne! Haksızlık ediyorsun. Yasayla izin verilmiş olsaydı sizin ada takımı da oğullarını Mustafa Kemal olarak tasarlatırdı!"

"Ayy bayılacağım galiba! Tanrım benim günahım neydi ki böyle saygısız bir kızı sırt hamalı gibi taşıttın bana!"

"Anne benim şimdi uyanmam gerek. Ne diyeceksen şu Mezit hakkında, de de uyanayım!"

"Uyanıp ne yapacaksın aptal kızım! Anlasana artık, asıl uyandığında uyuyor olacaksın beşiğinin içinde."

"Anne yeter! Mezit'le ilgili bir şey söyleyecek misin sen?"

"Uzak dur. Uzak dur o yırtıcı mürteciden! Yağmurluğuna dikkat et!"

"Öff anne, öff be... Öf!"

Trivia ter içinde uyanıyor uykusunda. Ne fecidir uykusunda uyanmak... Uyanıp da hâlâ uyuduğunun farkında olmamak. Yıllar önce yitirdiği taşıyıcı annesinin neden böyle bir müdahaleye gerek duyduğunu düşünüyor. Doğru mu? Sevgili Mezit'i, çocuklarının babası, mutlu yuvasının direği gerçekten böyle uykuya yatmış virüs gibi bir şey mi? Bir gün canavarlaşacak mı? Tüm kırmızı başlıklı kız hassasiyetlerini harekete geçiriyor, bu soruyu defalarca kendine soruyor. Cevap hep olumsuz. Olumsuz cevapların vereceği keyfin yerini ne tutabilir? Keyifle gülümsüyor. Kendine güveni tam olduğu zamanlardaki gibi adını vererek peşinden bağırıyor taşıyıcı annesinin:

"Ancharia! Kehanetlerin çıkmadı diye üzgünsün Ancharia! Sen beni hep kıskandın, yine mutluluğumu kıskanıyorsun!"

"..."

Ses çıkmadığını görünce daha bir sataşkan oluyor:

"Sen beni hiç sevmedin Ancharia! Senin sevdiğin, bir kırmızı başlıklı kız annesi olmaktı. Onu da tepe tepe, aşındıra aşındıra kullandın!"

"..."

"Sadece *munchausen* değil, vasıtalı bir *munchausen*'sin sen anladın mı? Katmerlinin katmerlisisin. Bana acı çektirerek etrafından, hatta hiç tanımadığın yabancılardan sempati topladın!"

Hakaretin bu kadarı, yıllar önce ölen zavallı taşıyıcı annesi bir yana dursun, Trivia'nın kendi bilincinde ebediyen mahkûm ve mahpus bir hayal için bile çekilemez olduğu için, yıllardır içinde besleyip büyüttüğü o hayal korkunç bir geri dönüş yapıyor; her türlü insani kaygıdan azade, kendi gerçek, kalın korkunç sesiyle hırıldıyor:

"Sen artık çok oluyorsun Trivia!"

Trivia yatakta yarı beline kadar doğrulуyor:

"Anne!"

"Annen olmadığımı biliyorsun Trivia!"

Trivia gözlerini sımsıkı kapamış. Odasının karanlıklarıyla bütünleşmiş yaratığı görmek istemiyor, duymak istemiyor. Yorgan arıyor başını altına sokmak için. Malum, uykuda aranan yorganlar pek bulunmaz. Bulamıyor. Umutsuzca haykırıyor:

"Anneee!"

"Ben annen değilim Trivia!"

Böyle diyor boğazına uzanan, üzerinde irili ufaklı pis kokulu yumrular bulunan tüylü kolların sahibi. Pisliğin hayvani teri başka, yaraları başka kokuyor. Trivia yataktan fırlıyor. Eline geçirdiği dev bir buharlaştırıcıyla Ancharia'nın iblisine rastgele ateş ediyor. Evinin duvarlarında büyük delikler açılıyor. Açılan ve pekâlâ bir çıkış filan gibi de görülebilecek deliklerden içeriye sular doluyor, hızlı akan, koyu yeşil-mavi renkli, soğuk sular. Demek ki sular olayı başka türlü yorumlamış, delikleri çıkış değil de, giriş filan gibi görüyorlar!

Trivia bu kez gerçekten ve dehşetle uyandığında kendini yatağından fırlamış, boş yumruğuyla sağa sola ateşler saçarken gördü. Yeni uyandığını anlaması biraz vakit aldı. Gerisingeri yatağın üstüne oturdu. Yüreği pek delice atıyordu. Avazı çıktığı kadar bağırdı:

"Allah belanı versin Ancharia!"

"..."

Rüya âleminden henüz döndüğünden midir nedir, odada bir ikinci varlık daha hissettiği için arkasını getirmedi. Sessiz kalmaya çalışarak, paniğini bastırmaya savaşarak algılarının normale dönmesini bekledi. Medyaçalarının şıngırtısı yataktan hoplama-

sına neden oldu. Yerinden hiç kalkmadan *accessvox* sistemini kullanarak konuştu:

"Ne vardı?"

"Şey, bir şey yok Trivia. Ben Mezit. Sonra konuşuruz!"

Odasındaki hayali veya gerçek varlıklar anında aklından silindi. Koşarak medyaçaların başına gitti. Mezit'i geri aradı:

"Mezit, kusura bakma. Bizim Celâl filan sandım. Bazen bıktırıyorlar!"

"Ah Trivia, evde olmana ne kadar sevindim. Görüşebilir miyiz?"

"Tabii tabii. Nerede?"

"Şey, ben gelip seni alayım. Akşam yemeğe çıkalım!"

Mezit bu konuşmadan tam bir saat sonra geldi ve Trivia'yı aldı. Sırtına yeni bir kaftan giymiş, kumral sakallarını özenerek düzeltmişti, saçlarında zencefili bol bir şampuanın kokusu vardı. İnce Ada'ya, İnsulapol'un en pahalı restoranlarından Novus Homo'ya giderlerken Trivia, Mezit'in kökenleri ve niyetleri üzerine Ancharia'nın söylediklerini düşündü. Bir punduna getirip yemekte bazı sorular sorsa hakikaten iyi ederdi. Sonuç olarak aptal bir iş yemeği değildi bu. Ucunda iki kalbin birleşmesi, ucunda büyük bir ortaklık, ucunda bir *fictor* hanedanlığının kurulması vardı. Yemek tek kelimeyle muhteşem geçti. Tuzda pişmiş "bambu pilici" yediler. Nefisti. Önemli konulara geçmeden önce laf olsun diye sordu Trivia:

"Kuzum nasıl oluyor da bu tür pilicin böyle uzun bir gövdesi ve dört ayağı oluyor? Benim pitonun yedikleri hep iki bacaklı! Yine bir genetik mühendisliği harikası mı?"

Mezit, gülümsememek için kendini güç tutarak:

"Ah, çok şakacısın Trivia. Bana şimdi şu yediğimizin *iguana iguana* yani yeşil iguana olduğunu bilmiyorum deme sakın!"

"Ay ne bileyim ben, belki otuz kez yedim. Çok da severim, ama ben öyle yaşadığımız topluma dair biraz botanik, biraz zooloji bilgisi filan tutmam ki kafamda. 'Bambu pilici' diyorlar, benim için bambu pilici. O kadar. Öyle yemek yerken bile gizil profesörlük yapmaya ne gerek var, di mi?"

"Ah, ne şekersin, gizil profesörlük, ah, ha... Haa haa..."

Gerçekten iyi bir fırsattı. Trivia kaçırmadı:

"Mezit, nasıl oluyor da bu kadar çok şey biliyorsun planetimiz hakkında? Çok mu dolaştın dünyayı?"

"A, yok canım. Yirmi altı yaşıma kadar doğduğum platformu bile terk etmedim ben!"

"Hadi canım, şaka yapıyorsun!"

"Vallahi!"

"Hangi platformdu bu?"

"Fatih Beş."

"Aa, İmtiyaz Bey'in platformu."

"Tabii. Babam mahallenin imamıydı. İmtiyaz Bey'le çok severlerdi birbirlerini."

"Ah, demek o yüzden sana 'yadigâr' diyor bazen!"

"Ee, şey, resmi toplantılarda demiyor pek. Ben hiç hatırlamıyorum ama evet, böyle der!"

"Peki, Kurul üyeliği nasıl oldu?"

"Haa, bak onun İmtiyaz Bey'le pek bir ilgisi yok. Önce bir *fictor* oldum, İmtiyaz Bey sonra arayıp üyelik teklif etti. Ama normal intisap sistemi çalışıyor tabii. Aldığımız terbiye icabı, baba dostunu kırmıyoruz yani orada."

"Senin Fatih Sultan Mehmed diye biri örnek alınarak tasarlandığın söyleniyor."

"Eksik söylüyorlar. Osmanoğulları sülalesi üyelerinden alınan DNA örneklerinin uzun yıllar işlenmesi sonucu ortaya çıkmış gerçek bir Fatih klonuyum ben!"

"Aman tanrım, söylentiler doğru yani! Senden çok var mı platformlarda?"

"Eh işte! Bir zamanlar daha çok modaymış. Şimdilerde biraz azalmış olabiliriz."

"Neden?"

"E, moda işte. Aileler şimdi çocukları olarak başka tarihi şahsiyetleri de istiyorlar, bu bir. İkincisi, benim de mensup olduğum Fatih C.1453 modelinin bir kusuru var!"

Büyük bir ortaklık arifesinde olan Trivia ilgiyle sordu:

"Nedir?"

"Şey, genetik biliminin her türlü öngörüsüne karşın, ürediğimizde çocuklarımız bize hiç benzemiyor. Mesela yeni nesilde şu gördüğün eğri burun gidiyor, yerine herhangi bir şey geliyor."

"Amaan canım, bütün günahın bu olsun!"

"Öyle deme, bazı platform aileleri için önemli bir nokta bu. Nispeten pahalı bir yatırımdan sonra biraz kalıcılık, biraz da sürdürülebilirlik istiyorlar!"

"Sorması ayıp, senin için ne kadar para vermişler?"

"Hımm, sanırım iki yüz zenc. 'Büyük para' derdi rahmetli babam! Bir imam için büyük para tabii."

Söz konusu paranın gülünçlüğü, Trivia'nın içini acıttı. Şu önlerinde duran, burun kıvrılmış, yarısı yenmemiş yemeğin üçte biri kadar bir paraya mı mal olmuştu Mezit? Karşısındaki adam kırmızı başlıklı bir kız için yapılan ortalama masrafı sormasın diye içinden dua etti. Gözleri iguananın henüz koparılmamış tombul arka bacağına takıldı kaldı. Başını silkerek bu dalgınlıktan gözlerini kurtardı. Tüm içtenliğini toplayarak sordu:

"Mezit, sana bütün samimiyetimle soruyorum, siz bu kurulu düzeni değiştirmek için fırsat mı kolluyorsunuz kuzum?"

Mezit, oturduğu yerde biraz kımıldandı. Hafif de olsa bir rahatsızlık göstergesiydi bu.

"Trivia, 'siz' dediklerin kimlerdir, bilmiyorum. Sadece Stanbul platformlarında doksan milyon insan yaşıyor. Pekâlâ da yaşıyor, toz toprak içinde yuvarlanıp gidiyorlar işte. Bunların böyle bir niyeti olsa hangi *decurion* ordusu bu insanları engelleyebilir? Bir söyler misin bana? Benimse hayatımda hiç gitmediğim onlarca platform bir yana, kendi platformuma bile gitmeyeli dört yıl oluyor! Kimseyle organik bir bağım yok."

"Şey, tabii son derece aptal bir soru... Senin İmtiyaz Bey'le yakınlığını biraz önce öğrendim, ama bu zaten bir *praetor*'a sorulacak soru değildi, yine de insan emin olmak istiyor..."

"Trivia, Allah aşkına bu 'anne' kokan sorularını bırak!"

Trivia kıpkırmızı oldu. Mezit'in tahminindeki kesinlik rahatsız edici bir düzeydeydi. Şu tanrının cezası Mezit'in gırtlağına

atılmak ne hoş olacaktı bu *parvenu*'lar cennetinde! Novus Homo'da bir skandal insanı uzun günler boyunca *dispat* eklerinin manşetinden indirmezdi. Mezit'i sonsuza kadar kaçırmak diye bir kaygısı olmasaydı yapardı tabii.

Hızla başka bir zemine kaydı. Gözlüklerinin ardındaki muzip gözleriyle gülümseyerek sordu:

"Peki muhterem *praetor*'umuz, şu zamanın çöktüğü propagandasına ne diyor o zaman?"

Mezit, iskemlesinin arkalığına yaslandı. Rahat bir nefes aldı. Oldum olası geçmişi, sosyal kökenleri, mahallesi, ailesi hakkında sorulara muhatap olmaktan, o kategoriden alınıp berikine sokulmaktan, politik görüşlerinin, geleceğe dair niyetlerinin sorgulanmasından hoşlanmazdı. Kendisinin bile mevcudiyetlerini tam bilmediği, kökleri derinde sınıfsal kompleksleri vardı. Gülümseyerek yeni soruya cevap verdi:

"Bu konudaki görüşlerimi Kurul'da defalarca söyledim sanıyorum. Bunun bir propaganda olmadığını anlamak için platformlarda iki saat dolaşmak yetmiyor mu Trivia?"

"Yani?"

"Yanisi şu, zaman çökmüştür!"

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Eh, bu kurguladığımız sistemde evet."

"Hiçbir şey anlamadım Mezit."

"Trivia, insan ve türevleri 'zaman' diye bir algı icat ettiler. İcat ettiklerinin sahibi olmak için çok ısrarlı bir şekilde böldüler, parçaladılar onu."

"Yani?"

"Valla, aslında zamanın çöktüğü filan da yok! Bu da başka bir soyutlama düzeyi."

"Mezit kafam karışıyor, takip edemiyorum. Tutarsız konuşuyorsun. Açıkçası saçmalıyorsun gibime geliyor."

"Ha... haa... haa... Trivia, çok açık sözlüsün ve ben de seni bu yüzden seviyorum!"

Mum ışığında bambu pilici yerken söylenmişti ama bunun bir ilan-ı aşk olmadığı belliydi. Yine de Trivia hafifçe kızarmayı

tercih etti. Mezit'in gözlerinden kaçmadı bu. Yemeğin kalanında Kurul'dakileri çekiştirdiler. Güle oynaya akşamı geçirdiler. Mezit, o ağırbaşlı, ciddi görünüşünden beklenmeyen bir sululukla Kaplangı ve Neçikviran taklitleri yaptı. Neçikviran taklitlerinin biri o kadar inandırıcıydı ki Novus Homo'nun aydın, ileri fikirli müşterilerinden bazılarının anında kulak kesildikleri, konuştuklarına dikkat ettikleri, derlenip toparlandıkları görüldü. Trivia, zavallıların bu haline kahkahalarla güldü. Mezit hesabı öderken Trivia tuvalete gitme bahanesiyle kalktı. Şef garsona fısıldayarak hesabı sordu:

"Arkadaşımın cömertliğini suiistimal etmek istemiyorum da, gelecek sefere ben vermek isterim, o yüzden soruyorum, acaba ne ödüyor?"

Adam, bilmiş ve anlayışlı gözlerle Trivia'ya baktı:

"Efendim bu tip şeyleri söylemeyiz ama sizin bir *praetor* olduğunuzu dikkate alarak söylüyorum: dört bin zenc."

"İguananın bu kadar pahalı olduğunu bilmiyordum!"

"A, yok canım? İguana değil, tuz daha pahalı."

Gülerek, iyice sarhoş, birbirlerine yaslanarak dışarı çıktılar. Mezit, Trivia'nın ısrarı üzerine takside, kızın en çok güldüğü Neçikviran taklidini birkaç kez daha yaptı:

"Adamlar aldı başını gidiyor. Bu nasıl bir başıbozukluk efendim? Şahsen üzülüyorum. Yıllarca başka ülkelerde belli bir başarıyla resmi tezlerimizi savunayım, belli bir başarıyla diyorum, çünkü önemli toplantılara davet etmezler! Söz filan vermezler... Dinleyici olarak gidince de konuşturmazlar. Konuşmacılar üç saat konuşur, bana iki dakika! Öyle iki dakikada omlet yapar gibi savunulmuştur tezlerimiz!... Sonra kendi ülkeme dönünce bir de ne göreyim, aynı sorumsuzluk! Biri bunları kendilerinden kurtarsın efendim! Zaman çökmüşmüş! Beton gibi zaman, niye çöksün efendim? Ayrıca başka ülkelerde çökmüşse çökmüş, bize ne? Biz burada beton gibidir diyorsak, beton gibidir."

"Mezit, hadi adamın dedikleri aklında kaldı, benim bir kulağımdan giriyor diğerinden çıkıyor, ses tonunu nasıl aynen verebiliyorsun, ha? Hah... hah... hiahh... Huahhh huuu...."

"Ee, meslek sırrı desek? Biliyorsun serde *fictor*'luk var, ho hoo..."

Mezit, kızı Çamlıca lagününe getirdi. Taksiden birlikte indiler. Asansörle sokağa çıktılar. Trivia'nın kapısına kadar geldiler. Mezit orada durdu.

"İyi geceler Trivia Hanım..."

"Yoo yoo, henüz erken, bir kahve daha içelim, daha çekiştirilecek çok kişi var! İlki de sensin!"

Trivia, Mezit'in sağ elini tutmuş var gücüyle çekiştiriyordu. Mezit'in içini tuhaf bir sıcaklık kapladı. Şakadan hafif kıskanç bir tavır takındı:

"Diğerlerini de böyle çekiştirmeyeceğini umarım!"

"Yürü aptal!"

Yürüdü aptal. Kızın evine girdi. Buz gibi serin bir *octa* akşamıydı ama içi alev alevdi. Daha uzun koridordayken Trivia'nın başı dönüyordu. İçindeki anne hayali zayıf bir şekilde mırıldanmak istedi, onu bile başaramadı. Işıkları hiç açmadan salonun ortasında karşı karşıya durdular. Mezit iki eliyle kızın belini tuttu.

"Sanırım şu kahrolası yağmurluğunu çıkaracaksın artık ha, ne dersin?" Trivia'nın kalbi çılgınca çarpıyordu. Gözbebekleri inanılmaz irileşmişti ama Mezit göremiyordu. Trivia ayakta sallanırken Mezit, yakasından başlayarak yağmurluğun düğmelerini çözdü. Bu kez yağmurluğun içinden kızın belini iki eliyle sıkıca kavradı. Trivia derin bir şekilde inledi. Mezit şaşırdı. Yağmurluğun altında hiç olmazsa bir kat daha giysi bulacağını sanıyordu, fena yanılmıştı. Mezit, kırmızı başlıklı kızları hiç, ama hiç tanımıyordu. Trivia güçlükle konuştu:

"Durma salak, devam et. Nihayetinde insanın her iki böğründe duyduğu bir aptal acı, o kadar, hadi!"

Ayakta sallanma sırası Mezit'teydi. Elleri bileklerine kadar ıslanmış gibiydi. Trivia'nın bedeninden tuhaf bir kan kokusu geliyordu. Trivia şimdi salınımlarını artırmış, galiba bir şiir okuyordu:

Su sızmazsa aramızdan bari al kan sızaydı
Oda soğukça Mezit'imin gözleri köz alazdı

Elleri o canım elleri kuş canımı alayazdı
Mevsim kızılca yazdı gece sıcak al ayazdı

Mezit bileklerinden dirseklerine doğru bir sıvının ilerlediğini, oradan da yere, ayakkabılarının üstüne damladığını hissedince kızın söylediklerine bakmaksızın ellerini geri çekti. Trivia'dan derin bir "oh" sesi çıktı. Mezit, bileklerinden bükerek yere doğru çevirdiği ellerinden, parmak uçlarından damlayan damlaların ne olduğunu bilecek kadar deneyimliydi. Yine de Trivia'nın ışıkların yanmasını isteyen sesiyle irkildi. Gözleri aydınlığa alışınca iyice şaşırdı. Şiir ne derse desin elleri öyle bileklerine kadar al kanlar içinde değildi. Kan kokan, suya benzeyen saydam bir sıvı her iki elinde birden hızla kuruyor, hiçbir iz bırakmıyordu. Ayaklarının dibine yığılan yağmurluğunu bir tekmeyle uzaklaştıran Trivia gülümseyerek Mezit'e bakıyordu. Mezit de şaşkınlığını yenerek kıza gülümsemeyi becerdi. *Voxcog*'un çalışmaya başlamadan önce yaptığı küçük tıkırtı sesi olmasa, belki birbirlerine sarılacaklardı. İmtiyaz Bey'in odanın ortasında çınlayan sesi her ikisinin de yüzünün ekşimesine neden oldu:

"Sayın üyeler, yarınki *octagün* günü bir toplanalım. Sabah sekiz buçuk, Büyükçekmece platformu, on dörde sekiz diyorum. Görüşürüz."

11100
ALÇAKLIĞIN ÇEKİCİLİĞİ

Bütün savaş alanını, ağaçların seyrekleşerek karlarla örtülü bir çayıra dönüştüğü Sarıkamış ormanlarındaki bu açıklığı derin bir sessizlik, neredeyse gri ve dumanlı bir uyku hali kaplamıştı. Aristotheles ile Arrıdaeus, Arrıdaeus'un tek bir emriyle kuzu kuzu gelip tahtasına oturan Alexander'a inanmayan gözlerle baktılar. Birkaç dakika önce önüne çıkan her şeyi boğazlayıp atan ca-

navar gitmiş, yerine her zamanki donuk, hareketsiz, erimeyen, çürümeyen ölümsüz önderleri gelmişti. Önyargı kılıcını tuttuğu elinin kanları hızla pıhtılaşıyordu. Arridaeus bir deneme daha yapacak, yeni bir emir verecek gibi duruyordu. Ağzını açtığı anda Aristotheles'in bir el hareketiyle durdu.

Uzunca bir süre konuşmadılar. Sonra Aristotheles başıyla savaş meydanını gösterdi. Arridaeus anladığını gösterir bir şekilde başını hafifçe önüne eğdi. Nedense, yaşlı koç âdet haline getirmişti bunu. Her vuruşmadan sonra tek başına savaş alanını dolaşıyordu. Bir tür ayin. Harmaniyesinin ucunu örtülü omzundan alarak çıplak omzuna attı. İnceden atıştırmaya başlayan ve rüzgârla gelip yüzüne çarpan kardan gözlerini sakınarak başını önüne eğdi. Çoktan tarih olan, şimdiden bozunmaya başlayan, imaj olup havaya dağılan savaştan bir iki şey yakalayıp tutmak istercesine, aceleyle yürüdü. Savaş alanının her yerinde karlar karman çormandı. Ezilmemiş, insan, koyun veya at izi taşımayan bir santimetrekaresi bile kalmamıştı sanki karların. Aristotheles'in içi acıdı. Böyle bir bütünlüğü bozmaya kimin ne hakkı vardı? Henüz boynuzsuz bir kuzu iken Akşehir'deki evlerinin penceresinde durduğu ve gelip geçenin karları bozmaması için dua ettiği kış günlerini hatırladı. Yalnız katliamlara neden olmamış, kar örtüsünün bütünselliğini de bozmuş olan şu lanet olası Sarıkamış vuruşmasından iyice nefret etti. Etrafına baksa da bakmasa da çok şeyi gören gözleri kanık oluncaya kadar kaldı meydanda, ayaklarına kara sular ininceye dek dolaştı. Yaralı ve ölülerini toplayan koyun kızlar orman içine çekilirken karların üstünde sessizce hareket ediyorlar, en ufak bir ses bile çıkarmıyorlardı. Koyunlar toplanıp götürüldükçe alanın görünümü değişiyor, öbek öbek kuğuların, tek tük gümrükçülerin olmayacak hareketler yaparken katılmış kalmış gövdeleri nasıl bir katliama uğradıklarının çürütülemez kanıtları haline geliyorlardı. Bazı kuğuların ölmeden hemen önce genç kız görüntüsüne büründüklerini, bir kısmının görkemli kanatlarını açtıkları halde ölmüş olduklarını gördü. Bunun ne anlama geldiğini düşündü. Bir tür protesto muydu, anlamadı. Sonra gerçek, işte her nasıl oluyorsa, kendini

nasıl şekillendiriyorsa o duruş, o algı başından aşağı kaynar sular gibi döküldü.

Küçük bir erkek kuzu, henüz on on iki yaşlarında boynuzsuz bir oğlan, her iki elinde birer kuğu kanadı olduğu halde ormana doğru koşuyor, savaş meydanında savaşçılık oyunu oynuyordu. Donmaya başlayan ayak parmaklarını düşünmedi Aristotheles hiç. Olduğu yerde durdu. Kuğuların kanatları gerçek olmasaydı, yalnızca birer hologram olsaydı şu gördüklerini görüp göremeyeceğini sordu kendine. Düşündüğünü gerçekle çakıştırmak istedi. En yakınındaki kanatlı kuğunun başına çöktü. Elini, üzerinde kızıl lekeler olan ak kanadına uzattı kızın. İri telekli, görkemli kuğu kanadı, diğer dokunulabilir nesneler ne kadar gerçekse o kadar gerçekti. Çekinerek kızın yumuşak kumral saçlarına, sonra iyice korkarak sevimli bir gülümsemeyle kaplanmış yüzüne, buz gibi yanaklarına dokundu. Hepsi gerçekti. Hiçbir şey göründüğü gibi değildi. Devasa savaşçılar yerine çıtı pıtı kuğu kızları mı öldürmüşlerdi? O zaman diğer kuğu cesetlerinin kanatsız, vahşi savaşçı görünümleri ne demek oluyordu?

"Nasıl yani? Bu ne biçim bir delilik?" diye düşündü filozofları bile tahakkümüne alan çeviri lisanıyla. Kuğuların türdeş bir kitle olmadığı anlaşılıyordu. Bazıları gerçekten sevimli kuğulardı, savaş zamanında savaş iti kılığına bürünüyorlardı, bazıları korkunç savaş itleriydi, barış zamanında kuğu kız kılığına giriyorlardı.

"Allah kahretsin!" dedi, dişlerinin arasından tükürdü. Sıcak tükürüğün karlar içinde kendine bir tünelcik kazarak ilerlemesini ve sonra açtığı deliğin dibinde donup kalmasını seyretti dalgın dalgın. Harmaniyesini bu kez açıktaki omzuna örttü, ormana yöneldi.

Kamptaki sessizlik gece boyunca sürdü. Aristotheles yeraltı kulübesinin sıcaklığı içinde derin düşünce deryalarına daldı. Aridaeus'un davetini reddettiğine memnundu. Şimdi bir grup koyun generalinin savaş taktiklerini yeniden değerlendirmesini, kızıl şarabı su gibi akıtmasını ve birer koyun kız alıp sarayın odalarına dağılmasını çekecek hali yoktu. Savaşın kendisinden kat

kat daha önemli bulduğu diğer konuyu düşünmeye koyuldu. Alexander'a ne olmuştu? Nasıl harekete geçmiş, nasıl durmuştu? Son iki sorudan başladı. Görgü tanığı olmak hasebiyle bunların cevabını biliyordu. Yalnızca retorik sanatına duyduğu saygıdan dolayı sormuştu. Alexander, Arridaeus'un sesiyle harekete geçiyor veya duruyordu. Demek ki eski seyisi ve yeni kardeşinin emrindeydi. Bu yeni verilerden yola çıkarak sordu: Var mıydı bakalım yalnızca bir insanın sesini duyunca işlev göstermek için ayarlanmış şeyler? Sesle açılan bilgisayarlar, kapılar, *voxcog*, *access-vox*, okuyucular ve ulaşım araçları, bu meyanda katılaştırılmış atlar? Neden olmasın, değil mi? Kalın kafasını arkasındaki çam kütüklerinden yapılmış duvara dayamış, kar gibi beyaz, kırışıksız bir çarşafla kaplanmış geniş yatağının içinde oturuyordu. Başını hafifçe iki yana çevirerek koca boynuzları ne kadar izin veriyorsa o kadar vurdu o anlayışsız kafasını çam kütüklerine. Sese gelen koyun kız Fulvia, terbiyeli bir kızın sorması gerektiği gibi çekinerek sordu:

"Efendim, yapmamı istediğiniz bir şey var mı?"

Kızı bir an savmayı düşündü sonra,

"Yavrucum," dedi, "ayaklarım soğuktan feci uyuştu, ovar mısın sana zahmet?"

Kız, kekik yağlı ovma kremini almak için dışarı çıktığında, keşfettiği gerçekle ne yapacağını düşünmeye başlamıştı yüce bilge. Kızın ne zaman içeri girdiğini, ayaklarını nasıl ovduğunu, gören fakat kaydetmeyen gözlerle izledi. Kızın sorusuyla irkildi:

"Başka bir isteğiniz daha olacak mı efendim?"

Kekik kremi tüpünü burun delikleri önünden sağa sola geçirirken pek çapkın bir edayla sormuştu soruyu Fulvia. Aristotheles sonradan biraz üzüleceği bir sertlikle:

"Bu akşam başka bir isteğim yok, çekilebilirsin!" dedi. Koyunla kuzuyla oynaşacak zaman değildi. Sabahı zor etti.

O zor edilen sabahın kanla karışık karlardan yansıyan soluk ışıklarıyla beraber soluğu Arridaeus'un sarayında aldı. Ayakta sallanan nöbetçiyi iterek içeri daldı. Koyun savaşçılar yemiş içmiş, fena dağıtmışlardı. Anlaşılan daha önce de bu tip savaşlarda

on binlerce kez olduğu üzere savaş, ölüm ve aşk beraber kutlanmış ve kutsanmıştı. Şiş, kısık gözlü, hafif utangaç, bol uyku sersemi, yarı çıplak koyun kızlar öfkeli bilgeyi görünce biraz toparlandılar. Aristotheles sağa sola hiç takılmadan doğruca Arrıdaeus'un odasına daldı. Yeni bir sefahat manzarası göreceğini sanmakla yanıldığını çabuk anladı. Genç adam yalnızdı. Geniş yatağı hiç açılmamıştı. Çıkarıp yatağının üstüne koyduğu tahta çekmecelerde harıl harıl bir şeyler arıyordu. Aristotheles elini göğsüne bastırarak fısıldadı:

"Sakın iğneyi arıyorum deme!"

"İğneyi arıyorum hocam!"

"Arrıdaeus!"

"Hocam, eski, çoktan geri dönüşüme gitmiş bir atın iğnesini ha diyince bulmamı beklemiyorsun değil mi?"

"Yo...Yo... Demem o değil. Demem o ki sen de Alexander'ın katılaştığını anladın."

"Evet, sonuçta seyislik yapmış bir kişiyim. Neden daha önce anlamadım diye kendime kızıyorum."

"Daha önce anlamış olsan bu bilgiyi paylaşır mıydın bizimle Arrıdaeus?"

"Ne demek istediğinizi anlıyorum. Acaba söylemezdim de Alexander'ın tahtında oturmaya devam mı ederdim? Sanmıyorum. İğneyi bulamasam bile atın seri numarası herhalde bulunur, ona uygun bir iğne üretilir. Çok zor bir şey değil. Siz de o zaman görürsünüz nasıl davranacağımı!"

"Evladım, şey, beni mahcup ediyorsun. Tam öyle demek istemedim. İstersen biraz değiştirerek sorayım: Acaba Alexander'ı çözmeli miyiz?"

"Aristotheles!"

"Şey, bak yine yanlış anlama. Tabii ki canımdan çok sevdiğim Alexander'ı bu sonsuz azaptan kurtarmak isterim. Kendi başına bir an bile düşünülecek şey değil ama..."

"Aması ne?"

"Oğlum, olaya duygusal ve koyunî açıdan bakıyorsun sadece. Bunun askeri ve politik tarafları da var. Asıl bunu düşünmeliyiz!"

"Aristotheles, daha açık olur musun?"

"Tabii, bak şöyle düşün; elimizde öyle bir güç var ki bir orduya bedel. Neredeyse tek başına üç bin kuğuyu, dört yüz gümrükçüyü, bir savaş siborkulunu ve bir *kubaşını* yere serdi bu güç. Şimdi bu gücü tekrar koyun gücü sınırları dahiline çekmek toplumumuz için iyi mi olacak? Oysa elimizde, el altında bulunduğu sürece, bu tip tehditlere pekâlâ cevap verebileceğiz. Her savaşta ne koçlar kırılıyor! Bu kayıpları minimize etmek, hatta sıfıra indirmek mümkün gözüküyor. Bu, işin askeri tarafı. Bir de bununla alakalı olan siyasi tarafı var. Bu canavar... Şey, bu gücün elimizde olduğunu bilen insanlar bize bir miktar da olsa daha dikkatli yaklaşır. Öyle zırt pırt üzerimize asker çekmez. Değil mi?"

"Puuu, pek bilemiyorum. Bakarsın, tam da bu yüzden tepemizden aşağı plazma veya mercimek bombalarını yağdırabilirler! Bir kez daha böyle bir kırıma katlanırlar mı dersin?"

"Ah, tabii o risk de var ama o iş o kadar kolay değil. Yüz yıl önceki Konya Konvansiyonu'na göre plazma kullanmaları yasak. Mercimek kullanmak içinse Planet Genel Kurulu'nun onayını almak zorundalar. İmtiyaz'ın bunu pek istemeyeceğini düşünüyorum. Öte yandan elimizde böyle bir güç olmadığı an, sırf Sarıkamış'ın intikamı için olsun tepemize bineceklerdir. Bence iğneyi hemen bulamaman isabet olmuş. Biraz daha düşünelim derim."

"Ama Alexander? Onu bile bile ne kadar tutabiliriz bu halde?"

"Bilmem. Biraz daha düşünelim, bekleyelim diyorum sadece."

"Aristotheles, bu herkesi ilgilendiren bir mesele! *Ekklesia*'yı toplantıya çağırıp genel bir oylama yapmaktan başka çaremiz yok!"

"Hımm, pekiyi bugün çağrı yapsan önümüzde beş tam gün var, olur. Aceleci davranmamış oluruz. Savaş meydanının hemen doğusundaki küçük açıklığı da *pnyx* olarak hazırlasınlar, ne dersin?"

"Olur."

"Güzel, anlaştık. Bu arada boş durmayalım. Baştan aşağı yalan dolandan oluşan bir mor kitap hazırlayalım!"

"Oh, ne konuda?"

"Şey, Digenes Alexander veya İslamist kesimi de düşünerek İskender-i Dücan diye bir karakter yaratalım, hani iki canı varmış da bir türlü ölmüyormuş, Paflagonya'da bulduğumuz bir lahitteki kemiklerden çıkardığımız DNA sayesinde üretmişmişiz, hizmetimizdeymiş. Kökü de bizdeymiş, ihtiyaç olursa daha da üretebilirmişiz! Adamların biraz tırsması gerek, değil mi?"

"Hocam afedersin, hepsi yalan dolan olursa kim inanır ki? Biraz daha düşünelim bu propaganda konusunda. Önümüzde daha beş koca gün var."

"Peki, öyle olsun bakalım ama toplantı gününden önce bu haber sağa sola, yabancı kurullara falan gitsin."

Aristotheles, Arrıdaeus'la olan konuşmasından epeyce memnun ayrıldı. Delikanlının kendisinden bağımsız olarak Alexander'a olanı bulmasından, dahası onu tekrar eski durumuna çevirmek konusundaki içtenliğinden etkilenmişti. İlk ağızda aklına gelenler bunlardı, ama kendisi de tam bir karara ulaşmış sayılmazdı. O yüzden *ekklesia* fikri de güzeldi. Mademki koyunların hepsini ilgilendiren bir şeydi bu, oturup kendileri karar versinler! Kovuğuna çekilerek gece kendini mahrum ettiği uykuyu uyumaya karar verdi. Uyudu da. Saatler boyunca uyudu. Akşamın erken saatlerinde kolundaki okuyucusuna gelen mesajın sesiyle uyandı. Şöyle diyordu mesaj:

"Efendi Aristo, ben bu kanlı çukurdan çıkıp gitmek üzere olan Siborkulun bilinciyim. Alex Han şimdi kendine ne olduğunu biliyor. Tüm gece ve bütün gündüz beni her türlü tehlikeye karşı korudu. Karşılığında size, onun bir at gibi katılaştığını söylememi istedi. İşte taşınmadan önce bunu yapıyorum. Bu arada, bilmek istersiniz diye söylüyorum. Dün evrimimi tamamlayarak insan oldum ben. Mesaj bitti. Hepsi üç yüz altmış dokuz vuruş."

Bu gelişmeye epeyce canı sıkıldı. Şimdi Alexander'ın düşündüğünü, kavradığını, aklının başında olduğunu, kendi durumunun farkında olduğunu biliyordu. Yetmiyormuş gibi Kurul içindeki en önemli haber kaynağı Orçun O'Neill, üç yüz yıllık rüyasına kavuşmuş, insan olmuştu. Halt etmişti.

Yerinden doğrularak Alexander'ın başına gitti. Alexander'ın bilinci beş dakika kadar önce vücuduna dönmüş, "heyecan" içinde kafesinden kurtarılmayı bekliyordu. Hocasını görünce atmayan yüreğinin attığını sandı bir an. Arridaeus olmadan tek başına gelişini pek hayra yormadı. Yanılmıyordu tabii ki. Hocası yanıbaşında durarak uzun bir politik analize girişti ve kendisinden koyunlar için biraz daha fedakârlık istedi. Yıllarca böyle durduğuna, durabildiğine göre biraz daha dişini sıksa olmaz mıymış? Alexander, "dişini sıkabilecek" kadar iradesi olsa doğrulup Aristotheles'i anında boğazlayacağına dair arzularını karşısındakine iletemediği için, bilincini bir ok gibi fırlatarak bedeninden dışarı attı. Böylece, Aristotheles'in siyasi dehasının ince çözümlemelerini daha fazla duymamış oldu.

11101
DEHŞET SENARYOSU

"Büyükçekmece Platformu, on dörde sekiz," diye mırıldandı Dr. Orçun O'Neill, toplantı yerinin koordinatlarını aracının "ızgara çeviricisi"ne (GC) yüklerken. Neresiydi bu? Daha önceden bildiği bir yer değildi. Istrancalar'da oyalandığına, Karatepe Adası'ndaki evinden biraz daha erken ayrılmadığına pişman gibiydi. Şimdi geç kalıp İmtiyaz Bey'i üzerine sıçratmanın ne âlemi vardı? Koskoca platformun küçük bir karesine isabet eden dev alanda tam olarak nerede toplanacakları bildirilmemişti. Beyninin yeni siborg yarısını kullanarak burası hakkında bilgi almak istedi. Mırıldanıp durduğu verileri aklına sordu, zihninde bir yerlerde koyu yeşil zemin üzerine açık yeşil yazılarla "ulaşımınız engellendi" yazılı bir bant geçti. İş iyice tuhaflaşıyordu. Üst düzey bir siborkulun bile bilmesinin istenmediği bu yer ne menem bir şeydi? Bir gelgit dalgası gibi yükselen merakının çökme-

si de pek ani oldu. Çünkü on dörde sekiz paftasında "8" biçiminde yapılmış üç katlı, büyük ve gri, tek bir binadan başka hiçbir şey yoktu. Gülümsedi. Girişi tesbit etmek için aracıyla dev binanın etrafında bir "8" çizdi. Sekizin batıya bakan cephesinde, binanın bir fiyonk gibi ortasından sıkıldığı yerdeydi giriş. Şık bir hareketle aracını girişin tam önüne park etti.

Tek bir taksiye doluşmuş gelen Molla Sedat, Trivia ve Mezit de aynı anda rıhtıma çıkıyorlardı. Siborg duyargalarını kaldırarak aralarında neler konuştuklarını duymak istedi.

"Öff be öff!" diyordu Trivia, "yine mi bu boktan hapishane kılıklı yerde toplanıyoruz?"

"Sevgilim, lütfen makul ol. Kaç saatlik iş ki?"

"Bana sevgilim deme Mezit! Senin karşında alt orta sınıftan bir kenare kız mı var, haa?"

"Tamam ruh-u revanım tamam!"

"Mımm, bu fena değil. Bir tatlı çeşidi değil mi bu?"

Molla Sedat lafa karışıyor:

"Ahh gençlik ah! Kumrular gibisiniz çocuklar... Her ikiniz adına nasıl sevindim, beni nasıl şaşırttınız bugün, bilemezsiniz. Fakat Trivia kızımız bütünüyle haklı bina konusunda. Ben de sevmiyorum. Pyongyang devlet hapishanesi bile daha neşeli bir yer!"

"Gördün mü salak! Hem ne diye beni teskin etme görevini üstlendin sen bakayım? Karşında bir platform tazesi mi var, ne çabuk sahiplendin de mal eyledin bakalım beni, haa!"

Dr. Orçun, Mezit'in ezik büzük cevabını duymak için beklemiyor bile. Duyargalarını alnının içine çekiyor. Öğrendikleri yetti ona. Öyle görünüyor ki, toplantı yeri konusunda başka kimsenin en ufak bir sıkıntısı olmamış. Küçük bir kontrol daha yapmak için aynı soruları beyninin yeni siborg yarısına değil, yeni insan-eski siborg yarısına soruyor. Düşüncelerini insan tarafına yönlendiriyor. İnsan beyni "burası neresi" gibi bir gelişigüzellikte sorulan soruyu hemen yanıtlıyor:

"Her zamanki merkez karargâh aslanım, ne vardı ki?"

"Hiç, hiç..." diyor Dr. Orçun. Demek ki yeni formatlanma sı-

rasında İmtiyaz Bey saplamalar yapmakla kalmamış, ciddi bir temizlik de yapmış. Sessiz bir hınçla yemin ediyor insan beyni:

"Sen görürsün koca kafalı, asla senin istediğin olmayacak. Dünyanın altı üstüne gelse de insanlığımı koruyacağım!"

Binaya girerken yeniden siborg moduna geçiyor. İnsan beyninin demirbaştan düştüğüne, izlenmediğine çok emin ama siborg beyni izleniyor olabilir, çok boş bırakmaya gelmez!

Orta kattaki büyük toplantı salonuna ilk giren kişi olan Siborkulun içindeki çarpışmadan habersizmiş gibi duran İmtiyaz Bey şefkatle konuştu:

"Ne var ne yok oğlum?"

"İyilik babacığım. Ne olsun?"

"Güzel, güzel, bak bugün ilginç bir toplantı olacak. Akşam da birlikte bana gideriz."

"Babacım teşekkürler ama Marilyn ve kızla alışverişe çıkacağıma söz verdim!"

"Orçun'um, pek günü değil. Zaten seninkileri de benim eve aldırdım. Oraya bir gidelim de..."

Dr. Orçun O'Neill büyük bir doğallıkla konuşan adamın bir an gerçekten de babası olduğunu düşündü. Hatıraları da o yöndeydi. Şu kumaşı parlamış dizlere az mı oturmuştu? Gerçi o zamanlar babasının dizleri böyle fırlak ve zayıf değildi...

"Tanrım, ben neler diyorum! Şeytan başarıya ne kadar yakın! İnsan tarafıma sorsam asla hatırlamayacağı anılar bunlar. Peki siborg yanım madem bunları hatırlıyor, o zaman niye şüphe duyuyor bunlardan? Kahretsin. Hangisi, hangisidir? Karışıyor. Marilyn ve kızı kendi evine mi aldırmış? Niye ki?"

Kaplangı, Neçikviran ve Equalstone üçlüsü yüksek sesle, bağıra çağıra konuşarak salona girdiklerinde kendi kendiyle büyük bir didişmeye dalmış olan Dr. Orçun, onları duymadı bile. Daha önce buz gibi bir sessizlik içinde gelerek yerlerine oturan Trivia ve ekibiniyse zaten hiç görmemişti. Diğerleri de gelerek yerlerini aldılar.

Her zamanki ayin ve törenlerden sonra İmtiyaz Bey gırtlağını temizleyerek konuştu:

"Bugün ahdimizi Orçun Bey oğlumuz okusun, Orçun, Orçun! Huu, Orçun Beey!"

"Ne, haa, ahdimiz andımızdır, yoluna baaaş koyarız..."

"Orçun Bey rica ederim bu ne biçim ahit efendim?"

O'Neill, fena açmazda olduğunu hissetti. Siborg hafızasında "ahit" araması yapınca bu dizeden başka bir şey bulamıyordu. "İ" yi silerek bir kez de "ahd" olarak aradı. Yok. Kahrolası İmtiyaz, ahit diye bunu koymuştu kafasına. Zor bir durumdu. Tehlikeli olmasına karşın, insan hafızasına gitti. Bulduğu ahdi okudu:

"Hayvan çıkmaya çabalıyor
Tabii ki çabalayacak
İşimiz paçasına yapışmak
Yoksa neden toplandık? "

İmtiyaz Bey'in müstehzi gülümsemesi O'Neill'a çok şey anlatıyordu. Yerine çökerken düşündü:

"Anladı hayvan! Durumu anladı. Şu okuduğum şeyin silindiği varsayılan eski hayatımdan gelme bir şey olduğunu, kafama doldurdukları arasında olmadığını bilmez mi?"

İmtiyaz Bey dikkatle kurul üyelerini süzdü. Equalstone, kısa parmaklarını birbirine geçirmiş, ellerini göbeğinin üstüne kavuşturmuş, sanki dünyanın en komik şeyini işitmişçesine pek beşuş bir çehre takınmıştı, memnundu. Neçikviran bu pestenkerani ahitten memnun olmuş olamazdı. Somurtmasını masanın etrafında kısa bir gezintiye çıkarıp geri getirdi. Kaplangı, cep defterinin tuşlarına hızlı hızlı basıyor, kurulda gündemdışı yapacağı uzun konuşmayı hazırlıyordu. Çaktırmadıklarını sanarak güncelin aynasına takılmış kalmış olan iki genç kızdan bu kez diğerinin karnı burnundaydı. Görev süresi sona ermek üzere olan Avukat Sacide Vişnevski Hanım'ı hayatın ufak tefek değişiklikleri hiç ama hiç eğlendirmiyordu. Genç kadın, dişe dokunur hiçbir konuşmanın cereyan etmediği bu uyduruk toplantılardan da artık bıktığını düşünüyor, bunun sonuncusu olmasını diliyordu. Jocelyn'in pırıl pırıl gözlerine, kıpır kıpır hareketlerine bakılırsa hurinin ağır bir uyku ısmarlayarak Kurul'a geldiği, dolayısıyla bu

toplantıdan hiçbir şey hatırlamak istemediği rahatlıkla söylenebilirdi. Mezit, Trivia ve Molla Sedat pür dikkat toplantının başlamasını bekliyorlardı. Blok oy vereceklerini çok aşikâr suretle belli edecek şekilde yan yana oturmuşlar, dikkatle gündemi okuyorlardı. Oysa, dünya gerçekten de değişiyordu. Artık oturup kalkarken kimsenin kanunukadimi taktığı yoktu. Sonra Trivia birden huzursuzlandı. Tasmanyaşeytanı genleri sayesinde ziyaretlerine gelen yabancı bir bilinci hissetmişti. Gözleri açık olduğu halde mışıl mışıl beşiklerinde uyuyan diğerlerinin ne düşüneceğine aldırmaksızın çığlık çığlığa bağırmaya başladı:

"Defol habis ruh! Rahat bırak beni! Senin kanırtmaca fantezilerine alet olacak göz var mı bende? Kapı açık, dön arkanı çık, çek git cehennemine!"

Kendine saygı duyan hangi bilinç istenmediği bir yerde durur ki? Toplandı, gitti Alexander'ın bilinci.

Bu sahneden sonra, İmtiyaz parmağıyla işaret etti, Tanju Efendi elinin üçlü kancasını masanın ortasında duran kadifeli kubbenin üstündeki altın halkaya takarak nesneyi masanın üstünden kaldırmaya niyet etti. Olmayacak olan oldu. Altın halka yerinden çıkıverdi. Ağırkanlı Tanju bir metre yükseklikten yere düşen nesneyi tutamazdı. Tutamadı da. Adi bir tel kafesten başka bir şey olmayan kubbenin üzerindeki kadife sıyrıldı, savruldu gitti. Kafes, sıkıştırılmış ve parlatılmış kent tozundan yapılma sert döşemeye gürültüyle çarptı, eften püften kapısını tutan minik çengel bu çarpmanın şiddetiyle çözüldü. Kapı açıldı. Kurul nefesini tuttu. Kafes yuvarlandı, yuvarlandı ve bir köşede, kapısı yere gelecek şekilde durdu.

Bütün kurul üyeleri derin bir nefes aldılar. Mezit yerinden yavaşça kalkarak kafese doğru koştu. Hayatında ilk kez ışık gören kafesin içindeki, paniğe kapıldı. Delice debelenerek yuvarlak kafesi yeniden harekete geçirdi. Buruşuk, çıplak, tüysüz pembe derili, fare ya da hampstere benzeyen kör bir canlıydı bu. Açık kapıdan çıkmak yerine önündeki telleri tırmalıyordu. Mezit, Jocelyn hariç kuruldaşlarının alkışları arasında kafesin kapısını ka-

padı, yerden kaldırdığı kafesin siyah kadife örtüsünü üstüne geçirdi. Alıştığı karanlığında sakinleşen küçük hayvancığın tutsaklığı Jocelyn'i tuhaf bir şekilde etkilemişti. Sessizce ağlıyordu.

İmtiyaz Bey, hiçbir şey olmamış gibi, o kalın, tok sesiyle toplantıyı açtı:

"Sayın Onbirler, Mezit dostumuza teşekkürlerimizi sunduktan sonra konumuza geçebiliriz. Efendim, gündemi gördünüz. Bazılarınızın çok önemli bulacağı gelişmeler oldu. Bunları konuşmak, enine boyuna değerlendirmek için maalesef bugün çok vaktimiz yok, işin aslına bakarsanız bunların çok bir önemi de yok... Buyrun Sayın Kaplangı?"

"Nasıl önemi yok efendim? Koyunlarla ayrıntılı bir barışma planı hazırlamışsınız, önümüze koymuşsunuz ve önemi yok! Böylece 'Koyun' diye bir grubu tanımış oluyorsunuz resmen, ama önemi yok... Tabii ki önemi yok! Her şey izafi! Şu arkadan gelen maddeye bakarsanız, tabii ki bunun önemi mönemi kalmıyor! Halkımıza zamanın çökmüş olabileceğini bir alternatif gerçek olarak yavaş yavaş anlatmalıymışız! Gündemdışı filan değil, bu konularda söz istiyorum!"

"Veremem efendim!"

"Verirsiniz, bal gibi verirsiniz, Sarıkamış'ta şehit düşen koca bir kuğu birliğinin hesabını nasıl verecekseniz, sözü de öyle verirsiniz!"

"Otuz saniyeniz var!"

"Sayın başkan, koyunları boynuzlarından arındırsanız da koyundurlar. Maksatları bellidir. Geçelim. Diğer konu her şeyden, her şeyden daha önemlidir. Nereden çıktı bu delicesine taviz? Bunu bizden kim istiyor? Ne diye milletin zaman algılamasını bozalım? Güzel güzel yaşayıp gidiyoruz işte... Vatandaş bir yolunu bulmuş, biz bir yolunu bulmuşuz. Bize ne dışarıda başkalarının ulaştıkları sonuçlardan, yargılardan? Belki oralarda dedikleri gibidir. Zaman çökmüştür. Kendi bilecekleri şey, keh... keh... Ama bizim için zaman dimdik ayaktadır!"

İmtiyaz Bey elini kaldırarak Kaplangı'nın konuşmasını kesti.

"Sayın üye, sizin bu konulardaki görüşleriniz malum. Bunla-

rı gezip dolaşıp bir ömür boyu savunduğunuzu da biliyor ve anlayışla karşılıyoruz. Fakat tüm koşullar değişmek içindir..."

"Dünya yıkılsa duruşumuzu değiştirmeyiz."

"Peki, dinleyin o zaman... Ben de size benzer bir şey söyleyecektim. Dünya yıkılmıyor ama şu andan itibaren iki saat sekiz dakika içinde altüst oluyor...

Yoldaşının sıkışmakta olduğunu anlayan Neçikviran yardıma koşmak istedi:

"Altüst olsa da ne gam? Bize ne bundan?"

"Sayın Kaplangı, Sayın Neçikviran! Durumun vahametini idrak ettiğiniz kanaatinde değilim. Bu eski söylemlerimizi papağan gibi bize tekrarlamaktan veya ilkokul müsameresindeymiş gibi davranmaktan vazgeçmezseniz kellenizi doku çöplüğünde bulursunuz ya da daha iyisi sizi İnsulapol'un en yakın adasına gönderirim, yıkımı orada beklersiniz! Size dünya altüst olacak diyorum, hâlâ bitli koyunlarla uğraşıyorsunuz, hâlâ resmi görüşlerimizi yineliyorsunuz!"

Bu ciddi azar üzerine Kurul'da derin bir sessizlik oldu. İmtiyaz Bey, her kelimesi anlaşılsın isteyerek ağır ağır konuştu:

"Efendim, bilim adamlarımızın ve yabancı bilim adamlarının dikkatli hesaplamalarına göre iki saat kadar sonra yerkürenin kutupları değişmek üzere. Dikkatinizi çekerim, yerin sadece manyetik kutbundan değil, coğrafi kutbundan da söz ediyorum. Yerküre fiziki olarak tepetaklak olacak..."

"Yeni kutupların nerelerde olacağına dair bir bilgimiz var mı?"

Konuşan, toplantının sıkıcı geçeceğine dair kanılarını bir kenara fırlatan Sacide Vişnevski'ydi. İmtiyaz Bey, zeki genç kadının gözlerine minnetle baktı:

"Kuzey kutup noktasının Doğu Çin Denizi'nde Ryukyu adaları yakınlarında, güney kutup noktasının ise Arjantin'in ortalarında bir yerde gerçekleşeceği sanılıyor. Şimdi dikkatle şu canlandırmaya bakmanızı istiyorum."

Eliyle "Ohoo, biz ne kutup değişmeleri gördük! Çokkutuplu dünyadan, tekkutuplu dünyaya, ohoo!" işaretleri yapan Kaplangı ve gözleriyle "Tabii mirim aldırma" diyen Neçikviran dışında-

ki herkes nefesini tuttu, duvardaki billura baktı. Yerküre bu canlandırmada yürürken bir şeye takılıp öne doğru düşen bir insan gibi aniden dengesini yitiriyor, fakat tamamıyla da düşmüyor, yani tam olarak altı üstüne gelmiyordu.

Orçun O'Neill içinden "tam insan olacak zamanı bulmuşum," diye mırıldandı. Mezit elinde olmadan Türkiye'nin yeni konumuna dikkat etti. Ülkenin doğusu kuzey, batısı güney oluyor, Türkiye uzun, dar, dikey bir ülke olarak bütünüyle daha güneye, daha sıcak bir kuşağa yerleşiyordu. Molla Sedat'ın attığı acı çığlıkla irkildiler:

"Agh, bütün Uzakdoğu kutup oluyor neredeyse. Tayvan, Doğu Çin, Kore, Kyushu Adası... Çok büyük bir felaket bu! Yüz milyonlar ölecek! İnsanların bu bölgelerden taşınması gerek!

İmtiyaz Bey, sükunetini muhafaza ederek,

"Sanırım bazı önlemler alınmıştır, alınıyordur yani, malum biz yumurta kapıya dayanana kadar pek bir şey yapmıyoruz, ama elin oğlu öyle değil. Yine de durum çok, çok ciddi. Dünya bir daha asla aynı dünya olmayacak. Şey, en basitinden Hindistan'ın doğusu bile bugünün Rusya'sı filan gibi bir konuma gelecek, serinleşecek. O yüzden de bizim gündemin çok bir önemi kalmadı!"

Sacide Hanım benzer bir sakinlikle sordu:

"Sular ne olacak? Dünya denizlerinin nasıl hareket edeceğini biliyor muyuz?"

"Şey, arkadaşlar bu konuda da canlandırmalar hazırlıyorlar. Ama anladığım kadarıyla bu ani hareket sularda da ani ve ciddi yer değiştirmelere neden olacak. Açık okyanusa kıyıları olan yerlerde korkunç tsunamiler olabilir. Dev dalgalar şu an kara olan yerlerde yüzlerce, belki binlerce kilometre içeri doğru ilerleyebilir. Ayrıca büyük depremler, olmadık yerlerde volkan patlamaları, çok hızlı esen kasırgalar olacak gibi görünüyor! Sonrasında da nehir yataklarının değişmesi, tarım alanlarının yok olması, salgın hastalıklar gibi riskler var."

Molla Sedat ağlamaklı bir sesle "aileme haber vermem gerek," diyerek salondan çıktı. Sacide Vişnevski sesinde en ufak bir titreme olmaksızın tekrar sordu:

"Türkiye'ye ne olacağını düşünüyorsunuz?"

"Hımm, *bugünkü doğu* yönünde okyanuslara kıyılarımızın olmaması bir şans. Arkamızın yüksek Asya kıtası olması pek büyük bir avantaj. Hazar Gölü kendisini besleyen nehirlerin sulamada kullanılması yüzünden küçülmeyip eski boyutlarında olsaydı, yüksek olmalarına karşın doğu illerimizde bazı sorunlar yaşayabilirdik. Yine de ufak tefek su baskınlarına hazır olmalıyız. Basra Körfezi sularının bir kısmının güney illerimize ulaşması olasılığını ayrıca değerlendiriyoruz. Antalya ve İskenderun Körfezi gibi yörelerde nispeten lokal tsunamiler bekleyebiliriz, fakat Karadeniz Okyanusu ile Akdeniz'in suları hızla *bugünkü batıya*, yani Avrupa'ya doğru harekete geçecek. Karadeniz'in İçdeniz, yani Eski Marmara suları ile birlikte hareket ederek platformları Avrupa tarafına savurmasını ise kuvvetle beklemeliyiz."

Bu senaryoları dikkatle dinleyen Orçun O'Neill durumu değerlendirdi. İmtiyaz Bey ya birtakım aşamaları atlayarak bunları söylüyordu ya da fizik bilgisinde büyük kurt yenikleri, kocaman boşluklar vardı. Her şeyden önce, suların neden doğudan batıya doğru bir harekette bulunacağını varsayıyordu ki? Dünya, ekseni etrafında batıdan doğuya doğru döndüğüne göre tepetaklak olmadan önce bir saniyeliğine bile dönmeyi durdursa üzerinde olan her şey, insanlar ve sular, yerlerinden fırlayacak, doğuya doğru hareket etmeyi sürdürecekti. Magma üstünde yüzer durumda olan yer kabuğunun hareketine devam etmesi gibi başka bir şey olmasa bile, tek başına büyük bir felaketti bu. Bu fırlayışın hızı Ekvatorda saatte bin altı yüz kilometreyi geçecek, kutuplara yaklaşıldıkça doğal olarak düşecekti. Yine de yerlerinden yüzlerce kilometre hızla koparak havaya fırlayan hangi canlının yaşama şansı olabilirdi ki? Sessizce düşündü:

"Yıkım, çok, çok büyük olacak. Dünya yüzünde yaşamın sürüp sürmeyeceği bile belli değil. Dağlara çıksanız ne olur ki? Dağların ortasından kırılmayacağının ne garantisi var? Bir ihtimal balıklar, kuşlar ve böceklerin bazıları bu felaketi atlatabilir. Ama o kadar."

O ana kadar anlatılanlarla pek ilgilenmeyen Trivia aniden sordu:

"Insulapol adalarına ne olacak?"

"Hımm, sanırım büyük dalgalar tarafından biraz yıkanacaklar! Sevdikleriniz için üzülmenize gerek yok, yürütme toplantımız başladığı sırada insanların platformlara taşınması emri verilmiş olmalı."

"Platformlar güvenli mi ki?"

"*Raynet* bağlantıları hariç denizde oldukça serbest durumdalar, yapılan hesaplara göre *raynet* bağlantıları onları tutacak kadar güçlü değil. Yine de ekipler bu taraftaki gökkulelerde gerekli yerlere yerleştirdikleri patlayıcıları devreye sokarak bu bağlantıları mümkün olduğunca zayıflatacaklar. Birazdan, neredeyse eşzamanlı büyük patlamalar duyacaksınız. Panik olmasınlar diye halka sadece büyük terorist saldırılar olacağı söylendi. Şu dakikalarda boşaltma işleminin tamamlanmış olması gerek. Tabii birbirlerine bağlı kalacak platformlar. Dalgaların yaratacağı sallantıların binaları yıkmayacağını düşünüyoruz. Hep birlikte su üstünde oldukça esnek bir kabuk oluşturuyorlar. Sanırım, ülkemizin oryantasyonunun gerektirdiği gibi, biraz batıya veya kuzeybatıya savrulmuş olacağız. Kazalar muhakkak olacaktır, fakat önemli bir nüfusun bu seyyar platformlar üstünde yaşamasını bir avantaj olarak görüyoruz."

"Peki benim Çamlıca'daki yılanıma ne olacak?"

"Şey, yüzebilir sanırım!"

Sacide Vişnevski saklamadığı bir küçümsemeyle Trivia'ya baktı, sonra biraz tereddüt ederek İmtiyaz Bey'e yeni sorusunu sordu:

"Ne zamandır böyle bir olasılıktan haberdarsınız? Sorabilir miyim?"

"Uu, sanırım altı ay kadar oluyor!"

"Ve hiçbir şey yapmadınız!"

"Hım, haklı gibi duruyorsunuz! Ama bilgi yabancı kaynaklıydı. Bizimkilere doğrulatmadan kullanmak sakıncalı olabilirdi!"

"Hımm, bizi platformlarda toplamanız da bir tesadüf değil o zaman!"

"Yoo, hiç değil. Bir memleketin Kurul'u olur. Önce kendini korur ki vatandaşına da yardımcı olabilsin!"

"Anlıyorum efendim, sanırım bir buçuk saat kaldı felakete. Ne yapmamızı önerirsiniz?"

"Hiçbir şey! Bence kurulu tatil edelim, uyarmak istediğimiz kişiler olabilir, onları uyaralım fakat bir yere ayrılmayalım. Felaketten sonra bir arada olmamızın büyük yararı var."

"Sanırım haklısınız. Son birşey daha; bu tepetaklak olma olayını neye borçlu olacağız biliyor musunuz?"

"Doğruyu söylemek gerekirse pek bir fikrim yok!"

"Hımm, bir gök cisminin filan dünyaya çarpması söz konusu değildir umarım."

"Yoo, değil, değil. Normal, rutin tepetaklak oluşlardan biri işte canım... Biliyorsunuz topaç hep aynı eğimle dönmez, bir gün de pat diye aksi yönde bir eğimle dönmeye başlar! Bize rastladı."

Bu konuşmalardan hemen sonra gökkulelere önceden yerleştirilen patlayıcılar müthiş gürültülerle patlamaya başladı. İmtiyaz Bey toplantıyı tatil etti. Trivia ve Orçun hariç kurul üyeleri pencerelere koştu. "Sevmem kardeşim patlamaları, havai fişek gösterilerini, zorla mı?" diye düşündü Trivia. Başka nedenlerle de olsa patlamalarla ilgilenmeyen diğer kişi olan Orçun O'Neill'ın kafasıysa tıkır tıkır çalışıyor, bu muazzam değişikliğe neyin veya nelerin sebep olabileceğini düşünüyordu. Eldeki verileri zihninde sıraladı. İmtiyaz Bey sürecin ortalarından bir yerden, sonuçlardan birinden başlayarak anlatmıştı. Kutuplar değişecek! Canlandırmada yerkürenin doğudan batıya doğru bir hareket yaptığı görülüyordu. Peki buna ne yol açabilirdi? Başka bir cisimle çarpışma olmadığına göre, neden ileri geliyordu bu? Başka bir gök cisminin dünyaya tehlikeli surette yaklaşıp çekmesi mi söz konusuydu? Hiç konuşulmamıştı, ama bu gücün dünyayı yörüngesinden çıkarması olasılığı da var olsa gerekti. Hemen siborg beynine bir gece öncesinin batı göklerini taramasını söyledi. Yok, olması gerekenden başka, şüphe çeken hiçbir şey yoktu bu görüntülerde. Yine insan beynine koştu. Orada da durum aynıydı. Uzayın görülebilen kısmı, olağan karanlıklar içindeydi. Ama nedense çok daha kuşkulu, çok daha şüpheci, çok daha sezgiseldi beyninin insan yarısı. Düşünürken sessiz bir çığlık kopardı:

"Ahh... Karadelik! Beklediğimiz bir karadelik, kahretsin!"

Kısa süre önce aralarına katıldığı insanlar için kalbi derin bir acıma hissiyle doldu. İnsan olmanın böyle ağır yükler getireceğini hiç düşünmemişti. Bir an o eski siborg-yeni insan hafızasını bütünüyle çöp sepetine göndermek istedi. Sonra, yeni siborkul hafızasındaki kısıtlamalar ve engellenen erişimler aklına geldi ve güçlükle de olsa kendini kontrol etmeyi bildi. Ailesini kendi konağına getirten İmtiyaz Bey'e derin bir minnet hissi duydu.

Patlamalar sona erdiğinde, iki genç kız ayna başına dönerek masadakilere katılmıştı. Kurul üyelerinin her biri salonun bir başka köşesindeydi. Bazıları yalnız başına vakit geçirmeye çalışıyor, bazıları ikili üçlü gruplar halinde konuşuyor, tartışıyordu. Neçikviran, yoldaşı Kaplangı'nınki gibi gündemdışı uzun konuşmasını Equalstone'a okuyor, tüyler ürperten heyecanlı konuşması beriki tarafından sık sık alkışlarla kesiliyordu. İyi yürekliliği tutan Kaplangı ise kireç gibi bir yüzle salona giren Molla Sedat'ı teskin etmeye çalışıyordu:

"Üzülme be mollam, su baskını dediğin nedir ki? Su işte. Sana anlatmış mıydım bilmem, bir seferinde Munzur taraflarında koyun takibindeyiz, gece olmuş, bir derenin yanına sermiş tulumları yatıyoruz. Kahpenin oğulları yukarıdan bent kapaklarını açmamışlar mı, açmışlar! Yahu, bir uyandım ne göreyim, sular bizim tulumu götürecek..."

Molla'nın orağının sapına sıkı sıkıya yapışmış olduğunu gören Mezit duruma müdahil oldu:

"Paşam lafınızı balla kesmiş olayım, ama Molla ile bir alacakverecek işimiz vardı da onu halledeyim diyorum, şu tufan arifesinde kimsenin kimsede hakkı kalmasın, müsaade ederseniz..." diyerek Molla'nın koluna girdi. Uzaklaşırken Molla'nın kenetlenmiş ve beyazlaşmış dudakları güçlükle açıldı:

"O salağın sana bir can borcu var Mezit!"

"Mollam boş ver, işimizi onaran hazret-i yezdan, birileri de beri kalmış izandan, bırak Allah aşkına şu idrak özürlüsünü!"

"Haklısın Mezit'im haklısın, Hak'tan umut kesilmez..."

11110
EKKLESİA'DA EKLEKTİK DÜŞÜNCELER

Aristotheles son dört gündür *pnyx* haline getirtmeye çalıştığı alana baktı. Oluyor gibiydi. Ertesi günkü *octagün*'e yetişecek gibi duruyordu. Beş yüze yakın işçi koyunu çift vardiya çalıştırarak tam bir sanat eseri çıkarmıştı ortaya. Bir çeyreğini eksik bir daire haline soktuğu alanın etrafına taşıttığı binlerce ton karla, kat kat basamaklardan oluşan bir amfiteatr inşa ettirmişti. İşçiler hâlâ yuvarlaya yuvarlaya dev kar topları getiriyor, bunları üst üste koyarak yanlardan ve arkadan desteklediklerı yapıyı sağlamlaştırıyorlardı. Sarıkamış'ın solgun octa güneşi kardan basamakların üstünde güçsüz yansımalar yapıyordu. Hiçbir yerde bir fazlalık veya eksiklik yoktu. Her şey yolunda görünüyordu. Atmosfer bütünüyle klasik bir güzellik içindeydi. Sıkıştırılmış ve özenle parlatılmış kardan basamaklar en beyaz mermerden daha beyazdı. İdeallerin koçu Aristotheles'in gözleri dolmuştu. Bu kadar doğuda böyle güzel bir klasik yapı inşa edilmiş miydi hiç? Aristotheles basamakları saydı, aklından şöyle bir hesap yaptı, biraz sıkışarak otururlarsa üç dört bin koyunluk gayet görkemli bir *ekklesia* olacaktı. Öndeki protokol sıralarının üstüne postekiler ve deriler koydurdu. Arkadakiler heyecandan pek oturmayacakları için nasıl olsa üşümeyeceklerdi... Akşama doğru başmimarı olduğu yapıtı beğeniyle süzüyordu.

Octagün'ün ilk ışıklarıyla on sekiz yaşın üstündeki erişkin koçlar yavaş yavaş *pnyx*'e doluşmaya başladılar. Yoldaş süvarisi ve ölümsüzler büyük bir çalım ve vakarla gelerek ön sıralara kuruldular. Bazıları altlarından çektikleri koyun postlarını gülerek arka sıralara fırlattı; arkalarda epey bir kargaşa çıkardılar. Koyunların bu toplantıya ne kadar önem verdikleri kılıklarından anlaşılıyordu. Küçümsenmeyecek sayıda koyunun basit bir yün ku-

maşan başka bir şey olmayan *chiton*'larını vücutlarına dolayarak geldikleri, üşüyen bazı yaşlılarınsa fazladan *himation*'larını, yani pelerinlerini sarındıkları görülüyordu. Kendilerini Eski Yunan'dan çok Roma'yla özdeş gören bazı koyunlar ise tıpkı Aristotheles gibi bir tünik filan giymeksizin, sadece en basit cinsten togalarını giyerek *pnyx*'e gelmişlerdi.

Bütün sıralar tıklım tıklım dolduktan sonra, dört iri yarı koçun taşıdığı tahtırevanındaki Alexander ile onu yakından izleyen Arridaeus *pnyx*'e tantanalı bir giriş yaptı. Sesler anında kesildi. Başına altın defne yapraklı bir taç takmış, sağ elinde bir defne dalı taşıyan ve kuğulara karşı kazandığı zaferden sonra kendini *triumphator* olarak yeniden inşa etmiş olan Arridaeus'un altın palmiye yapraklı mor tüniği, *tunica palmata*'sı gerçekten göz alıcıydı. Aristotheles içini çekerek düşündü:

"Kim sana bu akılları verdiyse bil ki dostun değil oğlum! Nedir bu hal öyle? Kerata! Şebeğe dönmüşsün. Ah, Andromeda ah, ham yaptın, yedin tükettin yiğit oğlanı!..."

Arka sıralardan gelen bir bağırış düşüncelerini böldü:

"Yüzündeki kırmızı boya nerede Arridaeus? Kölelerin nerede Arridaeus? Özgür koyunlar arasında olduğunun farkında değil misin?"

Bir başka çığlık ilkinin bıraktığı yerden devam etti:

"Adam öldürmeyi oyun mu sandın, kuğuları beş binden fazla mı sandın? Hani üç atla çekilen araban?"

Arridaeus kıpkırmızı kesildi. Bağıranların kılık değiştirerek arka sıralara giden bazı ölümsüzler olduğuna adı gibi emindi. Bekledi. Tüm *pnyx*'e ağır, kalın bir sessizlik çökünce duraksamadan konuştu:

"Özgür koyunlar! Sizin zaferinizi kutlamak için böyle maskara gibi giyindim. Beğenmiyorsanız, alın sizin olsun..."

Başından çıkardığı altın tacını arka sıralara doğru fırlatması, beklediği etkiyi yapmıştı. Sessizlik iyice yoğunlaştı.

"Evet, kölelerim yok, evet, kurban edecek beyaz bir boğa da getirmedim. Ama ey koyunlar, biliyor musunuz ki küçük bir emrimle Alexander ayağa kalkar da hepinizi koyun gibi boğazlar?"

Alexander'ın savaş alanındaki kan içiciliğini hatırlayan birkaç ölümsüzün ister istemez ayağa kalktıkları ve buharlaştırıcılarına sarıldıkları görüldü. Arriadeus'un bir el işaretiyle gerisingeri oturdular. Aristotheles saatine baktı, biri beş geçiyordu, içinden mırıldandı:

"Hadi oğlum, sürünün yarısı dizanteri olmadan şu tiyatroyu kısa kes!"

Arridaeus sesini biraz alçaltarak nutkuna devam etti:

"Ve sevgili koyunlar, biliyor musunuz ki ölümsüz önderiniz Alexander sadece ve sadece katılaşmış! Bir at gibi, alelade bir at gibi katılaşmış! Ve sevgili özgür koyunlar biliyor musunuz ki ben iki gün önce onu yeniden aramıza döndürecek iğneyi buldum!"

Göklere dehşetli bir uğultu yükseldi. Aristotheles'in şaşkınlıktan çenesi düştü. Bir an şu duyduklarının retoriğin bir parçası olduğunu düşündü. Niye bilmiyordu yoksa kendisi? Arridaeus'un dalga dalga yükselen sesi yavaş yavaş uğultuyu bastırdı:

"Önünüzdeki seçenekler çok basit sevgili özgürlük âşığı koyunlar! Biz önderimiz Alexander'ı çözmek, aramıza getirmek istiyor muyuz? Yoksa onu böyle kendi derisinin içinde esirden beter tutalım mı? Yemesin, içmesin, sevişmesin, solumasın, kalbi atmasın, yalnızca biz isteyince kalkıp düşmanlarımızı doğrasın mı? Başkaca söyleyeceğim yok. Oylamaya geçilmesini talep ediyorum!"

Aristotheles, durumun sarpa sardığını gördü. Filozof duyargalarıyla biraz havayı kokladı. Koyun kamuoyunun nerede durduğunu pek kestiremedi. Arridaeus'u deliler gibi alkışladıklarına bakılırsa sanki koyunlar Alexander'ın geri gelmesini istiyorlardı. Elini kaldırarak söz aldı:

"Arridaeus'un önerisini destekliyorum, yalnız kapalı oy, açık sayım yapılmasını öneriyorum!"

Birden fazla destek alan bu öneri kabul edildi. Koyun gençleri büyük deri torbaları sıralar arasında dolaştırmaya başladılar. Koyunlar oylarının rengine göre siyah veya beyaz çakıltaşlarından sadece birini torbalara attılar. Öneri sahibi olarak oyunun rengi belli olan Arridaeus oy kullanmadı.

On dakika kadar sonra oy torbaları Aristotheles ve Arrida-eus'un ayakları dibindeydi. Arrıdaeus mor tüniğini sırtından çıkarıp beyaz karların üstüne serdi. Aristotheles ilk torbayı yavaş yavaş tüniğin üstüne boşaltmaya başladı. Torbadan fırlayıp çıkan ilk taş utanmadan gitti, o kara yüzüyle bembeyaz karların üstüne çöreklendi, oturdu. Bütün koyun camiasından dehşetli bir çığlık yükseldi. Herkes yanındakine şüpheyle, soran gözlerle baktı: Hangi bozuk koyun sütü emmiş hain kalkmış da Alexander'ın çözülmesi gibi şerefli bir mevzuda hayır demişti?

Açık, sabit gözleriyle kalabalığı deler gibi bakan Alexander yine o yalnızca kafasında başlayıp, kafasında biten sahte heyecan dalgasına yakalandı. Gözünü bile kırpamayan bir kişinin milyonlarca ton ağırlık altında ezilmeden kalabilmesi mucizesine bir kez daha şaştı. Daha fazla bedeninde kalamadığı için bilincini fırlatıp dışarı attı. Hilekâr bilinç henüz oylar sayılmadan hızla torbaların içine girdi çıktı...

Aristotheles ilk torbayı, tüniğin üzerine boşalttığı taş öbeğinin üstünden yavaşça çekti. Siyah, siyah, Alexander'ın bahtı gibi simsiyah bir öbek! Sonra onu bir siyah, başka bir siyah, daha başka bir siyah öbek izledi. Arrıdaeus tuhaf bir gülümseme takınmıştı. Aristotheles bile bunun ne anlama geldiğini anlamadı. Hoşuna mı gitmişti yani Alexander'ın olduğu gibi tutulmasına karar verilmesi? "Özgürlük aşığı" koyunlar işlerine öyle geldiği için katı gerçekle uzlaşmışlardı. Önemli olan çıkarlarıydı, rahatlarıydı. Kim bulmuş Alexander gibi bir silahı da onlar yitirsin?

Arrıdaeus'un koyun bencilliğinden midesi bulanıyordu. Biraz önce o tek siyah taşı araştıran, "suçlu" avına çıkmış koyun gözlerin sahipleri şimdi hikmet dolu politik öngörülerinden dolayı birbirlerini kutluyorlardı. Tek bir tane, ilaç kabilinden tek bir tane beyaz taş çıkmıştı çuvallardan. Sıralara iki adım daha yaklaştı. Başı dönüyordu, yüksek sesle bağırdı:

"Muhterem koyunlar, sağduyunuza, toplumumuzun geleceği için gösterdiğiniz duyarlılığa teşekkür ederim. Tabii ki kararınıza sonuna kadar saygılıyım. Alexander'ı çözmemi istemiyorsunuz, çözmeyeceğim. Ama siz de lütfen benim kişisel kararıma

saygılı olun. Bundan sonra Alexander'a emir falan vermeyeceğim. Sırayla deneyin isterseniz. Belki birinizin ses tonu tutar! Bilmeyerek yaptığım bir şeyi bilerek tekrarlamayacağım. Alçaklığınıza ortak olamadığım için kusura bakmayın!"

Aristotheles, "Vay canına tam Yunan tiyatrosu oldu. Bu gördüğüm de son sahne olmayacak herhalde," diye düşündü. Konuşmasını bitiren Arridaeus yalpalayarak gitti ve ön sırada bir yere çöktü. Yoldaş süvarisinin komutanı olup uzunca bir süredir Arridaeus'u yerinden etme planları yapan Orestes oğlu Perdiccas yerinden fırladı:

"Her biri birer sağduyu timsali olan muhterem ve zeki koyunlar! Geçici önderimiz Arridaeus, tarihin kendi lehine tecelli etmesinden yararlanıyor! Bizim de bir *Vaxšuvadarva* kızı *Roshanak*'ımız olaydı, ondan da Alexander'ımızın yine Alexander adında bir oğlu olaydı biz kendisine muhtaç olur muyduk hiç?"

Sürü doğudayken gelip katılan ve artık sürünün çoğunluğunu oluşturan İran kökenli koyunlar, Perdiccas'ın "Oxyartes" ve "Roxane" yerine bu isimlerin İranî karşılıklarını kullanmasından kendilerine göre çeşitli manalar çıkardılar ve Perdiccas'ı avuçları acıyıncaya kadar alkışladılar.

Perdiccas, Arridaeus'un yenilmiş ve ezik, Aristotheles'in kızgın bakışlarını dikkate almayarak sürdürdü konuşmasını:

"Alexander'a emir vermeyecekmiş beyzademiz! Muhterem ve uyanık koyunlar! Muhterem *ekklesia*'nızın, kim olursa olsun bütün koyunlara emretme yetkisi vardır! Arridaeus'a, Alexander'a emir vermesi için bağlayıcı bir karar almanızı öneriyorum! Hangi koyun *ekklesia*'nın kararından kaçabilir?"

Koyunlar çığlıklar atarak bu öneriyi ayakta alkışladılar. Göstermelik bir oylama yapıldı ve bembeyaz taşlarla dolu çuvallar sahneye taşındı. Bu kez bir tane bile siyah taş yoktu. O hasta muhalifin de aklını başına devşirdiği anlaşılıyordu. Aristotheles keyifli kahkahalar atıyordu. Arridaeus ağlamaklıydı. Yerinden doğruldu:

"Muhterem ve işbilir koyunlar! Mademki benim sesimi kullanmamı, Alexander'a emretmemi istiyorsunuz öyle olsun. Kalk Alexander! Doğrul ve buraya gel!"

Doğruldu Philippos oğlu yerinden. Perdiccas üst yandaki basamaklara kaçtı kederinden.

"Gel Alexander sana emrediyorum! Bu iğneyi al ve sol eline batır!"

Bütün *pnyx* dalgalandı. Koyunların içinden bazıları Arrideus'un ne yaptığını anlamışlardı, ama çok geçti. Aristoteles'in attığı gevrek kahkahalar genişliyor, genişliyor, bütün *pnyx*'i kuşatıyordu. Geldi Alexander. Geldi Philippos oğlu. İğneyi aldı. Sol elinin işaretparmağına batırdığında hâlâ kendisi değildi, rüyada gibiydi. İğneyi çektiğindeyse derin bir nefes aldı, yıllardır hava değmemiş ciğerleri sızladı. Gözleri kararadı. Boş bir çuval gibi yıkılırken peş peşe inanılmaz patlamalar duydu. Bütün *pnyx* yerle bir olmuş, bazı koyunlar karlar altında kalmış, bazıları ise devasa binanın yapımında kullanılan iri kar toplarıyla karışık bir halde nazlı nazlı uçarak *pnyx*'i terk ediyorlardı. Yıllardır hiçbir şey hissetmeyen çıplak derisini sert, çok haşin, çok soğuk bir rüzgâr, ince, görünmez, sivri dişleriyle ısırıyor gibiydi. Herkes gibi o da önüne geçilemez bu gücün etkisine boyun eğdi. Kendini bu beklenmedik uçuşun kollarına bıraktı.

11111
TEPETAKLAK

İmtiyaz Bey masanın başındaki yerini aldı. Diğerlerine bir şey söylememesine karşın onlar da alışkanlıkla gelip yerlerine oturdular. Önündeki bir düğmeye dokununca duvardaki billurda nefis bir uzay görüntüsü belirdi. Kurul üyeleri bunun canlandırma değil gerçek olduğunu bilecek kadar deneyimliydiler. Jocelyn hariç hepsi, görüntünün ortasında gittikçe büyüyen, netleşen, belirgenleşen mavi gezegene tuhaf bir iç sızlamasıyla baktılar. Molla

Sedat'ın birer çizgi haline gelmiş gözlerinden sicim gibi yaşlar iniyordu. Mezit korka korka Trivia'nın elini tuttu. Trivia'nın Mezit'e çemkirecek hali yoktu, buz gibi olmuş elini çekmedi. Billurdaki görüntüde her şey normal görünüyordu. Görüntüyü yitirmeleriyle sert bir yumruk gibi gelen darbeyi hissetmeleri eşzamanlı oldu. Binanın her tarafından çatırtılar gelirken salonda bulunan her şey doğuya doğru büyük bir yolculuğa hamle etti. Masa ve iskemleler hızla doğu duvarına doğru kaymaya başladı. Siborkul, bir an, İmtiyaz Bey'in feci halde yanıldığını, duvarların patlayacağını, fiziğin emrettiği gibi yüzlerce kilometre hızla doğuya doğru uçacaklarını düşündü. Neçikviran, "Allahım, sonunda şu mazlum milletin dertlerini çözdün, demek ki Doğu'da karar kıldık..." türü bir düşünceyi seslendirmek üzereydi ki, görünmez bir el onu ve arkadaşlarını enselerinden tutarak tam aksi yöne doğru çekmeye başladı. Karşı konulması güç bir güçtü bu: Önce dünyanın durmasından dolayı doğuya fırlamak isteyen herkesi ve her şeyi sakinleştirdi, sonra üzerindeki herkes ve her şeyle birlikte yerküreyi başka bir yöne doğru gitmeye ikna etti. Suları daha fazla ikna etmiş olmalıydı ki kabaran deniz, üstündeki platformlarla birlikte harekete geçti. Zayıflayan *raynet* bağlantıları insanın belkemiğini titreten metal gıcırtılarıyla koptu. Kurul üyelerinden pencerelere koşanlar gözlerine inanamadılar. Deniz hatırı sayılır bir hızla Stanbul platformlarını bilinmeyen bir yöne doğru götürüyordu.

On koca saat sonra kibar, nazik sular platformları götürüp dağlık bir bölgede, dağların eteklerine, tepelerin üstüne bıraktı. İnsulapol adalarının yerlerinden hareket edememesinden, platformların ise alıp başlarını gitmesinden dolayı bütünüyle tahrip olan *raynet* sisteminden başka olayın büyüklüğüyle orantılı bir hasar yok gibi görünüyordu. Platformları birbirine bağlayan metal bağlantılar, enerji hatları, su ve kanalizasyon boruları da kırılmış, buna karşın aynı yöne doğru hareket eden platformlar birbirlerine oldukça yakın düşmüşlerdi. Ayrıca üzerlerindeki kötü inşa edilmiş binaların tamamen yerle bir olduğu platformlar da vardı. Buralarda yüksek can kaybı beklenebilirdi.

Daha Stanbul'dayken merkez enerji platformuyla bağlantısını yitirdiği için saatlerdir karanlıklar içinde hareket eden Büyükçekmece 14 platformu büyük gürültüler ve metal gıcırtıları eşliğinde karaya oturdu. Herkesten daha önce kendini toplayan Siborkul, en az yirmi derecelik eğimi olan kısa bir "yokuş tırmanışından" sonra pencereye ulaştı. Kırılmış camları eliyle yoklayarak bulduğu delikten başını çıkarıp bir şeyler görmeye çalıştı. Yüzüne sıcak, nemli bir hava çarptı. Koyu, zifiri bir karanlık ve bu karanlığı yer yer bölen yangınların kızıllığından başka bir şey göremedi. Düşüncelere boğulmuş olarak başını içeri çekerken, gördüklerinin vehametinden dolayı camın sivri bir parçasının kafa derisini hafifçe sıyırmasını umursamadı bile. Kısık bir sesle "herkes iyi mi?" diye sordu. Her biri sevdiklerine, tanıdıklarına ulaşmaya çalışan kuruldaşlarından pek bir cevap alamadı, ama seslerine bakılırsa iyiydiler. Sol bileğini çevirerek okuyucusunun saatine baktı. Tam geceyarısıydı. Umutsuzca Marilyn'i aradı. Bulamadı. Uyumaktan başka çare yoktu. Biraz dinlenmek için duvar dibini izleyerek bir köşeye çekildi. Birkaç dakika sonra, doğru bir seçim yapmadığını anladı. Çok yakınında olan Molla Sedat ağlamak, inlemek ve boğazını temizlemek arası tuhaf sesler çıkarıyordu. Önce umursamadı, sonra bu şekilde uyuyamayacağını anladı. Olduğu yerde yavaş yavaş kayarak uzakça bir yere gitti. Yarı oturur, yarı yatar bir halde duvara dayanmış bir vücuda çarpınca durdu. Kendine özgü hoş kokusundan tanıdığı Sacide Vişnevski'den özür dileyerek saygılı bir mesafeye çekildi. Kadının kendisine yaklaştığını hissedince hafifçe irkildi, ama daha fazla çekilmenin de ayıp olacağını düşündü. Kadın neredeyse kulağının dibinde fısıldadı:

"Orçun Bey, gerçek adınız buysa tabii, lütfen gitmeyin, bazı şeyleri de bir kez olsun tesadüfe bırakın, tabii gerçekten insan olduysanız!"

Siborkul, bu kadın meydan okuyuşuyla sarsıldı. Bir an beyninin insan yarısında kaldığını sandı, bu insanın da hasbelkader bir erkek olduğunu hatırladı. Kısa bir kontrol, bunun doğru olmadığını, hâlâ siborg yarısında durduğunu bildirdiğinde şaşkınlığı daha da arttı. İki kimliğinin yavaş yavaş karıştığına iyice emin oldu.

Eskiden batı yönünde olan duvarın dibinde, yerde oturup kalmış olan İmtiyaz Bey, günün ilk ışıklarıyla davrandı. Belirli bir gayretle ayağa kalktı. Bir köşeye çarptığı alnından sızan kan sağ yanağından akarak boynuna inmiş, orada kurumuştu. Kuruyan kanın verdiği kaşınma hissiyle, farkında olmadan boynunu kaşıdı. Güleç bir yüzle konuştu:

"Değerli arkadaşlarım, sanırım az biraz hasarla bu vartayı atlattık! Yine de dünyamız artık eskisi gibi olmayacak. Hemen hasar tesbit çalışmalarına girişmek durumundayız. Sanırım Balkan Dağları'nın eteklerindeyiz. Komşularımıza muhakkak teşekkür edeceğiz, ama tabii ki ilelebet burada kalamayız. Artık bir çaresine bakacağız... En akıllıca iş, platformları bir şekilde teker teker kuzeydoğuya, Stanbul'a götürmek. Tabii, vakit alabilir bu..."

"Nah götürürüz platformları!"

Konuşan, kırık camlarını temizlediği pencereden dışarı bakan Kaplangı'ydı. Yıllarca süren kuruldaşlıkları sırasında ciddiyetiyle dikkat çeken adamın ağzından en küçük bir argo söz duymayan üyeler hafifçe irkildiler. Trivia'yı bir gülmedir aldı. Cam kırıklarına basmamaya çalışarak pencereye ulaşan Mezit Bey, dışarıya şöyle bir göz attıktan sonra içerdekilere dönerek konuştu:

"Beyefendiye katılmamak pek elde değil!"

İmtiyaz Bey sendeleye sendeleye cama yaklaştı. Ayaklarının ucunda yükselerek aşağı baktı. Manzara gerçekten şaşırtıcıydı. Üzerinde bulundukları platform karaya oturmuş olsa da etrafta su göreceğini sanmıştı. Yanılmıştı. Önce, dağ kütlesinin yarattığı engelin önünde biriken, yükselen ve platformu yüksek bir yerde bırakan suların eğimden dolayı geri çekildiklerini düşündü; sonra uzaklara, çok uzaklara baktığında, göz alabildiğine bir mesafede hiçbir yerde su olmadığını fark etti. Fısıldar gibi Mezit'e sordu:

"Genç dostum, neler olduğu husunda bir fikriniz var mı?"

"Şey, kutupların değişmesiyle ilgili olabilir mi?"

"Valla bravo! Hiç akla gelmiyor tabii!"

Siborkul, alay edilen kapı yoldaşının yardımına yetişti:

"Sanırım Mezit Bey, yeni kutuplardaki ani donmadan dolayı

deniz seviyesinde ciddi düşmeler beklememiz gerektiğini söylüyor! Dev dalgalar halinde kutup bölgelerine giren su donarak orada kalıyor, ne ileriye gidiyor ne geri dönebiliyor!"

Mezit Bey, minnetle Dr. Orçun'a baktı. İmtiyaz Bey takındığı alaycı tavrı bırakarak gerçek bir merakla sordu:

"Su seviyesi daha da mı düşecek sizce?"

"Sanırım öyle."

"Okyanusun suları neden yeni kutuplara toplansın ki? Bunu hangi güç yapabilir?"

Siborkul biraz tereddütten sonra cevap verdi:

"Ayı içine çekerek yok edebilen güç her neyse, okyanus sularının kutuplara doğru çekilmesini de kolayca sağlayabilir sanıyorum!"

İmtiyaz Bey'in yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı.

"Dünyamızın artık bir uydusu yok mu demek istiyorsun oğlum?"

"Evet efendim. Kısaca böyle söyleyebiliriz. Birkaç saat önce kıyısında durup derinliklerine baktığım gecede ay filan göremedim. Malum, bir gün önce dolunaydı..."

Yeni bir inkâr kapısı bulduğu için kabına sığamayan Kaplangı daha fazla sabredemedi. Bir top gibi patladı:

"Yalan! Yalandır! Bu siborg bozuntusu yalan söylüyor. Bakmış da görememiş! Puah! İhanet içinde olduğunu sanıyorum. Son günlerde kimlerle düşüp kalktığının araştırılmasını istirham ediyorum. İçlerinden geçen habaseti dışarı kusmaya başladı bunlar! Gençliklerinde fabrikalarda, montaj bandında filan travmatize olmuşlar ya bir kez! Her göremediğimiz yok olsaydı? Ohooo! Kanaatimce ay vardır, yerindedir, demir bir kazık gibi uzaya çakılmıştır. Hiç koca bir uydunun ortadan kalkması olacak şey midir? Velevki öyle olsun da ay yok olsun! Ayın yok olduğunun bilinmesi, kim bilir kimin işine geliyordur? Peki bu bizim milli çıkarlarımıza uygun mudur? Sizin mahir İngilizler böyle bir görüntü yaratmış olamazlar mı yani İmtiyaz Bey?"

Vişnevski'nin salonu terk etmek üzere kapıya yöneldiğini ve Trivia'nın dişlerini göstererek, Mezit'in kılıcını, Molla Sedat'ın

orağını çekerek Kaplangı'ya saldırmak üzere olduklarını gören İmtiyaz Bey ortalığı toparlamak gerektiğini düşündü. Sert bir sesle, azarlar gibi konuştu:

"Sayın Kaplangı, başımıza olmadık işler geliyor, siz hâlâ dediğim dedik, çaldığım düdük diyorsunuz. Bu derece muannitlik biraz fazla olmuyor mu? Kesin sesinizi de bu yeni dünya düzeninde ne halt edeceğimizi düşünelim! Şu kapalı mekânda oturup birbirimizi yiyeceğimize, dışarıya bir göz atsak ha, ne dersiniz?"

Vişnevski kapıyı açtı. Kurul üyeleri hiç ses çıkarmadan onu izledi. Merdivenlerden inerek, boş koridorlardan çıkarak, hep beraber binanın dış kapısına ulaştılar. Tanju Efendi'nin kapsül önerisini kimse kabul etmedi. Her kenarı birer kilometre uzunluğunda çelik bir dubadan başka bir şey olmayan Büyükçekmece 14 platformu Balkan Dağları'nın bu yamacında, karaya oturmuş devasa bir gemiyi andırıyordu. Platformun kenarına kadar yürüdüler. Normalde suya gömülü durdukları için platformların ne kadar yüksek olduğunu bilmeyen bazı üyeler gördükleri uçurumdan irkildiler. Equalstone, göbekli vücudundan beklenmeyecek bir çabuklukla platformun kenarına kadar gitti. "Uuu!" diyerek geri döndü.

Hemen ardından, uçurumlara karşı küçüklüğünden beri bir düşkünlüğü olan Trivia da "uçurumun" kenarına gitti. Bakar bakmaz başı döndü. Ayakları üstünde sallanmaya başladı. Çekici, çok çekiciydi uçurum. Mezit, yanı başında bitip sağ kolunu beline doladığında ani bir öfkeyle sarsıldı. Bu klon parçasına, bu Fatih bozuntusunun üstüne bir haller geldiğine, herkesin içinde aralarında bir alaka varmış gibi davranmasının çekilemez olduğuna karar verdi. Bu öfkeyle haşladı Mezit'i:

"Yağmurluğumun düğmelerini çözmüş olman, milletin içinde bana böyle yavşamanı gerektirmez Mezit! Topla bakayım elini ayağını oradan! Kim olduğunu sanıyorsun sen haa? Topla, topla!"

Mezit, yüreğine bir hançer girmişçesine sarsıldı. Diğerleri henüz uzakta olup bu fırçalamayı duymadılar diye biraz teselli buldu. Trivia'yı duyan Equalstone dudaklarındaki "uu"ların kuyruğuna bir "f" takarak oradan uzaklaştı.

İyice arkalarda kalan İmtiyaz Bey, kurulunun üyelerine uzaktan bakıyor. Jocelyn, yüksek ökçeli ayakkabılarını çıkarıp eline almış, başında kırmızı noktalı pembe bir eşarp, yalın ayak yürüyerek gruptan uzaklaşıyor. İki genç kız el ele tutuşmuş, hamile olanı sol eliyle karnını desteklemiş, koşarak Jocelyn'i geçiyorlar. Platform boyunca fikir arkadaşı Neçikviran'la peripatetik bir volta tutturmuş olan Kaplangı'nın tok sesini herkes gibi o da duyuyor:

"Efendim, bu da uçurum mu? Bir seferinde Erciyas İndirme Tugayı ile Cudi Dağı'nda harekâttayız..."

Başını iki yana sallıyor İmtiyaz Bey. Gökkubbe altında yeni bir şey olamadığını düşünüyor. Sacide Vişnevski tehlikeli suretle Orçun'a yakın duruyor. Kenarını sistematik bir biçimde inceleyerek platform boyunca ilerliyor bu ikisi.

"Böyle olmak zorunda mıydı? Başkası planlanamaz mıydı efendim?"

Molla Sedat'ın ağlamaklı sorusuyla irkiliyor İmtiyaz Bey. Adamcağızın her zamanki gergin derili, bakımlı, sedef renkli yüzü tuhaf bir hal almış, morarmış, çökmüş, kırışmış gibi geliyor ona. İçtenlikle cevap veriyor:

"Bilmiyorum ki mollam! Belki de olabilirdi. Belki de bir dahaki sefere başka planlanır!"

Molla'nın kısık gözlerinin kenarlarından çıkan gözyaşları yere dökülmek bir yana dursun yanaklarında ilerleyemiyor bile. Arkası gelmeyen, desteklenmeyen gözyaşlarının ilerlediği nerede görülmüş? Sesindeki türlü acılarla el ele verip sızlanıyor Molla Sedat:

"Hangi bir dahaki sefer? Bunun başkası var mı beyefendi? Yüzlerce milyon insan öldü belki. Yüzlerce milyonu da ölecek..."

İmtiyaz Bey'in buna diyecek çok bir şeyi yok. Uzaktan sevgili siborkulu elini kolunu sallayarak, bağırarak şu teklifsizce içine daldıkları şimdiki zaman kipinden çıkmalarını sağlıyor:

"Merdivenler var burada!"

Alıp başını iyice uzaklaşan Jocelyn dışında tüm Türkiye Onikiler Kurulu siborkul ve Vişnevski'nin olduğu yere gitti. Baca ve-

ya direklere tırmanmaya yarayan türden ve dört köşe demir çubukların platformun gövdesine kaynatılarak tutturulmasıyla yapılmış merdivenlere bir göz atan İmtiyaz Bey gülümseyerek,

"Yavrum," dedi, "benim bu bacaklar ve bu kollarla buradan ineceğimi düşünmüyorsun herhalde?"

Siborkulun cevap vermesine kalmadan Kaplangı atıldı:

"Ben iniyorum dostlar!"

Adam kaşla göz arasında gömleğini çıkarmış, yaşlı, kırış kırış derisinin altından tel tel, düğüm düğüm görünen kaslarını olabildiğince sergileyerek, biraz da göbeğini içeri çekerek demir merdivenlere yönelmişti bile. İmtiyaz Bey, bir an iyice kötü kalpli bir Nuh suretinde kendini yeniden inşa etmek ve şu Kaplangı kargasını uzun bir keşif gezisine göndermek için dayanılmaz bir arzu duydu. Bunu yapmak yerine dişlerinin arasından tıslar gibi konuştu:

"Gülünç olmayın lütfen! Giyin şu gömleğinizi! Aşağıya ineceksiniz, iki yüz metre yokuş indikten sonra daha dün okyanus tabanıyla kaplı olan yerlere ulaşacaksınız. Ya sonra?"

Merdiveni gösteren siborkul, kendi haşlanmış gibi kıpkırmızı oldu. Bu da İmtiyaz'ın her şeyi gören gözlerinden kaçmadı. "İyice insan oldu bu yaratık!" diye düşündü. Sonra bütün kurul üyelerine hitap ederek binaya geri dönmeleri gerektiğini söyledi. Yolda on iki saatlik uyku çemberini tamamlayarak uyanan ve irileşmiş kahverengi gözleriyle etrafına şaşkın şaşkın bakınan Jocelyn'le karşılaştılar. Kız, hızlıca yürüyerek Orçun O'Neill ile arkalarda kalan Vişnevski'ye yetişti. Çekinerek sağduyusuna her zaman güvendiği kadına bir rüyada olup olmadıklarını sordu. Aldığı cevaptan bir şey anlamadı:

"Şekerim, iyi soru ama cevabını ben de bilmiyorum ki!"

Bu kısa cevelandan sonra Kurul olarak toplandılar. İmtiyaz Bey, bu toplantıyı bir gün önceki toplantının devamı sayarak formaliteleri atladı ve pek çok Kurul üyesinin minnettarlığını kazandı. Trivia'yı tilt eden o ağır, insanda otoriteye tapınma hisleri uyandıran sesiyle konuştu:

"Muhterem Onbirler! Durum ortada. Fazla söze gerek yok. Dünyamız biraz alt üst oldu. Tam ne olduğunu bilemiyoruz bi-

le. Orçun Bey haklıysa, epeyce yakınımızdan bir kara delik geçti. Ayımızı da aldı götürdü. İletişim sistemlerimiz çökmüş durumda. Planet Medya İmparatorluğu diye bir şeyin hâlâ var olup olmadığını bile bilmiyoruz. Lafı fazla uzatmayayım. Müzakere etmenizi istediğim soru aslında gayet basit: Ne yapalım? Stanbul'a dönmenin yollarını arayalım mı? Burada bir süre daha kalıp bekleyelim mi? Ne dersiniz efendim?"

Kırışık, turuncu gömleğinin ortasında bir düğmeyi iliklemeyi unutan Kaplangı heyecanla atıldı:

"Efendim, bu fırsat bulunmaz derim. Bu lanet olası Medya İmparatorluğu'nun çökmüş olmasını canıgönülden temenni ediyorum. Benim tam bağımsızlıktan anladığım budur efendim! Dönebilirsek, Kurul olarak biz dönelim derim Stanbul'a, ama doksan ya da ne kadar kaldıysa o kadar milyon adamı nereye taşıyacağız? Fırsat bu fırsat. Kalsınlar işte, hem fena mı bir miktar Avrupalılaşmış olurlar! İki milyon Bulgar'dan korkacak değiliz ya?"

Mezit Bey, politikada uzun süreli dostluklar ve düşmanlıklar olamayacağı ve dünyanın her sabah yeniden kurulduğu önermelerini kanıtlarcasına Kaplangı'yı destekleyerek söze girdi. Duygusal, duygusal olduğu kadar da akılcı, kısa bir konuşma yaparak Stanbul'a geri dönme fikrini savundu:

"O şehr-i Stanbul ki cihan payitahtıdır! Atamız, dedemiz tahtgâhıdır. Koyunun kuzunun eline bırakacak değiliz herhalde. Ayrıca arkası yüksek Anadolu yaylasıdır. Yiyecek, içecek sıkıntısı yoktur. Çamurlu Bulgaristan ovalarında kalıp ne halt edeceğiz? Önce biz gidelim. Gelebilen arkamızdan gelsin. Kalabilen burada kalsın. Bu doğal yöntemle işgücü sorunlarını çözemezsek bir miktar nüfusu buradan deniz yoluyla geri aldırırız derim ben."

Trivia, içinden "Bababa, akıllı klona bak! İşgücü problemlerini çözecekmiş! Sistemin taşeronu musun sen? Gerzek klon! Zeklon!" dediyse de dışarıya renk vermedi. Equalstone, mütebessim çehresiyle söz aldı:

"Bir sorum olacak, muhterem başkan lûtfedip bizi aydınlatırsa minnettar oluruz. Acaba bu değişen koşullarda Adakale'nin hukuki statüsü ne olacaktır?"

İmtiyaz Bey, sıkılmış bir yüz ifadesiyle cevap verdi:

"Lausanne'da o iş çözüldü diye hatırlıyorum, ama biraz kendimize gelince uluslararası hukuk uzmanlarımız baksın efendim. Şimdi Adakale kimin umurunda?"

Equalstone, somurtarak sustu. Başka da söz alan olmadı. Oylama yapıldı. İlk ayakta Kurul'un Stanbul'a dönmesine oybirliği ile karar verildi.

Başkan, Tanju Efendi'yi çağırarak kısık sesle bazı talimatlar verdi. Tanju ve iki arkadaşı birkaç gidiş gelişle büyük masanın üstünü çeşit çeşit yiyecekle doldurdular. İmtiyaz Bey'in "buyrun" demesiyle yiyeceklere saldırıldı. Soran varmış gibi açıklamalar yaptı İmtiyaz Bey:

"Unutmayın efendim. Merkez karargâhtayız. Buradakilere aylarca yetecek yiyeceğimiz var. Tanju'yla da teknisyenlerimize haber gönderdim. Binamızın enerji kaynağına bir baksınlar, normal olarak, kent enerjisinin kesildiği noktada devreye girmesi gerekiyordu. Tabii, normal koşullarda değiliz! Bakalım bir şey yapabilecekler mi?"

Trivia yine içinden söylendi:

"Her şeyi bu pis cüce planlamıyorsa ne olayım! Bak, nasıl taksit taksit söylüyor, sit sit, en başta söylemesi gerekenleri! Dünya tepetaklak da olsa kimin başta olduğunu gösterme sevdasında tabii!"

Yemekten sonra Tanju ve arkadaşları masayı toplamak için sakar hareketleriyle içeri girdiler. Tanju Efendi tırnakları arasına sıkıştırdığı bir kâğıt parçasını İmtiyaz Bey'e verdi. Notu okuyan İmtiyaz'ın yüzü asıldı.

"Sistemde ciddi hasar var, hanımlar beyler. Dört saatten önce enerjimiz ve ışığımız olamayacakmış. İsterseniz toplantıya devam edelim, isterseniz serbest kalalım. Dört saat az değil, dereyi görmeden paçayı sıvamayalım, durumu görmeden bağlayıcı kararlar almayalım, ben toplantıya resmen ara verelim derim."

İmtiyaz'ın önerisi kabul edildi. Herkes bir köşeye çekildi. Siborkul biraz çekinerek İmtiyaz'a yaklaştı ve titrek bir sesle sorusunu sordu:

"Babacım, Marilyn ve Evelyn'i almadan mı gideceğiz Stanbul'a?"

"Hımm, elbette öyle yapacağız evladım. Yavaşlatılmamalıyız. Biz zamana karşı yarışmak durumundayız. Bizden önce yabancı ve muzır bir gücün Dünya başkentine girerek orada hak iddia edecek bir duruma gelmesini istemeyiz değil mi? Marilyn ve kıza gelince..."

Siborkul nedense İmtiyaz'ın "üzülme çocuğum senin için yenilerini alırım," gibisinden bir şeyler söyleyeceği hissine kapıldı. Ama yanıldığı aşikârdı. En şefkatli dede sesi tonlarından birini takınan İmtiyaz Bey başladığı cümlesini, "burada daha güvenli olurlar, yiyecek içecek sıkıntısı çekmezler. Ortalığı biraz düzene koyunca aldırıveririz yanımıza," şeklinde tamamladı. Siborkul boynunu bükerek çekildi. İmtiyaz Bey ikirciğe düşmüştü. Yeni sinek yutmuş bir kurbağa gibi yutkundu. Gözlerini yumarak düşündü:

"Bak şu siborg sıpasına. Aklımı karıştırdı yine. Kendisine yarattığım yaşamı ne kadar benimsemiş görünüyor. Belki de daha uzun süre insan minsan olamaz, epeyce bir süre idare eder."

Belki bir iki kelime daha edecekti ki, üyelerden birinin okuyucusuna gelen mesajın sesiyle irkildi. Gözlerini açtı. Herkes okuyucusuna gelen mesajı doğal hareketlerle açıp okuyan Jocelyn'e büyülenmiş gözlerle bakıyordu. İnsan uygarlığının henüz bütünüyle çökmediğine dair müjdeli bir ses, elektronik bir güvercindi mesaj. Kendini ilk toparlayan Vişnevski oldu.

"Şekerim ne diyor mesaj, hani özel bir şey değilse?"

"Yoo, değil. Okyanusya'dan geliyor. Liz diye bir arkadaşımdan."

"Ah, pek heyecanlı ne diyor, ne diyor?"

"*Oh boy*... diye başlıyor. İnanılmaz şeyler olmuş. Önlerindeki sular çekilmiş, dalgalar halinde gitmiş. Doğudan gelecek suları da tsunami erken uyarı sistemleri haber vermiş. Herkes yüksek yerlere çıkarak kurtulmuş. Deniz artık yüz elli metre filan daha aşağıdaymış. İyiymişler. Ama tatil için Güneydoğu Asya'da, yani şimdi batılarına düşen bölgede olan vatandaşlardan henüz haber alamamışlar..."

Kaplangı dayanamadı, pür hiddet sordu:

"Nasıl oluyor da sizin okuyucunuz çalışıyor?"

"Ah, ben hâlâ Okyanusya hatlarını kullanıyorum. Merkez verici sağlam olsa gerek..."

Patlıcan moruna dönüşen Kaplangı hiddetle bağırdı:

"Hep şüphelenmiştim zaten. İhanet! İhanet! Bu hanımın Kurul'umuzdan atılmasını öneriyorum! Allah bilir çaktırmadan ağa da giriyordur bu!"

İmtiyaz Bey sükûnetle söze girdi:

"Sayın Kaplangı, toplantıda değiliz, bu bir. İkincisi, bizim merkez vericiyi platform kulelerinden birine taşımak fikri sizindi, değil mi? Üçüncüsü, Jocelyn kızım, bu dediklerimi aynen Okyanusya Kurulu'na ilet yavrum: 'Eğer hâlâ mevcut iseler, Türkiye Kurulu NATO'ya, BOP'a, GOP'a, AGİT'e, R-CENTO'ya, KEİK'e, NEO-RCD'ye, OIC'e samimiyetle bağlıdır'. Bir yanlış anlama olmasın kızım!"

Neçikviran çaktırmıyormuş gibi yaparak Kaplangı'ya yaklaştı, yoldaşının kulağına fısıldadı:

"Aman üstat, biraz daha özdenetim lütfen! Bu yere batasıca Planet Medya İmparatorluğu hâlâ işlevsel olabilir, aman diyeyim haa!"

Bu son konuşmayı duymamış gibi yapmayı tercih eden İmtiyaz Bey, ellerini çırptı. İçeri giren Tanju Efendi'ye kısa kısa bir dizi emir verdi:

"Oğlum. Söyle teknisyenlere, tamir işine devam etsinler. Ama biz beklememeye karar verdik. Semenderi hazırlasınlar, hemen gidiyoruz. Pilot istemez. Yerimiz yok. Aracı Mezit Bey kullanacak!"

Tanju üç tırnaklı patisini tüylü kafasına götürüp selam verdi, hemen çıktı. İmtiyaz Bey arkadaşlarına döndü:

"Dediklerimi duydunuz. On dakika içinde gidiyoruz. Hazır olun!"

Türkiye Kurulu'nun güçlü önderi biraz sonra tuvalette pisuarın başında dikilip duran prostatlı bir yaşlı adamdan daha öte bir şey olmayacaktı. Ama o an, bu yaşlı bedenden yayılan güç halkalarına karşı koymak, Kurul'un en dikbaşlı üyesinin bile haddine

değildi. Akıllarına da gelmedi. Anında seferber oldular. Anında seferber olabilen bir kültürden geldikleri için her biri bir ateş parçası oldu. Bütün iç çekişmeler, laf sokuşturmalar, senlik benlik kavgaları bitmiş, özlenen tablo ortaya çıkmıştı. İmtiyaz Bey'in dudaklarından dökülen, bıçak keskinliğindeki emirleri Tanju değil, doğrudan kendileri almışçasına koşuşturmaya başladılar. Kaplangı'nın gözleri doldu. "Semender pilotluğu" gibi güç bir işe layık görülen Mezit Bey'in dudaklarını kısarak tuhaf bir yüz ifadesi takındığı, özel bir gurur içinde acele ettiği görülüyordu. Bu gururdan epeyce bir miktar, Trivia'ya da bulaşmış gibiydi. Kendini kurulun diğer dişi üyelerinin hepsinden daha üstte görüyordu. Equalstone, Mezit'in özel gümüş renkli kılığının kemerini tombul parmaklarıyla sıkılaştırıyor, Mezit'in omzundaki görünmez birtakım tozları eliyle silken Neçikviran da hayran hayran konuşuyordu:

"Delikanlı, yüce önderimizin semenderini kullanmak her kula nasip olmaz. Sendeki görev aşkı ne derecelerde takdir ediliyor, gör bunu!" diyordu.

İki genç kıza gelince... Daha önce büyük bir katiyetle kamuya açıkladıkları tercihlerinin pek o kadar da muteber olamayacağı gibi bir kuşkuya kapılmışlardı sanki. Mezit'e gıptayla bakan Siborkul dizine sertçe bir tekme yiyince ayıldı. Vuran Vişnevski'ydi. Bir gece önceki yakınlaşmanın etkisiyle olacak, sanki "sünepe, sen neden kullanmıyorsun semenderi?" diyordu. Kendisi de böyle seferber olabilen ve arı gibi çalışkan bir toplumdan gelen Molla Sedat'ın bile birazcık keyfi gelmiş, nazal n'leri bol sesiyle "nasrun min Allahi ve fethun karibun ve beşşiri el müminin..." ayetini okumaya başlamıştı. Bir huri olmak hasebiyle zaten her zaman hazır bulunan, grubun en telaşsızı Jocelyn, bu koşuşturmayı şaşkın gözlerle izliyordu. Kendisi hatırlamıyordu, ama bir kente gitmek için bu denli koşturan, heyecanlanan bu kişiler, dünya altüst olduğunda kim bilir neler yapmışlardı?

Prostatlı yaşlı adamın başında durduğu pisuarın yanındaki pisuara yaklaşan diğer prostatlı yaşlı adam, işini gördükten sonra derin bir "oh" çekti. Sonra başka bir "ohh" ile devam etti:

"Ohh be... Dünya varmış üstadım! Şu kadın kısmından korunaklı kalan böyle başka kaç yer kaldı? Ohh! Sahi, şu Jocelyn denen ajanı Stanbul'da mı tıktıracaksınız içeriye? Uygun bir mekân bulunur mu ki? Hani, o kadar bin yıldır, hapishaneler filan eriyip çürümemişler midir?"

"Güven'cim, bu işi kurcalamasan diyorum. Var bizim de bir bildiğimiz elbet. Kadın şu anda dışarıyla tek bağlantımız. Ayrıca hangimiz ağı kullanmıyoruz ki, biraz dürüst olalım."

"Şey, orası öyle de, aşikâr yapmıyoruz bunu. Bu bir... İkincisi de, istediğimiz zaman, istediğimiz kanun maddelerini, istediğimiz kişi için çalıştırmıyor muyuz biz hep? Biz kullanırız, ama o kullanamaz yani. Zamanı değil midir sizce?"

"Yok, yok. Biraz bekleyelim. Daha olgunlaşsın... Ayrıca gitsek iyi olacak, semender hazırdır. Kaçırmayalım!"

"Ah...Ah... ha haaa.... Ha!... Sizsiz nereye gidecekler? İlahi Beyefendi! Bakın bana nerelerde neler söyletiyorsunuz!"

Çıktılar. Kurul üyelerinin hepsi hazırdı. Binanın ana kapısının önüne ustalıkla park edilmiş ve kendilerini beklemekte olan Semender, adını taşıdığı efsanevi hayvancık gibi ateşlerden yeni çıkmışçasına kırmızı, kıpkırmızı, nar kırmızısıydı. Küçücük, kertenkele kafası gibi bir pilot kabini, iç içe geçmiş metal halkalardan yapıldığı için hareket kabiliyeti çok yüksek, esnek, uzun bir gövdesi vardı. Trivia çocuklar gibi el çırptı:

"Ne biçim semender bu? Kuyruğu yok! Kuyruksuz semender, kuuyruksuz! Kuuyruksuz!"

Siborkul, görünür bir saygıyla gözkapaklarını aşağı indirirken açıkladı:

"Siz onu nükleer reaktörlerini ateşlediği zaman görmelisiniz Bayan Ex-Omasum! Arkasında yüz elli metrelik, tül gibi dalgalanan yekpâre ateşten bir kuyruğu oluyor!"

Trivia, siborgların teknolojiye tapınmasını çok tarafgir, çok müstehcen bulup oldum olası bozuk çaldığı için hısslamasını hiç dizginlemeden Orçun'un yüzüne gönderdi:

"Kuyruksuzsshh!"

Neçikviran'ın ise gördüğü manzaranın heybetinden dolayı

göğsü kabarmıştı. Trivia'ya ters ters bakarak gırtlağını temizledi, anın anlam ve önemine pek gittiğini düşündüğü bir beyit okudu:

Görmedim mislini lâlezar içre endersin desem ender
Gel yüreğim alev alev yanarken kolaysa geç semender

Gergindiler. Heyecandan tir tir titriyorlardı. Dile kolay, hemen hepsi, hakkında bir şeyler duydukları, masallarıyla büyüdükleri efsane kent Eski İstanbul'a gidiyorlardı. Mezit, vücuduna sımsıkı yapışan parlak metal renkli uzay kılığı içinde gerçekten çok değişik biri gibi duruyordu. Şimdiye kadar orada bulunanlar arasında Trivia'dan başka onu cüppesiz gören yoktu. O da Mezit'in biçimli omuzlarına, şurasına burasına bakarak kikirdeşip duran iki genç kıza "çizdirtmeyin şimdi bir tarafınızı! Zı!" dercesine kötü kötü bakıyordu. İmtiyaz Bey bir jest yaparak, ihmal edildiği hissine kapıldığı için hafif buruk duran siborkulun gönlünü aldı:

"Oğlum, sen de Mezit Bey'in yanına geç. İkinci pilot ol bakalım. Her şey kuralına göre olsun!"

Trivia içinden homurdandı:

"Nedense bu Hint cücesi, şu teneke bağırsaklıya son günlerde 'oğlum'dan başka bir şey demez oldu. Neyin peşinde acaba?"

Semender'in merdivenlerinde, Trivia'nın hemen önünde olan Equalstone terbiyeli bir şekilde sızlandı:

"Yüce şefimiz! Yakınca olduğumuzu sanıyorum. Emir buyursanız da Mezit Bey Adakale civarlarından geçerek götürse bizi Stanbul'a, olmaz mı?"

Kafası cevaplanması zor sorularla zaten bulanık olan Trivia'nın tepesinin tasını attırmaya yetti bu sızıldanma.

"Bana bakın sayın tıkaç! O *'humpty-dumpty'* gövdenizi hareket ettirmeden daha ne kadar merdivenlerde tutacaksınız?"

Sürünün en arkasında kalan ve iyi yürekli bir çoban mantalitesine ve mantosuna (bildiğimiz kepenek!) bürünmüş olan İmtiyaz Bey, Trivia'ya hak verircesine konuştu:

"Muhterem Equalstone, nedir efendim şu Adakale sevdanız? İlerleyelim kuzum, koskoca bir cihan tahtı söz konusu... Başlatmayın şimdi adanıza da kalenize de! Bakacağız dedik ya!"

İç çekişmeler, anlamlı sözler, ters bakışlar, takılmalar, azarlar, şaşkınlıklar içinde de olsa, Kurul sonunda semendere yerleşmeyi başardı, narçiçeği rengindeki ceylan derisi koltuklara geçti, kuruldu. Mezit Bey, omuz başından geri dönerek herkesin yerleşip yerleşmediğine baktı. En arkada, aracın gövdesinin iyice daraldığı kuyruk kısmındaki tek ve geniş koltukta oturan İmtiyaz Bey'in, gözleriyle "tamamdır" demesiyle kalkış düğmesine bastı. Semender olduğu yerde aniden yüzlerce metre yükseldi, sonra kuzeydoğuya doğru korkunç bir hızla atıldı. Yedi dakika sonra Mezit bir kez daha arkasına dönüp baktı. İmtiyaz Bey, önce sağ eliyle görünmeyen bir topu zıplatıyormuş gibi "yavaş" işareti verdi, sonra aynı elinin işaretparmağıyla tam bir daire çizdi. Mezit, Eski İstanbul kentine deniz yönünden yaklaşılmasının istendiğini anlamıştı. Hızını iyice düşürdü. Altında kaşık kadar kalmış olan Eski İçdeniz'e, antik dönemdeki adıyla Marmara'ya baktı. Artık bir girişi bir de çıkışı olan İçdeniz, bilmediği bir canlının midesine benziyordu. İçindeki birkaç adacık henüz sindirilmemiş bir ziyafetin kalıntıları gibiydi. Tuhaf duygular içindeydi Mezit. Sanki gözlerini yumup kendisini zorlasa klonlarından biri olduğu adamın iki bin beş yüz şu kadar yıl önce fethettiği antik kente girerken hissettiklerini yaşayabileceğini düşündü. Daireler çizerek eski kentin üstünde iyice alçaldı. Deniz tarafından kalıntılara yaklaşmaya başladı. Siborkul, insan soyunun bıraktığı kalıntıların kendisinde herhangi bir duygu uyandırmayacağını sanmakla fena halde yanılmıştı. Kubbeler, yarım kubbeler ve yüksekçe silindir kulelerden oluşan bir görüntü aniden denebilecek bir zaman parçasında karşılarına dikiliverince gözyaşlarını tutamadı. Trivia, genişçe bir çember çizip kentin kara tarafındaki eski kapılarına gitmek istediklerinde, biraz sağda kendi Çamlıca Adası olduğunu sandığı bir tepeyi ve arkadaşını gördü, sonra da tam altlarında acayip güzel bir platform kuleciği... Kafasını iyice geriye çevirerek İnsulapol'un hâlâ ayakta duran *raynet* kuleleriyle şu gördüğü kuleciği kıyasladı. "Ne kadar saygılıymışlar o zamanlar çevreye" gibi bir düşünce geliştirdi anında. O kuleciğin de yapıldığı zamanlarda sevmeyenleri, nefret edenleri olabilece-

gini hiç düşünmedi. Mezit, semenderi biraz hızlandırdı, eski kuzeybatı yeni güneybatı yönünde biraz sürat yaptı. Aşağıya dikkatle bakan Siborkul, kendi Karatepe adasını artık Istranca tepeleri arasındaki saygın yerini almış olarak gördü. Marilyn ve kızı Evelyn ile orada geçirdiği mutlu vakitler, binlerce yıl öncesinde kalmış gibiydi. İçi burkuldu. Sonra Mezit ani bir sola dönüşle artık suyu çekilmiş, fakat eski binalarla dolu bir deniz tabanından başka bir şey olmayan Çatalca yarımadası üstünde uçarak Eski Stanbul kentine yöneldi.

Semender yavaş yavaş süzülerek güdük, çirkin gökdelenlerin üstünden geçiyordu. Birinin düz damında mahsur kalmış ve hâlâ kımıldayan, can çekişen bir katil balina gördüler. Hayvan, belki de semenderin gürültüsünden dolayı can havliyle kuyruğunu vura vura terasın yumuşamış beton koruma duvarının kırılmasına neden oldu. Gövdesinin yansı bir an boşlukta kaldı. Sonra binadan aşağı düştü. Mezit'ten başka hiç kimse, üzerinden geçtikleri alçak taş yığınlarının kentin dillere destan surları olduğunu anlamadı. Mezit, ağlamamak için tavşan dudaklarını ısırıyordu...

Tarihi yarımadaya girdiler. Nasılsa bozulmadan kalmış, geniş çe bir bulvarın üstüne indirdi semenderi Mezit. İmtiyaz Bey'in işaretiyle teker teker dışarı çıktılar. Başa İmtiyaz Bey geçti. Henüz saatler önce sular altında olan bir eski kentte ne tür tehlikeler olabileceğine dair hiçbir fikirleri yoktu, ama Mezit ve Orçun yine de gruptan birkaç metre uzaklaşarak sağ ve sol kollarda koruma konumu aldılar. Kalan üyeler, ikili sıralar halinde başkanın arkasına dizildi. Olacak şey değildi! İstanbul'daydılar. Kum zemin üzerinde, ayak bileklerine kadar gömüldükleri ıslak kumda bata çıka, zahmetle yürümeye başladılar. Rüya değildi, yürüyorlar, efsane kentin üçgen vücudu üzerinde, o üçgenin tepe noktasına doğru ilerliyorlardı. Ayaklarının altında kuvrılıp kalmış balık ölüleri, sağa sola kaçışan küçük deniz canlıları vardı. Nasıl yaptıysa kendini içinde hâlâ bir miktar deniz suyu kalan cam bir kabın içine sokmayı başarmış ve orada sıkışıp kalmış bir ahtapot da inanmayan, öfkeli küçük gözlerle bu yeni gelenlere baktı. Sonra, İmtiyaz Bey'in

yeni bir adımı, başkanı birden yarı beline kadar bir çamur yığınına soktu. Vişnevski'nin çığlığı basarak arkadan gelenleri uyarmasıyla başkanın cüppesini tutması bir oldu. Başkan batıyordu. Siborkul koşarak yetişti. Her iki eliyle adamcağızın başını arkadan tuttu. Diğerlerinin yardımıyla İmtiyaz'ı batağın dışına çekti. Anlaşılan yolda büyücek bir çukur vardı, içine doluşan yüzlerce yılın ince okyanus çamurundan ötürü de yolla bir seviyeye gelmişti. Kaplangı, büyük bir ciddiyetle "bombalamışlar efendim bu kenti, iyi ki semenderi kazayla bu çukurlardan birine indirmedik!" dedi.

Yolun ortasında yürümenin tehlikesini gören İmtiyaz Bey, yolun kıyısındaki kaldırıma çıktı. Yürüyüş kolunu tek sıra olarak yeniden oluşturdu, hiçbir şey olmamış gibi kolu yeniden yürüyüşe geçirdi. Üç adım ancak atmıştı ki bu kez ayağı feci şekilde kaydı, zemin sanki ayaklarının altından gitmişti. Büyük bir hızla havada savrularak kaba etlerinin üstüne oturdu. Ne olduğunu bile anlamamış, şaşkınlıkla etrafına bakınıyordu. Bu kez Mezit, başkanı kucaklayarak ayağa kaldırdı. İmtiyaz Bey, bir an durdu, kendini yokladı. Kasıklarında bir ağrı sızı var mı diye bekledi. Kalçasının kırılmamış olmasını diledi. Yok. Bir şeyi yoktu. Siborkul diz çökerek başkanın kayıp düştüğü bölgeyi dikkatle inceledi. Belirgin kayma izinden başlayarak eliyle çamurları temizlemeye başladı. Birkaç dakika sonra ortaya çıkan nesneye hepsi hayretle bakıyordu. Her köşesi bir adım boyunda karemsi bir şeydi bu. Parlak, saydam cama benzeyen bir yüzeyi, yine parlak metalden bir çerçevesi vardı. Yerinden çıkarmaya çalışınca, bir yerlerden koparak gelmiş bir pencere sandığı şeyin kaldırıma dikkatle sabitlendiğini gördü Orçun. Daha dikkatle bakınca bir köşeciğine vidalanmış plaketteki "İstanbul Büyükşehir belediyesinin malıdır" yazısını fark etti. Hiç kimse, hiçbir şey anlamadı. Kurul üyeleri birbirlerine soran gözlerle baktı. Sessizliği İmtiyaz Bey bozdu:

"Ah, belediyenin kaldırımların gömbeğine monte ettiği sabit reklam panocuklarından biri bu! Aman gözünüzü seveyim, dikkatle yürüyelim! Daha binlerce var bunlardan kaldırımlarda! O zamanlar da kar yağdığı zaman basınca kayıp düşerdi insanlar, ah ah!"

Kurul'un yaşı müsait olmayan üyeleri yine bir şeycikler anla-

madı. Trivia geçmiş kültürlerin ne kadar aptalca nesneler üretebileceğini düşündü:

"Tabii yani, bu yarı vahşiler, işte her kimse onlar, bizim dönemimizdeki *praefectus*'lar gibi şehir mimarisi eğitimi görmüş olacak değiller ya. Barbarlar!"

Kurul yine yola düzüldü. Gerçekten tehlikelerle doluydu bu antik kent. Doğru bir karardı insanları buraya getirmemek.

Yitik Atlantis, nasıl battıysa yine öyle ortaya çıkmış, geçmiş bir uygarlık tüm maddi kalıntılarıyla gözlerinin önüne serilmişti. Gördükleri her şeyden mutlu olmasalar da, dikkatle, daha bir dikkatle yürüdüler. Bu kez de, zaten epeyce dar olan kaldırımı enine keserek daha da daraltan, başka bir metal çerçeveli, camlı pano gördüler. Diğerinden çok daha büyük ve dikdörtgen şeklinde olan yüzeyi bu kez cüppesinin yeniyle Equalstone temizledi. Büyük bir mucize eseri olarak, belki de plastik türü bir maddeye basıldığı için panonun içindeki afiş mesajını hâlâ insanlara iletebiliyordu. Kurul, panonun başında toplandı ve ellerinde tarihi bir belgeyi tutan zeki varlıkların ilgisi ve heyecanıyla, yerdeki küçük panonun diliyle, Eski Türkçeyle yazılmış afişi çözmeye çalıştı. Bir resim, bir de grafik vardı afişte: Bir lale bahçesinden yükselen kubbe ve minarelerin üstünde iç içe geçmiş beş adet farklı renkte çember. Altında ise "İstanbul 2404. Bu sefer mutlaka!" yazısı. Hepsi yine İmtiyaz Bey'e başlarını çevirdi. Nostaljiye gömülmüş bir İmtiyaz Bey;

"Fabalis, dostum, bu kez sen açıklasana gençlere!" dedi. Equalstone, biraz sıkılmış bir edayla ricayı yerine getirdi:

"Şey, önemli bir şey değil canım. Ben de, naçizane, o komitedeydim. Olimpiyatlar vardır ya, belki duymuşsunuzdur, işte gelecek olimpiyatların İstanbul'da yapılması için mücadele veriyorduk! 2400 olimpiyatlarını Ulan Bator'a kaptırdığımızın ertesi günü başlamıştık çalışmalara. O kampanyanın küçük bir anısı..."

Vişnevski gerçek bir merakla sordu:

"Sonra almış mıydınız bari?"

"Yok canım! Daha başvurduğumuz anda vermeyeceklerini biliyorduk. Türk düşmanları ne olacak?"

İmtiyaz Bey canı sıkılmış bir edayla lafa girdi:

"Ya da kırk yedi milyonluk, altyapı sorunlarıyla didişen bir kentte bu organizasyonu yapmak zor olurdu, diyelim. Artık tarihimize biraz daha yansız bakabiliriz sanıyorum..."

Equalstone, Kaplangı ve Neçikviran üçlüsü pek saklamaya gerek görmedikleri hoşnutsuzluk sesleri çıkardılar. İmtiyaz Bey konuşmasını sürdürdü:

"Ama şimdi işimiz tarihle hesaplaşmak değil. Bunu tarihçilerimize bırakalım da yolumuza devam edelim."

Trivia, bir öfke sağanağına tutulmak üzereydi. "*Coprolith*'ler, taşlaşmış boklar, yettiniz artık!" gibisinden bir düşünceyle üçlünün en yakında duran üyesine saldırmaya niyetlenmişti ki, o Tanrının cezası Vişnevski'nin sakinleştirici sesi duyuldu:

"Devam edelim tabii de... Nereye gidiyoruz? Kafanızda belirli bir yerin olduğunu sanıyorum..."

İmtiyaz Bey, karşısındaki kadının duru mavi gözlerine, siyah saçlarına bakarak kestirip attı:

"Güç açısından sembolik değeri yüksek yerler vardır, onlardan birine!"

100000
ALEXANDER'IN UYANIŞI

Yüzükoyun yatmakta olan Alexander, olanlardan hemen hiçbir şey anlamamıştı. Bir koyunun ıslak sağ çizmesi boylu boyunca sol yanağına yapışmış, başka birinin boynuzlu kafası karnına dayanmıştı. Sırtında yakan, derisini kavuran bir ağırlık vardı ve bütün bunlar, yerden epeyce yüksekte, yarısından çoğu kara gömülmüş bir çam ağacının dalları arasında oluyordu. Her şey, vücudunu artık denetleyebildiği için aşırı sevinen bilincinin ona bir oyunu gibiydi. Biraz sonra sırtında ağırlık yapan kütle-

nin sıcaklık değil, soğukluk yaydığını anladı. Maamafih, bu sıcak ve nemli havada fena da olmuyordu bu üşüme hissi. Evet, sırtındaki nesne yakmıyor, üşütüyordu. Büyükçe bir kartopu olmalıydı. Yavaş yavaş eriyor, buz gibi sular belinden karnına doğru akarak garip bir gıdıklanma hissi yaratıyordu. Başını koyunun pis pis ıslak deri kokan çizmesinden kurtardı, daha üstteki bir dala tutunarak kendini yukarı çekti. Sırtındaki yarısı kırık büyük kartopu önce yerinden kımıldadı, sonra ağaçtan aşağı düştü. Karlara saplandı kaldı. Alexander, biraz önce üstünde yattığı kalınca dalın köküne basarak ayağa kalktı. Alt daldaki koyun, boynundan oldukça kötü bir biçimde yaralanmıştı. Alexander'ın harekete geçmesinden dolayı dengesi bozuldu, bulunduğu yerde daha fazla tutunamadı. Kendisini aşağı bıraktı. Basık bir poflama sesi çıkararak karlara çarptı. Bir an etrafına bakınan Alexander, hemen her çam ağacında bir veya birkaç koyun olduğunu gördü. Sonra yavaşça, dikkatle, dokunduğu her dalın vücuduyla temasının kendisinde uyandırdığı tuhaf, korkunç, tarif edilmesi güç duygulardan irkilerek aşağı indi. Yarı beline kadar kara gömüldü.

Kardaki kan izlerini görünce şaşırarak baktı. Burun üstü kara saplanıp kalan koyunu büyük bir çabayla ters çevirdi. Ölümsüzlerden, ismini hatırlayamadığı biriydi. Yaralının boyun atardamarına dokunarak durumuna baktı. Nabzı çok hafif atıyordu. Karda kendi açtığı izlere basmaya gayret ederek zavallıyı indiği ağaca doğru geri geri sürükledi. Ağaca sırtı dayalı oturur durumda bırakarak oradan ayrıldı. Bata çıka yürüyerek ormandan çıkmaya davrandı. Ormandan çıkarak biraz önce *pnyx*'in durduğu alanda toplanmaya çalışan pek çok koyun gibi... Henüz kendini denetlemeye başlamazdan önce Arrıdaeus'un sırtında gördüğü mor tüniği uzaktan seçince, yüreği çarparak o tarafa doğru koşmaya başladı. Tüniğin altında Arrıdaeus'u bulamayınca sevindi. Saf koyun yününden kumaş parçasını alıp omuzlarına koyduğunda hemen yanıbaşında, arkasında duyduğu sesle irkildi:

"Bence sana daha çok yakışıyor Alexander!"

Sesin sahibi konusunda yanılmasına pek imkân olmadığı halde olduğu yerde geri döndü. Akciğerlerini sızlatacak kadar güçlü bir şekilde bağırdı:

"Aristotheles!"

"Alex!"

Karın içinde kollarını iki yana açmış bekleyen yaşlı adama doğru koştu. Kucaklaştılar. Alexander, Aristotheles'te belli bir çekingenlik sezdi.

"Korkma hocam! Çözüldüm artık!"

Yaşlı adam da çözülmüştü. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor, sakalının içinde yitip gidiyordu. Eğilip koca bir avuç kar alarak yüzüne çarptığında hâlâ hıçkırıklarını kontrol etmeye çalışıyordu. Alexander'la artık küçük bir kar tepesi durumuna gelmiş olan *pnyx*'e ulaştılar. Oy hakları olmadığı için *pnyx*'te olmayan yabancı koyunların, kadın ve çocukların ormandan gelerek zamana karşı çılgınca bir çalışmaya giriştiklerini gördüler. Bazı koyunlar hâlâ karlar altında hareketsiz yatıyor, diğerleriyse elleriyle üstlerini başlarını silkeleyerek inanmaz gözlerle çevrelerine bakıyorlardı. Bilge koç Aristotheles, bu manzaradan kendisine bir pay çıkarmayı bildi:

"Bak evladım, görüyor musun? Şu demokrasi çağrılarına uyup da herkese oy hakkı vermiş olsaydık, şimdi kurtarıcılık yapacak adam kalmayacaktı dışarda!"

Alexander cevap vermek yerine en yakınlarında olan genç bir koça durmamalarını, onların da kurtarıcılarına yardım etmelerini, karları diğerlerinin üstlerinden kaldırmalarını söyledi. Delikanlı korkuyla denileni yaptı. Kar yığınındaki çalışma belirli bir hız kazandı. Bazı koyunlar için yapılacak çok bir şey kalmamıştı. Yine de kardan çıkarılanlardan çoğu bütünüyle sağlam durumdaydı. Hatta bunlardan bazılarının kısa bir dinlenmeden sonra çalışanlara yardım etmeye giriştikleri görülüyordu.

Hızla yığını dolaşan Alexander ile yaşlı bilge, birkaç kişiyi kendileri kurtardılar, diğerlerini koyunlara haber verdiler. Durumun göründüğü kadar kötü olmadığı anlaşılıyordu. Alexander yığının dışında sadece hareketsiz bacakları kalan birini çekip çı-

kanırken, daha fazla dayanamayarak Aristotheles'e sordu:

"Neden?"

"Keşke bilsem, ama ne olduysa sadece bize olmadı!"

"Nasıl yani?"

"Kanımca dünya ters döndü!"

"Hocam bazen iyice zırvalıyorsun, kusura bakma ama!"

Kurtarılan hareketsiz vücudun üzerine eğilen ve kazazedenin nefes alıp almadığını kontrol eden Aristotheles, başını iki yana doğru umutsuzca sallarken konuştu:

"Ama bazen de senin dahi ima ettiğin üzere zırvalamıyorum. Bu o zamanlardan biri evladım!"

"Kanıt?"

"Bir, farkında değil misin ki karlar erimeye, cıvıklaşmaya başladı. Ocak ayındayız ve Sarıkamış'tayız! Demek ki daha güneyde bir yerde konumlandık!"

"Ya da bir sıcak hava dalgası geldi..."

"Yoo yoo... İkinci kanıtım daha güçlü!"

"?"

"Evet, güneşin konumu değişti!"

"!"

"Bak, gerçekten! Arridaeus'un konuşmasının sonlarına doğru güneş yavaş yavaş şu tepelerin ardına çekilmişti, bir iki saat içinde batmak üzereydi. Yani eski batımız yönünde. Şimdi orada bir şey görüyor musun evladım?"

"Yoo... ama..."

"Aması filan yok, bak güneş şimdi eski kuzeyimiz tarafında..."

"Yani *heliocentric* çözümlemelerden de bir türlü vazgeçmiyorsun hocam!"

"Alexander! Dalga geçmenin sırası mı? Tabii ki güneş değil, bizim güneşe karşı duruşumuz değişti!"

"Ama neden?"

"Bak, dedim ya en ufak bir fikrim yok. Bir güç dünyamızı durdurup kendi ekseni etrafındaki konumunu değiştirdi. O kadar! Şimdi işimize bakalım, sürüyü toplayalım derim."

Söylenenlere pek inanmasa da, daha iyi bir açıklama bulamadı Alexander. İşlerine devam ettiler. *Pnyx*'in son karlarını da elden geçirdikten sonra, artık ölü veya diri, karlar altında başka kimsenin olmadığına emin oldular. Solgun kış güneşi son ışıklarını yayarken koyunlar bir araya toplanmıştı. Küçük kuzular tek durmuyor, iyice yumuşayan karları top yaparak birbirlerine atıyor, kartopu oynuyorlardı. Aristotheles'in gözleri doldu. Bundan sonra artık hiçbir koyun nesli kartopu oynayamayacaktı. Üstünkörü bir sayımdan sonra, ormana, sığınaklara gitmeye karar verdiler. Mor harmaniyesini omuzlarına dolayan Alexander ile Aristotheles sürünün başına geçtiler. Konuşa konuşa yürümeye başladılar. Kutupların değiştiğini bilmeyen, ama bilseler de Alexander'ın çözülmesini çok daha önemli bir olay olarak görmeye devam edecek olan sürü, çıtını bile çıkarmadan önderlerini izledi. Henüz yirmi adım kadar yürümüşlerdi ki, Alexander'ın sağ elini havaya kaldırarak verdiği işaret üzerine durdular. Tam karşılarından, orman yönünden yaklaşmakta olan bir karaltı görmüşlerdi.

Bir buçuk iki koyun boyunda bir devdi bu. Sürüdeki tabansızlardan bazılarında başgösteren panik diğerlerine de sıçramak üzereyken, karşıdan gelen ses herkesi biraz rahatlattı:

"Alexander! Aristotheles! Biziz!"

Yaklaşanlar, Arrıdaeus ve sırtında taşıdığı Perdiccas'tı. Nefes nefese kalan genç koç, ağır yükünü en yakındaki koyunlara teslim ettikten sonra kısa bir emir verdi:

"Perdiccas'ın iki ayağı birden kırılmış durumda. Dikkat edin!"

Sonra, Alexander'a döndü, koyun âdetlerince kollarını açmış hareketsiz bekleyen büyüğüne doğru hızlı bir iki adım attıktan sonra aniden durdu. Bu duraklama, sürüde anında dedikodulara neden oldu. Yaşlı koyunlar birbirlerinin kulaklarına "görüyor musunuz? Bir kardeş kavgası eksikti! Şimdi vuruşacaklar!" yollu kehanetler fısıldadı. Bunlar gerçekleşmedi.

Şaşıran Alexander kısık sesle sordu:

"Ne oldu? Neden durdun?"

"Şey, üstüm başım sidik içinde de..."

"Sidik mi? Perdiccas mı yaptı?"

"Yok. Ben yaptım!"

"Sen mi? O kadar ağır mı bu kerata?"

"Yok canım, kar altında kaldım. Yön duygumu yitirdim. Ne yöne kazacağımı bilemedim. Hava azdı. Vakit daralıyordu. Toprağa doğru boşuna kazmak istemedim..."

"Eee?"

"Ne tarafa akacağını görmek için işemeye karar verdim! Göğsüme kadar akmasını bekledim. Böylece tepe aşağı durduğumu anladım! Sonrası malum."

Heyecanlanan bilge atıldı:

"Ah... Ah... Pek zekice, aferin evladım, sidikli midiklisin ama gel seni bir kucaklayayım! Yerçekimine olan sarsılmaz inancın hayatını kurtardı işte bak! Bilim kendine inananları böyle ödüllendirir, aferin!"

Alexander, ondan önce Arriadeus'a sarılırken kulağına fısıldadı:

"Aynen, çiş içinde bırakır! Bir şey değil, Andromeda seni eve almayacak," dedi. Arridaeus, ilk kez o zaman Alexander'ın katılaştığı zamanlarda da çevresindeki dünyadan haberdar olduğunu, herşeyi pekâlâ izlediğini anladı. Alexander'ın ne kadar korkunç, uçsuz bucaksız bir çaresizlik çölünden geçerek geri döndüğünü anlamakta küçük bir adımdı bu. Abisinin şakasına gülemedi bile. Dudaklarını ısırarak yürüyüş kolunun başındaki yerini aldı. Alexander daha yürürken yanındakilere "durumu değerlendirmemiz gerek!" dedi.

Yarım saat kadar sonra koyun toplumunun ileri gelenleri Arridaeus'un ağaç evinde toplantı halindeydi. Aristotheles, ne olup bittiğine dair düşüncelerini hazır bulunanlara aktardı ve sustu. Herkes Alexander'a döndü. Alexander çok kısa bir konuşma yaptı:

"İnsulapol ve Stanbul'un ne durumda olduğunu bilmiyoruz. Ama Aristotheles'in düşündükleri doğruysa, büyük ihtimalle ada-

lar bütünüyle harap olmuş, platformlar da başka bir yere gitmiştir. Hemen harekete geçmeli, şansımızı denemeliyiz diyorum!"

Koyun toplumundaki önder konumunu yitiren Arridaeus, belki de bu yüzden biraz tereddütlü olarak konuşmaya başladı, fakat çevresindeki onaylayan bakışlarla sallanan boynuzlu başları görünce güçlü bir şekilde bitirdi:

"...ya Metropolis olduğu yerde duruyorsa? Henüz bir yıkımdan çıktık. Bunu bir kırıma dönüştürmüş olmaz mıyız? Ayrıca tutalım ki Aristotheles haklı, o zaman ne işimiz var ki orada? Yıkılmış üç beş ada ve boş bir okyanus kimin işine yarayacak? Üstelik yol durumu hakkında hiçbir bilgimiz yok. Hiç olmazsa birkaç gün bekleyelim! Yaralarımızı saralım."

Gözler yine Aristotheles'e döndü. Bilge koyun bilgece konuştu:

"Her iki görüşün de haklı olduğu yerler var. Bütün koyun toplumu olarak gidemeyiz. Ama bir keşif kolu göndermemek için de hiçbir neden yok!"

"Nasıl?"

"Nasıl göndereceğiz? Neyle?"

"Kuğulardan kalan *scooter*'ları unutmayalım lütfen. Yaptığım hesaplara göre kullanılacak her *scooter* için yanımıza beş tane de yakıt tankı alırsak, gidip dönebiliyoruz! Bakın beyler, Metropolis'e şimdi gitmemek, depremden sonra İsrailoğullarının Eriha'ya girmemesi gibi bir şey!"

Aristotheles, yapacağını yapmış, dini inançları güçlü koyunları kutsal bir göndermeyle avlamıştı. Sözüne devam etti:

"Elli kişilik bir kol çıkarmamızı, Alexander veya Arridaeus önderliğinde, hemen şimdi yola çıkmamızı öneriyorum. Bir saat içinde hazırlanıp gidersek, sabaha karşı üç gibi oradayız!"

Arridaeus ileri atılarak gitmeye gönüllü oldu. Alexander elinin bir hareketiyle genç koçu yatıştırdı.

"Tamam, ama ben de gelsem daha iyi olacak! Çözüldüğümü bilmediklerini unutmayın! İşler çatallaşırsa 'katılaşmış' rolü yaparım. Yok, ikna olmazlarsa... olmazlarsa..."

Sözünü bir türlü tamamlayamadı. "Yeniden katılaştırırsınız," demeye dili varmadı. Sırtından soğuk terler boşaldı. Arridaeus

anlamıştı. Küçük metal bir muhafaza içinde koruduğu iğneyi, koruması için Aristotheles'e verdi.

Yanlarında Aristotheles olduğu halde Philippos oğullarının önderliğinde, hiç yara almayan koyunların en güçlülerinden elli kişilik bir birlik oluşturuldu. Kampın komutasını Perdiccas'a bıraktılar. Sırt çantalarına biraz yiyecek içecek ve yedek yakıt tüpleri dolduran birlik, kırk dakika sonra harekete hazırdı. Alexander ters "V" harfi şeklinde oluşturulan uçuş kolunun başına geçti. Geriye hiç dönmeden kısa bir çığlık attı:

"Haydi güneye!"

Aristotheles, öğrencisinin değişen koşullara çabucak uyum sağlayışını içinden takdir etti.

Alexander, yüzey yükseldiği zaman çarpışmayı önlemek için otomatik olarak *scooter*'ların da yükselmesini sağlayan altimetreli patika bulucuların çalıştırılmasını emretti. Koyunlar, miğferlerindeki güçlü projektörleri açtılar. Birlik olduğu yerde iki yüz elli metre kadar yükseldi. Hızla güneye uçmaya başladı. Aşağıda tek bir ışık görmeden bütün eski doğu, yeni kuzey Anadolu'yu geçtiler. Memleket ne yana dönerse dönsün hep orta Anadolu olarak kalacak toprakları da batısından katederek geçtiler. Yüksek coğrafi konumundan dolayı asla gerekmediği halde sırf yürütmenin, Metropolis'le aşık atma sevdasından dolayı kuleler ve hava *raynet* sistemiyle donattığı Phoenix kentinin üstünden geçmezden önce yüzeyden üç yüz metre yüksekliğe çıktılar. Alexander, nostaljik nedenlerden ötürü biraz daha güneybatıya kayarak Bolu üzerinden geçmek istedi. Altlarındaki ışıl ışıl kenti görünce bütün birlik şaşırdı. Aristotheles, "demek ki sarsıntıyla duran reaktörler yeniden çalışmaya başlamış!" diye düşündü. Hava artık enikonu boğucu bir sıcaklıktaydı. Sakarya ve Kocaeli platformlarında yeniden karanlık bir bölgeye girdiler.

Patika bulucusuna bakan Alexander, kısa bir süre sonra Aydos Adası'na ineceklerini hesapladı. Tahminlerinden biraz önce İnsulapol'a ulaşmışlardı. Birliğe koyu karanlıklar içindeki Aydos Adası lagününe inmelerini söyledi. Koyunlar, iyice zayıflayan projektörlerinin son ışıkları altında orada büyük bir yıkım oldu-

günü, lagünün çöken binalarla kaplandığını gördüler. Nispeten boş kalmış olan rıhtım boyunca inişe geçtiler. Bir felaket bölgesine gelmişlerdi. Alexander, hiç mola vermeksizin birliği İnsulapol'a getirmişti. Kaskatı olan kollarını sallayarak karaya ayak bastı. Basar basmaz hocasının çığlığını duydu:

"Aaah!"

"Ne var? Ne oldu?"

"Hiç, hiç, altimetrene bak!"

Alexander alete bakınca "203" rakamını gördü. Aristotheles hızlı hızlı konuşuyordu:

"Lagündeyiz, deniz seviyesinden ancak iki üç metre yükseklikte olmamız gerek! Aahh!"

"Hocam neden bağırıp duruyorsun?"

"Evladım, deniz gitmiş, çekilmiş! Atlantis! Atlantis ortaya çıktı! Söyle birliğine, hiç inmesinler!"

"Ne yapacağız ki!"

"Oğlum, güç açısından sembolik değeri yüksek yerler vardır, onlardan birine gidiyoruz!"

"Hocam, hiçbir şey anlamadım desem?"

"Hımm, peki ben sana şimdi Topkapı Sarayı'nı nasıl anlatayım, bilmiyorum ki?"

"Atalarımızın geldiği topraklarda mı? Makedonya'da mı?"

"Yok... Yok... Otuz kırk kilometre daha güneyimizde, tarihi yarımadada olsa gerek!"

"Tam yerini bilmiyorum desene şuna!"

"Tamam, bilmiyorum. Ama efsanelerin ışığı altında bulabiliriz sanırım!"

"Hoşsun hocam! Zifiri karanlıkta ışık saçan efsaneyi nereden bulduk ki yolumuzu aydınlatsın? Gün ağarana kadar birkaç saat dinlenelim. Işıldaklarımızı filan yeniden dolduralım. Sonra dediğin yöne doğru uçarız! Bu arada denizin çekildiği galiba doğru, bak bir taş atıyorum, suya düşüşünü duymuyoruz!"

Koyunlar, yıkıntılar arasında neredeyse saat yedi buçuk olunca ya kadar beklediler. Hava boğucu bir sıcaklıktaydı. Ara ara burunlarına hızla bozulmakta olan organik madde kokuları çarpı-

yordu. Alexander'ın seslenmesiyle *scooter*'larına bindiler. Bu kez ters "V"nin başına Aristotheles geçti. Güneye doğru hareket ettiler. Daha önceden Metropolis'e gelmiş olanlar şaşkınlıktan şaşkınlığa düşüyorlardı. Biraz önce ayrıldıkları Aydos Adası, artık ada değil, bayağıca bir tepeydi. Çirkin, eciş bücüş binalarla dolu bir ovada birden yükseliyordu. Okyanus çekilmiş, o görenin gözlerini kamaştıran uygarlık merkezi gitmiş, yerine çamurlu, yosunlu binalarla dolu bir okyanus tabanı gelmişti. Kırık *raynet*'li ve bazıları çökmüş kuleleriyle cidden pek çirkin görünen eski Çamlıca Adalarına kadar manzara hiç bozulmadan devam ediyor, ancak orada, ta aşağılarda, neredeyse aniden, incecik, ip gibi bir deniz parçası beliriyordu. Aristotheles bunun efsanevi Boğaz olduğunu anlamakta gecikmedi. Yine efsanelerden bildiği iç deniz Marmara'yı eskinin Karadeniz'iyle birleştiren o görkemli su yolu demek ki buydu. Bir şeyin efsaneleşmesinin ne beter bir şey olduğunu yerinde gördü, süsleyip püsleyip anlattığı hikâyelerden utandı. Gözünün gördüğü alanda Boğaz'ın her iki yakasını birleştiren dört tane *raynet* parçası ve dokuz adet asma köprü saydı. Eski asma köprülerin dördüncüsü hizasında birliği sola döndürdü. Tepesi uçmuş da olsa Adalet Kulesi'ni tanımıştı. Ya da öyle sandı. Kulenin bulunduğu bölgede kısa bir araştırma, burada bir saray olmadığını kendilerine gösterdi. Her şeyden önce kule, efsanedeki gibi dört köşe değil, yuvarlaktı ve tek başına bir yerleşim biriminin ortasında yükseliyordu. Aristotheles, "kahretsin, bu Galata Kulesi olacak!" diye düşündü. Böyle düşündüğü anda, Galata Kulesi'nden bakınca Adalet Kulesi'nin tam karşıda olduğu yolunda okuduğu şeyleri hatırladı. Kafasını kaldırarak karşıya baktı. Adalet Kulesi ve tüm Topkapı Sarayı bütün görkemiyle karşılarındaydı! Uçan koyun birliğini o yöne çevirdi. Küçük bir su dilimi üzerinden geçtiler.

Alexander Adalet Kulesi'nin tam dibinde haykırdı:

"*Scooter* in!"

Birlik, şaşkınlıklar içinde indi. Aristotheles ve onu izleyen Philippos oğulları, kulenin dibindeki gösterişsiz salona yöneldiler. Yaşlı bilge hâlâ ıslaklığını koruyan ve muzicevi bir şekilde ye-

rinde takılı duran tahta kapıyı yavaşça itti. Kapı olduğu yerde geriye düşerek tok bir ses çıkardı ve parçalandı. Üçü birden bir adım geriye çekildiler. Aristotheles büyük bir sakarlık yapmış olmanın utancı ve kırmızı bir yüzle yavaşça konuştu:

"Şey, her şeyin çok eski ve kırılgan olduğunu unutmayalım lütfen!"

Sağ tarafta, yerde devrik ve tersine kapaklanmış duran ve ne işe yaradığı anlaşılmayan büyücek, yuvarlak bir metal cisim dışında küçük salonun içi boştu. Arridaeus, merakla metal cismin başına gitti. Büyük bir dikkatle bir ucundan tutarak güçlükle kaldırdı. Koyu yeşil, tanımadığı bir metalden yapılmış cismin altından salonun kumla kaplanmış zeminine duru deniz suları boşandı. Alexander, kardeşinin yardımına koştu. Cismi biraz daha kaldırdılar. Bu kez ufak başlı, yassıca vücutlu bir deniz canlısı son hızla kendini dışarı fırlattı. Tam zamanında geri çekildiler. Geri bıraktıkları ağır metal cisim şimdi iri bir balık olduğunu gördükleri deniz canlısını tam belinden yakaladı. Oksijensiz kalan keskin dişli hayvan kıvranmaya, debelenmeye başladı. Alexander bağırdı:

"Hocam bu ne?"

"Hımm, yakından bakayım, evet, bir adet *muraena helena* ile karşı karşıyayız beyler!"

Arridaeus sabırsızlıkla araya girdi:

"Yav hocam, illa ki bu memleketin börtüsü böceği, florası, faunası hakkında bir bilgi parçası sokuşturmak zorunda mısın araya? Ne bu? Türkçesi yok mu bunun?"

"Var tabii, müren balığı diyoruz!"

"Müren mi?"

"Eh, Türkçesini de bilmiyorsunuz ki çocuğum!"

"Hocam, illet etme adamı! Koyunuz biz, nereden bilelim? Zehirli mi? Yenir mi?"

"Hımm, yok, zehirsiz, tabii, tabii yenir!"

Alexander, ağır bir yük altında ve havasız kalan canlının dramını görmemek için başını öteye çevirdi. Tane tane konuşarak Aristotheles'e sordu:

"Hocam, bizi buraya neden getirdin?"

"Evet evladım, alıkla balıkla uğraştığımız için göremiyor ve içinde bulunduğumuz anın tarihi önemini kavrayamıyorsunuz belki. Ama şimdi, şu anda, eski ve karanlık gücün tam yuvasında, canevindeyiz! Koyun neslinin yüzlerce yıllık rüyalarını gerçekleştirdik. Bu şeref bütün koyun hanedanları içinde sizlere nasip oldu! Koyun veya insan, herkesten önce davrandık. Kutsal Atlantis'in göbeğindeyiz! "

"Ah, bu sefil yer kubbealtı mı yoksa!"

"Aynen öyle evladım! Ve artık bizim, yani sizin!"

"Şey, emin misin? Pek perişan bir yere benziyor?"

"Eminim!"

"Ama benim hayalimde çok başka bir yer vardı, anlattıklarınızdan bambaşka bir şey canlandırmıştım kafamda! Büyük devasa bir kubbe, ışıl ışıl camlar, sütunlar..."

"Bak, işin doğrusu ben de biraz hayal kırıklığına uğradım, ama elde olan bu. Biz doğru yerdeyiz. Ayrıca unutma, size buranın hep 'sembolik' değerinden söz ettim."

"Ya, karşı taraf buranın bu sembolik değerini kabul etmezse?"

"Bak, o zaman kızılca kıyamet kopar. İmtiyaz Bey'in böyle bir zemine kayacağını hiç sanmıyorum. Daha Hint altkıtasındayken yazdığı bir manifestoyu okumuştum bir zamanlar; bütün sosyopolitik sistemleri çöker. Unutma, burayı önemli kılan biz değiliz. Bu kuralları biz koymadık! Bir düşün, kendilerinin de çok önem verdiği bir sembolü takmayacaklar, hiç o zaman bir sembolokrasiden söz edilebilir mi?"

Arridaeus, her zamanki realist tavrıyla sordu:

"Peki ya buraya geliş önceliğimizi görmezden gelmeye veya silmeye çalışırlarsa?"

"Tabii o zaman işler değişir, ama onun önlemini almak da size kalmış!"

"Anlamadım!"

"Anlamayacak bir şey yok, İmtiyaz Bey'in gelmesi yakındır, eli kulağındadır."

Alexander, bu uyarı üzerine sallanacak, vakit öldürecek zaman olmadığını anladı. Divan-ı Hümayun'dan dışarı çıktı. Çev-

resine hızla bir göz gezdirdi. Bir avlu içindeydiler. Sağında ve solunda, her iki tarafta da giriş kapıları vardı. Daha büyük ve gösterişli olmasından dolayı sağında bulunan iki kule arasındaki girişin ana giriş olduğuna kanaat getirdi. Koyunlardan otuzunu Arridaeus'un komutasında o girişi korumak için görevlendirdi. On koyunu da diğer kapıya gönderdi. Üç koyuna, altında durduklarını büyük kuleye çıkmalarını söyledi. Bir süre kulenin girişini arayan ve bulamayan koyunlar durumu kendisine bildirdiklerinde, *scooter*'larını kullanarak kulenin ortasındaki camlı kısımdan girmelerini istedi. Yanında kalan koyunlarla tekrar kubbealtı salonuna girdi. Bu kez daha dikkatli bir şekilde salonu inceledi. İlk seferinde yalnızca camları kırılmış bir havalandırma penceresi sandığı pencerenin hizasına kadar *scooter*'ıyla yükseldi. Işıldağıyla içeri baktığında küçük pencerenin arkasında bir oda olduğunu gördü. Pencereyi kapatan madeni kafesi güçlü bir şekilde itti. Asırlarca tuzlu okyanus suyuna maruz kalarak yumuşayan metal, yine de kol gücüyle yerinden sökülemeyecek kadar güçlüydü. Buharlaştırıcısını metal kesme moduna getirerek Aristotheles'in itirazlarına aldırmadan kafesi çepeçevre kesti ve içeri itti. Güç bir durum olmasına karşı başını ve omuzlarını içeri sokarak içeriye bir göz attı. Aşağı indiğinde yanındaki koyunlardan birine, yanına bir arkadaşını alarak gizli oda hizasına yükselmesini emretti. En genç koyunlardan ikisi pencere hizasına yükseldiler. Biri aynen Alexander'ın biraz önce yaptığı gibi başını ve omuzlarını içeri soktu. Diğeri arkadaşının dışarıda kalan ayaklarından *scooter*'ını çözdü. Ayakları serbest kalan koyun tamamıyla içeri girdi. Uzanarak *scooter*'ını aldı. Aynı işlem bir kez daha yapılınca gizli odaya bir savaşçı daha sokulmuş oldu. Arridaeus da her iki kulenin içine savaşçılarının yarısını yerleştirmiş, kalan yarısını da yerde konuşlandırmıştı. Bütün hazırlıklar bittiğinde Alexander okuyucusunun saatine baktı. Sekiz buçuk olmak üzereydi. Aristotheles'e döndü,

"Şimdi ne yapıyoruz hocam?" diye sordu. Cevap basitti:

"Bekliyoruz evlat!"

100001
OYUNUN KURALLARI

İmtiyaz Bey'in grubu kubbeli kuleli iki büyük bina arasındaki alana girdiğinde Jocelyn, her yanı kuşatan bu düşselliği nasıl açıklayacağını bilemiyor, gördüklerinin gerçek olduğuna inanmakta zorlanıyordu. Aklına tuhaf şeyler geliyordu. İmtiyaz Bey "dünyamız ters döndü," deyip duruyordu. Ola ki insanların rolleri de ters dönmüş olsun... Uyandığını sandığı anda, düşündü; uykucuyla rolleri değişmiş olmasınlardı? Dolayısıyla uyku satın alarak Kurul'a gelmiş olmasına lanet etti. Şimdi kalkmış, adamın birinin rüyalarını görüyordu! Bir iki adım daha atınca bu fikri kafasındaki geri dönüşüm kutusuna göndermenin, hatta bütünüyle imha etmenin daha isabetli olduğunu düşündü. Nasıl oluyor da uykucu, Jocelyn'in tanıdığı insanları tanıyordu? Yüksek sesle konuştuğunun farkında olmaksızın mırıldandı:

"Yok, olmaz!"

O anda, "Demek o meşhur Eski İstanbul camileri bunlarmış haa, şükürler olsun, dünya gözüyle gösterdin yarab!" diye düşünen Molla Sedat sordu:

"Olmayacak olan nedir Jocelyn kızım?"

"Ah, yalnızca düşündüğümü sanıyordum, özür dilerim. Düşünüyorum ki ben şimdi başkasının rüyalarını görmüyorumdur. Başkası sizleri nasıl tanısın değil mi? Olmaz."

"Ah, keşke, keşke! Olanlar bir rüya olsa, kimin olursa olsun, her şey birinin düşü olsa! Uyuyup uyanıp kalksak ve 'oh rüyaymış' diyerek derin bir nefes alsak.. Keşke etrafımızı kuşatan gerçeklik, gerçek olmasa.."

Molla Sedat sözünü tamamlamadı. Gözlerinden ipil ipil yaşlar inmeye başladı. Jocelyn, hiçbir zaman Molla Sedat'la yakın olmamıştı. Hatta ifadesizliği ve yüzünden duygularını okumanın

olanaksızlığı yüzünden adamı uzun süre bir siborg sanmıştı. Biraz tereddütten sonra en yumuşak huri sesiyle sordu:

"Umarım bir düşüncesizlik etmedim, sizi üzdüysem çok özür dilerim..."

"Yok, hayır, hayır! Hiç alakası yok. Ama elimde değil, aklıma geldikçe kendimi tutamıyorum. Koca bir uzakdoğu medeniyeti mahvoldu! Asıl ben özür dilerim..."

Molla'nın dediklerinden pek bir şey anlamasa da, Jocelyn'e öyle geldi ki herhangi bir soru sormamak, susmak daha iyidir. Ayakkabısını bilerek kum içinde bıraktı. Onu almak bahanesiyle biraz geride kaldı. Fakat, kibar adamcağız da durdu ve kendisini bekledi. Yine de bu küçük hurilik işe yaramış, Molla'nın düşüncelerini biraz dağıtmıştı... Kubbeli binalardan birine iyice yaklaşmışlardı. Binanın küçük yarım kubbelerle desteklenen büyük bir merkezi kubbesi ve üçü yarım biri tam, dört adet yuvarlak kulesi vardı.

Siborkul, İmtiyaz Bey'e yaklaşarak Kurul üyelerinden epeyce bir miktarının kafasında uyanan soruyu sordu:

"O sembolik açıdan önemli yerlerden biri mi bu?"

"Ah, evet, tabii. Ama daha önemli yerler var. Şimdi onların en önemlisine, Topkapı Sarayı'na gidiyoruz. Gözünüzü dört açın evladım!"

Siborkul sessizce geri çekildi. Kafasında kısa bir arama yaptı. Geçmiş bir uygarlığa ait bir sarayın neden bu kadar önemli olabileceğine dair hiçbir ipucu bulamadı. Yine riski göze alarak insan hafızasına başvurmak gerektiğini düşündü. Hızla yürüyerek İmtiyaz'ın kapsama alanından çıktı. Kontrol etmek gerekçesiyle ileride sağdaki, tuhaf görünüşlü, süslü yapının arkasına geçti. "Topkapı + sembol" formülüyle yaptığı kısa araştırmada pek bir sonuç elde edemedi. Bulduğu ilk veri pek işe yarayacak gibi durmuyordu ve aynen şöyleydi:

"Topkapı Sarayı: Tarihteki on altı büyük Türk imparatorluğunun sonuncusu ve en büyüğü olan Osmanlı İmparatorluğu'nun idarî mükemmeliyetinin en büyük sembolüdür..."

Ağda bulunmadığına, araştırma olanaklarının yalnızca kafası-

nın içiyle sınırlı olmasına biraz hayıflandı. III. Ahmet çeşmesi olduğunu bilmediği yapının çevresini dolaşarak yaklaşmakta olan grubun tam karşısına çıktığında, İmtiyaz Bey'in Kurul'a yüzünü dönerek şimdi sağında kalan kubbeli bina hakkında grubu bilgilendirdiğini gördü. Biraz daha zaman demekti bu. Veri bankası içinde bu kez İngilizce "Topkapi, symbolic, importance, history" kelimelerini kullanarak bir arama daha yaptı. Çıkan uzunca bir yazıyı okuyacak vakti olmadığı için hemen tarayarak beyninin "bilgi geviş" bölümüne gönderdi. İşlemi tam zamanında yapmış olmalıydı. Grup yeniden harekete geçmiş, geliyordu. Buharlaştırıcılarını çekmiş olarak Mezit'le birlikte yüksekçe taş girişten aynı anda içeriye daldılar. Yeni ve boş bir avluyla karşılaştılar.

Hayatında daha önce ayak basmış olmasına teknik olarak imkân olmayan bir yeri avcunun içi gibi bildiği sanısına kapılan Mezit Bey, bir duygu sağanağına tutulmuş gibiydi. Sırt sırta durduğu Orçun O'Neill'a konuşurken çenelerinin birbirine vurmasını pek bastıramadı:

"Bab-ı Hümayun'da bir problem olacağını zaten düşünmüyordum. Orta Kapı'da daha dikkatli olalım dostum. Önce ben gireyim, sen korumada kal! Kuleleri kolla."

Siborkul kafasındaki soruları Mezit'e soracak vaktinin olmadığını biliyordu. Birbirlerinden yine ayrıldılar. İlerideki kuleli girişten gözlerini almadan, ham bilginin işlendiği, içselleştirildiği "bilgi geviş" bölümüne gitti ve heyecanla yazıyı okumaya başladı. Yazı nedense iki dilde, İngilizce ve Dameli dilinde yazılmıştı. Bunun nedenleri üzerine kafa yoracak durumda değildi. Küçük bir işlem yaparak her dili kullanabilecek ve anlayacak durumda olmasına karşın, İngilizcesinden okumayı yeğledi. "Some tentative suggestions for a surrealistic RPG" başlıklı ve Türkiye toplumunun 3000 yıllarına doğru demokrasiyi nasıl bırakıp daha tekâmül etmiş bir sistem olan sembolokrasiye geçiş yaptığını uzun uzun anlatan bir yazıydı bu. Anladığına göre uzun yıllar sadece bir müze olarak kullanılan Topkapı'nın değeri bu yıllarda yeniden keşfedilmiş, saray bu tarihten sonra tarihçilerin hassas çalışmaları sonucunda yeniden oluşturulan seremoni kaidelerine gö-

re düzenlenen önemli törenlere sahne olmaya başlamıştı. Bunların da en önemlisi, kubbealtı denen yerde yapılan törendi. Türkiye Kurulu'nun başındaki zat kimse, yürütmenin başındaki kişiyi resmen burada göreve atıyordu...

Kulelere yaklaşıyorlardı. Artan bir heyecanla, bazı yerlerini atlaya atlaya okudu. Buna göre, her seferinde acıklı sonuçlar veren seçim sistemini rafa kaldıran Türkiye toplumu, her elli yılda bir "*survivor*" tipi bir yarışma düzenliyor, kazananı yürütmenin başı olarak tanıyordu. Daha doğrusu bu işlemi, toplumun kendisine verdiği daimi ve geri alınmaz yetkiye dayanarak Kurul'un başı yapıyordu... Sağdaki kulenin bedenindeki dikdörtgen şekilli ince, siyah yarıklardan birinde ani bir parlama gördüğünü sanarak kendini yere attığında, hâlâ geviş getirmekle meşguldu. Buharlaştırıcısını o pencereciğe kilitleyerek tetiğe bastığı anda yarışmaların nasıl kazanıldığını okuyuverdi. Basitti. Buna göre, zorlu bir sınav sonunda sağ salim kubbealtına en önce kim ulaşırsa, yürütmenin ona verilmesi gerekiyordu. Yazının altında "Imtias Aqbar" şeklinde atılan imzayı dikkate almadı. Önündeki işe yoğunlaşması gerektiğini düşünerek geviş bölümünden çıktı. Deliğe tam isabet eden ışının bir şeye çarptığını düşündü bir an. Mezit de dikkat kesilmişti. Herhangi bir tepki gelmeyince ilerlemeyi sürdürdüler.

Arridaeus, içine doğmuş gibi kulenin mazgal deliği önünden çekilince olan hemen arkasındaki koyuna olmuştu. Bulundukları daracık delikte bir cızırtı duyuldu. Buharlaşan bedenin geride bıraktığı o çirkin kokuyu içlerine çekmemek için arkadaşlarıyla beraber uzun süre direndiler, sonra derin bir nefes alarak daha yoğun teneffüs etmek durumunda kaldılar. Arridaeus, elinde olmadan bu kokunun neye benzediğini düşündü. Çok geçmeden sorusunun cevabını buldu. Köroğlu Dağları'nda geçen ilk gençlik günlerinde ormanda dolaşırken bir seferinde uzun zaman önce ölmüş bir sırtlanın leşine rastlamıştı. Koku fena halde o kokuya benziyordu. Hayvanın açığa çıkmış bembeyaz, iri kafatasını, kendi postunun içinde hiçbir yere bağlı olmadan duran

diğer kemiklerini ve yediği yağmurlardan dolayı küflenen çizgili derisini gözlerinin önüne getirdi. Dalmıştı. Ateşe ateşle karşılık vermek üzere olan bir koyunu güçlükle durdurdu. İşaretle, beklemeleri gerektiğini anlattı.

Kurul'un muhafızlık görevi yapan iki üyesi kulelerin dibine ulaştıklarında girişin güvenli olduğuna karar verdiler. Önce siborkul içeri daldı. Peşinden Mezit Bey elini bir an bile buharlaştırıcısının tetiğinden ayırmadan arkadaşını izledi. Yeni bir avluya girmişlerdi. Siborkul, biraz ileride, orta bölümündeki kırık camlarının bazısı hâlâ çerçevelerinde duran daha büyük kuleye dikkatle baktı. Yakında, girişin hemen solunda ise çevresi rahat yirmi metrelik görkemli bir ağaç kalıntısı vardı. Dikkatli bir şekilde ağacın görünmeyen tarafına gitti. Bir zamanlar yüce bir çınar olan ağacın gövdesi bütünüyle oyuktu. Vücudunun yarısını, yalnızca başını ve sağ bacağını kovuğa sokarak ağacın içini kontrol etti. Kovukta ölü bir ahtapot ve yarısına kadar kuma gömülmüş iri bir deniz kabuğundan başka bir şey yoktu. Boştu. Bu iyiye işaretti, çünkü eğer istenirse ağacın içine rahatlıkla üç dört savaşçı yerleştirilebilir, onlar da kapıdan girenleri kolaylıkla avlayabilirlerdi. Dolayısıyla her şey yolunda görünüyordu. Ağacın içine tamamen girmeden geri çekildi. Mezit'e başıyla "tamam" dedi. Mezit de dışarı çıkıp eliyle arkada kalanlara "tamam, gelin" işareti verdi.

İmtiyaz Bey ve arkadaşları tempolarını hiç bozmadan vakarlı yürüyüşlerini sürdürdüler. Trivia, kötü bakışlarından birini yoğunlaştırdı, görünmez bir huninin içine soktu, iyice inceltti, huninin sivri ucundan çıkardı ve tam hedefe, ileride polisçilik oynayan Mezit'e yönlendirdi. Peşinden de söylenmeyi ihmal etmedi:

"Dangalak *fictor*! Ayol bu adam gerçekten de dediği gibi bir şey, şu artistliklere bak! Ne yani, Sansarlar Tüneli'nden mi fırladın, be adam? İlk fırsatta biletini kesmem lazım bu salağın, ölmedi de sağ kaldılarsa çocukların içine filan çıkarılacak hali yok bunun! Nun! Eyoo, *he is a jolly good nun! For, he is a nun!*"

Mezit'i iki kaşının arasından yakalayan bakış, adamın bir an sarsılmasına neden oldu. Belki içinde bulunduğu ortamın da et-

kisiyle olsa gerek, klonu olduğu eski sultanın bir beyti döküldü dudaklarından:

Kime yâr olam cinân içinde yârum var iken
Kime kul olam o şâh-ı tâc – darum var iken

İmtiyaz Bey'in yanılmaz gözleri çok uzaklardan Mezit'in dudaklarının kıpırdadığını gördü. Bu dudak hareketlerini beynine aktarınca, ilk göçmenlik günlerinin vefakâr arkadaşının, mahalle dostunun emaneti sevgili klonunun neler söylediğini anladı. Düşünmeden edemedi:

"Tanrım, yitik hafızaların onarılma günü müdür bu gün?"

Grup, Orta Kapı'dan sarayın ikinci avlusuna girdi. Jocelyn'in gözüne ilk takılan, soldaki büyük ağaç oldu. Küçük bir şaşkınlık çığlığı attı.

"Ne oldunuz?" diye sordu hâlâ yanıbaşında yürüyen Korevî.

"Hiç, hiçbir şey, ben bu ağacı daha önce gördüm bir yerlerde, içi de kovuk olmalı!"

Beraberce baktılar. Ağacın kovuğunun içine girdiler. Jocelyn, hassas huri parmaklarını ağacın kömürleşmiş, kararmış iç yüzeyinde dolaştırdı. Yaşamının bir aşamasında bu ağaçla kesişmişler veya kesişeceklermiş gibi geldi ona. Başının döndüğünü, içinin daraldığını hissetti. Dışarı çıkmak isterken Molla'nın aniden çığlık çığlığa bağırmasıyla olduğu yerde kaldı. Adam da zaten olduğu yerde kalmasını söylüyordu. Soran gözlerle Molla'ya baktı. Adamın yüzü iyice beyazlaşmıştı. Heyecanından Türkçeyi şaşırıp birkaç kelime kendi dilinde konuştuktan sonra eğilip kendisini anlamayan kızın ayağını tuttu. Jocelyn böyle bir şeyi hiç beklemiyordu:

"Lisanınızı konuşmak isterdim, ama hiçbir şey anlamıyorum! Lütfen!"

"Ah... Ah... Çok özür dilerim, size dokunduğum için bağışlayın, ama onu yok etmek üzereydiniz!"

"Neyi?"

"Bakın, sizin yüksek ökçeli ayakkabılarınız var, benimkiler ise şu az daha üzerine basacağınız izden daha başka bir iz bırakıyor, bakın!"

Bu kadarı zeki huri için kâfiydi. Ayakkabılarını çıkarıp eline aldı, Molla Sedat'ı da elinden tutarak adeta ağacın dışına sürükledi. Bir an bağırarak önlerindeki grubu uyarmak istedi. Sonra bunun saklananlarca pek hoş karşılanmayacağını, belki de herkesin hayatını tehlikeye atabileceğini düşündü. Molla ile el ele tutuşmuş oldukları halde gruba doğru koşmaya başladılar. Kulelerde saklanan koyun savaşçıları, biraz önce de iki genç kızın koşarak gruba yetişmeye çalıştıklarını gördüklerinden, olağandışı bir şey olduğunu düşünmediler. Jocelyn, İmtiyaz Bey tam kubbealtına girmek üzereyken adamı yakaladı. Nefesini toplayarak:

"Buradalar!" dedi.

"Kim burada Jocelyn Hanım?"

"Onlar! Koyunlar!"

"Nereden çıktı bu?"

"Girişin yanındaki büyük ağacın içinde, benim veya Molla Sedat'ın olmayan bir ayak izi gördük!"

"E, ne var bunda? Orçun veya Mezit yapmış olamaz mı? Bence Orçun yapmıştır, en önce o girdi, Mezit arkadaydı."

"!"

"Orçuun, buraya gel evladım!"

Harem tarafındaki büyük kapıyı keşfetmiş ve incelemekle meşgul olan siborkul isteksizce İmtiyaz'ın çağrısına uydu. İmtiyaz Bey'in ne istediğini duyunca iyice kızdı:

"Göster bakayım Sedat amcana ayakkabının altını!"

Yere diz çöken Molla Sedat heyecanla siborkulun ayakkabısının altına baktı. Kırmızı bir yüzle ayağa kalktı. Bin bir özür dileyerek konuştu:

"Efendim, çok özür diliyorum. Sinirlerim çok gergin, asabım çok bozuk. Orçun Bey'in bizden önce avluya girdiğini bütünüyle unutmuşum..."

İmtiyaz Bey'in yüzü ışıldadı.

"Gördün mü Jocelyn'cim, panik olmamak gerek. Hangi koyun koca kuyruğunu toplayacak da bizden önce buraya gelecek? Peh! Hadi bakalım, daha fazla sallanmayalım!"

Sonra büyük bir özgüvenle, içeri devrilmiş kapının üstüne

basarak kubbealtına girdi İmtiyaz Bey. Girer girmez de dondu kaldı. Hemen peşinden giren Jocelyn bu kez tiz bir çığlık attı:

"Alexander!"

Alexander kubbealtında, ıslaklığına filan bakmaksızın yerden biraz yüksek olarak yapılmış olan sekilerden birinin üstüne bağdaş kurmuş, oturmuş, sessizce bekliyordu. Katılaştığı günlerden kalan, o çok alışkın olduğu, bir o kadar da nefret ettiği oturuşunu takınmış, cam gözlerle sabit sabit bakıyordu. Ziyaretçileri gelmeden önce zavallı mürenin debelenirken oluşturduğu çukura toplanmış kumlu deniz sularını avuç avuç alıp başından aşağı döktüğü için, sarışın saçları ıslanmış, kafasına yapışmış, deri yeleği sırılsıklam olmuştu. Kubbealtının loş aydınlığında yüzlerce yıldır su altında kalmasına karşın daha dün yapılmış bir mermer heykele benziyordu. Kubbealtına doluşan Kurul üyeleri üzerindeki etkisi çok büyük oldu. Katılaştığı günlerde Alexander'ı yakından gören tek kurul üyesi olan Jocelyn, koyunların ölümsüz önderinin nasıl olup da okyanus suları altında kaldığını düşünecek durumda değildi. Koşarak Alexander'ın boynuna sarıldı, yaprak gibi titremeye başladı. Alexander'ın vücudu sıcaktı, kollarının arasındaki Alexander yaşıyordu. Nefes alıyordu. Başka hiçbir şeyin de önemi yoktu. Kaplangı'nın tiz bir sesle kendisine bağırmasını duymadı bile:

"Jocelyn Hanım! Eğer oradan çekilirseniz şu Daşi Dorjo müsveddesini layık olduğu yere göndereceğim! Gitsin istediği yerde Buda taklidi yapmaya devam etsin!"

İmtiyaz Ekber Bey ancak o zaman Kaplangı'nın kocaman, eski model buharlaştırıcısını kemerinden çıkardığını fark etti. Kaz ıslamasına benzer bir sesle adamı haşladı:

"Sokun onu kılıfına!"

"Ama, ama nasıl olur? Irkımızın baş düşmanı o! Saçma!"

"Sokun onu yerine dedim! Kural, kuraldır. Oyunun kuralları böyle yazılmışsa yazılmıştır!"

Kaplangı, tam anlamıyla isyan etmişti. Bas bas bağırdı:

"Oyun moyun oynamıyoruz burada. Çekin şunu... Çekil... İs-

terse çekilmesin! Bu Okyanusya sürtüğünü düşünecek durumda değilim şimdi!"

Büyük bir kararlılıkla tetiğe dokundu. Müthiş siborkul dikkatiyle her şeyi salise salise izleyen Orçun, tam zamanında işe karıştı. Kaplangı'nın buharlaştırıcıyı tutan koluna alttan vurduğu sert bir darbeyle ışın demeti hedefini şaştı, gitti, kubbealtının tavanına çarptı. İmtiyaz Bey gözlerini Alexander'dan ayırmadan, uykudaymışçasına ağır ağır konuştu:

"Şu andan itibaren hayatınızın kalan günlerinde size buharlaştırıcı kullanmak yasak efendim!"

Jocelyn, sağ elinin altındaki yüreğin delice atmakta olduğunu hissediyordu. Alexander, sol göğsünün üstündeki uzun ince parmakların gövdesini yakan, zihnini ateşe veren temasından o kadar memnundu ki, yaşadığı anı uzatmak, uzatmak, başka bir zaman dilimine eriştirmek, kendini ve o güzel elin sahibini bu loş odadan kurtarmak, bu absürd oyundan çekip çıkarmak, ıssız bir okyanus sahiline gitmek istedi. Olmayacak bir şeydi. Kaslarına "kalk" emri verdi. Jocelyn, elinin altındaki göğsün kaslarının gerildiğini, titrediğini hissetti. Pek düşünmeksizin doğruldu, geri çekildi. Densiz birtakım ölümlüler tarafından uykusu bölünmüş bir Poseidon gibi doğruldu yerinden Philippos oğlu. Kaplangı'nın çeneleri birbirine vuruyordu.

Siborkulun gözlerinin içine baktı Alexander. Siborkul, karşısındakini ilk kez görüyordu. Fakat, insan yarısına gitmek ve "buradayım, pes etmedim" demek için, içinde dayanılmaz bir arzu duydu. Sonra, siborg tarafında durduğu halde bu arzuyu duymasına şaşırdı. "Bu adamda benim kişisel tarihimin önemli bir kısmı yatıyor," diye düşündü. Equalstone, resmen kendini sahneye sıkıştırmayı becerdi:

"İmtiyaz Bey, anlaşma olacak gibi duruyor, yeni bir dünya düzenine doğru giderken, şu benim Adakale işini de aradan çıkarsak görüşmelerde?"

İmtiyaz Bey, Adakale lafıyla çileden çıkmasına karşın küçük, şişman adamın yeni bir düzen kurulacağı konusundaki algısını ve politik öngörüsünü içinden takdir etti. Alexander ilk adımını attı.

Sonra bir tane ve bir tane daha... İmtiyaz Bey'e yaklaşıyordu. Nedense oldum olası kendini Truvalılardan yana hisseden Mezit, kılıcını sıyırıp Helenlerin bu boynuzlu torununu ikiye biçmeyi düşündü bir an. Alexander'ın başparmağını ensesi hizasına kaldırıp arkasındaki duvarı işaret etmesiyle elini kılıcının kabzasından çekti. Yukarıda, duvardaki pencereden, gruba yöneltilmiş durumda bekleyen buharlaştırıcı namlularını ilk kez görüyordu. Geri durdu.

Alexander, İmtiyaz'ın tam karşısına geldiğinde kimsenin beklemediği bir şey yaptı. Kurul'un saygıdeğer başkanının isteksizce de olsa sıkılması için ileriye uzattığı elini kavrayarak yaşlı adamı kendine doğru çekti ve iki yanağından birden öpüverdi. İmtiyaz Bey'in de hiç beklemediği bir şeydi bu. Koyunların önderi tarafından öpülmüştü! Bozuntuya vermeden konuştu:

"Madem kurallar böyle konmuş, mademki siz bu '*survivor*' yarışmadan alnınızın akıyla çıktınız genç dostum, şahsi duygularımız bir yana, biz de uymak zorundayız RPG kurallarına. Tebrik ediyor ve Kurul huzurunda sizi yürütmenin başı olarak atıyorum!"

O zamana kadar sessiz duran Neçikviran canhıraş bir feryatla sahne aldı:

"Efendim, iki buçuk koyun bizi rehin mi alacak? Hiç böyle bir şey olabilir mi? Tartışmadan, konuşmadan! Ne demekmiş o kimsenin ne zaman konduğunu bile hatırlamadığı RPG kuralları? Böyle medyatik bir yarışmayla koca bir ulusun kaderini bir koyun bozuntusuna nasıl emanet edeceksiniz? Böyle munis göründüğüne, sistem içi kalmaya razı oluyormuş gibi davranmasına aldanmayın bu koyun oğlu koyunun! Çıkar sağlamak amacıyla bir araya gelmiş bir sürü hilekârdan başka bir şey değil bunlar... Bakın, teslim edin yürütmeyi bunlara görün, iki gün içinde nasıl yürütüyorlar gemilerini. Her tarafa kendi boynuzlu, kuyruklu yoldaşlarını atayacaklar. Kadrolaşacaklar. süreci başlayacak. Bir koyunlar ulusu olacağız. Hepimizin koyunlaşması sonucunu verecek bu. Sistem çökecek. Tanrı bilir, bir bahaneyle toz üretimini durduracak, oksijenin yakıt olarak kullanılmasını yasaklayacak, kutsal *octagün* uygulamalarına son verecek, *decurion* sınıfının ayrıca-

lıklarını ellerinden alacak, şimdiye kadar gelmiş geçmiş bütün yürütmelerin politikalarını tersyüz edecek, zamanın çöktüğünü kabullenecek, dış dünyaya karşı kahramanca ve başarıyla savunduğumuz tüm mevzileri anında boşaltacak bunlar! Maazallah, bir gün de sıkılacaklar, bir uçurumdan atlayacaklar, çünkü gittikleri yol onları oraya götürür, maalesef çok geç olmuş olacak, çoluk çocuk peşlerinden atlayacağız! Geçen, *dispat*'lara yansımıştı, hatırlayın lütfen, Van'da, Bitlis'te ne yaptılardı bunlar, ha? Bu sürü psikolojisini yerleştirmeye çalışıyorlar, baş emelleridir. Ben böyle bir Kurul'da olmak istemiyorum efendim!"

İmtiyaz Ekber Bey iri başını ağır ağır Neçikviran'a çevirdi. O tok sesiyle konuştu:

"Sadık dostum, analiziniz fena değil. Sanıyorum ki aramızdan epeycesinin kaygılarını dile getiriyorsunuz. Yalnız, Planet Medya İmparatorluğu'nu hiçe sayarak, hatta kaale almayarak, saygısızca konuşuyorsunuz. Planet Kurullar Birliği'ni ve tabii ki hepsinden önemlisi kendi yerel Türkiye Kurulu'muzu solda sıfır sayıyorsunuz. Oysa sistemimiz hassas dengeler üzerine bina edilmiştir. Müsterih olun, pek bir şey değişmeyecek. En kötüsü bir elli yılcık daha bekleyeceksiniz, gelecek *survivor* yarışmasına kadar. Sabırlı olun. Ama tüm bunları Kurul'umuzdan istifa amacıyla söylüyorsanız, bir oylama yapıp karar vermemiz gerekecek!"

Neçikviran, o ünlü dönüşlerinden birini yaptı:

"Yoo, Yoo... O manada demedim. Şimdi mevzi kaybetmenin âlemi yok! Tek dediğim, acaba şu anda fiili bir durum yaratabilir miyiz?"

Arkalarından gelen bir ses, başların geri çevrilmesine neden oldu:

"Ben olsam, başkanın dediğini harfiyen yapar, başka bir şeye karışmam!"

Jocelyn yine bir çığlık atarak kalabalık ve tepeden tırnağa silahlı bir koyun grubunun ortasında duran sesin sahibine koştu:

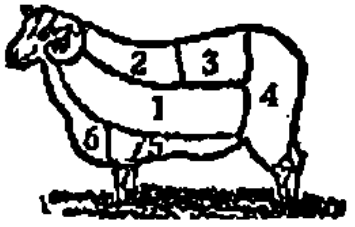
"Aristotheles!"

Biraz kendini toparlamış olan Kaplangı, eğilerek Neçikviran'ın kulağına fısıldadı:

"Bu şirfıntının görevi de nerede bir hain görse koşup boynuna sarılmak! Görüyor musun?"

"Görüyorum, dur bakalım, bizim de konuşacağımız günler gelecek elbet. Biz de konuşma özgürlüğümüzü kullanacağız tabii."

"Tabii üstadım, ona ne şüphe? Biz önlerinde demir dağlar gibi durdukça asla amaçlarına ulaşamayacaklar!"

100010
YENİ BİR DÜNYA DÜZENİ

Trivia Ex-Omasum'un kafası olup biteni almakta zorlanıyordu. Artık adi bir tepeden başka bir şey olmayan Çamlıca'daki eski evinde, her zaman oturduğu köşede, ama yeni aldığı geniş koltuğun içine gömülmüş, yakın geçmişi düşünüyor, olanlara bir mana vermeye çalışıyordu. Ne olmuştu? Evi tamir edilmiş, patlayan duvarları yeniden örülmüş, çatı bütünüyle yeniden yapılmış, çamurlara bulanan tüm eşyaları gitmiş, yerlerine yenileri gelmişti. Haa, bir de "Yeni bir dünya düzeni" kurulmuştu. Ne diyordu köşe guruları?

"Filikadakilerin her türlü şüpheciliğine ve bozgunculuğa varan sızlanmalarına karşın gemi sahipsiz olmadığı için, ufukları keskin gözleriyle delip geçen nice muvazzaf ve emekli kılavuz kaptana sahip olduğu için Türkiye de bu yeni dünyadaki yerini bulur."

Böyle diyorlardı. Vardı herhalde bir bildikleri. Adeta üzerinde herkesin fikir ve ağızbirliği ettiği yeni resmi söylem buydu. Millet yatıyor kalkıyor, haline şükrediyordu. Alexander ve avanesi, İmtiyaz Bey'den mazbatalarını aldıktan sonra tam bir alçakgönüllülük ve vakar içinde, Phoenix kentinin yolunu tutmuşlardı, memlekette huzur ve barış meltemleri esiyordu. Kurul ise

tüm görkemi ve sefilliğiyle okyanusun altından çıkan İstanbul kentinde kalmıştı. Sil baştan yapılacak bir İstanbul, ne kadar müteahhit varsa hepsinin iştahını kabartmıştı. Üst üste, acayip sıkıcı toplantılar yapmışlar, çürümüş, dökülmekte ve hepsi tarihi nitelikte olan binaların estetik değer taşımayanlarının yerle bir edilmesine ve yerlerine tropik iklime uygun yenilerinin yapılmasına karar vermişlerdi. Emeğe ihtiyaç oldukça Bulgar düzlüklerinden nüfus getirip duruyorlardı. Çok da ilgilenmiyordu bu işin ayrıntılarıyla. Haa, bir de "yok Uzakdoğudaki felaket, yok Güney Amerika'daki felaket" diye sürekli bir şey tutturmuştu *dispat*'lar, onları da okumuyor, şöyle bir başlıklarına bakarak geçiyordu. Bugün de farklı değildi. Arjantin'deki buz tabakası daha da kalınlaşacakmış! Yüksek sesle patlar gibi konuştu:

"Bana ne kardeşim! Bana ne Arjantin'deki buz tabakasından? Elin adamlarına imrenip özeneceğinize, adam olun da buradaki sıcağa bir çare bulun. Keşke biz olaydık Arjantin'de!"

Bin beladan arta kalan emektar *gargoyle*'u sızıldandı:

"Ama sahibe! Sanıyorum ki, yani sorun o ki bu buzun kalınlaşması pek de istenen bir şey değil."

"Kes lan! Şu pis kokulu yılan kadar olamadın!"

"Ama sahibe..."

"Bak, aması maması yok, kulbuna bir taş bağlar, seni şu boğaz dedikleri suyun dibine sarkıtırım tamam mı?"

Büyük tsunami gününde su altında kaldıkları saatleri ve zavallı pitonun sonunda nasıl boğulduğunu hatırlayan *gargoyle*, varoluş biçiminden dolayı kendisinin böyle bir mutluluğa bile asla ulaşamayacağını düşündü. Bir denizin dibinde, akılsız izansız balıklarla geçirilecek yüzlerce, belki de binlerce yılı tahayyül etti. Hayalinde yüzlerce yıl geçiyor, içine doluşan çamurlar, kumlar naçiz bedenini tamamen kapatıyor, varlığının kalanında bir çamur deryasının kör karanlığına saplanmaya mahkûm oluyordu. Tir tir titredi. Korkusunu saklamaya gerek görmeden saygılı bir sesle cevap verdi:

"Tabii efendim. Nasıl arzu ederseniz efendim..."

"Hah, şöyle yola gel çamur kabuğu!"

Hakikaten, diğer "düşmanları" da Trivia'nın, böyle kolaylıkla yola gelseydiler ne olurdu yani? Molla Sedat Korevî ile olan lüzumsuz ve feci kapışmalarını hatırladı. Lüzumsuzdu, çünkü işin doğrusu adamın ne diye bu kadar kızıp köpürdüğünü hâlâ bilmiyordu. O herkesin, her önüne gelen yazarın, köşecinin, *dispat*'çının "Uzakdoğu da Uzakdoğu" diye hop oturup hop kalktığı günlerdi. Oralarda bir şey olmuştu, ama ne? Trivia'da herkesin söylediği basmakalıp lafları, insanların dinlemekten gına getirdiği dil pelesenklerini tekrarlayacak göz yoktu ya? Öte yandan, *dispat*'çının içini kemiren o atlatılmışlık duygusu, köşecinin başının etini yiyen o günceli yakalama kaygısı "sen de yazıktırıver Çin üzerine bir şeyler," deyip duruyordu.

Genel yayın mühendisinin onun için hassasiyetle çizdiği "gırgır-makara" paradigması içinde kalarak bir şeyler yazmaya karar vermiş, yazmıştı da. Hani gençliğinde bir kez geçmişti ya oralardan, işte o günlerin esintisiyle birtakım hoş şeyler. Tam da o gerzek yürütmenin, yani koyun oldukları için başlarda canı gönülden desteklediği, ama gün geçtikçe bir alay tüylü güç manyağının ortak bir projesinden başka bir şey olmadığını anladığı yürütmenin, "aman eski okyanus tabanına biz izin vermeden girmeyin, inşaat yapmayın" yollu açıklamalar-saçıklamalar yapıp halkı bezdirdiği günlerdi. "Sallamayın Kardeşim" başlıklı yazısı, anarşizm literatürünün köşe taşlarından biri olmaya adaydı. Çeşitli kelime oyuncukları yapıyor, sözü dolaştırıyor, arada sırada yürütmenin takılmaması dairesine getiriyor, geçerken favori takıntısı Tamara'ya dokunduruyor ve nasıl beceriyorsa sonunda Çin üzerine getirip ağır bir değirmen taşı gibi bırakıyor, toz oluyordu o yazıda. Baştan aşağı aynı fikri işleyen, tutarlı olmak uğruna okuyucuyu sıkan sefil yazıların aksine hoş, eğlenceli bir yazıydı. İstanbul'un boğucu ve nemli tropik sıcağından ileri gelse gerek, "Nerde üşümedim ki ben?" diye soruyor, okuyucuyu çok yakından ilgilendireceğini bildiği için üşüyüp üşümediği yerleri sayıyordu tek tek. Molla Sedat denen musibeti üzerine sıçrattığını tahmin ettiği kısım ise gerçekten üç satırcık kadar bir yerdi:

"Ama işte Çin'de, o *müsibet* ülkenin ayrı ayrı her şehrinde

donmuşum. Hep öyle bir ıslak üşüme duygusuyla hatırlarım Çin'i. Ve dünyanın en haşin insanları; en kaba, en gaddar, en neşesiz, en tahammülsüz insanları olan Çinliler'i."

Mizah duygusu gelişmemiş bazı insanlar ertesi gün çığlığı basmış, göğüs kafeslerinde minik muhbir kuşlar besleyen bazıları yememiş içmemiş, hadiseyi Çin büyükelçiliğine yetiştirmiş, tabii bu kadar paslaşmadan sonra o musibetler de kalkıp koyun yetkilileri nezdinde protestoyu basmışlardı. Zaten tüm bu diğer hadiselerden kestiriyordu ki Molla Sedat da bu pasaja kızmıştır. Çok iyi hatırlıyordu, bir Kurul günüydü. Herif içeri girmiş, onu görür görmez orağını çekerek saldırmış, tek kelime bile etmeden canına kastetmişti. Mezit denen klonbey, sanki üstüne vazifeymiş gibi, yanından geçerken adamın kafasına kılıcının kabzasıyla vurmuş, Trivia'yı kurtarmış gibi pozlara girmiş, üstelik bir de akıl vermişti:

"Aman Trivia'cım, başka zamana benzemez, yüz milyon, belki de daha çok insanın donarak öldüğü tahmin ediliyor, lütfen biraz dikkat!"

Tabii anında alımını almış, yüz geri olmuştu Mezit. O günden beri de teğeli ters giyiyordu! Araları bayağıca limoniydi artık. Gerçekten şimdi bir kez daha düşününce, kendisine ne büyük bir haksızlık yapıldığını daha iyi anlıyordu. Gözleri çekik olduğu için Molla Sedat'a o sırada hafif de olsa bir haklılık payı vermişti, çünkü adamın ne de olsa bir Çinli sayılabileceğini düşünmüştü bilinçaltında. Bak, şimdi dikkatle düşününce adamın nasıl bir sarı ırk şoveni olduğu hemen anlaşılıyordu. Hasımları, çekemeyenleri sanki odadaymış gibi mırıldandı:

"Sana ne Çinlilerden be adam? Koreli değil misin sen? Kızıl, pardon gizil Çin hayranı! Yoksa sen Maocu filan mısın? Pöh. Bir zamanlar hepimiz Maocuyduk. Hangimiz olmadık? Ben daha on bir yaşında, 'Allah yoktur, ben de Maocuyum' diye düşünüyordum. Şimdiyse 'Mao yoktur, ben de Allahım' diyorum! Hah, hah, hahh... Hüahh!"

Kendi yaptığı espriye gözlerinden yaşlar gelinceye kadar güldü. Unutmamak ve bir yerlerde kullanmak için defterine not et-

ti. Nasıl oluyor da insanlar kendi gibi şeker, espirili, sivri zekâlı bir kırmızı başlıklı kızı anlamıyorlardı? Nasıl, ha? Tekrar anılarına döndü.

Genel yayın mühendisi olacak o sülükbıyık da bunun üzerine evine gelmiş, "bir ağbi nasihatı" vererek yıkılmış gitmişti. Büyük bir devlet sırrı verircesine sesini kısmış, yavaşça fısıldamıştı:

"Aman deyim haa, bu sarılara dikkat etmek gerek! Sizi bir bacı gibi severim. Ben de aynen sizin gibi düşünüyorum, ama realiteler işte, n'aparsınız? Bunların öyle birkaç yüz milyon eksilmekle biteceği yok. Yedi milyar hiç biter tükenir mi? Ellerine bir bahane vermeyelim şimdi. Üstelik memleketleri bayağıca soğudu, kalkar gelirler neuzubillah!"

Sonuç? Mezit'le araları şekerrenk olmuş, Korevî'yle iyiden papaz olmuşlar, yayın mühendisinden de bir araba nasihat dinlemişti. Esprisiz, ışıksız, cilasız, pırıltısız insanlar arasında tek taş bir pırlanta olarak faaliyet göstermek ne kadar zordu.

Kurul denilen çıyan yuvasından enikonu sıkılmıştı artık. Bak, kendi demelerine göre dünya altüst oluyor, yine de bir şey değişmiyordu. Öyle düzenli, sarsılmaz, sağlam bir dünyanın efendileriydi bunlar. Adamların, kadınların kılları bile tepremiyordu. Ahlaksız sistemleri beton katılığındaydı. Uzunca bir monologa daldı:

"Bütün dünya kabul etmiş zamanın çöktüğünü, sen neye direniyorsun güzel kardeşim? Uzlaş, bir an önce uzlaş kendinlen. Vazgeç bu tutarsızlık istifçiliğinden. Bir yandan kliniklerin olacak, çirkin yaşlıları cenin kremleriyle yaşatacaksın ilelebed, bayat anneleri mikrodalgalarda ısıtıp ısıtıp süreceksin önümüze *dispat* sofralarında, bu da olmadı ölüleri diriltteceksin ücreti mukabilinde, diğer yandan da kimilerini buharlayıp buharlayıp atmosfere karıştıracaksın! Bir yandan makinelerin doymaz bir iştiha ile taş kırıp toz üretecek, diğer yandan tozları ezip, büzüp briket haline getireceksin! Budur işte kurduğun düzen! Zen! *Ommm mani padneee*... Sen busun güzel kardeşim, kabul et. İnsanları hologramlar takarak dolaşmak durumunda bırakma. Ne diye ikide bir sert çıkıp duruyorsun? Senin ataların arasında dükler düşesler mi var?

Aristokratik sosyeteye mi mensupsunuz? Yok. Ee, peki bu egomanyaklık neden ileri geliyor? Hepiniz bir kapıcılar cumhuriyetinin cüce bir Hintli tarafından yönetilen vatandaşlarısınız. Anlasanıza artık, siz sosyopat teşhirleme bahçelerinde *borderline* sıyırtmaların çitlerine Mısır akbabaları gibi tünemiş otururken, her şeyi bu çizmeli sirk palyaçosu kuruyor! Siz bilmezsiniz ben bilirim, onu tanırım, hem de nasıl, atardamarlarına kadar *nüfus* ederim, ana tarafından büyükdedem bir Hindistan dönüşünde almış getirmiş. Şarap kadehine sığacak boyda, bir pigme marmoset kadarmış! Ana tarafından ailemiz beslemiş, büyütmüş, halt etmiş. Besle pigmeyi giysin çizmeyi, huaa, huaahh! Malumu *ilan* etmiş olmayayım şuradan şimdi, ama var bir çıkış yolu filan: haydi, haydi reklamdan hazzetmeyen bilgiye! Haydi, hoop, hoop!"

Nasıl olmuştu kendi de anlamadı, ama alçakgönüllü bir umut çerağı yakan bir çağrıyla bitirmişti eleştirel monoloğunu. Bak, işte harcanmayacak kıvamda bir yazı daha üretmişti oturduğu yerden. Koltuğundan kalktı, alnını minimedyanın kara camlı "*receptor*" bölümüne dayadı, beyninin frontal loblarında açığa çıkan bu insicam abidesini olduğu gibi alete aktardı. Hayret bişi yani. Nazil oldu mu, oluyor işte. Beklenmeden, çağrılmadan, davet edilmedik bir şekilde. Oysa niyeti o hiçbir şeyi değişmeyen Kurul'u çırpıştırıp atmaktı... Hiçbir şeyi değişmeyen? "Ah, yok, yok, var orada da kıpırdanmakta olan bir şeyler," diye mırıldandı en ufak bir ayrıntıyı atlamayan hafızası sayesinde.

Vardı hakikaten birtakım değişiklikler: O hiç kimsenin yerinden kıpırdamaz, kıpırdarsa aynen eski konumunu alır sandığı Equalstone, Kurul'u bırakmıştı artık. Balkanlar'da okyanusun çekilmesiyle "*Danube*" adında bir nehir ortaya çıkmış, işte bu nehrin üzerindeki tufandan önce yapılmış eski barajlar, tsunamilerin şiddetine dayanamayarak parçalanmış, nehir eski yatağında uslu uslu akarak sularını artık orta boylu bir içdeniz halini alan Karadeniz Okyanusu'na boşaltmaya başlamıştı. İşte bu nehrin oluşturduğu ünlü Demirkapı Boğazı'nın birkaç kilometre gerisinde, Orsova kentinin yakınlarında hiç kimsenin beklemediği bir şey olmuş, okyanusun altından çıkan nehrin ortasından bir de bir ada

yükselmişti. İmtiyaz Bey'den müjdeli haberi alan Equalstone, diğer Kurul üyelerinin şaşkın bakışları altında ortaya fırlayarak sirtaki yapmaya başlamış, Kaplangı ve Neçikviran'ın "gözün aydın, Adakale'ne kavuştun!" yollu samimi tebriklerini kabul etmek için bile durmamıştı. Çok, çok gururluydu Equalstone. Kalın işaret-parmağıyla tıp tıp vurarak, gür, beyaz saçlarla kaplı başını gösteriyor, "Buna kafa derler, kafa!" diyordu. Gerçekten de bir fil kadar güçlüydü hafızası adamın. Her şeyden önce adanın daha tufandan önce, 1972 yılında o zamanlar mevcut olan Yugoslavya ve Romanya adlı iki devletin ortaklaşa yaptırdığı bir barajın altında kaldığını hatırlamış, bu kritik bilgi parçasını hiç unutmamıştı.

Türkiye'nin ta Osmanlı döneminden itibaren güçlü bir ilişkisi vardı Adakale ile. Kendi küçük, adı büyük bu adacık uzun yıllar boyunca bir milli davanın odağındaydı dense yeriydi. Osmanlı askerleri 1867'de özerk Sırbistan'ın kalelerinden çekilirken Adakale garnizonuna haber gitmemiş, 1878 Ayastefanos muahedesiyle adadaki Osmanlı askerlerine yol görünmüş, fakat bu antlaşmayı düzelten Berlin antlaşmasında Adakale kimsenin hatırına gelmediği için yine Osmanlı hâkimiyetinde kalmıştı. Tapulara şerh düşmekten başka hobileri olduğu da anlaşılan II. Abdülhamid, buraya birkaç memur tayin ederek Avusturya'nın yayılmacı emellerini boşa çıkarmış, Adakaleliler de bu iyiliğe karşılık vererek 1908 yılında Meclis-i Meb'usan'a temsilci göndermiş, tercihlerinin nerede olduğunu yedi düvele göstermişlerdi. Bu halk iradesini dikkate almayan emperyalist Batı, 1920'deki Trianon antlaşmasıyla Adakale'yi Romanya'ya vermek istemişse de çöküş halinde bile ciddiyetini yitirmeyen Osmanlı devleti bu oldu bittiyi asla kabul etmediğini ilan etmişti. Bazı bozguncu çevrelerde ifadesini bulan bir rivayete göre Lausanne'daki Türk delegesi İsmet Paşa, 28 Mayıs 1923 günü Adakale'nin Romanya'ya bırakılmasını kabul etmişmiş! Equalstone, büyük bir vukufla bunun külliyen yalan olduğunu söylüyordu. Sonrası çorap söküğü gibi gelmişti. Tarihini çok iyi bilen Türkiye toplumunun uluslararası hukuk bilen uzmanları için olay çocuk oyuncağı gibi bir şeydi artık. Lausanne rivayeti doğru bile olsa, ortada Yu-

goslavya ve Romanya adlı devletler kalmadığı için, Adakale'nin eski sahibine dönmesinden daha doğal ne olabilirdi?

Trivia, aslında neden hepi topu 160.339 metrekare tutan bu adacık üzerinde bu fırtınanın koparıldığını, hele yalnızca Balkanlar'da seksen milyonluk bir Türk nüfusu varken, pek anlamıyordu. Bunu dile getirecek olduğunda bütün üyelerin, fakat en başta İmtiyaz Bey'in ters bakışlarıyla karşılaştığı için sözlerini yarım bırakmak durumunda kalmıştı. Ülkeler arasındaki sınırların il sınırından hallice olmadığı bir Avrupa'da bunun sahi ne önemi vardı, işte şimdi bile anlamıyordu. Tuhaftı aslında hayat. "Defolsun gitsin, pis tıkaç!" diye gözünün içine baktığı adamın Kurul'daki son gününü hatırladı. "Adakale de Adakale" diye kendisi tutturmuştu tutturmuş olmasına da, sanki bir hüzün var gibiydi halinde tavrında. Yine de vakarlı davranmış, varsa bir sıkıntısı içine atmış, suların çekilmesiyle ortaya çıkan bu adacığın cumhurbaşkanı olarak atanmasını sanki dünyanın en doğal şeyi gibi karşılamıştı. Elini sıkı sıkıya tuttuğu Trivia'nın iki yanağından öperek vedalaşırken neler de söylemişti:

"Trivia Hanım'cım, başından sonuna kadar hep farklı şeyleri savunduk sizlerle, ama doğru sözlülüğünüzün, içinizin dışınızın bir oluşunun gizli bir hayranıyım. İnsan, etrafında bu kadar alçaklık varken bunu daha iyi takdir ediyor! Yolunuz düşerse yoksul ve küçük Adakale'mize bekliyorum sizi!"

İçi burkulmuştu Trivia'nın. Adamın gidişiyle birlikte kendi benliğinin bir parçasının, onu o yapan şeylerin bir kısmının da gittiğini anlamış, ağlamamak için kendisini güç tutmuştu.

Üstelik, Equalstone'un yerine gelen ham yün kokulu pis koyunu da hiç sevmemişti. Pisti. Pisin tekiydi işte koyun! Her iki ayağının sakatlığı ve hareket edebilmek için sürekli olarak iki adet mekanik "sansar"a muhtaç olması bile Trivia'nın duygularının değişmesine yetmemişti. Perdiccas idi adı. Bu küt boynuzlu garabetten yola çıkıp durumu genellediğinde de beğenmiyordu ortaya çıkanı. Tam bir hayal kırıklığı olmuştu koyunlar onun için. "Daha iyi yarınlar için destekler koyunlara, destekler bizden, istekler sizden, hepimizden, haydi hoop, hoop!" tarzında

yazdığı onlarca yazıya şimdilerde içi acıyordu. Koyunlar, "Biz yürütmeyiz, Kurul da kimmiş?" tadında hızlı bir başlangıç yapmışlar, aslında kimin kim olduğuna ayılıncaya kadar birkaç da önemli icraatta bulunmuşlardı. Mesela, bazı yerlerde dize kadar çıkan yüksekliğiyle kent sokaklarını kaplayan tozun daha önceki yürütmeler eliyle yapay olarak üretilip atmosfere salındığını tesbit etmiş ve bu rezaleti durdurmuşlardı. Böylece, neden diğer ülkelerin sokaklarında toz veya duruma göre çamur olmadığı konusunda iki bin küsur yıldır kafayoran orta sınıftan Türkiyeli turistlerin ezeli bir sorusu da cevaplanmıştı. Koyunlar, en azından bazı ölülerin de "sistem" eliyle diriltilip diriltilip piyasaya salındığını iddia etmişler, fakat ikna edici bir kanıt bulamadıklarından olsa gerek, bu söylediklerini geri çekmek durumunda kalmış, gereken yerlerden de özür dilemişlerdi. Öğreniyorlardı. Resmi söylemleri hâlâ "Biz, koyun, insan, siborg, android, bunların melezleri veya kopyaları, kim olursa olsun değişik çağlara ait zeki varlıkların aynı anda beraberce yaşamasından yanayız," şeklinde özetlenebilirdi ama, hızla öğreniyorlardı.

Trivia da onlardaki bu öğrenme azmini beğenmiyordu zaten. Mesela, "Zencefil hikâyesi tam bir hikâye, yok bir aslı faslı," dememeyi hemencecik öğrenmişlerdi! Tıpkı kendilerinden önceki muhtelif yürütmelerin iki bin yıl boyunca söyleyemediği gibi, onların da dili erip canlıların soluması için gerekli olan oksijene kimsenin dokunmaması gerektiğini söyleyemiyorlardı. İçten fethetme ümidinden dolayı yıllardır Kurul'un kahrını çeken Trivia, kendisiyle koyunlar arasında bazı benzerlikler görüyor, iyice üzülüyor, sıkılıyor, çaresizlikler içinde bunalıyordu. Keşke, keşke, kötü kotarılmış da olsa bir kurgusal âlemde olaydılar! Öyle fazla bir edebi yeteneği olmasa da sıkmayan, boğmayan, ders verme ve alma kaygıları bulunmayan, işini düzgünce yapan bir *fictor*'a emanet olaydı kaderleri! Hangi *fictor*, hangi kendine saygı duyan zekâ, her şey böyle anlamsız, karman dolaşık bir haldeyken "hadi *ciao*!" deyip sıyrılabilir işin içinden? Tabii ki, o *fictor* bütün gevşek uçları birbirine düğümleyecek, ortalığı toparlayacak, şu olmakta olan saçmalıkları bir anlam silsilesi içinde, anlaşılır bir tarzda sunacaktı, hem

oyunculara hem de seyircilere. Zencefilli çayından koca bir yudum aldı. Gözlerini tavana dikti, göründüğünün tamamen bilincinde olarak görünmez biriyle konuşur gibi konuşmaya başladı:

"Kardeşim, toparla artık! Sen kimi kandırıyorsun bakalım bu imitasyon edebiyatla? Böyle zır deli saçması bir durumda bırakamazsın, bunu biliyorsun! Sürreel desem değil, absürd desem değil, bak bir çelişki yakaladım diye atlama ortaya, evet zır deli saçması ama absürd değil, hakiki suç hiç değil, bir bilimkurgu arkaplanı var gibi yapıyorsun, tamamen yalan! Hiç mi bilimkurgu okumadık? Tek bir ışınlanma sahnesi yok içinde! Oysa domuz gibi biliyorsun, gerçek yaşamda bunların mebzulen olduğunu. O koyunlar nasıl geldiler ta Sarıkamış'lardan? Dahası o Jocelyn denen arızalı bebek kadın nasıl her akşam, her akşam Okyanusyalara gidiyor, geliyor? Bak görüyorsun, konuştuk mu nasıl teknik konuşuyoruz! Toparla sen o yüzden iyisi mi? Aklını kullan, bir çıkış filan yarat..."

Sözlerinin son kısmını bir kez daha tekrarladı. Gözleri, görünmeyen semaların derinliklerine dikilmiş, "bir çıkış, bir çıkış" diye bir miktar kıvrandı. İradesizliğin sıfır noktasının içeriksizlikle daimi dirsek temasında bulunduğu o kör köşede, elinden hiçbir şey gelmeyeceğini bile bile, söylendi:

"Görürsünüz lan, çekecem gidecem Akhaltsikhe taraflarına, insanın kadrinin kıymetinin bilindiği yerlere, herhalde ana tarafımdan miras kalan köylülerimiz, marabalarımız yolun iki yanına dizilmiş bekliyor olurlar tabii, ellerinde çiçekli armut ağacı dalları, hani duyunca geliyorum falan diye!"

Söylediklerinin olmazlığı ve biçareliği, içine girdiği iğneli fıçının acımasızlığında, kendine iyice dar ettiği yaşamak denen ruh zindanında anlamsız, çok anlamsız, pek sakil geldi Trivia'ya. "Bir yarma harekâtına filan girişmek lazım, böyle kıç üstü oturmakla olmuyor abi!" dedi Ex-Omasum, büyük bir ikna olmuşlukla. "Bu kez kesin yandık," diye düşündü elindeki. Zencefil çayının sıcaklığı hâlâ dalga dalga dokularına yayılırken Trivia'nın kolu ne kadar kalkıyorsa o da o kadar yukarı kalktı ve son hızla masanın köşesine indi. Küçük varlık, yuvarlak, kalın dibinden başlayarak

yanlarına doğru tırmanan çatlağın bir seri küçük patlamalardan oluşan sağırlaştırıcı sesini benliğinin ta derinliklerinde duydu. Başına gelen felaketi geciktirilmiş modda algılamayı seçti. Önce koca burnunun tam ortasından yarılacağını, sonra gözlerinin ayrı yanlarda kalacağını büyük bir katiyetle tahmin etti. Biraz önce Trivia'nın öpüşleriyle gevşeyip uysallaşan kenarlarına ulaşan ve oradan boşluğa fırlayan çatlamanın şiddetiyle biri sırlı, biri sırsız iki parçacık koptu kenarlarından.

Gargoyle'un bir yarısı masanın üstünde kaldı, diğer yarısı Trivia'nın ayağının üstüne çarparak yere düştü. Bir yarısı "sahi," öbür yarısı "be" dedi. Bunlar *gargoyle*'un bu fani dünyada ağzından çıkan son sözcük veya sözcükler oldu. *Gargoyle*'un gecikmiş algılaması kemale erdiğinde zaten olan olmuştu. Bedensiz, maddesiz, cisimsiz tek başına bir algılama arafta kendini ne kadar sürdürebilir ki? Bildiğimiz yaşam formlarına pek benzemeyen *gargoyle* böyle düştü, böyle kırıldı. Ondan binlerce yıl önce cisimleşip var olan, ama malzemesi onunki kadar yaşlı olmayan bir kâhinin aynıyla bildiği üzere:

> Yine zevrak-ı derûnum kırılıp kenâre düştü
> Dayanır mı şişedir bu reh-i seng-sâre düştü

100011
SUTOPU TAKIMININ YENİ ZELANDA GEZİSİ

Jocelyn Angelus Hanım Ayaspaşa'da iki gün önce yapımı biten yeni evinin terasında, toz üretimine son verilmesinden dolayı giderek parlaklaşan güneşin batışını izliyor, iyice yabancılaştığı bu şantiye kılıklı kentteki varlığını haklı gösterecek tek bir neden bile olmadığını düşünüyordu. Bitmez tükenmez gibi görünen kadim bir çekişmenin, ara ara kapsamlı şiddet kullanımı içeren bir mücadelenin taraflar arasında basit bir öpüşmeyle sona ermesi çok, ama çok anlamsız geliyordu ona. Yerliler de hadisenin

böyle absürd bir biçimde sonuçlanmasından pek bir şey anlamış gibi durmuyorlardı, fakat pişmiş aşa su katmama ve bir çuval inciri berbat etmeme konusundaki gelişkin yetenekleri yüzünden susuyorlardı. Bunda tabii "oyunun kurallarını bilmiyoruz sanılmasın" şeklinde özetlenebilecek kaygıları da büyük rol oynuyordu. Kimsenin o elli yılda bir yürütmenin değişmesi kuralını hatırladığı yoktu, ama susuyorlar, bir şekilde yakaladıkları sosyal barış perisini ürkütmek istemiyorlardı. *Dispat*'lar, doğaçlama bir şekilde oyunun kurallarını hatırlayan ve diğerlerine de kabul ettiren İmtiyaz'ın zekâsına övgülerle dolup taşıyordu.

"İkinci bir takım yokken ne yarışması Tanrı aşkına?" diye düşündü akıllı huri.

Jocelyn'in bu zırvalıkları kabullenmesi için çok bir nedeni yoktu tabii. Üstelik kendini bir şekilde aldatılmış gibi hissediyordu. Hiçbir rüyası çıkmamış, kayadan oyulmuş bir sarayda evlenmemiş, koyunların prensesi olmamış, küçük bir veliaht doğurmamış, koyunlar ve insanlar büyük, umarsız, efektleri bol, son bir ölüm kalım savaşında kıyasıya kapışmamıştı. Rüyalar yalan söylüyordu, büyü bozulmuştu. Romantiklik namına ne varsa uçmuş gitmişti. Devasa bir yokuş aşağı inişti bu. Şimdi, yalnızca gayet basit, anlaşılır, süfli gerçekler vardı etrafında. Nemdi, sıcaktı demeden harıl harıl çalışıyor, yıkıyor, yapıyor, inşa ediyordu etrafındaki insanlar. Neydi bu adamlardaki bu dinmez inşaat merakı, anlamak mümkün değildi. Başında koruyucu bareti bile olmayan, güvenlik ve çalışma halatı kullanmayan, emniyet kemeri takmayan, pis siyah çoraplarının yarısını açıkta bırakan mavi plastik terlikler giymiş, ekşi ekşi kalmış ter kokan bu adamlar bir binadan diğerine atlayarak geçiyor, yüksek inşaatların tepesinde dolaşıyor, yerdeki arkadaşları eski binaları yerle bir ediyor, başkaları çıkan molozu şehrin bir kıyısından küçülmüş içdenize dökerek üzerine bina yapacakları alanı temizliyor, daha envai çeşit iş yapıyor, karıncalar gibi çalışıyorlardı. Yerlilerin artık Yeni İstanbul veya kısaca İstanbul dedikleri kent gözlerinin önünde hızla şekilleniyor, bu gördüklerini ilgisiz olmaktan öte, beğenmeyen gözlerle izliyordu Jocelyn.

Alexander'ı, Phoenix kentinde, o ne işe yaradığı belli olmayan yürütmenin başında düşünmek, koyunların efsanevi önderinin çizgili takım elbiseli, sıkıcı bir bürokrata dönüşmesinin uzaktan da olsa şahidi olmak, etrafındaki yavanlığın etkisini kat be kat artırıyor, boğucu nemli havayı daha da ağırlaştırıyordu. Yeni konumuyla bir türlü bağdaştıramıyordu Alexander'ı. Oysa uğruna hurilikten vazgeçmeyi bile göze aldığı Alexander'ı tanıdığında böyle miydi o? Değildi herhalde. Kesin olarak bilebilmeyi, tüm kalbiyle, tüm varlığıyla ne kadar çok istediğini düşündü. Yaşanmışlıkları çöp sepetine gönderen, insanın, bu durumda hurinin, yaşadıklarını silip atan o ağır uykular satın alma ve sonra da rüyalar dünyasının insafına mahkûm olma huyuna lanet etti. Bütün *fictor*'ların ezeli yanılsamasına düştü. Bütün *fictor*'ların en büyük sığınağına sığındı. Sanki gözlerini yumar da güçlü bir şekilde hayal ederse hafızasızlığın dişlerinden bir şeyler kurtarabilir gibi geldi ona. Evet, bilemediği noktada hayal etmek bir çözüm olabilirdi. Kendisini bulunduğu zaman ve mekândan soyutladı. Uzun kirpikli gözlerini yumdu. İnşaatların gürültüsünü, inip kalkan çekiçlerin ritmik seslerini, işçilerin bağrış çağrışını, vinçlerin patırtısını, halatların hırıltısını önce bir ninni yaptı, sonra hiç işitmez oldu. Kıyılarında dolaşıp durduğu gerçekliğe ne kadar yakınlaştığını bilmeksizin hayal etti. Hayalindeki bu görüntüde, yaprakları rüzgârdan hışırdayan ağaçların gelene geçene, adamına göre gizemli veya bayat hikâyeler fısıldadığı eski ve yaralı bir ormanın kıyısında, kalın bir ağaca yaslanmış, klasik bir heykel görkemiyle oturuyordu Frigya çobanı. Genç adamın kusursuz bedeninden yayılan fethetme ve kıskançlık dolu feromonları algılamak, bir huri için çocuk oyuncağıydı ve yanındaki –bak, yanında *decurion* kılıklı bir muhafız var– *decurion*'u atlatır atlatmaz çok eğleneceklerini sanmıştı o gün. Belki de istediğinden de fazlası olmuştu ama... Ama hayalinde bile göremediğine göre, tam düşündüğü biçimde eğlenememişlerdi galiba. Yerel *dispat*'ların kendisine taktığı adla "Yeni Zelandalı uzun bacaklı sarışın huri Jocelyn," Köroğlu ormanlarında büyülü bir dünyanın perdesini aralamış, aralamak ne kelime, cesurca bu dünyaya dalmıştı. Sonra? Sonra

iki kez daha görmüştü Alexander'ı. Birinde tüm geceyi yanında geçirmiş, diğerinde şöyle bir boynuna sarılmıştı. Birincisinde taşlar kadar tepkisiz, ikincisinde kuşlar kadar heyecanlıydı Alexander. Başka? Başkası, daha ötesi hayalinde bile başsız sonsuz bir karanlıktı. Hafızasızlığın ağır çeneleri kilitlenmiş, bir türlü açılmıyordu. Yüzgeri olmuş, bir kez daha feci halde yenilmişti. Etrafındaki gerçekliğe dönerken duygularını denetleme konusunda aldığı huri eğitiminin en temel ilkelerini çiğnediğini bile bile acıyla fısıldadı:

"Allah belanı versin Alexander! Orada ne olduysa, aramızda ne geçtiyse hayalini bile kuramıyorum!"

Aralarında pek bir şey geçmemiş olabileceğini, belki temel sorunun da en azından kendisi için bu olduğu ihtimalini aklına getirmedi hiç. O âşık olmamak üzere programlanmış basit bir huriydi ve bugün, işte bu an, o hep ertelediği gerçekle yüzleşme anıydı. Daha önce âşık olduğu fikrini kendine hiç kondurmamış, hep bilmezden gelmiş, perişanlığını, dağınıklığını yamayacak hep başka bir şeyler bulmuştu. Ama, Alexander ona bir tüp seyahati kadar yakın fakat gezegenler kadar uzakken, üstelik ne ararken ne sorarken, artık arkasına sığınılabilecek bir açıklama tepeciği kalmamıştı. Güneşin son ışıkları saçlarından çekilirken oturduğu koltuktan kalktı. Aşkın biraz da her şeyi bırakıp gitmek olduğunu bilmeyecek kadar bu işlerde acemi olduğu için öfkeyle söylendi:

"Tamam, diyelim ki yenildim, öğrendiğim her şeye ihanet ettim ve ben bu duyarsız adama âşığım. Öyle olsun. Ne olacak? Hiç, hiçbir şey yapmayacağım bu aşk için! Gidiyorum ben!"

Bu kararın sonrasında işler gayet hızlı cereyan etti. Jocelyn küçük bir yel olup esti. Daha çantasını toplamadan bilgi masasının başına gitti. Havaalanlarının hâlâ sınırlı olarak çalışabildiğini, İstanbul'dan Taupo'ya haftada ancak bir sefer olduğunu öğrendi. Bu kadar bekleyemeyeceğine karar verdi. Wellington Havaalanı'naysa üç saat sonra Maslak'tan kalkacak bir mekik vardı. Bir an bile düşünmedi. Biletini aldı. Parasını ödedi. İmtiyaz Bey'e kısa bir mesaj yazarak Kurul'dan istifasını sundu. Üç beş parça eşyasını küçük bir bavula tıkıştırdı. Dışarı çıkarken apartmanın

Tanju'suna şu Maslak Havaalanı'na nasıl gidileceğini sordu. Alıştığı su taksilerinin işe yaramayacağını anladı. Hiç sevmemesine karşın suların çekilmesinden sonra gittikçe yaygınlık kazanan küçük semender taksilerden birini durdurdu. Kısaca *sementaks* denilen araçları nedense hep aynı tip siborglar çalıştırıyordu. Hepsinin İmtiyaz Bey için çalıştığı ve İmtiyaz'ın Kurul'u kullanarak *sementaks* tekelini aldığı söyleniyordu Yeni İstanbul barlarında. Daha neler söylenmiyordu ki o barlarda? Neredeyse bütün şehrin imarını alan Virangı adlı şirketin Kaplangı ve Neçikviran'a ait olduğu, bu ikisinin başlangıçta ortaklardan biri olan Equalstone'u müthiş bir manevrayla silkeleyip Adakale'ye gönderdikleri, kendi blöfünün altında kalan Equalstone'un gıkını bile çıkaramadığı, diğer ikisinin Kurul'da elde ettikleri bilgileri kullanarak inanılmaz bir rant elde ettikleri, dahası Kurul vasıtasıyla tüm emlak fiyatlarını belirledikleri ve daha neler... Omzunu silkti. İmtiyaz'ın siborkuluna, Orçun O'Neill'a ikizi gibi benzeyen, gözlerinin altındaki deriyi kulaklarına kadar kararttığına bakılırsa da kendisine gizemli bir hava vermek isteyen şoförü hiç umursamadan aracın arka koltuğuna geçti. Araçtan inerken sürücü eline uçtukları mesafeyi ve ücretini gösteren bir fiş tutuşturdu. Jocelyn adama parayı verdi, fişe hiç bakmadan el çantasına tıkıştırdı. Kısa süre sonra tüm bu ıvır zıvırla asla ilgilenmeyeceğini düşündü. İçine tuhaf bir sevinç dalgası yayıldı. Her saniyede hafiflediğini, özgürleştiğini hissediyordu. Havaalanına girdiğinde kabına sığmıyordu. Bu duygusunu dizginledi, en soğuk Jocelyn tavırlarından birini ince bir buz tabakası eyleyip sevincini onunla kapladı.

Aslında her şeyin bu kadar hızlı akmasına kendisi de pek inanmaz bir haldeydi. Bir şey olmasını, birinin çıkıp nereye gittiğini sormasını, bir aksilik çıkmasını, belgelerinde bir eksiklik bulunmasını bekledi. Hiçbir şey olmadı. Buna üzülmek mi, sevinmek mi gerektiğini hemen kestiremedi. Görünürde her şey yolundaydı. Ortalıkta her şeye egemen bir huri dinginliği vardı, ama duyguları muazzam bir okyanus olmuş, tehlikeli surette çalkalanıyor, karmaşıklaşıyordu. Alttan gelerek o sevinç halkasını ve buz yüzeyi delmeye çalışan duyguyu analiz etti. "Yıllarca görev yaptığım ülkeden bu kadar formalitesiz mi ayrılıyorum? İna-

nılmaz!" olarak adlandırdığı bu hissin de altında, daha derinlerde başka duygular, bilinçdışı istekler, özlemler, öykünmeler olmasından korktu. Hani, insanı, huri okulunda "genç kız rüyalarına eleştirel yaklaşımlar" dersinde Profesör Loveless'a ders malzemesi yapacak cinsten duygular! "Hadi balım, daha neler?" diyerek kendisini sakinleştirdi. Ama, Alexander son anda ortaya çıksaydı gerçekten ne gülünç olurdu değil mi? Hani, o tam mekiğe binmek üzereyken, adamın biri aprona fırlamış "gitmee!" diye bağırıyor, iyi yürekli babacan pilot da bekliyor, aleti çalıştırmıyor, sonra kadın mekikten iniyor, tek ayağı havada, onu bekleyen sevgilinin boynuna atılıyor, bütün mekik ahalisinden alkışlar, yufka yürekliler ağlıyor, daha sinik olanlar "eh, gelecek sene bu zaman görüşürüz sizinle," gibisinden bir şeyler söylüyor...

Jocelyn, "lütfen efendim," diyerek güvenlik tünelinden geçmesi gerektiğini söyleyen görevlinin sesiyle irkildi. Tünelden geçerken bütün havaalanı tiz çığlıklara boğuldu. Tünelin sonunda dört adet iri yarı *havlot* buharlaştırıcılarını çekmiş onu bekliyordu. Jocelyn'in aklına, sutyeninde taşıdığı ornitorenk yumurtaları geldi. Adamlara sakin bir sesle seslendi:

"Ah, özür dilerim daldım, haber vermeyi unuttum! Göğsümde üç adet ornitorenk yumurtası taşıyorum, merak etmeyin!"

Havlot'lardan en rütbeli olanı Jocelyn'e elleri havada yaklaşmasını söyledi. Jocelyn gülümseyerek söyleneni yaptı. Adam emrindekilerden birine işaret ederek kadının sutyenini araştırmasını istedi. Yüzü her seferinde daha da kırmızılaşan genç *havlot* tam üç ayrı kez elini Jocelyn'in sutyenine sokarak plazma bombalarını çıkardı ve içi yumuşak bir maddeyle kaplanmış özel bir kaba koydu.

Şef, şaşkınlıkla yüzüne baktığı Jocelyn'e sordu:

"Var mı bunun bir açıklaması?"

"Şey, yok sanırım, mekiğe binmeden haber vermeliydim!"

"Bakın hanımefendi, feci halde eksik anlıyorsunuz. Tabii ki haber vermeliydiniz, orası öyle de, bunların sizin üstünüzde ne işi var?"

"Şey, yine haklısınız. Kurul'daki görevimden ayrıldığıma göre bunları İmtiyaz Bey'e iade etmeliydim!"

"?"

"Kurul'daki görevimden diyorum, ama henüz İmtiyaz Bey istifamı onaylamamış olabilir..."

Deneyimli *havlot* şefi Jocelyn'in kimlik bilgilerini kontrol ettikten sonra hiç bozuntuya vermeden konuştu:

"Haklısınız efendim, henüz istifanız onaylanmamış. Bu durumda uluslararası hukuk ne derse desin bizim yerel hukukumuza göre fiili olarak bombaları taşıma hakkınız var. Tabii mekiğe almanız tamamıyla sizin ve Kurul'un sorumluluğunda olan bir şey. Bu arada umarım teknik bir aksaklıktan dolayı mekiğin havalanışında bir gecikme filan olmaz... Eski bir Kurul üyesi olarak bunları taşıyor olmanız başınıza epey dert açacaktır."

"Aaa, yok, götürmek istemiyorum. Yalnız, acaba İmtiyaz Bey'e nasıl ulaştırırım diye düşünüyorum..."

"Efendim, maalesef bunları bizim taşıma yetkimiz yok. Yalnızca burada güvenlik altında tutabilir ve başkana haber verebiliriz. Sanırım bir şekilde aldırırlar kendileri."

"Harika, küçük bir iyilik yapar mısınız?"

"Buyrun!"

"Mekik kalktıktan sonra haber verir misiniz?"

"Bunu bir emir olarak bellek kütüğümüze kayıt ederseniz zaten başka türlü davranamayız efendim! Kurul üyeleri davranışlarından tamamen kendileri sorumludur, emirleri sorgulamak bizim işimiz değil. Şunlardan birini sıkıp patlatmamı istemiş olsaydınız onu da yapardım!"

"Mımm, güzel, yetkimin tadını çıkarayım bakalım son demlerde..."

Jocelyn, bu konuşmalardan sonra mekiğe bindi. Akşamın bu saatinde İstanbul'dan Wellington'a kimin gideceği konusunda kafasında bir soru olmuş olsaydı, yanıtını da hemen almış olacaktı. Kafasında böyle bir soru yoktu, yolcuları görünce geriye yönelik olarak o anda oluşturdu sorusunu. Tam on dört adet Marilyn hologramlı kadın ve iki bıyıklı adam Wellington'a gidiyordu. "Ah, hiç, hiçbir şeyini öğrenmeden ayrılıyorum şu ülkeden. Ne işleri var şimdi bunların Wellington'da? Kocaları olmadan taksiye bin-

mezler..." diyerek yerine geçti oturdu. Mekik tam zamanında kalktı. Jocelyn, araç henüz atmosferden çıkmadan gözlerini yumdu. Öyle bir isteği olmamasına karşı hafızasızlığın üçgen prizma şeklindeki iri dişleri biraz olsun gevşedi. Bir ağaç dalına takılmış sallanan bir Frigya başlığı kırmızı bir ateş parçası gibi düştü Jocelyn'in hayaline. Jocelyn kahverengi gözlerini iri iri açtı. Tekrar yumduğunda sıcak gözyaşları birbiri ardına kulaklarının arkasına, oradan da sırtına süzülüyordu. Alexander gelmemişti. Çünkü Alexander'ın Jocelyn'in gideceğinden haberi bile yoktu. Çünkü Alexander, Phoenix'e gittikten sonra bir kez bile olsun Jocelyn'i aramamıştı. Çünkü Alexander ruhsuz, duyarsız, kasıntı bir koyundan başka bir şey değildi. Bunları gayet iyi bilmesine karşın, huri okulundaki his kontrol mühendisliği hocasını sinirinden ağlatacak kadar çok ağladı.

100100
SİBORGLUK İÇİN BÜYÜK, SİBORKUL İÇİN KÜÇÜK BİR ADIM

Dr. Orçun O'Neill, Jocelyn'i havaalanına bıraktıktan sonra *sementaksına* kimseyi almamış, kara aracı modunda yavaş yavaş evine dönüyordu. Biraz düşünmeye ihtiyacı vardı. İmtiyaz Bey dün kendisini çağırmış, Jocelyn'in ülkeden ayrılacağını bildirmişti. Kadının saat kaçta evinden çıkacağı ve hangi havaalanına gideceği bilgilerini de eklemiş, siborkulunu sıkı sıkı tembihlemişti:

"Aman oğlum, hassaten dikkat et. Yanında üç adet de ornitorenk yumurtası var. Aslında kendisine dört bomba zimmetlemiştik, ama dalgın kız, birini koyunların sığınağında unuttu. Neyse artık, bundan dolayı üstüne gidecek değiliz. Olan olmuş. Maamafih, fena da olmadı. Koyunların elinde böyle bir zımbırtının

olması sistemdeki ultra tutucu öğeleri daha uzlaşmacı yapıyor, değil mi? Tabii ki denetimde yakalanacak. Dikkat et, kendini açığa vurma. Başı çok sıkışmazsa işe karışma. Ama kötü davranmalarına asla izin verme. Bu sefer fena hizmet etmedi bu kız... Seni tanıyacağını sanmam, ama yine de ihtiyatı elden bırakma, kuşkulanırsan göz bandını devreye sokarsın, el verir..."

O'Neill, onunla aynı ya da benzer düşüncelere sahip başka zekâların da olduğunu bilmeksizin bütün bu dedikleri aynen gerçekleştiği için İmtiyaz Bey'i kaçınılmaz olarak her şeyin odağında görüyordu. Adam Jocelyn'in sokağından kaç kilometre hızla, saat tam kaçta geçeceği talimatını vermiş, olaya ne kadar hâkim olduğunu göstermişti. Tek kelimeyle ürkütücüydü. Denetimin bu kadarı gerçekten de fazlaydı. "Hadi bunu da tahmin et bakalım," dercesine sert ve ani bir fren yaptı. En az onun kadar sert bir fren yaparak durabilen arkasındaki vatandaş, levyeyi kapmış, aracından dışarı dökülmüş, bağıra çağıra *sementaksın* kara camlı şoför mahaline yaklaşıyordu. Geriye dönüşü de o ölçüde ihtişamlı oldu. İstifini bile bozmayan Siborkul gülümsedi, aracını tekrar hareket ettirdi. Sarıkamış dönüşünde kendini şefkatli bir baba kalıbında yeniden şekillendirerek karşısına çıkan İmtiyaz'ı uzun yaşamı boyunca bir kez olsun yanıltmak, onda artık tam bir saplantı haline gelmişti. Karatepe'deki evine iyice yaklaşıyordu. Önlemini aldı, beyninin insan yarısına geçti, o güvenlik ortamında akıl yürüttü Dr. Oedipus O'Neill:

"Seni ancak ben yanıltabilirim patron! Emin ol bunu başka hiç kimse yapamaz. Kimin kafası içinde saklanmış bir ikinci beyin var?"

Yeni İstanbul'un artık herkes tarafından kanıksanmış nemli, tropik akşamlarından biriydi. Nereden gelip kenti istila ettikleri belli olmayan tukanların düdük sesine benzer kesik ötüşleri, cırcır böceklerinin seslerine karışıyordu. Komşulardan biri patlıcan-kabak karışık tava yapıyordu. "Kızı" Evelyn ön bahçede *plastaht* çitin üstüne yaslanmış, komşu bahçedeki oğlanla flört ediyordu. Orçun *sementaksını* garaja sokarken el sallayıp "hi babiş!"

dedi kız umursamazca. Orçun'sa evine girmek için kısa merdivenleri tırmanırken sesini normal bir Türk insanı babası gibi gereğince kalınlaştırıp,

"Hadi kızım eve, akşam oluyor!" dedi.

Salonun ışığını arkasına almış, yalnızca bir siluet olan "karısı" Marilyn kapının ağzında onu karşılamak için bekliyordu. Yüzünden tuhaf, solgun bir ışık yayılıyordu. Son zamanlarda aniden yaşlanma korkusuna kapılmış, yüzünde o garip maskeyle dolaşıyordu. Organik malzemeden, huri mi peri mi bir tür profesyonelin cilt dokusu klonlanarak üretilen maskenin güya yüz derisini yenileme özelliği varmış. Günde bilmem kaç saat takarsan, maskenin "genç" hücreleriyle yüzdeki "yaşlı" hücreler yer değiştiriyormuş, daha genç görünüyormuşsun. Bunda bir doğruluk payı da olabilirdi tabii. Karısı gözüne bazen çok genç görünüyordu. Öte yandan tam bir maske bağımlısı olmuştu kadın. İki gün üst üste takmazsa, olduğundan on kat yaşlı gösteriyordu... Herhalde bulaşık yıkıyordu ki mor eldivenleri ıslaktı. Tepesinde dönerek uçuşmakta olan iri, turuncu bir güveyi uzaklaştırmak için sağ eliyle bilinçsiz bir hareket yaptı Marilyn. Saçları köpüklenmişti. Şefkatle dudaklarından öptüğü kocasına fısıldadı:

"Hoş geldin Çuno!"

Dudaklarında kaypak, ipeksi peri derisinin kendi derisiyle temasından kaynaklanan o garip tat, Orçun O'Neill "evine" girdi. Pek yorgun bir baba pozlarında, tek kelime etmeden medyaçaların karşısındaki büyük koltuğa geçti. Dişe dokunur hiçbir şey yoktu haberlerde. Fesüphan Üniversitesi İmtiyaz Bey'e fahri doktora payesi vermiş, organik atık malzemeden üretilmiş olan kendi heykelinin açılış töreninde çok mutluymuş İmtiyaz Bey...Yine Sünni üçgeninde, Bakuba'da bir intihar saldırısı olmuş, yüz elli insan ölmüş, iki siborg bir vinç ağır hasarlıymış... Üç zaman kaçkını benzer bir saldırı gerçekleştirmek üzereyken Vladivostok'ta Ruslar tarafından buharlaştırılmış, altı yüz sade vatandaş da üste gitmiş, ıvır zıvır... İmtiyaz'ın imaj mühendisleri olaylara biraz munislik vermek için olsa gerek, yine harikalar yaratmışlar; antrenörleri Jocelyn Hanım nezaretinde Türkiye marilyn'ler sutopu

takımı Yeni Zelanda'ya uçuyormuş... Mekiğin içinden görüntüler, fingirdek bir Jocelyn kırık dökük Türkçesiyle konuşuyor:

"Hiç kimseye ikinci değil biz! Kazanacak biz kesin. Tek sıkıntı var. Ben orada özleyecek lokum, şiş kebap...Tabii sizin erkekler... Hih... Hih..."

Başka bir kanala geçiyor. Yine bir *sementaks* cinayeti. "Başına ağır bir cisimle vurulmuş olan şoför acaba Kurul üyesi Orçun O'Neill olabilir mii, ayy?" spekülasyonu yapıyor *teledispatçı* kız. "Yok semenderin kuyruğu! Ulan farkında değil misiniz, hepsi O'Neill tipinde, gerzekler!" diyor siborkul. Sinirle kapatıyor medyaçaları.

Yemek henüz hazır değil. Çok kızıyor Marilyn'e. Şimdi kalkıp patlatacak ağzına iki tane. Sonra uyarıyor kendini:

"Benimseme oğlum, bas frene, gelme doldurușa. Her şey tamam da, bir yemek mi falso?"

Bakıyor etrafına yabancı gözlerle. Henüz birkaç ay önce dizinde oturan küçük kızı Evelyn kocaman olmuş, dışarıda komşunun oğluyla laklak ediyor –siborg kökenli bir Türk babası olarak flörte düşüncesi ermiyor– o zamanki huri yüzlü karısı Marilyn'in şimdi göz kenarlarında derin kırışıklıklar... O zaman alev rengi rujdan başka süsü olmayan kadın şimdi yüzüne ucuz, işporta işi bir peri maskesi geçirmiş. Evi desen ev değil, han. Eğer o hancı kendisiyse, hancıda acımtrak ve gittikçe acılaşan, koyulaşan bir yabancılık sarısı ve sancısı, hanı bir çıkmaz sokak, bir umarsızlık yuvası, bir kör kuyu, üstü açık bırakılmış bir maden. Havada berbat bir sülfür kokusu. İmtiyaz'ın şeytanları harıl harıl kükürt çıkarıyor. Sisteme kükürt de lazım... Düşünüyor Orçun:

"Bak, bu kez de aile diye bunları layık gördü bana. 'Babacım, bizimkiler?' diye sızlanınca kaldırıp bunları gaskalladı. Ne oldu o küçük, sevimli kıza? Ne yapayım bu fosforlu yeşil maskeyle dolaşan kadını, hani 'Çunçun'dum? Şimdi de 'Çuno' mu olduk? Nereden çıktı bu hitap tarzı? Sorgulamayacak mıyım sanıyor tüm bunları? Nedir bu sülfür kokusu? 'Ben buradayım, hep yanınızdayım' mı demek istiyorsun topal şeytan? Sanırım bu işe bir son vermenin zamanı geldi..."

Böyle düşündü O'Neill. Daha önce hiçbir siborgun göstermediği bir cesaret gösterdi. Bile bile lades dedi. Karanlık bir dehlizin eşiğindeydi. Bir karış yüksekliğindeki eşik, nemli kumdan yapılmıştı. İstenirse üstüne basılarak darmadağın edilebilirdi. Öyle yapmadı. Bir adımını kaldırıp eşiğin diğer yanına koydu. Soğuktu, yosun ve küf kokuyordu, ürkütücüydü dehliz. Duvarlarından mor karanlık sular sızıyordu. Sendeledi. Dengesini korumak için sağ elini dehlizin cidarına dayadı. Ilık ve yumuşaktı dehlizin cidarları. İlk kez olmuyordu herhalde ılıklığın soğukluk yayması. Omuriliksoğanından kuyruksokumuna kadar bütün sırtı ürperdi. Daha fazla beklemedi. Beyninin insan yarısına "haydi," dedi. Komutu alan insan yarı, bir an bile duraklamadı. Gözü kapalı dehlize daldı. Diğer yanda İmtiyaz Bey'in en son yüklediği siborg hafızasına karşı amansız bir saldırı başlattı. Katliamın acımasızlığı Orçun O'Neill'ı afallattı. Böyle bir şey beklemiyordu. Olayı basit bir düğme çevirişi olarak tahayyül etmişti. Hani araçlardaki gibi, bir moddan öbürüne, diyelim ki uçuştan sürüşe rahatça geçiyor. Hiç öyle olmadı. Oturduğu yerde daha fazla duramadı. Döşemenin üstüne fırlattı attı kendini O'Neill. Beynindeki kırımın acısı kaldırıp kaldırıp yerlere vurdu siborkul eskisini. Burnu tıkandı, nefes alamaz oldu, gözleri karardı. Başı çevresinde sürekli hareket halinde olan Evelyn ve Marilyn'in siluetlerini zar zor seçebildi. "Yapmak zorundasın anne, hepimiz için çok kötü olacak yoksa," diyordu kız.

"Yapacağım yapmasına da, başını bir salise bir yerde tutmuyor ki kahrolası," diyordu anne.

Sonra acı dindi. Çimenlik bir yerde yüzükoyun yatıyordu Orçun O'Neill. Çimenlerin arasında küçük parlak sarı yapraklı çiçek öbekleri vardı. İçine çektiği çiçek kokulu ılık, temiz havayı tahlil etmeye çalıştı. Bütünüyle insanlaşmasına karşın yüzlerce yıllık eski siborg hafızasını hâlâ tuttuğu için yalnızca çiçeklerin adlarını tek tek bilmekle kalmadı, ciğerlerine doluşan havada çok az da olsa odun isi kokusu olduğunu da gördü. Sağ elinde sıkı sıkıya tuttuğu tahta saplı tüfeği bırakarak yerinden doğrul-

du. Bulunduğu yere şaşkınlıkla baktı. Güneşin böyle parlayabileceğini ve yakabileceğini düşünmemişti hiç. Nerede olduğunu anlamaya, kendisine ne olduğunu kestirmeye çalıştı. Sadece yeni yüklenen siborg hafızası değil, Evelyn, Marilyn ve tüm evi ortadan yitmiş gitmişti... Kendi kılığı kıyafeti de enikonu tuhaftı. Beyaz, yakasız, önü fırfırlı bir gömleği, gömleğinin üstüne giyindiği siyah bir yeleği, dar krem rengi bir pantolonu ve siyah, yüksek topuklu çizmeleri vardı. Biraz önce ne olduğuna bakmaksızın bıraktığı tüfeği eline aldı. Hayretle inceledi. Yanıbaşında binicisiz, gerçek bir at, sakin sakin otluyordu. Gerçek bir at. Bunların en sonuncusunun bin yıl kadar önce Moğolistan düzlüklerinde öldüğünü bildiği için iyice şaşırdı...

Hayvan biraz öteden gelen başka bir atın kişnemesine kulaklarını dikerek tepki verdi. O'Neill, "Ah, bu canlıların sesi demek ki böyleymiş," diye düşündü. Oturduğu yerden kafasını kaldırarak gelenlere baktı. At sırtında iki kişiydiler. Yaklaşıyorlardı. Onların da ellerinde yerdeki ilkel silaha benzeyen tüfekler vardı. Başlarında tuhaf, kırmızı-vişne çürüğü renkli kumaştan kesik koniler olan adamlardan birini tanır gibi olduğunu düşündü. Mezit, bir şekilde Mezit'e benziyordu adam. Gür bıyıklı, sakalsız, dudakları daha etli, burnu daha büyük bir Mezit! Adam silahını O'Neill'a çevirdi. Başının çok üstünde bir yerlere ateş ettiği anda O'Neill da dehşet içinde yerden kaptığı silahın tetiğine dokundu. Vurulmuş bir kuş atının ayakları dibine düşerken, at üstündeki "Aman yandım!" diye bağırdı. O'Neill ancak o zaman atlının kendisini hedeflemediğini anladı. Bilmediği bir dünyada kendisinin de yadsınamaz katkılarıyla gözlerinin önünde gelişmekte olan bir trajedinin ortasında bulmuştu kendini. Ayağa kalktı atlılara doğru koştu. İkinci atlı heyecan içindeydi. Bir yanındakine bakıyor, bir kamçısını O'Neill'ın yüzüne doğru sallıyor, sürekli olarak,

"Aslanım, ne oldunuz? Hay sersem oğlan hay! Beğendin mi ettiğini? Şimdi seni..." diyordu.

Mezit'i andıran birinci atlı yanındakini yatıştırdıktan sonra ince kemikli uzun parmaklarıyla yanağını sıkarak derisine saplanan küçük yuvarlak metal topları tek tek çıkarmaya başladı.

Epeyce uğraşıp yüzünü kanatmasına karşın sonuncusunu alamadı. Bir bez parçasıyla yüzünü temizledikten sonra kalın, zengin tınılı bir sesle konuştu:

"Dur bakalım, anlayalım niye bana atmış bu şaşkın?"

"Aslanım, mahz-ı isabet buyurduğunuz gibi şaşkın! Öyle anlıyorum ki attan düşmüş, tepe sersemi olmuş, siz ona atıyorsunuz sanmış, atmış. O da ava çıkmış olacak! İsmin nedir bakayım? Türkçe söylüyor musun?"

O'Neill söyleyiş farklarına karşın konuşulan dili anladığını şaşkınlıkla gördü. Adam sorusunu yineledi:

"Ayol, ayılsana be adam! Sana söylüyorum, huu? Kimsin bakayım sen?"

"Ah, binlerce kez özür dilerim. Beni buharlaştıracağınızı düşündüm bir an. İsmim Orçun O'Neill... Doktorum, estetik cerrahım... İsterseniz yüzünüzde kalan o metal parçasını alayım. Alınmazsa ileride içine sürekli olarak vücut yağları birikir, şişer. İkide bir sıktırmak zorunda kalırsınız..."

Atlılar birbirlerine bakıştılar. Yüzünden hafifçe yaralanan yanındakine fısıldadı:

"Ağa, o Çörçil melunu gibi bu da İngiliz olacak. Herifin Türkçesi pek gülünçlü. İstimal ettiği ibaratın tuhaflığına bak! Sen İngilizleri bilmezsin, müteazzım ve mütekebbir âdemlerdir. İşi dallandırıp budaklandırmaya hacet yok. Bahusus amcam bizim müsellah olarak buralarda dolaştığımızı bilmese daha münasip olur!"

Sonra Orçun'a döndü, belinden çıkardığı mavi kadifeden küçük bir keseyi önüne attı ve gülümseyerek konuştu:

"Ava giden avlanırmış diye boşuna dememişler. Bugün avlanan biz olduk mister! Al bakalım, bu da çektiğin halecân ve ürkünülüğü tazmin etmeklik için..."

Atlılar, atlarının başını çevirerek hafif bir tırısa kaldırdılar. Orçun gerçekten sersemlemişti. Adamların arkalarından bağırdı:

"Efendim ben neredeyim? Lütfen söyler misiniz?"

Atlılardan yaralanmayanı başını omzunun üstünden yarım çevirerek bağırdı:

"Karatepe'desin! Istranca Balkanı'ndayız..."

Atını sert bir dörtnala kaldıran diğeri kısık bir sesle konuştu:

"Haydi ağa, eğlenmeyelim, herif dediğin gibi tam tepe sersemi olmuş, kim olduğumuzu anlamadan kaybolalım..."

Orçun O'Neill biraz önce kalktığı çimene geri oturdu. Adamın önüne attığı küçük keseyi aldı, açtı baktı. İçinde on adet küçük sarı yuvarlak levhacık vardı. "Altın," diye mırıldandı. Yavaş yavaş bir şeyler anlar gibi oluyordu. Hangi güç kendisini buraya gönderdiyse, tüm bu mizanseni en ince ayrıntısına kadar hazırlamıştı. İnsanlığı seçtiği anda yeni siborg kafasının ürünleri olan ailesinden doğal olarak ayrılmak durumunda kalmış, arada nasıl olduysa korkunç bir zaman zıplaması yapmış, fakat belki de coğrafi koordinatları değiştirilmediği için yine aynı yerde, Karatepe'de kalmıştı. Ayağa kalktı, tam olarak hangi çağa gönderildiğini bilmediği için büyük bir safiyetle söylendi:

"Eh, aynı kentte, insan olarak, başka bir çağda, yeniden. Pek fena değil. Umarım estetik cerrahi ihtiyaçları vardır! Herkesin burnu şu ikisininki gibiyse yaşadık!"

100101
KENDİNİ KESEN KILIÇ

Kendini güçsüzlüğün doruklarında hisseden bir Alexander, eski adı Zümrüt Anka Ra olan Phoenix kentini tepeden gören resmi konutunda, karanlıklara bakan büyük, oval bir pencerenin önünde dün, bugün, gelecek, zaman, kimlik, benlik, kökenler, boynuz, kültür, toplumsal cinsiyet, beden, neden ve varoluş gibi büyük büyük konular üzerine düşünüyordu. Başını üzüntü ve çaresizlikle iki yana doğru salladı. Oysa mutlu olması gerekirdi. Her şey planladığı gibi gitmişti. Koyunları toplum olarak dönüştürmek, insanlardan farksız bir duruma mı getir-

mek istemişti? İşte oluyordu. Koyunların gezegen düzeyinde hak ettikleri saygın yeri almalarını sağlamak için mücadele mi etmişti? İşte koca Türkiye yürütmesinin başı olmuştu. Gezegende böyle bir makama gelen ilk koyun yöneticiydi. Henüz yaşarken efsaneleşmişti. Yaşamöyküsünü kurgulama hakkını satın almak isteyen *fictor*'lar, daha şimdiden kuyruğa girmişlerdi. Hatta bunlardan biri, kendi yaşamını anlatan bir filmde başrol oynamasını teklif etmişti. Adam, yüzlerce yıllık devlet geleneğinde pişerek gelmiş koyun haysiyetinin gerektirdiği cevabı alınca, yani kendisine Türkiye yürütmesinin başıyla konuştuğu kibarca hatırlatılınca, işi pişkinliğe vurmuş, teklifini biraz değiştirerek yeniden yapmıştı:

"Hiddet buyurmayınız efendim! Elli yıl sonra yürütmeyi bıraktığınızda oynarsınız. Bir sakal bıraktınız mı, Aristotheles rolüne çıkarsınız!"

Canı sıkılıyordu. Koyun toplumu, bir zamanlar büyük bilge Aristotheles'in büyük bir vukufla öngördüğü üzere, sarhoş bir adam gibi ayakları üstünde sallanıyor, parçalarını döke saça kalkış yapan külüstür bir uzay mekiği gibi parçalanıyordu. Kâğıt üzerinde yürütmenin başıydı. Tam olarak neyi yürütüyordu, haberi bile yoktu. Diğer koyunların da pek yoktu. İlk günlerin zafer sarhoşluğu çabuk sona ermiş, bazıları kendilerini hızla yeni dünya düzenine uydururken bazılarıysa tam anlamıyla uyumsuzluk örnekleri olup çıkmışlardı.

Metropolis ortamında insanlardan hemen hiçbir farkları olmadığını anlayan ve kendilerini özdeşleştirebilecekleri pek çok çıkar öbeği bulunduğunu gören çok sayıda koyun, hızla koyun kimliklerinden sıyrılmayı seçmişlerdi. Merkezi kayıtların kutupların değişmesi sırasında hemen bütünüyle yok olması da pek işlerine gelmişti. Yeni kayıtlar oluşturulurken büyük bir pişkinlikle yalan söylemiş, yıllardır kentte oturduklarını, insan soyundan geldiklerini iddia etmiş, kendilerini sisteme öyle kaydettirmişlerdi. Bunlardan bazıları insan gibi görünmek uğruna büyük zahmetlere giriyordu. Boynuzlarını ameliyatla kestirmek veya tüylerini aldırmak gibi nispeten kolay operasyonlar bir yana, ciddice

kol, bacak, kafa gibi organ nakline kalkışanlar bile vardı. Phoenix tam bir estetik cerrahi başkenti olmuştu. Buna insanlar içinden sert tepkiler de gelmemiş değildi tabii. Nedense İstanbul'un her yerinkinden daha tutucu olan bazı marjinal *dispat*'larında "Ne koyunu ulan?", "Koyun dediğinin yeri soframız!", "İçimizdeki koyunlar!", "Kırmışsak, kırmışızdır!", "Karaman'ın koyunu..." gibi başlıklarla koyunlara saldırılar olmuştu. Fakat Planet Medya İmparatorluğu'nun yumuşatıcı etkisiyle olsa gerek, bunlar azınlıkta kalıyor, büyük *dispat*'lar insanlar ve koyunlar arasındaki bu barışmayı, bu karışmayı, bu büyük sentezi tüm güçleriyle destekliyorlardı.

Koyunlar arasında bu ölçüde sert tepkilere pek rastlanmıyordu. Daha çok genç kuşaktan ve üstelik boynuzsuz takımından birkaç koyunun "kimliğimizi korumak hakkımız" temalı cılız muhalefetleri sayılmazsa, insanlaşmaya karşı örgütlü bir karşı çıkıştan bahsetmek bile güçtü. En sert kişisel muhalefetiyse bir ihtimal Arrıdaeus yapmış, bir gün kimseye, Alexander ve Aristotheles'e bile haber vermeden çekip gitmişti. Nereye gittiğini bilen yoktu. Alexander kardeşinin sırra kadem bastığı günü acıyla hatırladı. Kız arkadaşı Andromeda sabahın köründe konuta gelerek haber vermişti. Gözlerinin altına kan oturmuş, başı sargılar içindeydi kadının. Bir gün önce boynuzlarını aldırmış, bunun üzerine gece Arrıdaeus'la atışmışlar. Genç koç o sinirle evden çıkmış, sabaha da dönmemişti. Gidiş o gidiş. Alexander önce yürütmenin kendi imkânlarıyla kaçağı aratmış, bulamayınca hocasını dinleyerek Kurul'a başvurmuştu. İmtiyaz Bey'in en yetenekli hurilerden tam beş adedini ve iki de periyi bu işle görevlendirmesine karşın en ufak bir ipucu bile bulunamamıştı. Henüz bir değişiklik de yoktu.

Aristotheles ise uyum gösteren koyunların en başında geliyordu. Henüz birtakım soysuzlar gibi ameliyatla boynuzlarından kurtulmamıştı, ama halinden memnun tek bir koyun varsa, oydu. O komisyondan çıkıp berikine koşturuyor, bitmek tükenmek bilmeyen bir enerjiyle çalışıyordu. Hiçbir yetkisi olmamasına karşın amatör olarak yasama işleriyle de ilgileniyor, her akşam

akla hayale gelebilecek her konuda yasa, yönetmelik, kararname, tüzük taslakları kaleme alarak Kurul'un ilgisine sunuyordu. Anlaşılan başarılı da oluyordu. Kurul birkaç kez Aristotheles'in hazırladığı yasaları virgülüne dokunmadan kabul etmiş ve uygulaması için yürütmeye iletmişti. Hocasında her zaman bürokratik bir damar, hep bir disiplin aşkı olduğunu bilmesine karşın Alexander şaşırmaktan kendini alamıyordu. Hatta, bir defasında cesaretini toplamış ve tutarlılık adına hocasının eski dediklerini, koyun toplumu üzerine eski tezlerini, görüşlerini kendisine hatırlatmıştı:

"Hocam, 'Koyunları aynen insan suretine soktuktan sonra nasıl bir amaç etrafında tutacaksın onları? Aynen insan gibi olan koyunlar senin koyun davan için neden savaşsın?' diyordun. Sen haklı çıktın. Ben haksızdım. Koyun davasına ihanet ettim. Burnumun ucunu bile görecek halim yokken kalktım gelecek mühendisliğine soyundum... 'Koyunların şu hakkını, bu hakkını verin' diyebilecek durumumuz da yok, her kadroyu zaten koyunlarla doldurduk. Bizi artık kim ciddiye alır? Kilitlendik kaldık, hale bak!"

Keskin zekâlı ve hakşinas bilge, öğrencisini teselli etmişti:

"Aman evladım, yok, nereden çıkardın benim haklı olduğumu? Sen haklıydın. Yine haklısın. Benim tüm varsayımlarım savaşın sürmesi üzerine kurulmuştu. Senin insanlaşma projen de savaşı kızıştıracak, içeride de bir cephe açacak, koyunlar birbirleriyle kapışacak sanıyordum. Bunlar olmadı, şükür."

"Olmaz tabii. Ölümsüzler bile kendilerini insan olarak kaydettirmişler. Aristotheles, herhalde farkındasın... Bazı alçaklar koyunluktan o kadar utanır olmuşlar ki, bıçak altına yatıp koyunluk alametlerinden kurtuluyorlar."

"Şey, böyle değer yargısı yüklü sıfatlar kullanmayalım istersen evladım. Tabii biraz haklısın, ama düşünecek olursan bizim genlerimizin büyük kısmı da insan. Şimdi yüzde sıfır virgül bilmem kaçlık *ovidae* geni yüzünden o muhteşem insan tarihimizi inkâr mı edelim yani?"

"Yani şu bulunduğumuz durum iyidir mi diyorsun?"

"Hamdolsun, ne eksiğimiz var?"

"Hocam, tarihimiz unutulacak, yitip gidecek. Kimliğimiz, benliğimiz hepsi yele gidecek. Bu düşünce seni hiç incitmiyor mu?"

"Yazalım evladım! Ortalıkta bir alay işsiz güçsüz dolaşan ciddi tarihçi var. İşleri ne, otursunlar tarihimizi yazsınlar. Hayvan orijinlerimizden yola çıkıp bu ulu menzillere nasıl ulaştık, sayende yüce emelimize nasıl eriştik? Bundan daha heyecan verici, daha dramatik bir öykü olabilir mi? Yazdıralım tabii. Unutulmasın."

Alexander bunun üzerine retorik üstadı bir filozofla tartışmanın yararsız olduğunu anlamış, tartışmayı kesmişti.

Bu tartışmadan kısa bir süre sonra en olmayacak şey de olmuş, Aristotheles sudan bir bahaneyle boynuzlarından kurtulu-vermişti. Bir gün birinin ucunu bir yere çarpıp kırmış, sonra da "sağlık nedenleriyle" ikisini birden aldırıvermişti. "Aman canım, koca bir çift boynuzla nereye kadar? Bakımı da zor oluyordu kerataların. Oh, kurtuldum. Kafamdan bir ağırlık eksildi ki anlatamam," diyordu. Nereden aklına esmişse kesik boynuzlarını ortasında nazar boncuğu olan bir telle birbirine bağlamış, Çankaya'daki villasının kapısına asmıştı. Adı da bir tuhaftı villasının: *Villa Plasma*. Ulu bilge başka şeyler de söylüyordu:

"Aslını, tarihini inkâr eden haramzade! Tabii ki bir zamanlar boynuzluyduk. Bunda utanacak, çekinecek, saklayacak ne var? Geçmişimden gurur duyuyorum!"

Sonra bunun da arkası gelmiş, koca filozof sakallarını kesmiş, yirmi kilo vermiş, İstanbul'a gidiş gelişlerde kolay oluyor gerekçesiyle kendisine fosfor yeşili, son model bir semender almış, orada, adını sanını tüm ısrarlara karşın kimselere söylemeye yanaşmadığı ve kendinden çok genç olan bir insan kızı sevgili edinmişti. Koça benzer bir hali kalmayan, daha çok bir holding yöneticisine dönen yaşlı koç halinden pek memnun görünüyordu.

Alexander tüm bunları aklından bir kez daha geçirdi. Dile gelmez hüzünler içindeydi. Boğazında hiçbir yere gitmek bilmeyen bir düğümle pencerenin önünden çekildi. Daha önce de yenilgiyi aklına getirdiği olmuştu tabii. Ama yenilginin, amacına ulaştığını dünya gözüyle gördüğü bir zamanda, bu kadar reddedilmez,

yadsınamaz bir başarı olarak kendisine sunulacağı doğrusu hiç aklına gelmemişti. Kilitlenip, katılaştığı dönemlerde bile daha iyi bir durumda olduğunu düşündü. Yanılıyor olabilirdi ama her şey göreceliydi. O zaman kilitlenen bedeniydi. Dayanamadığı noktada hiç olmazsa bilincini bedeni dışına fırlatıp atıyordu. Şimdiyse hareketlerinde ve beş duyusunda hiçbir kısıtlama olmamasına karşın kilitlenip kalan şey bilincidir sanıyordu. Boğulan, bunalan, kilitlenen bir bilinci nereye atarsın? Tüm duvarı kaplayan billura doğru yürüdü. Küçüklüğünde ormandaki kaba saba evlerinde dakikalarca duvarlara bakar, duvarın üstündeki sıva parçacıkları ve pütürcüklerde anlamlı bir resim veya şekil görmeye çalışırdı. Çoğunlukla da başarılı olur, hatta aynı noktaya sonraki bakışlarında o ilk gördüğü şekli yeniden görüp sevinirdi. Pastoral ve basit dünyasına, o içsel ormanına duyduğu nostalji burnunun direğinin sızlamasına neden oldu. O dünyadan hatırladıklarıyla duvara dakikalarca baktı. Pürüzsüz duvarda hiçbir şey göremedi. Göç ettiği içsel ormanı ve hışırtılı koruları çoook gerilerde kalmıştı. Kendisi burada nefessiz, soluksuz, sürüsüz, koyunsuz, umarsız, çıkarsız bir mahpus, müebbet bir bilinç hükümlüsüydü. Bunu iyice anlamanın hüznüyle hafifçe mırıldandı:

"Düğümü kesen değil, düğümün kendisiyim artık!"

Bir şey bulmayı veya görmeyi beklediği için değil, tamamen can sıkıntısından dolayı billura açılmasını söyledi. Duvar dalgalanıp saydamlaştığında bir cinayet hadisesine denk geldiğini anladı. *Teledispatçı* kız, *sementaksının* kontrol paneline eğilmiş olduğu halde feci şekilde öldürülmüş bir kişinin yakın plandan ayrıntılı görüntüleri eşliğinde tiz keskin sesiyle neredeyse ağlar gibi konuşuyordu:

"Başına ağır bir cisimle, galiba bir levyeyle vurulmuş olan şoförün Kurul üyesi Orçun O'Neill olduğu biraz önce maalesef kesinleşti! Tesadüfen olay yerinden geçmekte olan *praetor* Sacide Vişnevski Hanım ve kim olduğunu söylemekten ısrarla kaçınan erkek arkadaşı cesedi teşhis ettiler."

Bütün emeli insan olmak olan siborkulun insan olduktan kısa bir süre sonra böyle pisi pisine gitmesi yeterince büyük haber-

di zaten, ama Alexander'ı koltuğundan ayağa fırlatan Vişnevski'nin yanındaki, sıkıntılı görünen, çaktırmadan yüzünü saklamaya çalışan karakterdi. Ayağa fırlarken haykırdı:

"Aristotheles!"

Görüntü kısacıktı. Hemen arkasından İmtiyaz İkbal Bey ulusa sesleniyor, Dr. Orçun O'Neill'ın kendisi için nasıl siborkuldan öte bir şey, adeta bir oğul olduğunu söylüyordu. Görev şehidiydi siborkul. Turistleri kazıklayan Sultanahmet semantaksçılarını denetlemek amacıyla onların kılığına girmiş, görevi başında şehit edilmişti. Olay soruşturulacaktı. Kanı yerde kalmayacaktı. Acılı ailesine taziyelerini sunuyordu. Acılı aile de anlaşılan hamile bir siboriye ve küçük ikiz oğullarından oluşuyordu. Orçun O'Neill sabaha kadar laklak ettikleri o uzun gece hiç söz etmemişti bu kalabalık ailesinden. Aptal bir zencefilli gofret için yumruklaşan oğlanların acıklı görüntüsü henüz billurdayken medyaçaların mesaj zili acı acı öttü. Billura kendini kısmasını söyleyerek mesajı dinlemeye başladı. İmtiyaz Bey'di.

"Alex Bey oğlum haberleri aldınız herhalde. Hangi cani bunu yapabilir, aklım almıyor. Siz de severdiniz rahmetliyi değil mi, insanlaşma sürecinde çok yardımlarınız dokunmuş, kendisine kol kanat germişsiniz, hain kargalardan kurtarmışsınız, anlatır dururdu... Neyse, ölenle ölünmüyor tabii. Şimdi Kurul'a atama yapmamız gerekecek. Diyorum ki, bu kez adayların isimleri sizden, yürütmeden gelmiş olsun. Dört dörtlük bir birlik mesajı vermiş oluruz cümle âleme karşı..."

"Adayın demek istediniz sanırım..."

"Yoo, iki boş yer var.. Dediğim gibi 'adaylar'..."

"Diğer yeri kimin boşalttığını öğrenebilir miyim beyefendi?"

"Oh, Jocelyn kızımız başarılı bir performanstan sonra kendi isteğiyle ayrıldı, ülkesine döndü. Duydunuz sanıyordum."

Alexander şok üzerine şok yaşıyordu bu akşam. İmtiyaz'ı savmak için hiç düşünmeden iki isim verdi: Aristotheles ve yaşlı adamla kedi köpek gibi didişen Andromeda!

Billurun karşısındaki geniş koltuğa çöktü. Kulakları uğulduyordu. Çok oturmadı. Kalktı, bilgi masasının başına gitti. "Jo-

celyn + Yeni Zelanda" sözcüklerini girdi. Yüzlerce sonuç geldi. Araştırmasını biraz daha sınırlamak için Jocelyn'in soyadını yazmaya karar verince irkildi. Jocelyn, Jocelyn'di onun için. Bir de soyadı olacağı daha önce hiç aklına gelmemişti. Kalabalık listeye dönecek veya başka bir araştırma yapacak sabrı olmadığına karar verdi. Billurun başına gitti. "Jocelyn'le ilgili bir şey var mı bugün?" diye sordu. Evet, vardı. Tek kalem bir şey. Jocelyn ve sutopu takımı mekiğin içindeyken Jocelyn ne demiş, onu öğrendi. Başını iki yana salladı. Bu bozuk Türkçenin Jocelyn'e ait olmadığına adı gibi emindi. Görevlileri çağırıp bir araştırma yapmalarını söylemek istemedi. Kim bilir ne zırvalarla geri döneceklerdi. Kendisi hiç olmazsa kadının istifa ettiğini ve ülkeyi terk ettiğini en yetkili ağızdan biliyordu.

Başını ellerinin arasına aldı. Sanki olmayacak, hiç beklenemeyecek bir şeymiş gibi "Jocelyn gitmiş ha!" diye düşündü. Kadının bir ısmarlama uyku müptelası olduğunu ve bundan doğan hafızasızlığını öğrendiği zaman, o dur durak bilmeyen ham ahlat tutkuları biraz soğumuştu. Kabul. Ama asıl daha sonra, katılaştığı zaman Jocelyn'le geçirdiği o çıldırtıcı ve biçare gecede teninin ve ruhunun duyduğu yoğun acılar huriden iyice uzaklaşmasına neden olmuştu. İnsanı yakan, kavuran bir çölün kıyısından döner gibi, bir uçurumun kenarından kaçar gibi, elleriyle kalbine saplamak üzere olduğu bir bıçağın kabzasını aniden bırakır gibi uzak durmak istemişti Jocelyn'den. Kubbealtında oturmuş beklerken Jocelyn boynuna sarıldığında çektiği sınırsız korkuyu, o korkudan hemen sonra göğsüne doluşan mutluluk meltemlerini, damarlarını genişleten sarhoş edici huri sıcaklığını, nedense kendi kalbi de hızlı hızlı atan huriyle o bulundukları andan sıyrılıp başka bir zaman dilimine ve yabancı bir okyanusun ıssız kıyılarına kaçmak isteyişini hatırladı. Güzel ama anlık bir şeydi. Phoenix'e taşındıktan sonraysa aptalca bir gurura saplanmış, o gururun ortasından kırık olduğuna karar vermiş, bir zamanlar aşkını reddeden, kendisiyle dalga geçen hurinin peşine düşmemesi gerektiğini düşünmüştü. Aramamıştı hiç Jocelyn'i. Bu düşünce siperinin arkasına gizlenirken neydi amacı? Tam olarak bilmiyor, kendine bile itiraf etmi-

yordu. Aşkın öldüğüne herkesin pek emin olduğu bir toplumda "yapışkan" görünmemek kaygısı mı? Jocelyn'in Phoenix'e, kendisine gelmesini sağlamak mı? Bir rütbe toplumunda kişinin durduğu yerin ikili ilişkilerine yansıması dileği mi? Yoksa bir huriye âşık olmaktan çok daha tehlikelisi, hurinin birisine âşık olması mı, bunu ucundan kıyısından olsun görüp biraz kestirmek mi? Oysa şimdi Jocelyn kendi okyanusunun kıyılarına onsuz gitmişti.

Gözlerini yumdu, hayal etti. Hayal bir: İnce bembeyaz kumlu ıssız bir sahilde, berrak suyun kuma bir dokunup bir çekildiği yılankavi ve sürekli değişip duran hareketli çizgide avare dolaşıyor Jocelyn. Şiş gözlerini saklayan aynalı, demode gözlüklerinden yüksek hindistancevizi ağaçları, mavi bir gök ve yeşil bir okyanus yansıyor. Tam tatil yeri reklamı gibi bir sahne. Zaten her şeyde insanı sarıp sarmalayan bir *kitch*'lik tadı var. Üstü başı da öyle kaçak hurinin. Üstünde kırmızı noktalı beyaz faniladan kısacık etekli kolsuz bir elbise var. Başından çözüp sol bileğine doladığı iri çiçekli pembe naylondan buruşuk eşarp hafif rüzgârda uçuşuyor, sahibesinden daha derbeder. Jocelyn'in platine boyamaktan vazgeçtiği kül rengi saçları ve ıslak etekleri de beraber, hep beraber. Havada hiçlik, havada *kitch*'lik, havada boşluk, havada can sıkıntısı, havada küçük su damlacıkları var. Okyanusun köpüklü küçük dalgaları Jocelyn'in o çok küçük olmayan ama biçimli, çıplak ayaklarına kaçamak öpücükler kondurarak geri kaçıyor. İnce sarı tüylü ak baldırlarına ıslak arsız kumlar sıçramış, yerlerini beğenmiş, kurumuş kalmış. Okyanustan avuç avuç su alıp kızın baldırlarına atmak, kumları yıkamak istiyor Alexander.

Sonra hayal değişiyor. Hayal iki: Güneş yokmuş, geceymiş meğer. Okyanus değilmiş su, durgun, kara bir gölmüş. Kara gölde sahile doğru yüzüyormuş, yüzerken üşüyormuş saçları zerrin, bedeni simin Jocelyn. Sanki gümüş bir aydır göle düşmüş de üşümüş. Gece ne kadar giyinikse Jocelyn o kadar soyunukmuş. Sahilde kum yokmuş, büyük, yuvarlak siyah taşlar varmış. Bunlardan birine oturmuş, biraz soluklanmış, nefesi düzenli, düzgün ve derin. Taşta hâlâ günün ve geçmiş koca bir çağın sıcaklığı,

soğuk teninde tuhaf ürpertiler varmış Jocelyn'in. Kıyılarında biraz durmuş, sonra gecenin içine dalmış, uzun bacaklarıyla koşuyormuş karanlıkta Jocelyn. Hafif de çakırkeyfmiş, bildiği gibi eğleniyormuş, gecenin yüzüne gülüyormuş, arsız küçük çığlıklar atıyormuş. Bir çift göz peşine takılmış, bakışlarını Jocelyn'den alamıyormuş...

Sanki hayalleri üreten başka bir zihinmiş gibi "yeter be," diyerek ayağa fırladı Alexander. Hep birlikte güzel güzel insanlaştıkları bir zaman kesitinde ilkel, hayvani bir öfke sağanağına tutuldu. Bir tür bombeli cam sandığı billura "benim" diyen her koçun imreneceği dehşetli bir tos attı. Billurun kök hücreden üretme yöntemiyle insan gözü korneasından yapıldığını bilmiyordu, bilse de o anda bunu düşünecek durumda değildi. Epitelyumu zedeleyen darbesi, Bowman membranından geri çelinip kendisini geriye, döşemenin üstüne fırlattığında bütün konut billurun acı çığlığıyla sarsıldı. Uzaklarda bir yerde yaşlı bir adamın iki gözü birden sancıdı. Şaşkınlıkla toparlandı Alexander. Kan oturmuştu bir köşesine billurun. Yarı suçlu, yarı kızgın bir sesle "kapa kendini pislik!" dedi. Bu kez diğer koltuğa oturdu.

Düşündükçe göğsünün üstünde bir dağ var sanıyor, boğuluyor gibi oluyordu. Bir kördüğümdü kendisi, kendini nasıl çözeceğini görmüyordu. Kaç dakika aynı durumda kaldı bilmiyordu. Duyduğu mekanik sesle irkildi:

"Pozisyon değiştirmeniz gerek! On iki dakikadır aynı şekilde oturuyorsunuz! Kan dolaşımınız açısından zararlı!"

Çok bilmiş koltuk, Alexander'dan yakası açılmamış bir koyun küfrü ve kolçağına sert bir yumruk yedi. Sesindeki mekaniklik anında gitti. Tiz, dişi mi erkek mi belli olmayan bir sesle sızıldandı:

"Sadece görevimizi yapıyoruz, sizden biraz farklı olabiliriz, ama bizim de canlı olduğumuzu unutmayın lütfen!"

Alexander, koltuğun ve türevlerinin biyo-malzemeden yapıldığını, canlı dokuyla büyük yapısal ve davranış benzerlikleri gösterdiğini biliyordu. Dünyasından, etrafını kuşatan gerçeklik ve hayallerinin bu acıklı karışımından, bu eksik toplamından feci

sıkılmıştı. Şu oturduğu akıllı koltuk, yaptığı çişi anında tahlil ederek ne yemesi gerektiğini söyleyen ukala pisuar, biraz önce kafa attığı iğrenç, yumuşak billur ve attığı her adımı izleyen, rapor eden, bir yerlere yetiştiren diğerleri miydi gerçeklik? Ya her fırsatta uç vermeye, bu gerçekliği yararak çıkmaya çalışan hayalleri? Böyle debelenmelerine karşın onlar daha mı az sıkıcıydı? Hiçbir zaman yaratıcı bir hayal kurucu olmamıştı. Yalnızlığın insana empoze ettiği dürüstlük atmosferi içinde, Jocelyn'li hayallerin birincisini, büyük tsunamiden sonra yoksul tropik bir ülke haline gelen İngiltere'de turizmi geliştirmeye çabalayan bir reklamdan yürüttüğünü kabul etti. Medyaçalarda günde belki on kez gösterip duruyorlardı. İkinci hayali bu anlamda biraz daha özgündü, ama onu da sanki daha önce başka biri zaten hayal etmişti. Büyük bir irade gösterisiyle düşündü:

"Yok benim güzel kardeşim, yok. Böyle reklamlardan yürütme hayallerle veya başkasının az kullanılmış hayalleriyle nereye kadar? Benim bu hürriyetsizlik kesesini, içindeki tüm eşyalar ve şeylerle birlikte soluk alıp veren bu canlı zindanı delmem gerek!"

Böyle düşündü, ayağa kalktı. Billurun sol yanındaki gerçek duvara oydurduğu yüklüğün kapısını açtı. Has çam tahtasından yapılmış ince rafların birincisinde duran kavalını aldı. Biraz sonra kendisi için seçmeyi düşündüğü zamandan dolayı gideceği yerde nasıl bir belayla karşılaşacağını çok iyi hatırladığı için basit gönderme düğmesini, milattan önce yedi bin yılına ve Ukrayna steplerine ayarladı. Sonra hassas gönderme düğmesini beş yıl öncesine, Jocelyn'in bir *decurion* terkisinde ormana geldiği gün ve saate ayarladı. Şunu bunu sağa sola gönderdiği kavalıyla kendini bir yere ilk kez gönderdiğini düşündü. Mekân olarak Köroğlu Dağları bilgisini girdi. Ayrıntı sorulunca, gölgesinde bütün çocukluğunu geçirdiği ulu meşe ağacına ait bilgileri yükledi. Dikkatle sıfır beş yüz üç kodladı. "Hatırlama" ve "hatırlamama" seçeneklerini zihninde bir an tarttı. Huri Jocelyn için yaptığı tüm "hafızasızlık" eleştirilerini bir an bile aklına getirmeden, büyük bir özgüvenle "hatırlamama" seçeneğini seçti. "Bugünden yüklü

bir bagajla geçmişe gitmenin pek bir anlamı yok. Bu kez içgüdüsel olarak doğru seçimleri yapacağımdan eminim. Haydi rastgele!" diyerek kavalı harakiri yapar gibi kendine çevirdi. Hiç tereddüt etmeksizin sondan bir önceki deliği iki başparmağıyla birden kapadı. Bütün bedenini kaplayan turuncu sarı bir ışık Alexander'ı çekip alırken tüm evreni önce hafif mor, sonra gittikçe koyulaşan lacivert tonlar sardı, kuşattı.

SON

POST SCRIPTUM

Üzeri kabarcıklar, pütürcükler, çukurlarla dolu kahverengi doku deviniyor, kımıldıyor. Bazı çukurlar dokunun kendisiyle dolup düzleşirken bazı noktalarda yeni delikler, çukurlar açılıyor. Zeminin düz yerlerinde düz, dalgalı yerlerinde dalgalı, sivrice yerlerinde sivri bir nesne bu. Dolayısıyla kendine ait bir formu olduğunu söylemek güç. İç veya dış, herhangi bir iskelet yapısına sahip olmadığı gibi ortada deriye benzer bir oluşum da görülmüyor. Organları arasında işlevsel bir iş bölümü olduğuysa hiç söylenemez. Öte yandan pragmatikliğine ve cevvalliğine diyecek yok. Tutmak istiyorsa tutuyor, uzanmak istiyorsa uzanıyor, hareket etmesi gerekiyorsa ediyor. Tek bir varlıktan ziyade, amaç ve çıkar birliğinden dolayı bir araya gelmiş bir hücreler kolonisine benziyor doku. Görünümü sürekli değişip duruyor. Kâh kol ve el görevi yapan onlarca uzantısı oluyor, kâh hiçbir şeyi kalmıyor.

Yüzlerce metrekareyi kaplayan dokunun fiziki sınırlarına ulaşmak üzere olduğu bir kıyısında sert birer hareketle dokudan aniden yükselen iki insan başı çevreleriyle çok uyumsuz, çok şaşırtıcı, çok yanıltıcı duruyorlar. Tam karşılarında, dokunun hemen dışında, dev bir billur var. Dışarıdan bakan biri bu iki kellenin bedenlerinden ayrıldıktan sonra dokunun üstüne fırlatıldığını, gövdelerinin başka bir yerde olduğunu veya tam tersine gırtlaklarına kadar dokuya gömüldüklerini sanabilir. Pek öyle değil. Başların gelişigüzel değil, dik durdukları, belirli bir noktaya çevrildikleri, gözbebeklerinin küçülüp irileştiği, billura dikkatle baktıkları ve ara sıra gözkapaklarını yumup açtıkları rahatlık-

la görülebiliyor. Anlaşılan başlar pasif izleyiciler değil. Dokudan çıkan marifetli uzantılar sayesinde iki ayrı denetleyiciyi kullanıyor ve billurdaki karakterlerin hareketlerini belli sınırlar içinde belirleyebiliyorlar. Birbirleriyle pek anlaşan ve aynı dokuyu paylaşan iki baş, Alexander'ın uçup gitmesi sahnesinden sonra lacivertleşen billurda © Imtias 4005 yazısı çıktığında ve gizemli, tekdüze bir müzik eşliğinde diğer katkıda bulunanların adları geçmeye başladığında anlamlı anlamlı bakışıyorlar. Oynadıkları oyundan ciddice etkilenmişler... Seyrek saçlısı sessizliği bozuyor:

"İlginç bir RPG değil mi üstat? Zaman Çöktü. Neler yapıyorlar valla, beton gibi zaman niye çöksün?"

"Canım, orijinallik olsun diye ne yapacaklarını bilmiyorlar işte. İsmi çok antipatik, ama ben de ilginç buldum. Çok naif tarafları da var tabii!"

"Fark etmemek imkânsız! İyi palavra sıkmışlar ama! Mesela canlıların yaşamak için illa da oksijen denen o iğrenç gaza gerek duyması gibi bir ima var! Anaerobik solunum diye bir şey yok, duymadık sanki!"

"Peki ya dünyanın bir zamanlar ay diye bir uydusu olduğu yanıltmacasına ne diyorsun?"

"Hah... Hah... Ha!... Ne diyeceğim? Komik. Kısa da bir ad seçmişler ki akılda kalsın. Peki sen bu kutupların değişmesi masalını nasıl buldun?"

"Nasıl bulacağım? Çok komik üstadım... Böyle bir şey fizikman mümkün mü hiç? Ama bak, yine akıllıca davranmış, kuzey vilayetlerimizin bir zamanlar sanki Türkiye'nin doğusunda olduğu temasını işlemişler! Dolayısıyla bunların bugün kuzeyde olduğuna bakan saf bir ruh 'acaba mı?' diyebilir!"

"Ama biraz acemice... Buna kim inanır ki? Fanteziye bak!"

"Eh, ne bekliyorsun, binlerce yıl önce on üç yaşındaki bir çocuk ve ekibi tarafından tasarlanmış!"

"Kerata kendini de nasıl da merkezi bir yere yerleştirmiş, görüyor musun? Dünya tepetaklak oluyor, düzelten de bu!"

"Ah, tabii, ana fikir bu zaten. Her şey İmtiyaz Bey diye bir karakterin başının altından çıkıyormuş gibi. Ama isim değiştirme opsiyonu var, gelecek sefer karakterlere istediğimiz ismi verebiliriz, değil mi üstat?"

"Tabii mirim! Dameli midir ne karın ağrısıdır, kendi dilinde olacak herhalde bize de tuhaf isimler vermiş küçük şopar! Repliklerden filan anlaşılıyor ki kastedilen biziz..."

"Şey, üstadım madem açık konuştun, hadiseyi bu zemine çektin, benim de kafamı kurcalayan bir şey var; ne yalan söyleyeyim İmtiyaz Bey'in o, oyunun akışı içinde savurduğu 'kellenizi doku çöplüğünde bulursunuz' tehdidi var ya?..."

"Eee, var tabii, malum! Terbiyesiz şey! Ne var bunda?"

"Şey... Diğer karakterlerin hafızasızlığını dikkate alınca beni bayağıca irkiltiyor... Sanki ezelden beri burada değilmişiz de biri getirip buraya atmış bizi gibi..."

"Saçmalama lütfen! Aynı taktiği uyguluyor. Nasıl tropik kuşağın göbeğindeki İngiltere'yi çok daha kuzeyde gösterip kafalarda bir soru işareti uyandırıyorsa, bizi de iki ayaklı insan suretinde ve dokudan bağımsız olarak gösterip bugünümüz hakkında 'acaba mı' dedirtmek istiyor, şüphe uyandırmayı hedefliyor..."

"Haklısın galiba dostum, bu tuzağa düşmemek gerek. Geçmişimiz, bugünümüz, yarınımız hakkında kullanmayacağımız tek sözcük 'acaba' olmalı! Şüpheye düşecek ne var ki?"

"Kesin... Kesin... Şey, bir parti daha oynasak mı acaba?"

"..."

Ağustos 2005